

JULIE
GARWOOD

Korist

OLDAG

Když se začal smát, poznala, že jí nevěří. Nemůže se mu koneckonců divit. Do této chvíle mu neustále lhal. Přemýšlela, zda už přišel na to, že není pravou řádovou sestrou. Samozřejmě že ano, uvědomila si vzápětí. Proradný výběrčí daní mu jistě vše vyzradil.

Nicholaa cítila, jak ji opouští klid. Rozhodla se skoncovat s tímto hovorem a natáhla ruce k závěsu.

Royce byl rychlejší. Pevně stiskl její ruce dříve, než se vůbec dotkla sukna. Nepustil ji však. Nicholaa se pokusila vymanit se z jeho sevření, ale brzy toho zanechala. Jenom by zbytečně odhalovala, jak je slabá.

„Máš tu své věci, Nicholao?“

Tato věcná otázka ji zmátla. Bezmyšlenkovitě při-

kývla. Pak se ho zeptala: „Proč mi kladeš takové otázky?“

„Jsem praktický člověk,“ odpověděl Royce. „Pokud máš své věci v klášteře, ušetří nám to čas, neboť se můžeme rovnou odsud vydat do Londýna. Vezmi si s sebou, co uznáš za vhodné. Vyrážíme, jakmile se můj přítel uzdraví.“

Nicholaa byla udivena jeho arogancí.

„Nepojedu nikam!“

„Ale pojedeš.“

Nicholaa prudce zavrtěla hlavou. Rouška, která jí zakrývala vlasy, se posunula na stranu. Dříve, než si ji mohla upravit, Royce ji uchopil a strhl ji Nicholae z hlavy.

Hřívá světlých vlasů, jež byla svázána do uzlu, se uvolnila a zlatý vodopád se volně sesul až téměř k pasu. Royce vydechl překvapením.

Julie Garwoodová

KOŘIST

nakladatelství

OLDAG

1999

JULIE
GARWOOD
Korist

Julie Garwood

THE PRIZE

*Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména,
vlastnosti ve vztahu k nehistorickým postavám
jsou výtvořem autorčiných představ,
které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.*

Copyright © Julie Garwood, 1991
All rights reserved
Translation © Jarmila Sysálová, 1997

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-85954-73-7

Mému synovi Gerrymu Garwoodovi.

Tuto knihu věnuji pouze tobě.

KOŘIST

KAPITOLA 1

Anglie roku 1066

Vůbec nechápal, co se stalo.

Baron Royce si hřbetem ruky otíral pot z čela, když ho zasáhla prudká rána, která jej srazila k zemi.

Dostala ho. Obrazně. Vyčkávala, dokud si nesundal přilbici. Pak roztočila úzký řemínek praku vysoko nad hlavou. Malý kamínek, umístěný na jeho konci, nabíral závratnou rychlost, až jej nebylo možné pouhým okem spatřit. Zvuk koženého řemínku svištícího vzduchem připomínal vytí nespokojeného zvířete. Modlila se, aby jej nebylo slyšet, ačkoliv to ve skutečnosti ani nebylo možné. Stála na vrchním ochozu hradeb, kdežto on se nacházel pod ní, podle jejího odhadu zhruba padesát stop, při patě padacího mostu.

Urostlý Norman byl snadným cílem. Fakt, že byl zároveň vůdcem barbarů, kteří se pokoušeli zmocnit se jejího rodného panství, jí rovněž pomohl lépe se soustředit. Pro ni se stal Goliášem.

A ona byla Davidem.

Ale na rozdíl od hrdiny ze staré pověsti nemínila svého protivníka zabít. To by namířila svou střelu tak, aby zasáhla jeho spánek. Ne, chtěla ho pouze omráčit. Proto si vybrala čelo. Bůh je svědkem, že mu dala znamení, jež bude nosit až do konce života. Znamení, které mu, jak doufala, bude neblaze připomínat tento temný den jeho vítězství.

Normanům nebude trvat dlouho a vyhrají. Ještě tak hodinu dvě a proniknou do vnitřní části opevnění.

Věděla, že se tomu nedá vyhnout. Počet jejích obránců byl nepoměrně menší. Nezbyvalo, než ustoupit. Ano, bylo to nevyhnutelné, a zároveň popuzující.

Normanský obr byl v posledních třech týdnech již čtvrtým vůdcem, jenž byl poslán ničemným Vilémem Dobyvatelem, aby vedl výpravu proti jejímu panství.

První tři bojovali spíše jako malí chlapci. Snadno je s pomocí svých bojovníků zahнала.

Tenhle byl však jiný. Nevypadal na to, že by se nechal zastrašit. Brzy bylo zřejmé, že je mnohem lépe vycvičený než jeho předchůdci. A navíc byl chytrý. Jeho vojáci byli stejně nezkušení jako ti, kteří přišli dříve, avšak pod jeho vedením byli schopni dosáhnout svého cíle.

Bylo tedy zřejmé, že na sklonku dne padne vítězství do rukou nenáviděných Normanů.

Jejich veliteli se však bude z triumfu točit hlava. Tím si byla jistá.

Musela se smát, když viděla, že její střela přesně zasáhla cíl.

Baron Royce seskočil z koně, aby vytáhl jednoho ze svých mužů, který spadl do vodního příkopu táhnoucího se kolem celé pevnosti. Nezkušený voják ztratil rovnováhu a po hlavě se skácel dolů. Kvůli svému těžkému brnění se nemohl sám vyprostit z bahna. Royce uchopil mladíka za nohu a vytáhl jej ven. Bez větší námahy ho odhodil na travnatý břeh. Když zpod přilbice uslyšel chraplavý kašel, věděl, že se o něj již dál nemusí starat. Chlapec dýchal, a to bylo nejpodstatnější zjištění. Royce se zastavil, aby si sundal přilbici a otřel pot z čela, když tu ho zasáhl kámen.

Střela ho srazila na zem hezký kus od místa, kde původně stál. Zůstal otřesen jen nakrátko, protože když otevřel oči, uviděl ještě prach, zvířený svým pádem. Někteří z vojáků mu přispěchali na pomoc.

Ale on ji odmítl. Posadil se a zatřepal hlavou, jako by se chtěl zbavit bolesti a malátného stavu, který se ho na chvíli zmocnil. Na minutu či dvě si dokonce nemohl vůbec vzpomenout, co se vlastně stalo. Z rány nad pravým okem mu stékal pramínek krve. Konečky prstů si lehce prozkoumal zranění a zjistil, že mu chybí kousek kůže.

Ještě stále nevěděl, co ho uhodilo. Z velikosti rány usoudil, že to nemohl být šíp. K čertu se vším, jeho hlava byla v jednom ohni.

Royce přestal myslet na bolest a soustředil se na to, aby vstal. Vztek mu pomohl na nohy. Přísahal bohu, že najde toho, kdo mu to udělal, a dá mu co proto.

Tato myšlenka ho vzpružila. Jeho panoš stál opodál a svíral otěže koně. Royce se vyšvihl do sedla a zahleděl se na horní část obranného valu, který se táhl kolem celého hradu. Namířil na něj jeho nepřítel odtamtud? Vzdálenost však byla příliš velká, než aby mu z těchto míst hrozilo nebezpečí.

Pro všechny případy si však raději opět nasadil přilbici.

Když se rozhlédl kolem, uviděl, že během posledních deseti patnácti minut jeho vojáci zapomněli zřejmě vše, čemu je naučil.

Ingelram, jeho současný zástupce, bojoval s celým oddílem mužů u jižního křídla pevnosti. Z hradeb na ně dopadal déšť šípů a znemožňoval jakýkoli postup vpřed.

Royce byl zděšen jejich neschopností. Vojáci se chránili štíty, jimiž odráželi útok, takže se opět dostali do obranné pozice. Byli přesně tam, kde je našel, než jim začal dnešního rána velet.

Royce vzdychl a začal vydávat rozkazy. Okamžitě změnil taktiku, aby neztratili území, které již dobyli. Povolal k sobě deset nejspolehlivějších vojáků a vydal se s nimi na malou vyvýšeninu zvedající se hned vedle pevnosti. Dříve než jeho muži našli bezpečné pozice, stačil zneškodnit jednoho saského vojáka na ochozu hradby. Pak své muže zanechal, ať sami dokončí svěřený úkol. Zanedlouho byly hradby opevnění zbaveny nebezpečných obránců.

Pětice Roycových mužů přelezla zeď a uvolnila lana padacího mostu. Při dnešním útoku stál Bůh na jeho straně.

Royce se jako první vydal přes dřevěnou lávku padacího mostu, s mečem přichystaným k případné obraně. Ale nebylo jí zapotřebí. Prostor za obrannými valy byl prázdný.

Vojáci zběžně prohlédli hospodářská stavení, ale neobjevili ani jediného saského bojovníka. Roycovi bylo jasné, že obránci utekli z pevnosti tajnými chodbami. Nařídil polovině svých mužů, aby se pokusili nějakou chodbu najít a okamžitě ji uzavřeli.

Tato pevnost byla dobyta na příkaz Viléma Normanského a Royce nechal na jeho počest vztyčit na vrcholu jedné z hlásných věží normanskou zástavu hýřící pestrými barvami.

Royce tím však splnil jen první část své povinnosti. Ještě mu stále zbývá druhá. Zajmout kořist a dopravit ji do Londýna.

Nastal čas vyhledat lady Nicholau.

Průzkum obytné části pevnosti odhalil přítomnost hrstky sloužících. Vyvedli je ven na dvůr.

Ingelram, vysoký stejně jako Royce, avšak ne tak svalnatý, uchopil jednoho sluha za límec kabátce. Byl to starý muž s řídkými prošedivělými vlasy a vrásčitým obličejem.

Royce neměl čas ani sesednout z koně a už mu Ingelram dychtivě sděloval: „Tento sluha je zde správcem, barone. Jmenuje se Hacon. To on řekl Gregorymu o zdejší rodině.“

„S žádným Normanem jsem nemluvil,“ zaprotestoval Hacon. „Nikoho jménem Gregory neznám. Bůh mi může srazit hlavu, mýlím-li se,“ dodal směle.

„Věrný“ sluha samozřejmě lhal, přesto pociťoval určitou hrdost, že může projevit svou odvahu v tak nebezpečné situaci. Starý muž však dosud

nepohlédl do obličeje normanskému vůdci, stále mluvil s plavovlasým rytířem, který jej držel za límec.

„Ale nepovídej, byls to ty, kdo mluvil s Gregorym,“ dorážel Ingelram. „Byl prvním z rytířů, kteří se pokoušeli dobýt vaši pevnost a zmocnit se kořisti. Moc ti to nepomůže, budeš-li nám lhát.“

„Máte snad na mysli toho třasořitku, který odsud odtáhl s šípem v zadku?“ zeptal se Hacon.

Ingelram nasupeně pohlédl na sluhu, který se tak škodolibě zmínil o prorážce Gregoryho. Prudce ho otočil směrem ke svému vůdci. Hacon těžce zalapal po dechu. Sluneční paprsky se odrážely od Roycova brnění, takže stařec musel přivřít oči, aby mohl zaostřit svůj zrak. Ani vůdce, ani jeho černý kůň se nepohnuli, a tak se Hacon na okamžik domníval, že pohlíží na sochu vytesanou z kamene.

Sluha zůstal nehybně stát, dokud normanský vůdce nesundal svou přilbici.

Haconovi se sevřel žaludek. Vůdce barbarů ho děsil. Skoro se roztřásl hrůzou a už už chtěl prosit o milost. Ze studených šedých očí normanského bojovníka vyzařovala odhodlanost jít za svým cílem a Hacon si byl jistý, že ho zabije. Ano, určitě mě zabije, mihlo se mu hlavou. Rychle si přeříkal otčenáš. Bude to čestná smrt, pomyslel si, protože pomáhal své paní až do konce svého života. Bůh jej přijme do svého království, neboť chránil nevinnost.

Royce dlouhou chvíli hleděl na sluhu chvějícího se strachem. Pak hodil svou přilbici panošovi, seskočil z koně a podal otěže vojákovi stojícímu poblíž. Kůň se začal vzpínat, ale stačil jediný rázný povel jeho pána, aby se uklidnil.

Haconovi se podlomila kolena a pomalu se sesul k zemi. Ingelram jej opět vytáhl za límec a postavil jej na nohy. „Jedno z dvojčat je nahoře v hradní věži, barone,“ oznámil mu Ingelram. „Modlí se v kapli.“

Hacon se zhluboka nadechl a pak vyhrkl: „Kostel vyhořel při posledním obléhání.“ Jeho hlas zněl, jako by se dusil. „Když se sestra Daniela vrátila z kláštera, přikázala přestěhovat oltář do jedné z místností uvnitř hradní věže.“

„Daniela je jeptiška,“ dodal na vysvětlenou Ingelram. „Jak už jsme slyšeli, barone, jsou to dvojčata. Jedna je svatá a slouží bohu, druhá je hříšnice, která neustále činí potíže.“

Royce dosud neřekl ani slovo. Stále si jen pohledem měřil bázlivého sluhu. Hacon se dlouho nevydržel dívat do Roycových očí. Sklopil zrak, sepjál ruce a zašeptal: „Sestra Daniela se ocitla v této válce mezi Normany a Sasy nevinně a její jedinou touhou je vrátit se do kláštera.“

„Chci tu druhou.“

Baronův hlas zněl měkce, svěže. Haconovi se opět sevřel žaludek.

„Můj pán chce tu druhou z dvojčat,“ křikl Ingelram. Chtěl povědět něco víc, ale všiml si tvrdého baronova pohledu, a tak raději zůstal zticha.

„Druhá z dvojčat se jmenuje Nicholaa,“ řekl Hacon. Zhluboka se nadechl a pak dopověděl: „Odjela, barone.“ Royce se tvářil, jako by poznámku neslyšel. Zato Ingelram nedokázal ovládnout své pobouření. Zuřivě trhl starcem, až klesl na kolena, a zařval: „Jak to že odjela?“

„V hradbách pevnosti je vybudováno mnoho tajných chodeb, pane,“ pronesl Hacon. „Copak jste si nevšimli, že zde nejsou žádní saští bojovníci? Slečna Nicholaa se stáhla i se svými vojáky do bezpečí zhruba před půlhodinou.“

Ingelram zuřil. Aby ulevil své zlosti, srazil sluhu opět na kolena.

Royce udělal krok vpřed a nelibě se zadíval na svého podřízeného. „Ingelrame, jestli si myslíš, že mi předvedeš svou sílu tím, že napadáš starého bezbranného muže, jsi na omylu. Rovněž by ses mohl naučit krotit své nadšení a nepřerušovat mě, když někomu kladu otázku.“

Ingelram se cítil zahanben. Poklonil se svému veliteli a pomohl starci postavit se.

Royce vyčkal, až jeho mladý voják poodstoupí, a pak se opět zadíval na Hacona. „Jak dlouho sloužíš v tomto panství?“

„Téměř dvacet let, pane,“ odpověděl Hacon. V jeho hlase se ozývala pýcha. „Vždy bylo se mnou dobře zacházeno, barone. Starali se o mne, jako bych byl jedním z nich.“

„Takže jsi nakonec po dvaceti letech dobré služby zradil svou paní?“ znechuceně zavrtěl hlavou Royce. „Od tebe bych nepřijal slib věrnosti, Hacone, protože tvá slova nejsou důvěryhodná.“

Royce se nemínil starcem dál zabývat. Pevně vykročil směrem k hradní věži, odstrčil ze vchodu jednoho ze svých dychtivých vojáků a vešel dovnitř.

Ingelram přistrčil Hacona k hloučku ostatních sloužících, aby si přemítal o věrnosti a zradě, a rozběhl se za svým pánem.

Royce se pustil do systematického prohledávání. První poschodí bylo místy zavaleno sutí, na zemi se válely trámy a odpadky. Dlouhý stůl, jenž kdysi vévodil sálu, byl převrácený a většina židlí byla zničená.

Schody vedoucí do horních místností držely sice pohromadě, ale jen velmi chabě. Dřevo bylo kluzké a navlhlé vodou kapající ze stěn. Výstup nahoru mohl být nebezpečný, protože většina zábradlí byla stržena. Kdyby někdo ztratil rovnováhu, neměl by se o co zachytit a snadno by spadl dolů.

Ani druhé poschodí nevypadalo lépe. V boční zdi zela díra velikosti dospělého člověka a do hradu vnikal mrazivý vítr. Od schodiště vedla dlouhá temná chodba k jednotlivým komnatám pevnosti.

Jakmile Royce dosáhl podesty, Ingelram se horlivě s mečem v ruce vrhl před něj. Chtěl chránit svého pána v případě nenadálého útoku. Avšak i zde

byla podlaha stejně vlhká a kluzká jako schodiště. Ingelram ztratil rovnováhu a málem proletěl proraženou dírou.

Royce jej našťstí zachytil a odhodil opačným směrem. Voják s žuchnutím přistál na protější zdi, otřepal se jako pes, pak sebral svůj meč a omluvně se zadíval na barona.

Royce zavrtěl hlavou nad způsobem, jakým jej chtěl jeho vazal chránit. On sám se vůbec neobtěžoval vytáhnout meč, když se vydal do nitra temné chodby. První dveře, jež našel, otevřel silným kopnutím, shýbl se, aby nenarazil do nízkých veřejí, a vešel dovnitř.

Byla to ložnice a hořelo zde šest svící. V rohu se krčila služka.

„Čí je to ložnice?“ zeptal se Royce.

„Slečny Nicholas,“ odpověděla šepem služebná.

Royce se rozhlédl kolem. Byl mírně překvapen, jak spartánsky je pokoj zařízen. Nikdy by neřekl, že se komnata ženy může obejít bez tisíce zbytečných hloupostí, na nichž slabší pohlaví obvykle velmi lpí. Jeho znalosti v této oblasti však byly omezeny pouze zkušenostmi s jeho třemi sestrami, ale i to mu stačilo, aby dospěl k takovému úsudku. Nicméně Nicholasin pokoj nebyl vybaven žádnou zbytečností. U jedné zdi stála veliká postel s temně červenými závěsy, staženými na stranu. Krb byl umístěn naproti. V rohu místnosti byla jednoduchá truhla z červeného hlazeného dřeva.

Nikde se neválelo ani neviselo žádné oblečení, které by Roycovi alespoň trochu napovědělo, jakou postavu má majitelka pokoje. Otočil se k odchodu, ale u vchodu okouněl jeho podřízený. Stačil jeden upřený pohled, aby se Ingelram odklidil z cesty.

Rovněž druhé dveře byly uzamčeny. Když se je Royce chystal rozrazit, uslyšel, že je někdo odemyká.

Objevila se mladá služebná. Z jejího pihovatého obličeje bylo možné vyčíst strach. Pokusila se uklonit, ale zarazila se v okamžiku, kdy Roycovi pohlédla do tváře. Vykřikla a odběhla do zadní části místnosti.

Komnata byla osvětlena svícemi. Vedle krbu stál dřevěný oltář pokrytý bílým sukem. Na zemi před oltářem bylo umístěno několik klekátek potažených kůží.

Royce si nemohl nevšimnout jeptišky klečící před oltářem. Hlavu měla skloněnou, ruce svíraly malý dřevěný křížek, který jí visel kolem krku na kožené šňůrce, a tiše se modlila.

Byla oblečena celá v bílém, od dlouhého závoje, který jí zakrýval vlasy, až k stěvivům. Royce zůstal stát ve dveřích a čekal, až ho přivítá. Sám nepoklekl, protože na oltáři nestál kalich.

Služebná se ostýchavě dotkla jeptiščiných úzkých ramen, sklonila se a zašeptala jí do ucha: „Sestro Danielo, je tu normanský vůdce. Vzdáme se?“

Tato otázka připadla Roycovi tak legrační, že se málem začal smát. Pokynul Ingelramovi, aby zasunul meč do pochvy, a pak vešel do místnosti.

Dvě služebné stály u okna zakrytého kůží. Jedna držela v náručí dítě. Nemluvně si spokojeně žužlalo paleček.

Roycova pozornost se vrátila k jeptišce. Ze svého místa mohl vidět pouze její profil. Konečně se pokřižovala, čímž ukončila svou modlitbu. Jakmile se postavila, dítě hlasitě zakňouralo a vztáhlo k ní ručky.

Jeptiška přistoupila k tmavovlasé služce a vzala ho do náručí. Políbila ho na čelo, otočila se a zamířila k Roycovi.

Royce stále ještě dobře neviděl do jejího obličejce, neboť byla skloněna nad dítětem, ale svým jemným chováním a konejšivým hlasem na něj příjemně zapůsobila. Hlavička nemluvněte byla pokryta drobnými světlými vlásky, které trčely do všech stran, což vypadalo velmi komicky. Dítě se v jeptiščině náručí spokojeně uvelebilo a pokračovalo v ocucávání pěstičky. Vydávalo u toho mlaskavý zvuk, který občas přerušilo hlasitým zívnutím.

Daniela se zastavila na metr od Royce. Svou výškou dosahovala sotva k jeho ramenům a Royce si uvědomil, jak velmi křehce a zranitelně vypadá.

Když zvedla hlavu a zadívala se do jeho očí, zdálo se mu, že na chvíli přestal dýchat.

Byla překrásná. Bůh ví, že měla tvář anděla. Její plet' byla bez nejmenší poskvrnky. Ale nejúžasnější byly její oči. Doslova ho očarovaly. Měly tu nejpůsobnější barvu modři, jakou kdy viděl. Royce si dokázal představit, že se dívá na bohyni, která se snesla na zem, jen aby ho týrala. Její světle hnědé obočí se klenulo dojemného oblouku, nos měla drobný a rovný a její rty byly plné, růžově červené a nesmírně přitažlivé.

Royce se přistihl, že o ní přemýšlí jako o kterékoli jiné ženě, tedy čistě fyzicky, a rychle se vzpamatoval. Náhlé selhání jeho disciplíny jím otřásl. Ingelramův zatajený dech mu prozradil, že jeho druh reaguje na krásu této ženy stejným způsobem. Royce se podíval na svého vojáka a pak opět na jeptišku.

Daniela byla zaslíbena Bohu, není možné, aby po ní člověk toužil. Podobně jako jeho král, Vilém Normanský uctíval i Royce církve a ochraňoval ji, kdykoli to bylo zapotřebí.

Dlouze vydechl. „Komu patří to dítě?“ zeptal se, aby zahnal své nečisté myšlenky.

„Je Clarisino,“ odpověděla chraptivým hlasem, který mu připadal velmi vzrušující. Přistoupila k tmavovlasé služebné. „Clarisa je naší věrnou služebnou již mnoho let. Její syn se jmenuje Ulric.“

Pohlédla na dítě, které žvýkalo její křížek. Vzala mu ho a zadívala se zpět na Royce.

Tiše se na sebe dívali nejméně minutu. Jeptiška jemně hladila dítě po rameni, ale nespouštěla z Royce zrak.

V jejím pohledu nebyl sebemenší záchvěv bázně. Téměř vůbec si nevšímala jeho dlouhé jizvy, která se mu táhla přes pravou stranu tváře.

Royce tím byl trochu znepokojen – zvykl si, že ženy reagují poněkud jinak, když ho vidí poprvé. Zdálo se, že jeptišku jeho znetvoření nikterak nepolekalo. Velmi ho to potěšilo.

„Ulric má stejné oči jako ty,“ poznamenal Royce.

Hned si ale uvědomil, že se poněkud mýlí. Oči dítěte byly pěkně modré. Danieliny však byly překrásné.

„Spousta Sasů má modré oči,“ odpověděla. „Ulric bude mít příští týden osm měsíců. Dožije se jich?“

Protože se zeptala velmi jemným, mírným hlasem, zůstal Royce klidný. „Normani nezabíjejí nevinné děti,“ řekl.

Pokývala hlavou a usmála se na něj. Jeho srdce se rozbušilo. Na tváři se jí objevily okouzlující dolíčky a, můj ty bože, její oči by jej opravdu dokázaly uhranout. Nebyly modré, usoudil nakonec. Byly lehce nafialovělé, podobně jako drobné květy, které kdysi spatřil v lese.

Opravdu se bude muset trochu hlídat, řekl si. Kdyby popustil uzdu svým myšlenkám, choval by se za chvíli jako bezhlavě zamilovaný nápadník.

Royce nebyl žádný mladíček, aby podlehl takovým pocitům. „Jak to, že tak dobře ovládáš náš jazyk?“ zeptal se. Jeho hlas ho téměř neposlouchal.

Zdálo se, že si toho ani nepovšimla. „Jeden z mých bratrů byl s naším králem Haroldem před šesti lety v Normandii. Když se vrátil, trval na tom, abychom se vašemu jazyku naučili.“

Ingelram, který hovor doposud jen sledoval, již nevydržel být zticha. „Vypadá tvá sestra stejně jako ty?“ vyhrkl.

Jeptiška se obrátila a upřeně se na něj zadívala. Její pohled byl pronikavý, skoro až nepříjemný. Ingelram zrudl a sklopil zrak.

„Nicholaa a já jsme si velmi podobné,“ odpověděla nakonec. „Většina lidí nás není schopna rozpoznat. Naše povahy jsou však rozdílné. Já přijímám věci takové, jaké jsou, ona však rozhodně ne. Přísahala, že raději zemře, než by se měla vzdát dobyvatelům Anglie. Nicholaa je přesvědčena, že je jen otázkou času, než se vy, Normani, vzdáte a vrátíte zpět, odkud jste přišli. Vzhledem k tomu, že jí v opačném případě hrozí nebezpečí, doufám, že má pravdu.“

„Víš, kam Nieholaa zmizela?“ zeptal se Ingelram. „Můj baron ji musí najít.“

„Ano,“ odpověděla. Její zrak stále Ingelrama zkoumavě sledoval. „Pokud mi tvůj baron dá slovo, že mé sestře neublíží, řeknu vám, kam má namířeno.“

Ingelram dotčeně odfrkl. „My Normani ženy nezabíjíme. My si je podrobujeme.“

Royce měl chuť svého podřízeného vyhodit ze dveří, když uslyšel jeho arogantní vychloubání. Všiml si však, že jeptiška tuto poznámku téměř přehlédla. Její obličej se jen na chvíli zachmuřil. Záblesk hněvu trval vteřinku, ale pak jej vystřídal poklid a vyrovnanost.

Ingelram zmlkl, a ačkoliv Royce neměl žádný důvod k podezřivosti, vytušil, že něco není v pořádku.

„Tvé sestře neublížíme,“ řekl Royce.

Jeptišce se ulevilo. Royce usoudil, že její krátká zloba byla způsobena obavou o sestru.

„Ano,“ přerušil ticho Ingelram. „Tvá sestra je královou kořistí.“

„Královou kořistí?“

Jeptiška nyní jen stěží dovedla zakrýt svou rozhořčenost. Její obličej zčervenal. Hlas však měla i nadále klidný. „Nerozumím, co tím myslíte. Král Harold je přece mrtev.“

„Tvůj saský král je mrtev,“ dal se do vysvětlování Ingelram, „ale vévoda Vilém Normanský, zvaný Dobyvateľ, je již nyní na cestě do Londýna a co nevidět bude jmenován anglickým králem. Máme rozkaz přivést lady Nicholau do Londýna tak rychle, jak jen bude možné.“

„Proč? Co s ní zamýšlíte?“

„Tvá sestra, jak už jsem řekl, je královou kořistí. Domnívám se, že ji nabídnou za ženu některému ze svých urozených rytířů.“ Ingelramův hlas zněl pyšně, když dodal: „Pro ni je to vlastně pocta.“

Jeptiška zavrtěla hlavou. „Stále ještě pořád nechápu, proč by měla být má sestra královou kořistí,“ zašeptala. „A pak, odkud se vůbec ten váš Vilém o Nicholae dověděl?“

Royce nechtěl, aby Ingelram jeptišce cokoli dál vysvětloval. Pravda by ji jenom rozčilila. Otočil se k němu a hlavou pokynul směrem ke dveřím. „Dávám ti své slovo, že nikdo tvé sestře neublíží,“ přislíbil opět Daniele. „A nyní mi řekni, kde ji najdu. Jen těžko si dovedeš představit, jaké nebezpečí jí hrozí za zdmi této pevnosti. Je pouze otázkou času, než bude zajata, a bohužel existují i takoví normanští vojáci, kteří s ní nebudou zacházet zrovna nejlaskavěji.“

Royce se před tímto nevinným stvořením snažil zjemnit pravdu, jak jen se dalo. Neviděl důvod, proč by měl do detailů popisovat, co by se stalo s její sestrou, kdyby padla do rukou nedisciplinovaných vojáků. Chtěl ji uchránit před tvrdostí reálného světa, zaštitit její nevinnost před hrubými slovy, pokud mu však odmítne sdělit informace, jež potřebuje, bude muset být mnohem nepříjemnější.

„Dáš mi své slovo, že se vydáš za Nicholau sám osobně? Že za ní nepošleš nikoho jiného?“

„Je to pro tebe tak důležité?“ podivil se Royce.

Přikývla.

„Pak ti dávám své slovo,“ řekl. „Ačkoliv dost dobře nechápu, jaký je v tom rozdíl –“

„Tobě věřím, že se budeš k mé sestře chovat s úctou,“ přerušila ho. „Již jsi mi slíbil, že se jí nic nestane.“ Usmála se. „Předpokládám, že bys nedosáhl

vlivného postavení, kdybys měl ve zvyku nedostát svému slovu. Kromě toho jsi starší než tví podřízení vojáci, alespoň mi tak bylo řečeno. Myslím, že ses už naučil být trpělivý a že se dokážeš ovládat. Dej si však na Nicholau pozor, protože když je v úzkých, dovede být pěkně zlá. Navíc je velmi chytrá a bystrá.“

Dříve než Royce stačil na její poznámky odpovědět, Daniela se otočila a odešla ke dvěma služkám stojícím u okna. Jedné, jež se nazývala Clarisa, předala dítě a druhé zašeptala nějaké instrukce.

Pak se vrátila k Roycovi. „Řeknu ti, kam odjela má sestra, ale nejdříve tě ošetřím,“ oznámila. „Máš na čele pořádnou tržnou ránu. Vyčistím ji a zavážu. Sedni si. Bude to trvat jen pár minut.“

Royce byl její všímavostí a laskavostí tak překvapen, že ani nevěděl, jak zareagovat. Zavrtěl hlavou, ale pak si sedl. Ingelram zůstal stát ve dveřích. Služka přinesla mísu s vodou a položila ji na nízkou truhlu vedle židle, na níž se Royce posadil. Mezitím si Daniela připravila několik pruhů čistého bílého plátna.

Baron se pohodlně uvelebil a natáhl nohy daleko před sebe. Jeptiška je překročila a postavila se mezi jeho stehna.

Royce si všiml, že se jí třesou ruce. Neřekla celou dobu ani slovo, teprve až ránu vyčistila a natřela hojivou masť, zeptala se ho, jak se zranil.

„Zřejmě to byl kámen,“ odpověděl Royce a pokrčil rameny. „Není to nic vážného.“

Jemně se usmála. „Zdá se, že to byla pořádná rána. Úder tě musel na chvíli omráčit.“

Royce stěží vnímal, co mu říká. U všech čertů, jak voní! Vypadalo to, že se nemůže soustředit na nic jiného než na krásnou ženu, která stála blízko něho. Jemná vůně růží upoutala jeho pozornost. A křížek, který se zachytil mezi jejími prsy. Hleděl na znamení svátosti tak dlouho, až byl opět schopen kontrolovat své reakce. Když odstoupila, vstal.

„Má sestra odjela na panství barona Alfréda,“ řekla mu. „Jeho statek je odsud vzdálen pouhé tři hodiny jízdy směrem na sever. Alfréd přísahal, že bude odolávat Normanům, a Nicholaa plánuje přidat se k němu i se svými vojáky.“

Konverzaci přerušil hluk přicházející z chodby. Jeden z Roycových mužů přinesl baronovi vzkaz. „Zůstaň zde,“ nařídil Royce Ingelramovi.

Vojevůdce už byl dávno ze dveří, když se k němu donesla Ingelramova odpověď. „Budu ji chránit vlastním tělem, barone. Bůh je mým svědkem, že se jí nikdo nedotkne.“

Roycův povzdech se rozlehl celou chodbou. Bůh mě ochraňuj před dychtivými mladými rytíři, pomyslel si.

Další z jeho vojáků stál pod schodištěm. „Na jih od naší pevnosti se rozpoutala bitva, pane. Z vrcholu hradeb jsme viděli, že Sasové obklíčili

malý oddíl normanských vojáků. Podle barev praporu se zřejmě jedná o muže barona Hugha. Pojedeme jim na pomoc?“

Royce opusil hradní věž a vydal se na hradby, aby sám posoudil situaci. Voják, který mu hlásil průběh bitvy, klopýtal za ním. Byl naneštěstí stejně nezkušený a beznadějně nadšený jako Ingelram. Pro vojáka je to velmi nebezpečná kombinace.

„Vidíte, barone, jak Sasové přinutí naše vojáky ustoupit?“ pronesl svůj soud mladík.

Royce zavrtěl hlavou. „Díváš se, ale nic nevidíš,“ zamumlal. „Hughovi muži postupují podle taktiky, kterou jsme použili u Hastingsu. Naši vojáci nalákají Sasy do pastí.“

„Ale převaha je na straně Sasů. Jejich trojnásobný počet –“

„Počet vojáků není vždycky rozhodující,“ přerušil ho Royce. Vzdychl, obrátil oči v sloup a otočil se k tmavovlasému vojákovi. „Jak dlouho u mne sloužíš?“

„Téměř osm týdnů, pane.“

Roycova podrážděnost rázem zmizela. Nebyl čas, aby se tenhle mladík dostatečně vycvičil k náročnému a zdoluhavému dobývání Anglie. „To tě omlouvá,“ dodal Royce a zamířil ke schodům. „Pomůžeme Hughovým mužům. Ne proto, že by to potřebovali, ale proto, že nás to baví. Normanští bojovníci jsou nejlepší v kterékoli bitvě a Hughovi vojáci by dosáhli vítězství i bez naší pomoci.“

Mladý voják přikývl a pak se zeptal, zda by mohl bojovat po baronově boku. Royce souhlasil. Zanechal v pevnosti dvacet mužů a se zbytkem se vydal k bojišti. Poněvadž na hradě zůstaly jen ženy, děti a pár sloužících, byl si jistý, že Ingelram lehce udrží pořádek do doby, než se vrátí.

Bitva probíhala k Roycově spokojenosti, ačkoliv podle jeho názoru skončila trochu předčasně. Přesto však trvalo déle než jednu hodinu, než se jim podařilo zahnat Sasy na ústup.

Royce byl překvapen, že vidí barona Hugha zde, v těchto pustých končinách. Domníval se, že bude bojovat po boku krále Viléma při konečném tažení na Londýn. Když se ho na to otázel, Hugh mu vysvětlil, že byl vyslán na sever, aby uklidnil rozbroje mezi královými příznivci. Na zpáteční cestě byl napaden saskými bojovníky.

Hugh byl o dobrých deset let starší než Royce. Tmavé vlasy mu již prokvétaly šedinami a Roycova zjizvená tvář vypadala vedle Hughovy téměř hladce.

„Mám ve své jednotce méně zkušené vojáky,“ připustil Hugh sklíčeně. „Ti lepší byli vysláni, aby vyklidili cestu Vilémovi. Něco ti řeknu, Royci, nemám tvou trpělivost trénovat vojáky. A nemít informátora, kdo ví, zda bych tu neztratil většinu svých mužů. Mnozí z nich stále nemají ponětí, co je to vojenská disciplína.“ Hugh se naklonil k Roycovi a důvěrně mu pošeptal:

„Dva moji vojáci se dokonce netrefili mečem do pochvy. Chápeš to? Měl bych ty hlupáky raději zabít, než nadělají více nepříjemností.“ Zhluboka si vzdychl. „Jestli dovolíš, požádám Viléma, aby přesunul několik mých vojáků do tvé jednotky k řádnému výcviku.“

Oba baroni, obklopeni svými vojsky, se vydali zpět k pevnosti.

„Kdo je tvým informátorem, o němž ses před chvílí zmínil?“ zeptal se Royce. „A proč mu důvěřuješ?“

„Ten chlapík se jmenuje James, ale já netvrdím, že mu důvěřuji,“ odpověděl Hugh. „Zatím se zdá být spolehlivý. Řekl mi, že ho ostatní Sasové nenáviděli, protože byl výběřčím daní. James zná velmi důvěrně okolí a lidi, kteří zde bydlí. On se tady totiž narodil. Ví i o všech tajných úkrytech. Nezdá se ti, že se v poslední hodince prudce ochladilo?“ změnil Hugh náhle téma hovoru a omotal si plášť těsněji kolem ramen. „Skoro se celý třesu.“

Royce si jen sotva všiml chladivého větru, který kolem nich proháněl drobné vločky sněhu. Zatím však ještě nesněžilo tolik, aby se vytvořila souvislá sněhová pokrývka. „Máš staré kosti, Hughu. Proto je ti zima,“ usmál se Royce škádlivě, aby zmírnil svou narážku.

Hugh se nedal. „Říkáš starý, co? Brzy změníš svůj názor, až uslyšíš o mých skvělých úspěších v boji proti Sasům.“

Nazlobený baron pak začal v detailech líčit sérii vítězných bitev vedených ve jménu Viléma Dobývatele. Svou litanii skončil, teprve až dorazili na nádvoří hradu. Royce se podívil, že je nevíta Ingelram, ale pak si domyslel, že zřejmě ještě stále zírá na krásnou jeptišku.

Pouhá vzpomínka na ni Royce poněkud zneklidnila – neví proč, ale zdá se mu, že zde něco nehraje. Možná jsou to jen podivné předtuchy. Možná, že je to vše proto, že se nemůže smířit s myšlenkou, že by tak krásná žena měla patřit církvi. Měla by přece náležet nějakému muži! Je ostuda takhle o ní přemýšlet.

Royce usoudil, že se projevuje jako pěkný slaboch, honí-li se mu hlavou takové hříšné hlouposti. Společně s Hughem vešli do hradní věže. Oba vůdcové se dohodli, že dnešní noc stráví Hughovi vojáci v pevnosti, neboť již bylo příliš pozdě, aby táhli dál a stavěli někde potmě tábor.

Hugh vypadal unaveně. Royce nakázal rozdělát v krbu oheň, aby se jeho přítel mohl ohřát, a pak požádal, aby přivedli informátora, o němž si s Hughem dříve povídali. „Rád bych se ho zeptal na několik věcí týkajících se tohoto panství,“ vysvětlil.

Jeden z Roycových mužů se ihned vydal pro saského informátora. Za minutu nebo dvě přiběhl do sálu Ingelram. Uprostřed místnosti se zarazil, poklonil se vůdci a vyčkával jeho rozkazů.

Royce se k němu otočil a krátce řekl: „Přiveď jeptišku. Potřebuji se jí na něco zeptat.“

Zdalo se, že Ingelrama tento příkaz zaskočil. Očividně zbledl. Royce ho chtěl dobře míněným šťouchnutím pobídnout k pohybu, vtom jeho pozornost upoutali dva muži, kteří se objevili ve dveřích. Jeden z nich byl informátor, pro něhož nechal poslat. Saský jidáš měl na sobě šaty, které mu dvakrát nepadly. Dolní konec hnědé tuniky byl celý zablácen. Připomínal Roycovi sovu. Byl to pomenší muž se svěšenými rameny, jehož oční víčka měla několik vrstev zřasené kůže. Skutečně, vypadá jako sova, ale jeho srdce je srdcem hladového supa ochotného zradit své bližní, pomyslel si znechuceně Royce.

„Přistup blíž, Jamesi,“ přikázal mu Royce.

Sas udělal, jak mu bylo nakázáno. Hluboce se před normanskými vůdci poklonil. „Jsem tvůj věrný sluha, pane.“

Royce stál u krbu vedle barona Hughha, s rukama založenýma za zády. Hugh si přidržoval kolem ramen vlněný plášť, aby se zahřál. Royce si všiml, že jeho tvář pobledla a oči dostaly horečnatý vzhled. Přikázal panošovi, aby ihned přenesl Hughovo křeslo co nejbližší ke krbu.

„Přines svému pánovi džbánek piva,“ zavolal na jednoho z Hughových vojáků stojících u dveří. „A ať ho někdo ze sloužících nejdříve ochutná. Pokud nezemře, budeme vědět, že není otrávené.“

Baronu Hughovi se Roycovy příkazy příliš nezamlouvaly. „Jsem ve stejně dobré kondici jako ty,“ mumlal tiše. „Dokážu se o sebe postarat sám.“

„Jistě že jsi v pořádku,“ souhlasil s ním Royce. „Ale v průběhu tohoto týdne jsi svedl dvojnásobný počet bitev než já. Potřebuješ si trochu odpočinout.“ Byla to samozřejmě lež, ale Royce nechtěl zranit přítelovu pýchu. „Taky bych byl unavený, a stačila by mi možná jen polovina tvých vítězství.“

Hugh souhlasně zabručel: „Máš nejspíš pravdu.“

Hughovo sebevědomí bylo uchlácholeno. Royce se usmál a otočil se zpět k informátorovi. Klidným hlasem mu v saštině nařídil: „Řekni mi něco o zdejších panství. Začni nejdříve původními vlastníky. Je pravda, že jsou již oba mrtvi?“

Sas uhnul z cesty vojákovi, který nesl ke krbu veliké křeslo s vysokým opěradlem. Počkal, až se baron Hugh usadí, a teprve pak začal. „Ach ano, můj pane. Staří majitelé hradu jsou mrtvi. Jsou pohřbeni na rodinném hřbitůvku na pahorku v severní části panství.“

Jamesův krk byl ztuhlý, jak se musel dívat nahoru, aby viděl do Roycova obličej. Když už nemohl vydržet, sklopil hlavu a hleděl chvíli na zem. Baronovy oči naháněly strach, stejně tak i jeho jizva na pravé straně tváře. Nejvíce však zastrašoval jeho studený, tvrdý pohled.

„A teď mi povyprávěj o ostatních členech rodiny,“ vyzval ho Royce.

James rychle vyhrkl. „Jsou tady ještě dva bratři. Thurston je nejstarší. Říká se, že byl zabit v nějaké bitvě na severu. Ale není to jisté.“

„A další bratr?“

„Jmenuje se Justin. Je nejmladší z dětí. Byl zraněn ve stejné bitvě, v níž měl údajně zahynout jeho bratr. Nyní se o něj starají jeptišky v nedalekém klášteře. Kdo ví, jak dlouho ještě bude Justin žít. Jeho zranění jsou poměrně vážná.“

Ingelram zůstal stát vedle svého vojevůdce. Royce se k němu náhle otočil. „Nepřikázal jsem ti, abys přivedl jeptišku?“ zeptal se ho, stále ještě sasky.

Ingelram mu odpověděl ve stejném jazyce. „Nevěděl jsem, že ji chcete zpovídat, barone.“

„Nenáleží ti předvídat, jaké mám plány, Ingelrame. Ty je máš plnit, aniž by ses zbytečně tázal.“

Ingelram se zhluboka nadechl. „Ale ona tu není,“ vyhrkl.

Royce se ovládl, aby po něm neskočil a neuškrtil ho. „Můžeš to nějak vysvětlit?“ zeptal se tvrdým hlasem.

Ingelram musel sebrat veškerou svou odvahu, aby se svému pánovi podíval do očí. „Sestra Daniela požádala, zda by mohla odjet zpět do kláštera. Říkala, že slíbila své představené vrátit se před setměním. Starala se rovněž, co je s jejím bratrem. Cítí za něj velkou zodpovědnost, protože je nejmladší z jejích sourozenců.“

Při rozhovoru zůstal Royce klidný. Ingelram neměl nejmenší ponětí, o čem jeho nadřízený přemýšlí. Přidušeným hlasem pokračoval: „Bratrovo zranění je prý velmi vážné, barone, chtěla být u jeho lože, kdyby něco v noci potřeboval. Slíbila mi, že se ráno vrátí. Pak ti jistě odpoví na všechny tvoje dotazy.“

Royce se musel několikrát zhluboka nadechnout, aby se uklidnil, než opět promluví. „A co když se ráno nevrátí?“ zeptal se mírně.

Ingelram a otázka zaskočila. Nepřemýšlel, že by k něčemu podobnému mohlo dojít. „Dala mi své slovo, barone. Přece by mi nelhala. Ani by nemohla. Je zasvěcena církvi. Byl by to pro ni smrtelný hřích, kdyby lhala. Pokud by však ráno z nějakých neznámých důvodů nepřijela, půjdu a přivedu ji.“

Royce se za léta cvičitelské praxe naučil sebeovládání. Ani teď na hloupého vazala nezařval, ačkoliv měl obrovskou chuť. Přítomnost saského informátora způsobila, že zůstal klidný. Nikdy by neshodil svého muže před cizími lidmi. Bylo by to nedůstojné a Royce vždy zacházel se svými vojáky čestně. Učil je získávat úctu k jiným podle chování, nikoli z pouhé nadřazenosti či nutnosti.

Hugh si odkašlal, čímž upoutal Roycovu pozornost. Starý přítel na něj spojenecky mrkl a pak se otočil k Ingelramovi. „Synu, těžko se můžeš násilně dostat za posvěcené zdi kláštera, abys ji přivedl proti její vůli. Na nás všechny by dopadl hněv Nejvyššího, kdybychom se odvážili porušit boží zákon.“

„Boží zákon?“ nechápavě se zeptal Ingelram.

Hugh převrátil oči v sloup. „Sestra Daniela je nyní pod ochranou církve. Právě jsi jí k tomu dopomohl.“

Ingelram začal konečně chápat důsledek svého činu. Byl otřesen. Zároveň toužil nějakým způsobem se ospravedlnit v baronových očích. „Ale ona mi slíbila –“

„Buď zticha.“

Royce nikterak nezvýšil hlas, saský informátor však polekaně vyskočil, neboť zahlédl záblesk rozhořčení v Roycových šedých očích. Vzápětí ustoupil o několik kroků dozadu, jako by se chtěl co nejvíce vzdálit jeho hněvu.

Royce se Sasovým zbabělým chováním bavit. Mužiček se doslova třásl v kolenou. „Do této chvíle jsi hovořil pouze o synech, Jamesi, teď mi něco pověz o dcerách. Prý jsou dvojčata, jedna je jeptiškou a ta druhá...“

Zarazil se, když Sas zavrtěl hlavou. „Na tomto panství není žádná jeptiška, pane,“ vyhrkl James. „Je tady ale lady Nicholaa,“ dodal rychle, když uviděl dramatickou proměnu Roycova obličeje. Jizva na jeho tváři zbělela. „Lady Nicholaa je –“

„Víme o lady Nicholae,“ přerušil ho Royce. „To ona bránila hrad, že ano?“

„Ano, pane,“ odpověděl James. „Máte úplnou pravdu.“

„Ale já chci nejdříve slyšet o té druhé z dvojčat. Pokud není jeptiškou, pak...“

James se opět odvážil zavrtět hlavou. Vypadal ještě užasleji a vystrašeněji než dříve. „Ale, můj pane,“ zašeptal, „tady je jenom jedna dívka. Lady Nicholaa žádnou sestru nemá.“

KAPITOLA 2

Ryocova reakce na Sasovu výpověď byla rychlá a překvapující. Prudce se zaklonil a dal se do hlasitého smíchu, až mu začaly téci slzy. Žasl nad tím, jak se lady Nicholae podařilo chytře zosnovat lest, aby se mohla v klidu dostat do bezpečí kláštera. Tato žena předvedla, že dovede být mimořádně vynalézavá, což Royce dokázal ocenit, i když se tím sám ocitl v nesnázích.

Nicholaa nebyla jeptiškou. Přestože nevěděl proč, někde uvnitř, v koutku jeho duše, se mu ulevilo. Rychle však tento pocit potlačil a opět se začal smát. Můj bože, nakonec si zbytečně vyčítal, že na okamžik zatoužil po ženě, jež byla oddána církvi.

Ingelram nevěděl, co si má o podivném chování svého pána myslet. Během krátké doby pod jeho velením jej nikdy neviděl takhle bláznivě se smát. Náhle si však také uvědomil, že nikdy nezažil situaci, v níž by jeho pán přijal porážku.

„Pane, cožpak nechápete?“ vyhrkl Ingelram. „Utrpěl jste na cti kvůli mně. To já jsem uvěřil jejím slibům. To já jí poskytl doprovod do kláštera.“

Ingelram se odhodlaně postavil před svého pána. „Já jsem vším vinen,“ zašeptal sklíčeně.

Royce udiveně pozvedl obočí nad doznáním svého vazala. „Projednáme to později,“ pronesl a významně kývl směrem k Sasovi.

Když Ingelram s úklonou odstoupil, obrátil se Royce k informátorovi. „Řekni mi vše, co víš o lady Nicholae,“ nařídil mu.

James pohodil rameny. „Opustil jsem tento kraj zhruba před rokem a půl, pane, kdy povinnost vybírat daně byla uložena jinému správci. Víím, že lady Nicholaa si měla vzít muže, který se jmenoval Roulf a vlastnil veliké panství na jihu. Byla s ním zasnoubena již od dětství, ale pokud se za něj provdala, svého manžela si příliš neužila, protože Roulf zahynul v bitvě u Hastingsu. Víc o lady Nicholae nevím, pane.“

Royce poslouchal starého muže bez přerušení, a když domluvil, propustil ho. Pak se otočil k Ingelramovi. „Byl bych rád, kdyby ses pro příště vystříhal kajících vystoupení před cizími lidmi. Rozumíš?“

Ingelram přikývl. Báł se, jaký trest bude následovat.

Royce povzdychl. „Když jednáš v mém zastoupení, Ingelrame, pak tvé chyby jsou i mémi chybami. Pokud se alespoň trochu poučíš z dnešního případu, který mi způsobil tolik nepříjemností, pak to bude mít nějaký význam.“

Ingelram byl překvapen baronovou řečí. Nikdy předtím neslyšel, že by někdo nazval porážku nepříjemností. Nevěděl, jak by měl zareagovat.

Do jejich hovoru se vložil Hugh. „Lady Nicholaa nám předvedla, že umí být pěkně vychytralá, vidíte? Vykouzla ti z rukou, Royci,... alespoň na čas,“ dodal a kývl směrem k Ingelramovi.

„Ano,“ zašklebil se Royce. „Ale jenom na čas.“

„Stal jsem se obětí jejich lží,“ vyhrkl Ingelram.

„Ale jdi,“ odbyl ho Royce. „Nechal ses okouzlit její krásou. Přiznej si, kdes udělal chybu, abys ji pak nezopakoval znovu.“

Vazal přikývl. Zhluboka se nadechl a vytáhl z pochvy svůj meč. Třesoucíma se rukama jej nabídl Roycovi. „Zklamal jsem vás, barone. Kvůli mně jste byl zostuzen.“

Ingelram zavřel oči a s napětím očekával, co se stane. Uplynula dlouhá minuta ticha, než oči otevřel. Proč jeho pán váhá? „Vy mne nechcete potrestat, pane?“ zeptal se zmateně.

Royce se tvářil podrážděně. Pak se otočil k Hughovi, zachytil jeho úsměv a málem se rozesmál taky. „Mezi tím, co bych chtěl udělat a co udělám, existuje rozdíl,“ řekl. „Časem pochopíš. Proč jsi mi nabídl svůj meč?“

Ingelram byl zaskočen baronovým mírným hlasem. Je možné, že by nebyl rozhořčen tím, co provedl? „Nabídl jsem vám svůj meč proto, abyste ho mohl použít proti mně... přece jsem vás zostudil, ne?“

Royce přehlídl tuto otázku a sám se zeptal: „Kdo ti velel předtím, než jsi přestoupil ke mně?“

„Sloužil jsem dva roky u barona Guye, pane,“ odpověděl Ingelram.

„A viděl jsi někdy, že by Guy použil proti svému muži meč?“

Royce očekával, že uslyší zápornou odpověď. Věděl sice, že Guy občas používá nepřiměřených způsobů při výcviku mladých nezkušených vojáků. Slyšel dokonce i o různých brutálních zákrocích, ale věřil, že se jedná většinou o přehnané výpovědi nespokojenců, kteří se nedokázali vyrovnat s Guyovými tvrdšími výcvikovými metodami.

Nemohl proto zakrýt své překvapení, když Ingelram souhlasně přikývl. „Některým jeho trestům jsem byl přítomen. Baron Guy sice nikdy nikoho přímo nezabil, ale někteří vojáci později zemřeli na následky zranění, které jim způsobil.“

„Ted' už chápu tvé podivné chování, Ingelrame,“ přerušil jej Hugh. Otočil se k Roycovi. „Ten chlapec mluví pravdu, Royci. Guy používá fyzických trestů, aby dosáhl poslušnosti svých podřízených. Pověz mi, Ingelrame,“

zadával se Hugh na vojína, „Ještě pořád má Guy vedle sebe ty dva bastardy, Henryho a Morgana?“

Ingelram přikývl. „Jsou jeho nejbližšími rádci,“ řekl. „Když je baron Guy zaneprázdněn důležitými záležitostmi, Henry a Morgan za něj provádějí výcvik.“

„A také tresty, že?“ doplnil ho Hugh.

„Ano,“ odpověděl Ingelram. „Dohlíží rovněž nad výkonem trestů.“

„Morgan je horší než Henry,“ prohlásil Hugh. „Viděl jsem ho bojovat. Doufal jsem, že bude během invaze zabit, ale Sasové mne zklamali. Zdá se, že ho ochraňuje sám ďábel.“

Ingelram předstoupil před Royce. „Pane, mohu hovořit otevřeně?“

„A ty jsi doposud otevřeně nemluvil?“ podivil se Royce.

Ingelram zrudl. Royce se náhle cítil staře. Byl sice jen o dvanáct let starší než vazal, ale způsob, jakým Ingelram reagoval na různé situace, ho činil mladším nejméně o dvacet let. „Co bys ještě rád řekl, Ingelrame?“

„Většina vojáků sice poslouchá Guye, ale jak baron Hugh správně předpokládá, loajální s ním nejsou. Bojí se ho, proto ho poslouchají. Nemají ho rádi.“

Royce se k této překvapivé novině nijak nevyjádřil. Opřel se zády o krbovou římsu a složil ruce na prsa. Vypadal velmi spokojeně. Ve skutečnosti byl pořádně rozzlobený. Muž, který má postavení jako Guy, by měl nejen své muže řádně vycvičit, ale také je chránit. Místo toho je Guy spíš systematicky ničí.

„Ingelrame?“ otázal se Hugh. „Ty jsi sám požádal o přemístění do Roycova mužstva?“

V Hughově hlasu se ozvalo zachraptění. Baron se opřel zpět do křesla, aby ulehčil své slabosti, a se zájmem vyčkával odpověď.

„Ano, požádal jsem o přeložení,“ odpověděl Ingelram. „Po pravdě řečeno, měl jsem jen malou naději, že uspěju. V seznamu uchazečů o přeřazení do oddílu barona Royce je více než tisíc vojáků. Mému otci se však podařilo přesvědčit krále Viléma, a tak jsem se dostal na přední místo. Měl jsem velké štěstí.“

Hugh potřásl hlavou. „Stejně nechápu, že se ti to povedlo, i když jsi měl požehnání krále Viléma. Nejdříve jsi přece musel získat Guyovo svolení. A je všeobecně známo, že Guy velmi nerad udílí souhlas k přesunu svých mužů do jiných oddílů, zejména pak do Roycova. Jejich mužstva spolu soupeří.“

Hugh se na chvíli odmlčel a krátce zakašlal. „Skoro Guye lituji. Vždycky skončí na druhém místě. Myslím si, že ho to přivádí k šílenství.“

Royce sledoval Ingelrama. Jeho obličej zčervenal. Když si všiml, že jej Royce pozoruje, vyhrkl: „Baron Guy není váš přítel, pane. Je plný nenávisti. Žárlí, že jste vždycky lepší.“

„Ale proč ti tedy udělil k přesunu souhlas?“ ponoukl ho Hugh, který se chtěl dostat k jádru věci.

Ingelram se zadíval na špičky svých bot. „Guy totiž nespátroval v mém přesunu k baronu Roycovi nic nevýhodného. Spíš naopak. Jak Henry, tak i Morgan se smáli Guyovu vychytralému rozhodnutí. Oba se domnívají, že se nikdy nestanu rytířem.“

„Proč si to Guy myslí?“ zeptal se Royce.

Kdyby mohl Ingelram zrudnout ještě více, pomyslí si Royce, zřejmě by teď vzplál. Trpělivě vyčkával, až mu voják na jeho otázku odpoví.

„Jsem slaboch, pane,“ přiznal se Ingelram. „Baron Guy tvrdil, že nemám dostatečně silnou vůli a odvalu, abych byl hoden zůstat v jeho oddíle. Nyní se jeho slova potvrdila. Má slabost způsobila tvou porážku.“ Royce viděl, že ho musí vyvést z omylu. „Nebyli jsme poraženi,“ vybafl. „A dej už konečně pryč ten meč. Tvůj výcvik vlastně ještě nezačal, takže nemůžeš být zodpovědný za to, co se stalo. Kdybys však za takových řekneme šest měsíců udělal stejnou chybu, popadl bych tě za krk a snažil se něco vecpat do tvé hlavy třeba i násilím. Je ti to jasné?“

Roycův hlas opět ztvrdl. Ingelram horlivě přikývl. „Ochotně obětuji svůj krk, pane, zklamu-li ještě jednou,“ pronesl dramaticky. „Nezpůsobím žádnou další porážku –“

„Pro lásku boží, kdy už přestaneš tento menší incident nazývat porážkou?“ zahřměl Royce. „Lady Nieholaa mě pouze trochu pozdržela, ale neunikla mi. Až budu připraven vrátit se do Londýna, dojdou si pro ni. Nebudu ani muset do kláštera vejít, Ingelrame. Sama půjde ven.“

Přistoupil k vazalovi. „Pochybuješ snad?“

„Ó ne, můj pane.“

Royce pokýval hlavou. Ještě nevěděl, jak dosáhne svého cíle, a Ingelram se raději neptal. Dál už spolu o tom nemluvili.

Royce byl však brzy donucen odsunout záležitost, jak vylákat Nicholau z kláštera, stranou. Baron Hugh byl na tom se svým zdravím hůře, než se zprvu zdálo. Následující ráno se probudil s vysokými teplotami.

Royce u něj zůstal celé tři dny a tři noci. Nedovolil nikomu ze svých nezkušených vojáků anebo saských sloužících, aby o něj pečoval. Domníval se, že by ho při první příležitosti otrávil. Proto povinnost postarat se o přítele spočívala na jeho bedrech. Byl to úkol, v němž se naneštěstí sám moc nevyznal.

Saského informátora si ponechal v pevnosti, aby ho ještě jednou vyslechl. Chtěl zjistit podrobnosti o Nicholaině rodině. Již vymyslel plán, jak ji dostat z jejího úkrytu, ale potřeboval se ujistit, zda neexistují i jiná řešení.

Hughův stav se zhoršoval. Ke konci týdne bylo zřejmé, že zemře, pokud se mu nedostane řádné péče. Royce se v zoufalství rozhodl odvézt ho do

kláštera, kde se o něj mohly postarat řádové sestry. Ingelram a Hughův vazal Charles doprovázeli vůz, na němž baron Hugh odpočíval.

Před klášterem museli složit zbraně, jinak by je nevpustili dovnitř. Royce nic nenamítal, věděl, že to bývá zvykem.

Uprostřed nádvoří je přivítala abatyše. Byla to starší žena kolem čtyřicítky, sehnuté postavy, ale s překvapivě mladistvým obličejem, na němž nebylo jediné vrásky.

Od hlavy až k patě byla celá v černém, a ačkoliv Roycovi nedosahovala ani po ramena, zdálo se, že jeho mohutnost na ni nijak nezapůsobila. Její pohled byl přímý, neochvějný.

Abatyše mu připomněla sestru Danielu, přesněji řečeno lady Nicholau.

„Proč jsou kolem kláštera rozmístěni vaši vojáci?“ zeptala se na uvítanou.

„Mí muži jsou zde pro případ, že by lady Nicholaa chtěla opustit tento boží stánek,“ odpověděl Royce.

„Přišel jsi sem proto, abys ji donutil odsud odejít?“

Royce zavrtěl hlavou. Přistoupil k vozu, na němž ležel Hugh, a pokynul abatyši, aby ho následovala. Jakmile uviděla, v jakém stavu se starý baron nachází, nařídila, aby ho okamžitě zanesli dovnitř.

Hugh byl natolik zesláblý, že se sám neudržel na nohou. Proto jej Royce uchopil a přehodil si ho přes rameno. Trochu se pod jeho váhou prohnul, ale pak se narovnal a následoval abatyši. Ze vstupní obloukovité haly vedlo nalevo kamenné schodiště. Royce vystoupal nahoru a směřoval za představenou dlouhou prosvětlenou chodbou.

Vzduchem se nesla nejen ozvěna jeho těžkých bot, ale též šepot ostatních jeptišek, jehož intenzita narůstala, jakmile se přibližovali ke dveřím na konci chodby. Royce rozpoznal otčenáš a dovtípil se, že jeptišky vykonávají jednu ze svých pravidelných bohoslužeb. Podle směru, odkud hlasy přicházely, však usoudil, že musí být někde o poschodí výš.

„Máme pouze jednu velkou místnost, do níž umísťujeme nemocné, kteří k nám přicházejí,“ sdělila mu abatyše. „Před týdnem jsme zde měli plno, ale dnes nám zůstal už jen jeden saský voják. Doufám, barone, že souhlasíte s tím, že uvnitř kláštera si jsou všichni rovni, ať již Sasové, či Normani. Je to tak?“

„Ano,“ odpověděl Royce. „Je saský voják, který zde zůstal, Nicholain bratr?“

Abatyše se otočila. „Ano. Je to Justin.“

„Bylo mi řečeno, že umírá,“ pronesl Royce.

„Na tuto otázku může odpovědět jenom Bůh,“ odvětila mu představená. „Justin odmítá nést kříž, jenž mu byl vložen na jeho bedra. Bojuje proti všem našim snahám zachránit ho. Modlí se za svou smrt, zatímco my se modlíme za jeho uzdravení. Doufám, že Bůh se nenechá zmást našimi protikladnými tužbami.“

Royce si nebyl jistý, zdali představená vtipkuje, či nikoli. Její obličej naznačoval všelicos. Royce přikývl, posunul si Hugha přes rameno tak, aby ho mohl lépe nést, a pak řekl: „Rád bych, aby si můj přítel co nejdříve lehl. Mohli bychom si pohovořit o dalších podmínkách, jakmile Hugha uloží a bude o něj postaráno?“

„Mám ještě jednu podmínku,“ pronesla abatyše. „Měl byste vědět, že hodlám umístit vašeho přítele na postel hned vedle Justina. Z vašeho výrazu soudím, že tím nejste příliš nadšen, ale já přistupuji k tomuto řešení z praktických důvodů. Sestra Felicita je naše nejlepší ošetřovatelka. Je však již poněkud stará a já nechci, aby zbytečně běhala z jednoho konce pokoje na druhý. Takhle může být mezi oběma vojáky a řádně dohlížet na jejich zdravotní stav. Souhlasíte s touto podmínkou?“

Royce přikývl. Abatyši se ulevilo. Otočila se a otevřela dveře. Pokoj, do něhož vstoupili, byl obrovský. Royce přimhouřil oči, neboť místnost byla prozářena slunečními paprsky pronikajícími skrz tři veliká okna. Zdi byly čistě bílé, zřejmě je nedávno nalíčili.

Podél protější zdi stálo okolo dvaceti postelí. Vedle každého lůžka malý odkládací stolek, na němž byla umístěna jedna svíce.

Každá postel mohla být i se stolkem oddělena od ostatních bílým závěsem. Pokud se závěsy zatáhly, vznikly malé provizorní pokojíčky, které zajišťovaly nejnutnější soukromí.

Všechny postele kromě jedné byly nyní vystaveny slunečnímu svitu. Royce si domyslel, že buňka ohraničená zástěnou patří Justinovi.

Uložil tedy Hugha na vedlejší lůžko. Během chvilky jej vysvlékl z těžkého oděvu a přikryl haldou tlustých, leč měkkých přikrývek.

„Zranění na rameni a na paži mu začínají hnisat,“ podotkla abatyše s obavami v hlase. „Sestra Felicita bude vědět, co s tím.“ Sehnula se a mateřsky pohladila Hughovo čelo. „Bude-li si Bůh přát, uzdraví se.“

Royce přikývl. Byl velmi přizpůsobivý až do okamžiku, než jej představená požádala, aby se svými muži odešel. „Ne,“ odmítl Royce. „Jeden normanský voják zde zůstane na stráž, dokud se baron Hugh neuzdraví. Můj přítel dostane najíst či napít až poté, když jídlo ochutná jeho strážce,“ dodal pevným hlasem.

Z udiveného výrazu matky představené bylo zřejmé, že není zvyklá, aby jí někdo oponoval. „Jste velmi podezřavý, barone,“ řekla pohrdlivě. „Zapomínáte, že se nacházíte na posvěcené půdě. Nikdo zde vašemu příteli neublíží.“

Když Royce pohodil rameny, zeptala se: „A co když vaši podmínku nepřijmu?“

„Barona Hugha nemůžete jen tak vyhnat,“ řekl klidným hlasem Royce. „Porušila byste tím svůj slib.“

Její úsměv ho zaskočil. „Vidím, že jste stejně tvrdohlavý jako já,“ pronesla. „Kvůli tomu budeme muset zřejmě strávit nějaký čas v očistci. Tak tedy dobrá. Přijímám vaši podmínku.“

Hughovo zasténání upoutalo její pozornost. Opatrně mu upravila příkrývky, aby na něj netáhlo, a snažila se ho utiшит konejšivými slovy. Pak zatáhla kolem jeho postele závěsy a vydala se pro sestru Felicitu. V okamžiku, kdy představená odešla, pokynul Royce Ingelramovi a Hughovu panošovi, aby se postavili na stráž ke dveřím. Dokud se Hugh neuzdraví, nikomu kromě ošetřující sestry nebude dovoleno vejít do místnosti.

Zatímco Royce čekal, až se abatyše vrátí, přemýšlel, jak je asi Justinovi. Rád by věděl, zda je opravdu tak nemocen, že není schopen Hughovi ublížit. Nevěřil nikomu, obzvláště ne Sasům, dokud se o skutečnosti nepřesvědčil na vlastní oči.

Royce přešel na druhou stranu Hughovy postele, ale dříve, než sám mohl roztáhnout závěsy, oddělující Justinovo lůžko, někdo to učinil za něj.

Před ním stála lady Nicholaa.

Její zatajený dech mu prozradil, že její překvapení z nenadálého setkání je snad ještě větší než jeho. Royce si domyslel, že Nicholaa pravděpodobně předpokládala, že odešel zároveň s abatyší. Pochopil, že musela slyšet vše, o čem si s představenou povídali.

Stáli od sebe ani ne půl metru. Opět zachytil její jemnou vůni, která připomínala rozkvetlou růži. Bože, jak je krásná, pomyslel si, ale vypadá vystrašeně. Její veliké oči byly naplněny strachem. Ano, usoudil Royce, je vyděšená. Její reakce mu však připadaly zcela přiměřené. Ano, měla by se obávat jeho vzhledu. Navíc mu Nicholaa lhala, aby získala dočasnou svobodu. Brzy nastane okamžik, kdy se bude muset podvolit jeho příkazům.

Po nějakou dobu oba mlčeli a jenom se na sebe dívali. Royce vyčkával, co lady Nicholaa řekne.

Ale Nicholaa své chování nemínila nikterak omlouvat. Ovládala svůj hněv. Čím déle se na něj dívala, tím více to v ní vřelo. Jak se jen mohl opovážit narušit soukromí jejího bratra!

Instinktivně zvedla bradu, jako by se chtěla bránit.

Royce se přestal usmívat.

Nicholaa se ho nebála. Tento fakt ho ohromil. Vzápětí jej napadla hříšná myšlenka. Nicholaa stála velmi blízko, lehce by se jí mohl zmocnit. Bože, jak jednoduché by bylo přehodit si ji přes rameno a odnést ji z kláštera. Věděl však, že to není možné, protože Nicholaa je nyní pod ochranou církve. Neméně hříšný byl i jeho náhlý pocit touhy. Zastihl ho zcela nečekaně.

Pokud muž dává přednost ve svém výběru žen modrookým nymfám, pak Nicholaa musí nutně stát na prvním stupni tohoto žebříčku. Royce se snažil sám sebe přesvědčit, že jeho volba není tak úzce zaměřena. Pak však usoudil,

že si nalhává něco, co není pravda. K čertu, dovedl by se na ni dívat celou vděčností, a nejen dívat.

Její ústa byla příliš přitažlivá, aby zůstal klidný. Jediné, na co nyní mohl myslet, bylo políbit ji. Zjistit, jak chutnají tyto dva rozkvetlé voňavé plátky.

Jeho disciplína mu však umožnila ovládnout se. Zhluboka se nadechl, aby uklidnil tlukot svého srdce. Donutil se potlačit v sobě touhu a soustředit se na podstatnější věci. Chápal, že vzdorovat je někdy nutné i potřebné, ale její vzdor mezi tyto případy rozhodně nepatřil. Měla by se ho bát. Způsobila již tak dost problémů. Bylo načase, aby se podřídila. Byl jejím pokořitelem a ona jeho válečnou kořistí. Čím dříve si tuto skutečnost uvědomí, tím snadnější bude pro ni její další život.

Velmi dobře se vyznal v zastrašování, navíc jízva na jeho tváři mu v tom napomáhala. Na Nicholau však zřejmě nikterak hrozivě nezapůsobila. Royce marně čekal, že před ním padne na kolena a bude prosit o slitování.

Po pravdě řečeno, její chování mu imponovalo. Maličko k ní přistoupil. Špičkami bot se dotkl jejích stěvíků. Ale Nicholaa se nepohnula ani o píď. Jenom ještě více zaklonila hlavu, aby dál mohla sledovat jeho pohled. Kdyby to dokázal vysvětlit, řekl by, že jí v očích září jiskřičky.

Vysmívá se mu snad?

Nicholaa byla rozzlobená spíš na sebe než na normanského vůdce, který se ji snažil svým upřeným pohledem zastrašit. Nechápala svůj vztah k němu. Nemohla od něj odtrhnout zrak. Měl snad ty nejkrásnější šedé oči, jaké kdy viděla. Ale proč vůbec věnovala jeho očím svou pozornost?

Ano, snažil se ji zastrašit. Ale ona se nenechá. Baron je opravdu hezký muž, přestože je drzý. Co se to s ní, k čertu, děje? Royce je přece jejím nepřitelem, takže by ho spíš měla nenávidět!

Nicholae se zdálo, že Roycovi nedělá sebemenší potíže nenávidět ji. Prozrazoval to jeho tvrdý pohled. Celá se napnula.

„Měla jsem využít příležitost a zabít tě,“ zašeptala. Royce zvedl údivem obočí. „A tys ji někdy měla?“ zeptal se posměšně.

„Jistě, když jsem tě srazila na zem kamenem ze svého praku.“

Zavrtěl nevěřičně hlavou.

Nicholaa přikývla. „Namířila jsem správně. Nechtěla jsem tě zabít, chtěla jsem tě jen poznamenat. Teď toho rozhodnutí lituji. Možná že dostanu ještě jednu šanci, než vás, Normany, vyženeme zpátky, kam patříte.“

Royce jí stále nevěřil. Složil si ruce na prsa a usmál se na ni. „Tak proč jsi mě nezabila, když už jsi měla tu možnost?“

Nicholaa pohodila rameny. „Nechtěla jsem,“ odpověděla. „Nyní bych však jednala jinak.“

Když se začal smát, poznala, že jí nevěří. Nemůže se mu koneckonců divit. Do této chvíle mu neustále lhala. Přemýšlela, zda už přišel na to, že

není pravou řádovou sestrou. Samozřejmě že ano, uvědomila si vzápětí. Proradný výběrčí daní mu jistě vše vyzradil.

Nicholaa cítila, jak ji opouští klid. Rozhodla se skoncovat s tímto hovorem a natáhla ruce k závěsu.

Royce byl rychlejší. Pevně stiskl její ruce dříve, než se vůbec dotkla sukna. Nepustil ji však. Nicholaa se pokusila vymanit se z jeho sevření, ale brzy toho zanechala. Jenom by zbytečně odhalovala, jak je slabá.

„Máš tu své věci, Nicholao?“

Tato věcná otázka ji zmátla. Bezmyšlenkovitě přikývla. Pak se zeptala: „Proč mi kladeš takové otázky?“

„Jsem praktický člověk,“ odpověděl Royce. „Pokud máš své věci v klášteře, ušetří nám to čas, neboť se můžeme rovnou odsud vydat do Londýna. Vezmi si s sebou, co uznáš za vhodné. Vyrážíme, jakmile se můj přítel uzdraví.“

Nicholaa byla udivena jeho arogancí. „Nepojedu nikam!“

„Ale pojedeš.“

Nicholaa prudce zavrtěla hlavou. Rouška, která jí zakrývala vlasy, se posunula na stranu. Dříve, než si ji mohla upravit, Royce ji uchopil a strhl ji Nicholae z hlavy.

Hříva světlých vlasů, jež byla svázána do uzlu, se uvolnila a zlatý vodopád se volně sesul až téměř k pasu. Royce vydechl překvapením.

„Pouze jeptišky nosí přes hlavu roušku, že ano?“

„Mé přestrojení bylo nezbytné. Bůh to pochopí. Stojí totiž na mé straně, nikoli na tvé.“

Tato legrační poznámka ho rozesmála. „A jak jsi dospěla k tomuto závěru?“

Smích se ozval i v jeho hlase. Vysmívá se jí? Ne, určitě ne, řekla si. Normanští bojovníci neznají běžné lidské pocity. Žijí jen proto, aby zabíjeli a dobývali cizí území, tak to alespoň tvrdil její bratr. Mezi Normany panoval jednoduchý, ale účinný systém: vojáci následovali svého pána, který byl spíše monstrem než člověkem.

„Proč si myslíš, že je Bůh na tvé straně?“ zeptal se jí, když neodpovídala.

„Unikla jsem ti, barone, a to je přece dost velký důkaz, že stojíš při mně. Tady jsem v bezpečí.“

Royce nevěděl, co má na to říci.

„Ano, jsi zde sice v bezpečí, ale jen na nějaký čas.“

Usmála se na něj, až se jí udělaly dolíčky v tvářích. „Zůstanu tady tak dlouho, jak budu chtít,“ vyhrkla. „Nehodlám odsud odejít, dokud váš vpád nebude zastaven a vy neodtáhnete domů.“

„Naše tažení dávno skončilo, Nicholao. Anglie patří nám. Přijmi tento fakt a vše bude pro tebe snazší. My už jsme vaši zemi dobyli. Jsi poražena.“

„Nikdy nebudu poražena!“ vybuchla. Její hlas se třásl.

Nejspíš si toho všiml, pomyslela si Nicholaa. Ten barbar má odvalu se jí ještě smát.

Royce stiskl její zápěstí. Nicholaa se hodlala otočit, ale Royce zvedl její bradu a z těsné blízkosti pronesl: „Nesnaž se mne znovu podvést.“

Téměř šeptal, ale jeho tón byl tak přísný, až to Nicholau rozzuřilo. Odstrčila jeho ruku a ustoupila stranou, aby mohl vidět na jejího bratra.

„Myslíš, že ti lžu, když tvrdím, že se starám o nemocného bratra?“ zeptala se. „Justin umírá kvůli tvému nenasytnému dobovačnému králi. Kdyby nechal Anglii na pokoji, mohl být můj bratr zdravý.“

Royce se zadíval na Justina. První myšlenka, která ho napadla, byla, že je opravdu blízko smrti. Jeho tvář byla bílá jako přikrývka, jež ho přikrývala. Na čele se mu leskly kapičky potu. Jediné, čím se podobal Nicholae, byly vlasy, měl je stejně plavé jako ona.

Royce neviděl žádné zranění, protože chlapec byl přikryt až po bradu.

Usoudil, že je velmi mladý, neboť dosud neměl žádné vrásky. Vzpomněl si, že mu saský informátor sdělil, že Justin je o rok mladší než jeho sestra.

Sasové se také nezdráhají posílat do boje chlapce, pomyslel si. Roycevi se náhle udělalo nevoľno. Zatřepal hlavou, aby se zbavil malátnosti, ale nemohl odtrhnout svůj zrak od Justina. Spal neklidně. Výraz v jeho obličeji prozrazoval, že trpí. Zdálo se, že prožívá nějaký zlý sen. Royce byl jeho mukami zaskočen.

Nicholaa zahlédla v Roycových očích soucit. Snažil se ho sice zakrýt, ale moc se mu to nedařilo. Překvapilo ji to a zároveň zmátlo. Neměl by mít radost?

„Sotva se probudí, modlí se, aby zemřel,“ zašeptala.

„Proč?“

Jeho hlas byl rozpačitý. Nicholaa si uvědomila, že Royce neví nic o zranění jejího bratra. „Můj bratr přišel v bitvě o levou ruku.“

„Přesto ale může dál žít,“ řekl po dlouhé chvíli. „Zranění se mu může zahojit.“

Nicholae se zdálo, že Royce se tváří příliš optimisticky. Podle ní by se měl cítit spíš provinile. Přistoupila blíže k bratrovu lůžku, jako by jej chtěla bránit. „Klidně jsi to mohl být i ty, kdo ho zranil.“

„Ano.“

Jeho poklidný souhlas s obviněním jí vzal dech. „Ty necítíš žádnou lítost?“

Podíval se na ni, jako by ztratila rozum. „Bojovník nezná lítost.“

Z jejího výrazu bylo patrné, že nechápe, o čem Royce mluví.

Trpělivě jí vysvětloval. „Válka je jako partie šachu, Nicholao. Každá bitva se dá přirovnat k dobře promyšlenému tahu na šachovnici. Jakmile jednou začne, nemohou do ní být zatahovány emoce.“

„Takže jestli jsi zranil mého bratra –“

„To je velmi nepravděpodobné,“ přerušil ji.

„Proč?“

„Takovým způsobem já nebojuji.“

Nerozuměla mu. „Cože? A co děláš v bitvě, zraňuješ své nepřátele, ne?“

Na chvíli zadržel dech a pak řekl: „Já je zabírám.“

Nicholau jeho odpověď poděsila. Ten neurvalec s ní jednal tak, jako by si povídali o týdenním rozvrhu mší. Z jeho lhostejnosti se jí udělalo nevolno.

„Bylo mi řečeno, že tvůj bratr byl zraněn poblíž Hastingsu, je to tak?“ zeptal se.

„Ne, Justin byl zraněn v bitvě u Stamford Bridge.“

Royce nemohl zadržet své pobouření. Ta zmatená dívka házela všechny své nepřátele do jednoho pytle!

„Já jsem Norman, Nicholao, anebo jsi zapomněla?“

„Samozřejmě že ne.“

„Na severu u Stamford Bridge jste bojovali proti norskému králi a jeho vojákům. My, Normani, jsme tam neválčili.“

Přiblížil se k ní o krok. „A proto, ať se ti to líbí, nebo ne, nemohl jsem to být já, kdo zranil tvého bratra.“

„Já jsem přece neřekla, že by se mi to líbilo,“ pronesla skoro omluvně Nicholaa.

Royce se zarazil a nevěděl, co má říct. Vždycky se považoval za docela schopného v odhadu reakcí svých protivníků, ale nyní o tom pochyboval. Po pravdě řečeno, Nicholaa vypadala, jako by se uklidnila. Proč by jí však mělo záležet na tom, jestli zranil jejího bratra, či nikoli?

„Vypadáš klidněji.“

Přikývla. „Jsem... ráda, že to nebyl ty, kdo zranil Justina.“ Sklopila zrak. „Omlouvám se, že jsem došla k chybnému závěru.“

Nemohl uvěřit tomu, co právě uslyšel. „Prosím?“

„Omlouvám se,“ zamumlala.

Royce zavrtěl hlavou nad nelogičností jejich konverzace.

„Kdybys byl na mém místě, určitě by ses chtěl pomstít, že ano? Justin už má jenom mne, barone. Je mou povinností chránit ho.“

„Jsi ale žena.“

„Především jsem jeho sestra.“

Nicholaa si začala třít paže, aby se nechvěla chladem. Vypadala velmi unaveně. Ve skutečnosti jí bylo zima už pořádně dlouho a byla tak vyčerpaná, že stěží dokázala logicky uvažovat.

„Nesnásím tuto válku,“ zašeptala. „Muži spíš naopak, že ano? Rádi bojují.“

„Někteří ano,“ připustil Royce. Náhle zatoužil sevřít ji do náručí. Můj bože, byla tak křehká. Dokázal si představit, jaké peklo musela prožít během útoku. Obdivoval, s jakou odhodlaností chtěla bránit svého bratra. Musela

přece vědět, že se jí to nepodaří. Byla přesně taková, jak to o ní povídali. „Zdalipak víš, Nicholao, že ses pro normanské vojáky stala legendou?“

Tato poznámka upoutala její pozornost. „Pouze mrtví se stávají legendami,“ prohodila. „Nikoli živí.“

„V tom případě jsi výjimka,“ řekl. „Bránila jsi vaši pevnost proti všem třem výpravám, které vévoda Vilém vyslal, že ano?“

Pohodila hlavou. „Tvůj král vypravil děti, aby dobyli náš hrad. Pouze jsem je poslala zpátky.“

„I tak,“ namítl Royce, „stejně –“

„Ano,“ přerušila ho, „bratrovi vojáci bojovali pod mým velením, ale teprve až jeho zástupce byl donucen uprchnout.“

„Kdo je ten voják a kde je teď?“

„Jmenuje se John,“ odpověděla, „a odešel někam na sever.“ Nicholaa si složila ruce na prsa a pohlédla na svého bratra. „Nepodaří se vám ho chytit. Je příliš mazaný.“

„Vypadá spíš na zbabělce. Zanechal tě bez ochrany.“

„Přikázala jsem mu, aby odešel. John není zbabělec. Kromě toho, umím se o sebe postarat sama, barone. Dokonce se dokážu zbavit i otravných Normanů, je-li třeba.“

Royce její připomínku ignoroval. „Norman by nikdy nezanechal ženu bez ochrany.“

Zavrtěla hlavou. Věděla, že se nemůže pustit do Johnovy obhajoby. Pro ni je však jedním z nejodvážnějších lidí, které kdy potkala. Dokázal za neuvěřitelných podmínek přinést Ulrica. Její bratr Thurston přikázal Johnovi, aby donesl jeho syna Nicholae, aby ho schovala v bezpečí, dokud válka neskončí. James, saský zrádce, nevěděl nic o Ulricovi, a proto si je Nicholaa jista, že ani Normaní nemají tušení, či dítě je. Škoda že Nicholaa nemůže vykřičet, jak je John udatný. Ulricovo bezpečí je přednější. Nejlépe když si Normaní budou myslet, že Ulric je dítětem některé služebné.

Royce sledoval, jak se mění výrazy v Nicholaině tváři, a přemýšlel, co se jí asi honí hlavou. Nelíbilo se mu, že se tak vehementně zastávala vojáka, který ji zanechal samotnou, aby bránila sebe a své panství. Ale rozhodl se, že se již k tomu dál nebude vracet.

„Ukázala jsi, že dovedeš být chytrá. Převlékla ses za jeptišku a zmátla jsi mé vojáky.“

Nicholaa si povšimla, že Royce z hodnocení vynechal sebe. Odmítá si přiznat, že i on byl oklamán? „Tví vojáci jsou spíš ještě chlapci než řádní bojovníci,“ řekla. „Další důvod, proč jsem tě měla porazit, barone.“

„Většina mých vojáků je starší než ty.“

„Pak jsou tedy neschopní.“

„Nejsou neschopní, jsou pouze nevytrénovaní,“ opravil ji. „Zkušené vojáky jsme potřebovali do mnohem důležitějších bitev.“

Byl k ní upřímný, ale z její tváře mohl vyčíst, že se jí dotkl. Otočila se zády, jako by mu chtěla naznačit, že s ním již dále nemíní hovořit.

Ale Royce se nenechal odbýt. „Měl bych tě upozornit, že ačkoliv jsi chytrá, moc ti to nepomůže. Cesta do Londýna tě nemine. Proto bych byl rád, kdyby ses v době, kterou strávíme spolu, chovala tak, jak ti řeknu.“

Nicholaa zůstala k němu otočená zády. Když opět promluvila, bylo poznat, že je vzteky bez sebe. „Můj bože, ty jsi ale zpupný! Ve zdech tohoto kláštera se mi dostalo boží ochrany, a dokonce ani pohanští Normani nemohou porušit svaté právo. Já odsud neodejdu.“

„Ale odejdeš.“

Hlasitě vzdychla a otočila se. „Chceš sem snad vniknout násilím?“

„Ne, ale až nastane pravý čas, sama dobrovolně opustíš tyto zdi.“

Nicholaa se hrůzou otřásla. Jakou zákeřnou zbraň chce proti ní použít? Přemýšlela o všech možných případech, ale nic ji nenapadlo. Usoudila, že jí pouze vyhrožuje. Neexistuje věc, která by ji donutila odsud odejít.

Oddychla si. Ne, ničím ji nemůže přinutit.

Royce se usmál.

Tím však vyvedl Nicholau z jejího klidu. Zcela zapomněla na to, že stojí uprostřed pokoje, v němž leží dva nemocní.

Zakřičela mohutným hlasem: „Dokud budou Normani v Anglii, nehnu se odsud. *Nikdy!*“

KAPITOLA 3

Její *nikdy* nastalo přesně o osm týdnů později.

Baron Hugh se zcela uzdravil a opustil klášter den předtím. Představená řekla Nicholae, že zaslechla, jak Royce požádal svého přítele, aby zůstal v pevnosti celou dobu, než doprovodí královu kořist do Londýna.

„Předpokládám, Nicholao, že ta kořist, o níž se baron zmiňoval, jsi ty,“ podotkla abatyše.

„Vymýšlí si,“ zamumlala Nicholaa.

Nicméně se jí tato věta vryla do paměti a celý den o ní přemýšlela. V noci pak nemohla spát. Royce poslal do kláštera ještě před setměním posla, který jí přinesl vzkaz, v němž stálo, aby si sbalila své věci a byla přichystaná k odchodu následujícího rána.

Matka představená nevěřila, že by si baron vymýšlel, ale tento názor si nechala pro sebe. Sbalila Nicholae malé cestovní zavazadlo a pro jistotu ho zanesla k východu, kdyby náhodou baron změnil taktiku a opravdu chtěl zaútočit.

„Možná že když budeš připravená, nic se nestane,“ prohlásila abatyše.

Nicholaa byla oblečená už od brzkého rána a napjatě očekávala, co se bude dít. Měla na sobě béžovou spodničku, kterou překrývaly sytě modré šaty, jež si oblíbila proto, že jí je pomáhala ušít maminka. Kdykoli se do nich oblékla, měla pocit, jako by se její nálada zlepšila. Šaty byly sice z příliš tenkého materiálu, aby se daly nosit v zimě, ale Nicholaa stejně nemínila vyjít ven, takže na tom ani nezáleželo.

Odmítla pozvání jeptišek na ranní modlitbu, neboť věděla, že by ostatní svým úpěním spíš rušila.

O hodinu později ji navštívila její oddaná služebná Alice, která k ní chodívala každý týden a informovala ji o událostech na hradě. Alice měla mírnou povahu a velmi dobrou paměť. Přestože byla asi o patnáct let starší než Nicholaa, zachovala si některé zvyky z mládí. Vždycky se například hihňala, když byla nervózní. Alice se uchichtávala už v okamžiku, kdy

vběhla do vestibulu, kde na ni Nicholaa čekala. „Všechno je tak, jak jsme očekávali, má paní,“ vyhrkla Alice. Učinila rychlou poklonu a pak pokračovala: „Baron Hugh se na hradě zabydlel a baron Royce se chystá sem, aby si vás vyzvedl.“

Nicholaa vzala Alici za ruku a odtáhla ji k oknu. Donutila ji, aby si sedla na lavici, a sama se posadila naproti ní.

„Zjistila jsi, jak mě hodlá odsud dostat?“ zeptala se.

Alice zavrtěla hlavou tak prudce, až jí z copu vyklouzl pramínek vlasů. „Všichni jsme zkoušeli hádat, vymýšleli jsme různé možnosti, ale na nic kloudného jsme nepřišli. Baron Royce si vše nechává pro sebe. Clarisa se snažila vyzvědět něco bližšího od jeho dvou vojáků, ale neúspěšně. Dokonce i baron Hugh by rád věděl, co má Royce za lubem.“

„Doufám, že je Clarisa opatrná, nerada bych, aby se kvůli mně dostala do problémů.“

Alice se opět uchichtla. „Clarisa je vám stejně oddaná, jako my všichni ostatní. Obětovala by svůj život, aby vás uchránila.“

Nicholaa zavrtěla hlavou. „Nechci, aby mi někdo přinášel oběti, ani ty ne, Alice. Už tak děláš hodně. Chodíš za mnou tak často. Co je u nás nového?“

„Panství se nyní jmenuje Rosewood,“ zašeptala Alice.

Přikývla, když viděla, že je Nicholaa překvapená. „Oni přejmenovali naše panství?“

„Ano, vlastně to byl baron Hugh, kdo vymyslel nové jméno. A baron Royce nic nenamítal. Dokonce už i služebnictvo ho začalo používat. Zní docela hezky, nemyslíte?“

Alice však nečekala, až jí Nicholaa odpoví. „Musím vám říct pravdu, paní. Ti dva baroni se nyní chovají tak, jako by panství bylo jejich.“

„Co ještě změnili?“ zeptala se Nicholaa.

„Našli jednu z tajných chodeb vedoucí přes severní hradby. Samozřejmě ji nechali důkladně zazdít. Je to však zatím jediná, na kterou přišli.“

Nicholaa si uvědomila, že nervózně žmoulá konec rukávu. „A co můj pokoj?“ zeptala se. „Který z baronů se v něm usídlil?“

„Ani jeden,“ odpověděla Alice. „Baron Royce ho nechal zamknout a nikdo nesmí dovnitř. Jediná výjimka nastala, když onemocněl baron Hugh. Ležel tam do doby, než ho odvezli sem, ale když se pak vrátil, ubytoval se ve velkém pokoji. Clarisa a Ruth jej musely uklidit. Chcete vědět, co bylo dál?“

„Samozřejmě,“ řekla Nicholaa. „Nesnaž se mne před něčím chránit.“

„Čím déle známe barona Royce, tím je pro nás obtížnější ho nenávidět,“ zakřenila se opět Alice.

„Nenávidět někoho je hřích, třebaže se jedná o Normany,“ řekla klidným hlasem Nicholaa. „Nemusíme je mít rádi anebo k nim můžeme cítit odpor.“

Služka přikývla. „Nicméně i to je problém,“ zaúpěla potom. „Všechny si nás zavolal. Schovali jsme Hacona za sebou, neboť jsme si mysleli, že ho

potrestá za jeho lež o dvojčatech. A víte, co se stalo, má paní? Baron Royce nás svolal, protože chtěl před všemi Hacona pochválit, že tak nebojácně ochraňoval svou paní. Baron ho požádal, aby poklekl a slíbil mu věrnost. On mu to nepřikázal, on jej o to požádal!“

Několikrát se hlasitě zasmála a pak se zhluboka nadechla. „Baron podal Haconovi dokonce ruku, aby mu pomohl vstát, když dokončil svou přísahu. Baronova laskavost nás všechny zmátla. Mysleli jsme si, že bude chtít jeho hlavu, a ne věrnost.“

„Nikdo nedokáže říct, co od těch barbarů můžeme očekávat,“ utrousila Nicholaa.

„Baron také na nikoho nekřičí. Clarisa říká, že je to proto, že je starší. Na druhé straně ale není tak starý jako jeho přítel, baron Hugh. Myrtle jednou vylila téměř celý džbánek piva rovnou před něj a víte, že jí vůbec nic neudělal? Ani ruku proti ní nezvedl. Pouze se přesunul na druhou stranu stolu a dál pokračoval v hovoru se svým přítelem.“

Nicholaa už neměla chuť dál poslouchat řeči o tom, jak milý a laskavý je baron Royce. „Jak se daří baronu Hughovi?“ zeptala se.

„Pěje na vás pochvalné ódy, má paní,“ odpověděla Alice. „Vyprávěl baronu Roycovi, jak jste o něj pečovala, když měl vysoké teploty, dávala jste mu na čelo studené obklady a starala se o jeho pohodlí –“

„Nestarala jsem se o jeho pohodlí,“ přerušila ji Nicholaa zvýšeným hlasem. „Pouze jsem pomáhala sestře Felicitě. Víš přece, že je velmi stará a brzy se unaví. Když jsem sedávala v noci u Justina, občas jsem se postarala i o barona Hugh, to je vše.“

„Baron Hugh o vás říká, že máte laskavé srdce. Nic nenamítejte. Má pravdu. Hugh také povídal, že jste ho několikrát porazila v šachu.“

Nicholaa se usmála. „Hugh se v klášteře nudil,“ vysvětlila. „Neustále si něco vymýšlel. Chtěl, aby ho představená propustila, ještě když nebyl zcela zdrav. Hrála jsem s ním šachy, abych pomohla sestrám, a ne abych ho bavila.“

„Když baron Hugh o vás mluví, vždycky se usmívá, ale jakmile dojde řeč na Justina, hned se zamračí. Vyprávěl nám, že Justin po vás hodil podnos s jídlem. I baron Royce to rozmrzele. Když se zamračí, jde z něho hrůza, vidíte?“

„Ani jsem si nevšimla,“ odvětila Nicholaa. „Nikdo z Normanů si nedovede představit, jaká muka Justin prožívá,“ zašeptala. „A teď mi řekni něco o Ulricovi. Jak si můj synovec vede?“

Alice se usmála. „Je moc šikovný. Už začíná lézt. A včera se mu proklubal další zoubek.“

„Není to příliš brzy?“ zeptala se Nicholaa.

„Ne, kdepak,“ odpověděla Alice. „Ulric je přesně takový, jaký má ve svém věku být. Ještě nemáte moc zkušeností s malými dětmi, a tak mi musíte věřit, že říkám pravdu.“

Nicholaa přikývla. „Lituji, že jsem ho sem nevzala s sebou. Mám o něj strach, Alice. Ne, já vím, že se o něj s Clarisou výborně staráte, ale –“

„Má paní, rozhodla jste se správně,“ přerušila ji Alice. „Nemohla jste vědět, zda vás po cestě do kláštera nezajmou,“ připomněla jí. „Navíc byla hrozná zima a kdo ví, jestli by se Ulric neprochladil. A pak, co byste řekla vojákům, kteří vás doprovázeli? Mysleli si, že jste sestra Daniela. Uklidněte se, má paní. Ulric je na Rosewoodu v bezpečí. Vše probíhá tak, jak jsme předpokládali. Normani nevěnují dítěti žádnou pozornost. Stále jsou přesvědčeni, že je dítětem služebné. Clarisa jej drží po celou dobu ve své komnatě. Dokonce si myslím, že na něj baron Royce dávno zapomněl.“

„Modlím se k Bohu, aby jeho otec zůstal naživu,“ zašeptala Nicholaa. „Nemám o něm žádné zprávy. Už si začínám myslet, že byl také zabit.“

„Nesmíte se poddávat takovým myšlenkám,“ okřikla ji Alice. Cípem rukávu jí otřela zvlhlé oči. „Je vám smutno, že? Podívejte. Bůh není tak krutý, aby vzal Ulricovi oba rodiče. Váš starší bratr musí být někde naživu. Nesmíte se vzdávat naděje.“

Nicholaa přikývla. „Máš pravdu, nesmím se vzdávat naděje.“

Alice pohladila Nicholau po ruce. „Baron Royce si myslí, že jste byla vdaná,“ oznámila jí. „Hlupák James mu napovídal, že jste si vzala Roulfu. My se tomu všichni smějeme, ale nefekli jsme, že je to lež. Zdá se, že vševědoucí zrádce neví úplně všechno. Doufám, že baron Royce mu nakope do zadku, až se doví pravdu.“

Dva podkoní, Bennett a Oscar, přišli pro Alici, aby ji doprovodili zpět do hradu. Jakmile tito tři věrní služebníci odešli, vrátila se Nicholaa k Justinovi.

Jeho nálada byla proměnlivá jako počasí. Když konečně usnul, Nicholaa se nad něj sklonila, aby mu upravila přikrývku. Náhle se jeho pravá ruka vymrštila a uhodila Nicholau do tváře tak silně, až upadla na zem. Justin to udělal pochopitelně zcela nechtěně a ve spánku ji trefil těsně pod pravé oko. Nicholaa podle nepříjemné bolesti usoudila, že do večera bude mít pořádnou modřinu.

Nechala na chvíli Justina bez dozoru a sledovala, co se děje venku. Když se Royce neobjevil ani v průběhu odpoledne, byla přesvědčena, že jeho plán z nějakých důvodů nevyšel.

Právě se chystala zakrýt okno kůží, když uslyšela dusot kopyt. V zatáčce se objevili muži na koních. Oddíl čítající nejméně padesát vojáků. Zastavili se před strmě stoupajícím chodníkem, který vedl ke dveřím kláštera. Vojáci, kteří hlídali kolem jeho zdí, se přiřadili k mužstvu, jež se rozrostlo zhruba na sedmdesát bojovníků.

Jeden bojovník vyjel z davu a pobídl svého koně do kopce. Nieholaa poznala, že je to Royce.

Takže si pro ni přece jen přijel.

Nicholaa poodstoupila, aby ji nebylo vidět, ale stále ho sledovala.

Od jeho přilbice a kovového zdobení koženého kabátu se odrážely paprsky zapadajícího slunce. Přestože už byla pořádná zima, jeho paže byly holé. Nicholaa se otřásla. Royce jí náhle připadl nepřemožitelný.

Musela se soustředit. Vždyť je to normální člověk, připomněla si. Muž, který, jak doufá, co nejdříve umrzne. Nicholaa si povšimla meče připásaného k jednomu boku, ale neviděla, že by měl štít. Byl neustále připraven k boji – anebo na cestu do Londýna, která vede nehostinnými kraji.

Royce se zastavil v půli cesty. Dlouhou chvíli stál a vzhlížel ke klášteru.

Na co čeká? Opravdu si myslí, že vyjde ven? Potřásla hlavou a usmála se. Klidně si tam může sedět třeba do soudného dne. Ona se tak lehce nevzdá.

Royce vyslal posla k železným vratům kláštera, aby informoval Nicholau, že přijel.

Matka představená ji našla, jak stojí u okna. „Baron Royce tě žádá, abys vyhlédla ven, Nicholao. Říká, že má pro tebe vzkaz.“

Nieholaa přistoupila k oknu, aby ji Royce mohl vidět. Postavila se rovně, s rukama založenýma a s klidným, vyrovnaným obličejem. Snažila se vypadat sebejistě. Nebyla si jista, zda ji Royce uvidí do tváře. Měla sice trochu strach, ale na druhé straně se ujišťovala, že baron se určitě nepokusí o žádné násilí.

Royce čekal, až se ukáže v okně, a pak pomalu odložil tlustou přikrývku, která chránila dítě, jež svíral v náručí.

Ulric spokojeně spal, ale když se k němu dostal chladivý vzduch, probral se a zvědavě se rozhlídl kolem. „Za chvíličku budeš zase v teple,“ slíbil mu Royce.

Vyzvedl děťátko vysoko do vzduchu a čekal, jak Nicholaa zareaguje.

Nemusel vyčkávat dlouho. Nicholaa zmizela z okna a klášterem se nesl její zuřivý křik.

Ulric ve stejném okamžiku začal plakat, a tak jej Royce rychle zabalil do měkkých přikrývek. V teple se chlapec utišil a začal si žvýkat palec.

Jeho pomlaskávání Royce rozesmálo. Baron odhrnul přikrývku, aby mu lépe viděl do obličeje. Klučík se na něj zasmál, a když vytáhl z pusinky prstíky, objevily se čtyři bílé zoubky, dva nahoře a dva dole. Od usilovného ocumlávání pěstičky byl celý mokrý, a tak ho Royce jemně osušil a opět přikryl, aby se k němu nedostal chlad.

Chlapec byl však jiného mínění. Okamžitě se prohnul v zádech, krátce a hlasitě zavřískl a pak začal kopat.

Royce neměl vůbec žádné zkušenosti s tak malým dítětem. Jeho tři sestry již sice měly děti, ale nikdy je ani na okamžik nehlídal. Nevěděl dokonce, ani kolik má neteří či synovců.

Netušil, co by malému Ulricovi mohlo chybět. Byl v teple a v bezpečí, a to by snad mohlo stačit. Než se vydali na cestu, trpělivě počkal, až ho Clarisa nakrmila.

Dítě tedy nemělo důvod k pláči.

Royce odhrnul příkrývku z Ulricova obličeje. „Spi,“ přikázal mu klidným, ale pevným hlasem. Ulric se po chvíli uklidnil a vyměnil řev za šibalský úsměv. Vypadal velmi legračně se svými vlásky trčícími na všechny strany. Royce se na něj také usmál.

Pak se ale rozhodl, že stráví dost času jeho konejšením, opět přes něj přetáhl příkrývku a řekl: „A teď už musíš opravdu spát.“

Ulric se však nenechal odbýt a dal se znovu do pláče. Vtom Royce spatřil Nicholau. Vyběhla z vrat kláštera, a aniž by dbala počasí, utíkala co nejrychleji k Ulricovi. Nestihla si ani obléci plášť.

Jeho plán se vydařil. Royce si oddechl – ani ne proto, že se mu ji podařilo vylákat z kláštera, ale že se zbaví ukřičeného dítěte. Nicholaa běžela dolů, jako by si chtěla nohy přerazit.

Když dorazila k Roycovi, sotva popadala dech. Zároveň však byla plná vzteku. „Dej mi dítě!“ zakřičela na něj.

Byla tak rozzlobená, že se neudržela a plácla ho po noze.

„Je Ulric tvůj syn, Nicholao?“

Jen na vteřinku zaváhala a pak přikývla. „Ano, je to můj syn.“

Věděl, že lže. Už zase. Povzdychl si. Ale strach, který uviděl v jejích očích, mu zabránil, aby něco poznamenal. Nechtěl ji teď dráždit. Lhala, protože se bála. Sotva mu mohla rozumět. Chápal, že se snaží ochránit dítě, aby se mu nic nestalo. Royce byl přece její nepřítel. Dovedl si tedy představit, jaké historky jí asi napovídali o Normanech.

„Ulric je v bezpečí, Nicholao. Nikdo mu neublíží.“

Na důkaz svého slibu jí podal ruku.

Nicholaa ji odmítla. „Dej mi ho. Teď hned.“

Royce by jí velice rád vyhověl, protože Ulric se dal do opětovného křiku a kopání, ale nechtěl, aby si Nicholaa myslela, že si může poroučet. To ona by měla poslouchat jeho příkazy, a čím dříve to pochopí, tím lépe. Jejich cesta do Londýna by tak byla mnohem snazší.

Ulric nyní spustil opravdový jekot. Royce se ho snažil uklidnit. Opatrně si jej položil zádičky na svá prsa a odhrnul mu z obličeje příkrývku, takže malý se mohl pohodlně rozhlížet kolem sebe. Znovu mu otřel pusinku a pak se zahleděl zpět na Nicholau.

Její zuřivost se zmírnila. Royce se choval k Ulricovi nesmírně citlivě. Přestože měl obrovské ruce, svíral chlapečka velmi něžně. Zdálo se, že Ulric

se u něj cítí v bezpečí. Neustále zvedal hlavičku a na svého věznitele se usmíval.

Ulric je však dítě, které nechápe, oč tu běží, usoudila Nicholaa. Obrátila svůj zrak k Roycovi. Mlčky na sebe zírali, dokud si Ulric opět nezačal něco brumlat. Byl očividně spokojený.

Nicholaa nevydržela dívat se dlouho Roycovi do očí. Začala se chvět a sama si nebyla jista, zda je její třas způsoben zimou, či baronovým ledovým pohledem.

„Hraje u konce, Nicholao. Zvítězil jsem. Kdybychom hráli šachy, řekl bych nyní mat,“ pronesl. „Přiznej si svou porážku a já ti udělím svou milost.“

Jeho hlas zněl pobaveně a rozzuřil ji více než jeho urážlivé řeči. Podívala se na něj a viděla, že se snaží zakrýt smích.

Baron se kochal svým vítězstvím. Opět ho plácla po stehně. „Kdybychom hráli partii šachu, dal bys mi svým tahem pouze šach, protože jsi mě zahnal do kouta. Ale hra ještě neskončila.“

Zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Jsi v pozici, kterou nemůžeš obhájit, Nicholao. Vzdej už konečně tenhle hloupý boj a přijmi to, co je nevyhnutelné.“

Měl odvahu se na ni ještě smát. Nesnášela ho za to. Jak si jen mohla myslet, že je hezký? Ten člověk byl zrůda, když zneužil dítěte, aby ji vylákal z kláštera. Ano, vědomě hazardoval s jeho bezpečím, jen aby se dostal do výhodnější pozice.

Nicholaa si však musela připustit, že Ulric se nenachází v nebezpečí. Spíš naopak. Nejenže ho obepínaly mohutné Roycovy ruce, ale navíc byl obklopen celou armádou vojáků, kteří zajišťovali jeho bezpečnost.

Ne, Ulric nebyl v nebezpečí, ale ona ano. Bude jen otázkou několika minut, než se z ní stane kostka ledu.

Nicholaa si třela paže a podupávala nohama, aby se trochu zahřála. „Dej mi mého syna,“ požádala opět, tentokrát méně přesvědčivě.

„Je to tvůj syn?“

Dříve než stačila odpovědět, Ulric zažvatlal: „Mama.“ Poněvadž se díval na ni, využila příležitosti.

„Samozřejmě že je,“ oznámila. „Právě jsi ho mohl slyšet, jak mi řekl – mama.“

Jeho podrážděnost byla zjevná. „Má drahá, v posledních pěti minutách Ulric řekl ‚mama‘ mně, mému koni a svému palci. Pokoušíš mou trpělivost,“ dodal. „Hodláš zde zůstat tak dlouho, až zmrzneš, anebo připouštíš svou porážku?“

Kousla se do spodního rtu a nějakou dobu otálela s odpovědí. „Připouštím pouze to, že jsi mne zahnal do bezvýchodné situace velmi podlým, hříšným způsobem. To je jediné, co hodlám uznat.“

To mu k jeho spokojenosti stačilo. Uchopil svůj plášť a hodil jí ho.

„Obleč si ho.“

„Děkuji.“

Zašeptala své poděkování tak potichu, že si nebyl jistý, slyšel-li dobře.
„Cože jsi řekla?“

„Že ti děkuji.“

„Proč?“ zeptal se nechápavě.

Pohodila rameny. „Za tvou laskavost,“ vysvětlila mu. „Neexistuje situace, v níž by bylo nutné chovat se hrubě, barone. My Sasové tak jednáme, ale předpokládám, že Normani nic podobného neuznávají. Což je mimochodem další důvod, proč byste se měli vrátit tam, kam patříte, a nechat Anglii na pokoji. Naše kultury jsou příliš rozdílné, a proto by bylo lépe je dohromady vůbec nemíchat.“

Bože, ta byla ale rozzuřená. Vzdychl. „Jsou všichni Sašové tak hloupí jako ty?“

Ovinula si jeho plášť těsně kolem ramen a podívala se na něj. „My nejsme hloupí. My jsme civilizovaní.“

Zasmál se. „Tak civilizovaní, že si vaši muži a ženy nechávají pomalovávat těla? Neříkej, že to není pravda. Sám jsem na vlastní oči viděl, jak někteří vojáci měli pokresleny paže i obličej pohanskými motivy. Pokud vím, vaši církevní hodnostáři to považují spíš za úpadek civilizace.“

Royce jí předložil poměrně pádný argument, ale Nicholaa s ním neholdala souhlasit. Jí samotné se sice nelíbilo, jak se někteří Sasové zdobili, ale připadalo jí směšné zabývat se tímto tématem zrovna nyní.

„Proč mě nemůžeš nechat na pokoji?“

Sklíčenost v jejím hlase ho překvapila. Jednu minutu s ním byla odhodlaná bojovat, vzápětí mu děkovala za jeho pomoc. Kdo se v ní má k sakru vyznat?

„Po pravdě řečeno, být na mně, nechám tě, ať si děláš, co chceš. Ale je mou povinností přivést tě do Londýna, a tvoje povinnost je –“

„Stát se něčí kořistí? Takže tohle je ten pravý důvod, proč se mám vláčet do Londýna, že?“

Opět se rozčertila. Měnila své nálady tak rychle, že je ani nestačil sledovat. Na druhé straně byl potěšen. Nesnášel ufňukané ženy. „Neměl jsem v úmyslu tě celou cestu vláčet. Ačkoliv tvůj nápad není tak špatný.“

Jeho hlas zněl pobaveně, což ji ještě více rozzuřilo. „Pokoušíš až příliš mou trpělivost,“ pronesla tiše.

„A ty mou,“ opáčil, když už podruhé odstrčila jeho podanou ruku.

„Pokud mám jet do Londýna, pak tam tedy půjdu pěšky. Nebudu –“

Neměla příležitost svou hrozbu dokončit, neboť Royce převzal situaci do svých rukou. Doslova. Dříve, než si uvědomila jeho záměr, vyklonil se ze sedla, chytl ji a vyzvedl na koně. Vše se událo tak rychle, že ani nestačila

zareagovat. Posadil ji na své pravé stehno, zády ji přitiskl k své hrudi a rukou sevřel kolem pasu.

Ulric se na ni usmíval zpod druhé paže. Bylo vidět, že se mu toto pohazování a vrtění docela zamlouvá.

Nicholaa byla pobouřena, že musí být tak blízko Royce. Jeho velikost jí působila rozpaky. Teplo a síla, jež z něj vyzařovaly, ji činily zcela bezbrannou.

Rychle se snažila zahnat pocit bázně, ale znovu se začala třást. Tentokrát spíš zimou než strachem. Byl to však nakonec její nepřítel, kdo způsobil, že se jí ulevilo. Podal jí Ulrica, a pak – aniž by měla šanci mu pomoci – jí upravil plášť kolem ramen. Zabalil i její nohy a navíc ji zahříval svým tělem, když si ji opřel o hrud'. Choval se k ní velmi něžně, stejně něžně jako k Ulricovi.

Příjemně voněl. Nicholaa si povzdechla. Nebyl zas takový netvor, jak se domnívala. Bože, jak si oddychla! Musela si přiznat, že jej asi nedokáže přezírat. Usmála se. Nebesa se nad ní slitovala. Nikdy nedokázala nesnášet někoho tak dlouho, jak si předsevzala. Přemýšlela o tom a za nějakou chvíli dospěla k následujícímu rozhodnutí: nemůže ho nenávidět, poněvadž by to byl hřích. Ale může mu během krátké doby, kdy budou spolu, udělat ze života peklo. Tato myšlenka ji rozveselila. Existovalo nekonečně mnoho možností, kterých mohla využít.

Normanský barbar si zasluhoval, aby mu přidělala co nejvíce potíží. On byl přece tím, kdo trval na tom, aby jela do Londýna.

Nicholaa obrátila svou pozornost k dítěti. Přitiskla si je na prsa a políbila na hlavičku. Klouček si spokojeně breptal. Snažila se mu uhladit vlásky, ale okamžitě se opět rozčepýřily.

Royce ji sledoval. „Proč to jeho vlasy dělají?“ zeptal se.

Svou otázku jí téměř zašeptal do ucha. Nicholaa se dál věnovala dítěti. „Co dělají?“

„Postaví se,“ řekl. „Vypadá, jako by se něčeho právě vyděsil.“

Nemohla udržet smích. Ulric opravdu vypadal legračně. A roztomile. Nechtěla však, aby Royce viděl, že se směje. „Je úžasný,“ pronesla.

Nesouhlasil, ale ani jí neodporoval.

„Doufám, barone, že nepočítáš s tím, že by jel Ulric s námi do Londýna. Myslím, že by cesta pro něj byla příliš náročná.“

Neodpověděl jí, jenom pobídl svého hřebce, aby se pohnul kupředu. Zastavili u železných vrat kláštera. Seskočil z koně jediným plyným pohybem. „Ty počkáš tady,“ nařídil jí. Položil svou ruku na její stehno. „Rozumíš mi?“

Nicholaa uchopila jeho ruku a odsunula ji. Nemíní se řídit jeho příkazy. Royce jí stiskl prsty. „Rozumím. Zůstanu tady,“ zalhala mu a doufala, že Bůh nebude její tvrzení považovat za lež, neboť Norman je jejím nepřítelem. Stojí

přece na její straně, určitěji pomůže. Jakmile baron vejde do kláštera, vydá se s Ulricem na sever.

Ale co pak? Baronovi muži si jistě všimnou, že odjíždí.

Nicholaa musela svůj plán změnit v okamžiku, kdy jí baron Royce vzal z náruče Ulrica.

„Vrať mi ho,“ požadovala.

Zavrtěl hlavou.

„Co chceš dělat?“

„Řekl jsem ti, abys zůstala zde,“ přikázal jí, když začala slézat z koně.

Jeho hlas byl tichý, ale přísný. „Vrať mi mého syna a já udělám všechno, co budeš chtít.“

Předstíral, že ji neslyší. Nicholaa čekala, až vejde do kláštera. Objevil se znovu za deset minut.

Ulric s ním nebyl. Royce však přinesl její zavazadlo, a když ho připevnil k sedlu, vyšvihl se na svého hřebce a usedl za Nicholau.

„Zařídí matka představená, aby se Ulric vrátil domů?“

„Ne.“

Nicholaa čekala, že jí Royce podá nějaké bližší vysvětlení, ale baron ji jen zabalil do pokrývky a neřekl ani slovo. „Kdo se o něj postará?“

Obavy v jejím hlase ho obměkčily. „Ulric zůstane v klášteře, dokud nebude rozhodnuto o tvé budoucnosti.“

„Jak se ti podařilo přesvědčit abatyši, aby o Ulrica pečovala?“

„Učinil jsem jí výhodnou nabídku, které nemohla odolat,“ odpověděl Royce.

V jeho hlase zaznělo pobavení. Nicholaa se snažila otočit, aby viděla, jak se tváří, ale Royce ji zadržel. „Cos jí tedy nabídl?“

Začali sjíždět dolů. „Pokud se postará o Ulrica, postarám se já o Justina.“

Byla zaskočena. „Jak jsi mohl něco takového slíbit? Justin umírá, copak jsi zapomněl?“

Dlouze vzdychl. „Neumírá,“ řekl. „Jsem si jistý, že někde v hloubi své duše věříš, že říkám pravdu. Justinovi se možná žít nechce, ale přesto bude.“

Chtěla mu něco odpovědět, ale zakryl jí rukou ústa. Pokračoval: „V posledních dvou měsících se ve tvé zemi přihodilo mnoho změn, Nicholao. Anglie nyní patří nám a Vilém je jak mým, tak i tvým králem.“

Nicholaa byla zdrcena. Věděla, že Royce má pravdu. Nebyla tak naivní, aby předstírala opak. 1 když byl klášter izolovaný od okolního světa, byly zdejší jeptišky poměrně dobře informovány o posledních událostech. Nicholaa věděla, že poslední naděje Sasů na záchranu Anglie padla v bitvě u Hastingsu.

„Stejně nemáš právo dávat abatyši takové sliby. Justin je můj bratr. Já se o něj budu starat,“ řekla.

Zavrtěl nesouhlasně hlavou.

Nejraději by ho uhodila. „Kdybys měl v sobě jen kapku soucitu, dovolil bys mi v těchto nejistých dobách zůstat s ním, abych mu mohla poskytnout potřebnou útěchu.“

„Poslední věc, kterou tvůj bratr potřebuje, je útěcha a soucit.“

Mluvil velmi jistě. Bylo to zvláštní, ale jeho nálada v ní vzbudila jiskřičku naděje, že Justinova budoucnost není ztracena. Tak moc se o něj bála. Co se s ním stane? Bude vůbec kdy schopen postarat se sám o sebe?

„A co myslíš, že potřebuje?“ zeptala se.

„Někoho, kdo ho naučí, jak přežít. Soucit ho při životě neudrží. Ale správný výcvik ano.“

„Asi jsi zapomněl, že Justin má jen jednu ruku,“ připomněla mu.

Zasmál se a odpověděl: „Ne, nezapomněl jsem.“

„Takže si myslíš, že bys ho mohl trénovat?“

„Ano.“

„Proč?“

„Je to moje práce, Nicholao,“ trpělivěji sdělil. „Zabývám se výcvikem mužů.“

Jeho smýšlení o Justinovi ji překvapilo. Byla ohromena. Může si dovolit věřit tomuto muži? „A jak splníš svůj slib, když dostaneš příkaz vrátit se zpět do Normandie?“

„Vrátím-li se do Normandie, pojede Justin se mnou.“

„Ne,“ vykřikla. „Nedovolím ti, abys mi odvedl bratra!“

Slyšel v jejím hlase paniku. Jemně ji stiskl, aby se zklidnila. Chápal její rozrušení. Jednoho bratra ztratila ve válce, jak porozuměl, a proto mu bylo jasné, že Nicholaa cítí plnou zodpovědnost za osud mladšího bratra. Vzala si na svá bedra těžké břímě, pomyslel si, příliš těžké vzhledem k jejímu věku.

„Pokud se mnou Justin odjede, vrátí se do Anglie, až dokončí svůj výcvik. Existuje ovšem také možnost, Nicholao, že tu zůstanu.“

Bože, dej, aby zůstal v Anglii, modlila se. Kvůli Justinovi, upřesnila. Nicholaa se uklidnila. Baron dodrží své slovo. Nepochybovala o tom.

„Ještě stále ale nerozumím, barone, jak můžeš převzít zodpovědnost za saského vojáka, když –“

Opět jí zakryl ústa. „Nebudeme o tom už dále hovořit,“ prohlásil. „Byl jsem velmi trpělivý, Nicholao. Dovolil jsem ti, abys vyjádřila své obavy, vysvětlil jsem ti, co si o nich myslím. Věnovali jsme tomuto tématu zbytečně mnoho času.“

Nesouhlasila s jeho hrubým chováním. Royce měl však způsoby, které nehodlal měnit. Pobídl koně, aby se dal do většího cvalu, a znemožnil jakoukoli další konverzaci.

Kůň nasadil pořádné tempo. Jen na chvíli se zastavili, aby si Royce vyzvedl svůj štít. Voják, který jej držel, chtěl patrně udělat na Royce dojem a rozhodl se mu štít hodit. Neuvědomil si však jeho váhu, a místo aby štít doletěl ke svému majiteli, zabodl se do země někde v půli cesty.

Nicholaa málem vybuchla smíchy, ale když si všimla vojákovy zděšeného výrazu, zůstala zticha. Nechtěla svým hlasitým smíchem ještě více stupňovat jeho potupu. Kousla se do spodního rtu a zahleděla se do země. Čekala, jak se zachová Royce.

Jako obvykle neřekl nic. Uslyšela jen jeho vzdech, který ji málem opět rozesmál. Royce musel vědět, že se baví. Sevřel ji v pase, jako by jí chtěl nenápadně naznačit, aby zůstala zticha.

Ubohý voják se konečně vymotal z třmenů a vydal se pro štít. Když jej zvedl, zrudly mu tváře studem.

Royce stále nic neříkal. Převzal štít a zavelel k odjezdu. Teprve když se dostali z doslechu ostatních vojáků, dala se Nicholaa do hlasitého smíchu.

Myslela si, že se Royce bude smát taky. Bylo to koneckonců docela zábavné. Royce se však ani nezasmál. Zřejmě mu stačilo, že se baví ona.

Pak už se nepříhodilo nic, čemu by se dalo ve zbývajícím dlouhém dnu smát. Utábořili se až za tmy. Nicholaa si začínala myslet, že Royce je vlastně docela snesitelný. Staral se, aby jí bylo teplo, aby neměla hlad, a dokonce pro ni nechal na noc postavit v blízkosti ohně stan.

Když jí však neustále opakoval důvod cesty do Londýna, připomínal jí okamžitý sňatek s některým z králových rytířů a stále se o ní vyjadřoval jako o králově kořisti, začala připravovat plán na útěk. Bude předstírat, že je velmi unavená a vyčerpaná. Počká, až přijde vhodná příležitost.

Royce jí dal svůj plášť, aby měla o přikrývku navíc. Poděkovala mu za starostlivost.

Usmál se.

Nicholaa zamířila do stanu, pak se náhle zastavila a otočila. „Royci?“

Byl překvapen, že ho oslovila jménem. „Copak?“

„Nemůžeš porušit své slovo, které jsi dal abatyši, ať už se se mnou stane cokoli, že ne? Musíš se postarat o Justina, je to tak?“

„Ano,“ odpověděl. „Nemohu porušit svůj slib.“

Jeho odpověď ji uspokojila. O několik minut později začala předstírat spánek. V mysli jí uzrál plán. Jakmile se vojáci usadí a přestanou být ostražití, vyplíží se z tábora a uteče. Les, v němž se na noc zastavili, patří baronu Norlandovi. Jeho panství se rozkládá jižně od jejich statku. Zpět do kláštera je to však hodný kus a Nicholaa usoudila, že jí cesta bude trvat nejméně jeden celý den. Bude muset jít lesem a pokud možno nepřekračovat severní cestu.

Teplo, jež se šířilo od ohně, a její vlastní únava způsobily, že doopravdy usnula.

Royce počkal, dokud si nebyl jist, že Nicholaa tvrdě spí, a teprve pak se usadil přímo naproti jejímu stanu. Opřel se o mohutný strom a zavřel oči. Odhadoval, že pokud se Nicholaa pokusí o útěk, neučiní tak dříve, než se tábor ztíší. Má tedy ještě dobré dvě hodiny, aby si v klidu trochu odpočinul.

Nicholaa se probudila uprostřed noci. Okamžitě Royce zahlédla. Dlouho ho pozorovala a nakonec usoudila, že spí. Vypadal mírumilovně – a také spokojeně. Před spaním si sundal přilbici a položil ji vedle sebe. Jeho levá ruka spočívala na ní a pravou se málem dotýkal rukojeti meče. Vypadal, jako by byl i ve spánku připraven k boji.

Royce byl v podstatě hezký muž. Měl husté tmavěhnědé vlasy, jež se vlnily a byly mnohem delší, než bylo zdejším zvykem. I samotní Normani nosili kratší vlasy než on.

Nicholaa se pohoršila nad svými myšlenkami. Jak může myslet na to, že je hezký, když právě on hodlá zničit její život? Považuje ji za pouhou věc, cetku, která bude darována jednomu z králových rytířů.

Tato nespravedlnost ji přiměla k činu. Pod haldou pokrývek našla boty. Vklouzla do nich a ihned věděla, že jí budou omrzat palec. Dnešní noc je pěkně mrazivá. Zpáteční cesta do kláštera bude pro ni pořádnou zkouškou. Málem si nahlas povzdychla nad tím, co ji čeká.

Zabalila se do Roycova pláště a tiše se vydala směrem k lesu, který se rozprostíral hned vedle tábora. Nikdo jí nevěnoval pozornost, ačkoliv jeden ze tří vojáků stojících u ohně se na ni zadíval. Nezastavil ji však. Určitě si myslí, že si potřebuji odskočit, usoudila Nicholaa a pokračovala v cestě.

Jakmile se ztratila mezi stromy, Royce pokynul svým vojákům, ať zůstanou, kde jsou, a sám počkal další dvě tři minuty. Pak se postavil, protáhl zkrchlé končetiny a vydal se za ní.

Očekával, že se pokusí odejít. Nezklamala ho tedy. Byla dost odvážná, aby se i v tomto nepříznivém počasí dostala zpět. Naivní, pomyslel si, ale odvážná.

Nicholaa se dala do běhu, jakmile se jí podařilo projít křovinatým porostem. Měsíční světlo jen slabě pronikalo korunami stromů, takže neviděla, co jí stojí v cestě. Bylo to velmi nepohodlné a zároveň nebezpečné. Snažila se postupovat opatrně, ale zdálo se jí, že za ní někdo jde. Zrychlila tempo a neustále se ohlížela, neuvidí-li některého z vojáků.

Náhle zakopla o shnilý pařez a skokem, hlavou napřed, se zřítíla do hluboké strže. Duchapřítomně si stačila ochránit hlavu levou rukou, a když dopadla, svalila se na bok.

Nejdříve se ozvalo pořádné žuchnutí. A pak nadávky. Při pádu ztratila jednu botu, upustila těžký Roycův plášť, a když se posadila, byl na ni žalostný pohled. Ve vlasech měla více listů než loken a byla umazaná od hlíny.

Royce zůstal stát ve stínu stromů a čekal. Ta pošetilá ženská si mohla klidně zlámat vaz. Nicméně z nadávek, které ze sebe chrlila, usoudil, že je v pořádku, pouze řádně rozzlobená. Její kletby byly natolik hlasité, že by mohly probudit všechny jeptišky v klášteře.

Nikdy nedá pořádný mat. Nevěděla, jak promyslet správný tah. Nedokáže být opravdovým nepřítelem. Royce došel k závěru, že její povaha jí nedovolí, aby někoho nenáviděla... natož aby se pomstila. Není dokonce ani nevraživá. Royce se usmál, když si vzpomněl, jak se ho ptala, dodrží-li svůj slib postarat se o Justina. Její myšlenky byly snadno čitelné, její každé gesto tak upřímné a jasné.

Náhle ho zachvátila úzkost. Nicholaa byla jako křehká květina, tak zranitelná, tak hebká, tak nádherná.

Přes svou křehkost nyní jeho malá květinka láteřila těmi nejsprostšími nadávkami, jaké kdy slyšel.

Její výbuch hněvu však netrval dlouho. Zastyděla se nad tím, co ze sebe před chvílí vysypala. Rychle se pokřižovala a pak se postavila. Levou nohou jí projela prudká bolest.

Hlasitě vykřikla a upadla. Dlouho seděla a přemýšlela, co má dělat. Když Royce uslyšel její sténání, vydal se k ní.

Nicholaa nakonec usoudila, že je poražena. Dala se do hlasitého volání o pomoc.

Stál vedle ní dříve, než stačila své úpění dokončit. Nicholaa si kvůli bolesti vůbec neuvědomila skutečnost, že Roycovi netrvalo ani pár vteřin, aby se k ní dostal. V ruce svíral její botu. Hodil ji do jejího klína, a pak k ní přiklekl.

Řekla si, že vypadá nazlobeně. „Jestli mi teď řekneš ‚šach‘, začnu křičet.“

„Vždyť už jsi křičela,“ podotkl vesele. „Navíc je to, šachmat, Nicholao, hra skončila.“

Neměla náladu se s ním hádat. Sklopila oči. „Spadla jsem,“ prohlásila. „Zdá se, že jsem si zlomila kotník.“

Znělo to žalostně. Vypadala také žalostně. Vlasy jí padaly přes tvář, šaty byly na rameni roztržené a všude měla kousky zvadlého listí.

Royce neřekl ani slovo a naklonil se, aby prozkoumal její zranění. Zakřičela ještě dříve, než se jí stačil dotknout.

„Nicholao, možná bys mohla počkat se svým nářkem, až ucítíš nějakou bolest,“ napomenul ji.

„To byla taková malá příprava,“ odsekla mu.

Usmál se. Byl si jistý, že kotník není zlomený. Nikde nebyl ani náznak otoku. Mohla zahýbat prsty, aniž by ji bolely, což byl další příznak, že si nohu pouze pohmoždila.

„Není zlomený.“

Nevěřila mu. Nahnula se dopředu, instinktivně se opřela o jeho rameno a zkoušela, zda je v pořádku. Zatímco ona si prohlížela nohu, Royce si prohlížel ji.

„Vypadá zlomeně,“ zašeptala.

„Ale není.“

„Ty máš z toho snad radost! Měl bys se mnou cítit, když se mi stala taková hrozná nehoda,“ řekla.

„Ta tvoje hrozná nehoda by se nestala, kdyby ses nepokoušela –“

Přerušila ho. „Pokoušela jsem se získat chvílku soukromí, abych se v klidu mohla věnovat jistým osobním záležitostem,“ zalhala mu zpříma do obličeje. Věděla, že jí stejně nebude věřit. Stáli těsně vedle sebe. Nicholaa si uvědomila, že nemůže popadnout dech.

Ani Royce se nemohl nadechnout. Měl neodolatelnou touhu dotknout se jí. Jemněji odsunul vlasy z obličeje a prsty přešel po její tváři.

Nicholau jeho pohlázení potěšilo. Její radost však netrvala dlouho. Royce se náhle zamračil. Její oči se rozšířily. Uchopil ji za bradu a natočil jí hlavu, aby lépe viděl v měsíčním světle.

„Odkud máš tu modřinu?“ zeptal se jí. Vypadal rozzlobeně.

Pokrčila rameny.

Stiskl jí bradu. „Odpověz mi. To se nestalo nyní.“ Jeho zachmuření se zvyšovalo. „Odpoledne jsi ji ještě neměla. Všiml bych si toho.“

„Ale ano, měla jsem ji odpoledne. Ale nebyla tak viditelná. Proč se zlobíš? Je to moje modřina, ne tvoje.“

Ignoroval její poznámku. „Co se ti stalo?“

„Nemusíš se starat.“ Odstrčila jeho ruku a odtáhla se. Ale Royce ji opět uchopil a přinutil, aby se mu podívala do obličeje.

„Tvá tvrdohlavost mě unavuje, Nicholao.“

„Asi stejně tak, jako mě unavuje tvoje poroučení.“

Domnívala se, že je to docela šikovná odpověď. Daří se jí oplácet mu vše, čím ji trápí. Koneckonců by si měl uvědomit, že nejedná s nějakým bojácným stvořením. Nenechá se zastrašit. A je-li mu život milý, neměl by se k ní točit zády, protože kdyby měla u sebe dýku, vrazila by mu ji mezi lopatky.

Povzdychla. Pramínek vlasů se Roycovi přehoupl přes čelo. Dříve než si mohla uvědomit, co dělá, přihladila ho dozadu mezi ostatní.

Royce se však zachoval, jako by ho uhodila. Nedůvěřivě sebou trhl. Nicholaa se zastyděla, že se ho dotkla, a zadívala se jinam. Royce si rychle uvědomil svou nepřiměřenou reakci. Mírnějším hlasem dodal: „Starám se o všechno, co by se mohlo týkat tebe, Nicholao. Jsem za tebe zodpovědný. A teď mi řekni, jak jsi přišla k tomu zranění.“

„Když ti to řeknu, budeš nevrlý,“ namítla. „Jak to můžeš vědět?“

„Sleduju tvé reakce,“ odpověděla. „Je důležité vědět, jak funguje protivníková mysl, barone. Dlouho jsem tě pozorovala a nyní jsem přesvědčena, že máš mrzutou povahu.“

Usmál se jejímu názoru. „A čeho ještě sis všimla?“

„Nemáš mne rád.“

Čekala, že jí bude odporovat, a když neodpovídal, pokračovala. „Myslíš si, že jsem ti na obtíž.“

„To tedy jsi.“

Přijala jeho upřímné doznání. „Kdyby nenávisť nebyla smrtelným hříchem, určitě bych tě dokázala nenávidět.“

„Ne, nedokázala,“ odpověděl jí a jemně se usmál. Pohled do jeho očí jí sevřel žaludek. „Možná mám nepříjemnou povahu, Nicholao, ale tvoje je velmi něžná. Ty neumíš nenávidět.“

Byla příliš unavená, aby se s ním hádala. „Umrznu, pokud se nevrátím k ohni,“ prohlásila. „Čekáš, až tě požádám o pomoc?“

Zavrtěl hlavou. „Čekám, že mi vysvětlíš, jak jsi získala tu modřinu,“ sdělil.

Můj bože, byl to ale paličák! Z výrazu jeho obličeje mohla soudit, že je odhodlán dovědět se pravdu za každou cenu.

„Justin mne uhodil.“

Měla to říci poněkud šetrnějším způsobem. Royce vypadal rozzlobeně. Přesně jak předpovídala. Nechtěla však, aby o Justinovi smýšlel špatně. „Nemůžeš mého bratra nijak vinit.“

„Jak to, že nemohu?“

Začal vstávat. Nicholaa ho uchopila za ruku. „Vysvětlím ti to,“ řekla.

„Nicholao, nemůžeš omluvit, že –“

Zakryla mu dlaní ústa. „Justin hluboce spal, Royci. Nahnula jsem se nad něj, protože jsem mu chtěla upravit pokrývku. Náhle se otočil. Jeho pěst mne zasáhla, když se obracel. Neměl vůbec ponětí o tom, že mne uhodil.“ Royce nevypadal příliš přesvědčeně.

„Říkám ti pravdu,“ zašeptala. „U nás se bratři se sestrami nebijí. Možná mi nevěříš proto, že u vás je běžné, když se sourozenci mlátí hlava nehlava, je to tak?“

Royce se rozhodl, že si tentokrát od ní nenechá nic namlouvat. Mlčky zvedl svůj plášť, ovinul jej kolem Nicholay a uchopil ji do náručí. Nicholaa se ho chytla kolem krku a zašeptala mu do ucha své díky.

Co s ní k čertu bude dělat? Přemýšlel. Pomalu, ale jistě mu začala pronikat do hloubi jeho srdce a on neměl žádnou zbraň, jak tomu zabránit. U všech d'asů, jeho život měl pevný řád, byl příliš starý, aby jej měnil. Kromě toho, měl rád pořádek, disciplínu a svou každodenní rutinní práci. Byl v podstatě spokojený.

Anebo nebyl?

Royce se snažil na Nicholau nemyslet, ale nešlo to. Byla celá měkounká a tak nádherně stulena v jeho náručí.

Přesto pro něj představovala hromadu potíží. Sotva se vrátili do tábora, opět měla chuť se s ním hádat. A Royce měl zas chuť vrazit jí do úst roubík, jen aby měl na chvíli klid.

Došel k místu, kde předtím spal. Sedl si, a aniž by ji pustil, uložil ji vedle sebe. Její hlavu opřel o své rameno a pak zavřel oči.

Pláštěm ji zakryl od hlavy až k patě. Pevně si ji tiskl ke svému tělu. Teplo, jež z něho sálalo, příjemně zahřívalo. „Royci?“

„Co je zase?“

„Neměla bych takhle spát,“ zašeptala. „Jsem vlastně vdaná žena, a –“

„Tvůj manžel je mrtev.“

Byla překvapena, jak důrazně to řekl.

„Nemůžeš vědět, jestli můj muž není stále naživu.“

„Je mrtev.“

Bavil se? Když se mu chtěla podívat do obličeje, přinutil ji, aby si lehla zpátky na jeho rameno. „No, dobrá,“ zamumlala. „Je mrtvý. Stále ho však ještě oplakávám.“

„A proto nosíš modrou barvu?“

Vůbec si to neuvědomila. Baron přemýšlí velice bystře, usoudila. Ale ona také. „Oplakávám ho ve svém srdci,“ zašeptala.

„Jak dlouho je mrtev?“

Royce jí jemně hladil rameno. Bylo to velmi příjemné, takže ani neprotestovala. Dlouze zívla a pak pronesla: „Dva roky.“

„Jsi si jista?“

Vysmíval se jí. Slyšela v jeho hlase pobavení. „Jo, jsem si jista,“ vybafla. „Proto nenosím černé šaty. Už jsou tomu dva roky.“

Tak, teď jsem mu to dala, pomyslela si. Zavřela oči a potutelně se usmála.

Uplynula dlouhá chvíle. Už málem usínala, když Royce zašeptal její jméno.

„Nicholao?“

„Ano?“

„Jak starý je Ulric?“

„Téměř osm měsíců.“

Royce usoudil, že Nicholaa už opravdu musí téměř spát, když si neuvědomuje, jakou udělala chybu. „Přestože tvůj manžel je mrtev již dva roky?“

Nemohl se dočkat, jak se bude snažit ze své lži vykroutit.

Široce otevřela oči. „Můj manžel je mrtev pouze rok. Ano, je tomu právě jeden rok. Vzpomínám si, že jsem ti to říkala.“

Uběhlo dobrých pět minut, než Royce promluvil. „A nejsi ani dobrý lhář.“

„Já nikdy nelžu.“

Zmáčkl ji, aby jí dal vědět, jak je rozzloben. „Připouštíš svou porážku?“ zeptal se. „Pokusila ses uprchnout.“

„Necháš mne už konečně spát?“

„Až připustíš –“

„Ano,“ přerušila ho. „Chtěla jsem utéct. Už jsi spokojený?“

„Už se o to víckrát nepokoušej.“

Royce nechtěl, aby jeho rozkaz zněl tvrdě. Podařil se mu však opak. Nicholaa se málem rozplakala. Musela se pokusit uprchnout. Bylo to jediné, co mohla udělat, aby zabránila děsivé budoucnosti, již měl pro ni přichystanou král Vilém.

Položila svou paži napříč jeho hrudi. Prsty si nevědomky pohrávala s jeho vlasy a zároveň přemýšlela o nespravedlnosti, která se jí přihodila.

Její pohyby ho rozptylovaly.

„Tvůj Vilém mě hodlá jako svou kořist darovat některému z rytířů, je to tak?“ řekla. „Ano.“

Pozvedla se. Z vlasů ji vypadl list. Její obličej byl pokryt modřinami a špínou. Royce nemohl přemoci úsměv. Nicholaa vypadala, jako by se před chvílí s někým přetahovala lanem a bitvu prohrála.

„Ale já nejsem žádná kořist.“

Z celého srdce souhlasil. „Ne, to tedy opravdu nejsi.“

KAPITOLA 4

Po týdnu stráveném s lady Nicholauou došel Royce k závěru, že není příliš trpělivý muž. Kdyby měli spolu strávit delší dobu, musel by ji snad uškrtit. Nicholaa se ukázala být pěknou uličnicí a o útěk se pokusila ještě nejméně třikrát.

Nedokázala totiž pochopit bezvýslednost svého počínání. Byla neuvěřitelně tvrdohlavá. Stejně umíněný však byl i Royce. Pokaždé, když ji chytil, vyžadoval, aby přiznala svou porážku. Nejraději používal výrazu „šachmat, kterým ji nejvíce pozlobil, ale ve skutečnosti neměl v úmyslu ji ponižovat. Chtěl spíš, aby si uvědomila, že pokud má žít pod nadvládou Normanů, musí být přizpůsobivější. Ne každý s ní bude mít tolik trpělivosti jako on.

Royce také nechtěl, aby Nicholae někdo ubližoval. Pouhá představa, že s ní někdo špatně nakládá, ho hněvala. V jeho podvědomí se uhnízдила myšlenka, že ji musí bránit. Přistihl se, jak ji poučuje, co má dělat, až přijedou do Londýna. Nicholaa však neměla náladu poslouchat jeho řeči. Když poznamenal, že by měla být poslušnější, kousla ho. Royce si toho nevšímal, protože dospěl k závěru, že Nicholaa je po cestě asi velmi unavená a není schopna rozumně uvažovat.

Do Londýna se dostali krátce po poledni. Královský palác byl v tu dobu téměř prázdný. Royce nařídil dvěma vojákům, aby vzkázali Vilémovi, že jeho kořist konečně přijela a čeká na přijetí. Podotkl také, že si přeje osobně dohlédnout na to, jak bude lady Nicholaa ubytována.

Nicholaa se mu snažila podkopnout nohu, což se jí málem povedlo, kdyby se jí Royce nechytil.

Bude šťasten, až se jí konečně zbaví, pomyslel si a namlouval si tuto lež tak dlouho, až jí téměř uvěřil.

Téměř.

Když Royce s Nicholauou vcházeli do komnat, jež byly určeny k jejímu ubytování, zastihl je Roycův zástupce, který se již několik let honosil rytířským titulem. Jmenoval se Lawrence. Byl to pohledný mladý muž s tmavými vlasy, jehož oči měly světlehnědou, oříškovou barvu. Byl stejně veliký jako Royce, ale neměl tak mohutnou, svalnatou postavu. Lawrence

nesčetněkrát bojoval po boku svého velitele. Byl nejen zkušeným, ale též věrným a spolehlivým vojákem. Navíc byl Roycovým velmi dobrým přítelem.

„Jsem rád, že tě zase vidím, můj pane,“ pozdravil jej Lawrence a radostně jej poplácal po rameni. Do vzduchu se vznesl oblak prachu. Lawrence se zasmál. „Potřebuješ pořádnou koupel, barone.“

„Ano, to tedy potřebuji,“ odpověděl Royce. „Jsem rád, že jsem zpátky.“ Pohlédl na Nicholau a dodal: „Konečně.“

Nicholaa věděla, že naráží na ni. Kvůli ní jim cesta trvala tak dlouho. Vzдорovitě pozvedla bradu.

Lawrence byl na Nicholau zvědavý. Sotva ji uviděl, začalo mu nahlas tlouci srdce. Její oči ho zaujaly. Měly překrásný odstín modři.

Nezdálo se, že by byla vystrašená. Její pohled byl přímý, nebojácný.

Lawrencova reakce Royce pobavila. Choval se stejně ohromeně jako jeho pobočník Ingelram, když ji uviděl poprvé. „To je lady Nicholaa,“ oznámil mu Royce. Lawrence se uklonil. „Je mi ctí, že tě potkávám.“ Nicholaa ho pozdravila mírnou úklonou. „Rád si vyslechnu vaše dobrodružství,“ řekl Lawrence. „Jaká dobrodružství?“ zeptala se.

„Například kde jsi přišla ke všem těm modřinám, co máš na sobě. Vypadáš, jako bys svedla nějakou bitvu,“ dodal s úsměvem. „Jistě máte plno historek.“

„Má štěstí na různé nehody,“ podotkl Royce.

Nicholaa se na Royce zamračila. Pak se otočila k Lawrencovi. „Nebudu v Londýně tak dlouho, abych měla čas na vyprávění nějakých příběhů.“

Ucítla pevný Roycův stisk. Ještě stále ji držel za ruku. Lawrence si všiml, že se jeho pán podivně zatvářil, ale nechápal důvod tohoto úšklebku. „Hodláš někam brzy odjet, milady?“ zeptal se naivně.

„Ne,“ odpověděl Royce. „Ano,“ vyhrkla téměř ve stejný okamžik.

Lawrence vzdychl. „Proslýchá se, barone, že se máme do týdne vydat zpět do Normandie.“

„Povíme si o tom později,“ prohlásil Royce a mrkl směrem k Nicholae.

Lawrence přikývl. Všiml si, že její tvář se poněkud zachmuřila, a řekl si, že je zřejmě unavená po dlouhé cestě. „Král Vilém ti pošle služebnictvo, aby se postaralo o tvé pohodlí,“ prohlásil.

„A také vojáky, kteří mě budou hlídat, abych neutekla?“ zeptala se.

Lawrence se podivil tónu, jakým vyřkla svou poznámku. „Nejsi vězeň,“ pronesl. Zmateně se podíval se na Royce. „Anebo ano?“

Royce přikývl. „Ano, dokud se nesmíří se svým osudem,“ prohlásil.

„Vilém je i tvým králem, Nicholao,“ řekl Lawrence. Jeho hlas byl mírný. „Ne, není.“

„Nemá smysl, aby ses s ní hádal, Lawrenci.“ Royce pustil Nicholainu ruku a pobídl ji k chůzi. Vešla do své komnaty následována Roycem a Lawrencem. „Jistě že uteču,“ vybuchla.

Šla rovnou k oknu. Royce věděl, na co myslí. „Jestli vyskočíš, Nicholao, zlomíš si vaz.“

Otočila se a usmála se na něj. „A to by ti vadilo?“

Neodpověděl jí přímo. „Bude to vadit Ulricovi, až trochu povyroste. Vzpomeň si na něj a na Justina dříve, než provedeš nějakou hloupost. Mohla bys ublížit nejen sobě, ale také své rodině.“ Vydal se ke dveřím.

„Počkej,“ vykřikla zoufale.

Royce se zastavil. „Prosím?“

Přikročila k němu. „A to je všechno? Odcházíš?“

„A co bys ještě chtěla?“

„Nic.“

Opět se chystal odejít.

„To je všechno, cos mi chtěl říct?“ zeptala se. Royce se otočil a hlasitě vzdychl. „A co bych ti měl ještě říkat?“

Do očí jí vstoupily slzy. Začala si žmoulat konec rukávu.

Nechápal, proč se tak divně chová.

„Co to s tebou k sakru je?“ zeptal se zmateně.

Zavrtěla hlavou. „Nic. Nic se mnou není. Pěkně ses mne zbavil, barone. Jsi nesnesitelný a surový.“

Po tvářích se jí začaly kutálet slzy. Otřela si je hřbetem ruky.

K čertu, chová se, jako bych ji opouštěl, pomyslel si Royce. Měl však podobné pocity. „Nikam neodjíždím,“ řekl. „Budeš-li mne potřebovat, dej mi vědět po některém z mých vojáků.“

Očividně se jí ulevilo. Její výraz se uklidnil. Nepodařilo se jí však ovládnout pláč, a tak se otočila, aby ji neviděl. „Nebudu nikoho posílat, aby tě sháněl, domýšlivý Normane. Klidně si odejdi. Je mi to jedno.“

V takovém stavu ji nemohl opustit. Vypadala tak osamoceně, tak uboze... tak bezbranně. Do háje! Nevěděl proč, ale raději by ji viděl silnou a rozzlobenou, takovou, jaká byla po celou dobu jejich společné cesty do Londýna.

„Barone?“ řekl Lawrence, když viděl, že jeho pán se delší dobu nemíni pohnout z místa.

Royce zavrtěl hlavou. „Nicholao?“ zavolal, když došel ke dveřím.

„Ano?“

„Ještě jsem ti chtěl vlastně něco říct.“ Otočila se, aby na něj viděla. Zlost, pomyslel si. Zlost v ní potlačí strach. „A co?“

Zašklebil se. „Šachmat.“ A zavřel za sebou dveře. Royce se usmál.

Silný náraz otřásl dveřmi. „Co to bylo?“ zeptal se Lawrence.

„Řekl bych, že vědro s vodou. Myslím, že se už cítí lépe.“ A lépe se cítil i Royce.

Hněv zaměstnal Nicholau po větší zbytek dne. Později odpoledne přišly do její komnaty dvě ženy. Obě byly Sasky, což Nicholau překvapilo. Jedna přinesla čisté šaty, druhá věci na spaní. Poté přitáhly velkou dřevěnou kád' a nalily do ní horkou vodu.

Koupel byla tak lákavá, že se jí nedalo odolat. Nicholaa se ponořila do kouřící vody, jež voněla růžovou esencí, a umyla si i vlasy. Teprve pak se cítila dokonale čistá.

Doposud nepromluvila s žádnou z žen, až jí jedna nabídla, že jí pomůže rozčesat vlasy. „Proč sloužíte normanskému králi?“ zeptala se služebné.

„Protože je nyní i anglickým králem,“ odpověděla jí dívka, jež se jmenovala Mary. „Každý mu slouží.“

Nicholaa nesouhlasila, ale zdálo se jí, že by nebylo vlídné, kdyby odporovala. Mary měla právo mít svůj názor, i když nebyl správný.

Mary byla zhruba stejně stará jako Nicholaa. Měla kyprou postavu, rezavé vlasy a pihy, jež pokrývaly většinu jejího obličeje. Heloisa, druhá služebná, byla o něco starší a chovala se odměřeně, rozhodně ne tak přátelsky jako Mary.

„Nikdy nebudu sloužit králi Vilémovi,“ pronesla Nicholaa.

Sedla si na židličku, kterou pro ni Mary připravila, a složila ruce v klín.

Mary jí začala kartáčovat vlasy. „Když budete takhle mluvit, milady, dostanete se do problému,“ zašeptala.

Heloisa se dala do chystání lože. „Mary má pravdu,“ prohlásila s vážnou tváří. „Ti, kdož neuznají vládu krále Viléma, se sami odsuzují k smrti. Ještě teď čeká asi tucet saských vojáků na popravu.“

„A kde jsou?“ zeptala se Nicholaa.

„Tady, o dvě poschodí níž,“ zašeptala Mary.

„Bože, smiluj se nad jejich dušemi za to, že byli tak tvrdohlaví,“ zamumlala Heloisa. „Každému z nich byla dána příležitost, aby projevil králi svou loajálnost, ale oni ji odmítli.“

Hlasité zapraskání ohně v krbu polekalo Mary a Nicholau tak, až poskočily. „Všechno je teď jiné,“ vzdychla Nicholaa.

„Všude je ale nyní pořádek,“ pronesla Heloisa. „Králi Vilémovi trvalo pouhé dva měsíce, aby umlčel většinu odpůrců. Vládne železnou pěstí. Každý má teď své místo.“

„Každý kromě Sasů,“ namítla Nicholaa.

„Eh, i Sasové je dostali,“ přisadila si Mary. „To je také důvod, proč se máte stát nevěstou některého z normanských rytířů, má paní. Čím více bude sňatků mezi Normany a Sasy, tím lépe bude zajištěn mír.“

Nicholaa naslouchala služebným, jak s nadšením vyprávějí o všech změnách, k nimž během nedávné doby došlo. Večer šla brzy spát. Ani nesnědla večeři, kterou jí přinesli. Myslela na dvanáct saských vojáků, kteří čekají na svou smrt. Co se stane s jejich rodinami? A co když je mezi nimi i Thurston? Tato představa ji vyděsila. Modlila se tak dlouho, až vyčerpáním usnula.

Zdálo se jí o Roycovi.

I jemu se o ní zdálo. Musel být asi hodně utahaný, když se mu zdál tak podivný sen. Není divu. Jeho předcházející den byl namáhavý. Odpoledne strávil tři hodiny s králem Vilémem a do svého pokoje se dostal až v noci.

Probudil se celý zpocený. Sen byl tak živý, že si na chvíli nemohl uvědomit, co je realita, a co sen. Zdálo se mu, že se Nicholaa ztratila v lese a ocitla se ve velikém nebezpečí. On se k ní však nemohl dostat.

Royce už neusnul, a tak se rozhodl, že se projde po zámecké zahradě. Měl o čem přemýšlet. Jeho život by se totálně změnil, kdyby se do Nicholay zamiloval. Ale copak by mohl? Vždyť je pro ni příliš starý, a navíc je příliš usedlý, aby si na někoho zvykal. Jeho život je jako mapa. Ano... jako mapa. Všechny cesty jsou již vyznačeny. Mapy se nemohou měnit. A on také ne. Je zkrátka příliš pozdě na to, aby se změnil.

Když dospěl k tomuto závěru, pocítil uspokojení. Učinil správné rozhodnutí. Přesto se zas a znovu přistihoval, že se dívá do oken komnat lady Nicholay a přemýšlí, jestli je v pořádku – což mu připadlo poněkud legrační.

Následující večer si král nechal svolat všechny své rytíře.

Lawrence vešel do velkého sálu zároveň s Roycem. Vypadá zamyšleně, pomyslel si o Roycovi Lawrence, ale netušil, co jeho pána může trápit. Věděl, že by nic nezjistil, kdyby se vyptával. Royce mu vše poví, až sám bude chtít.

Král Vilém se posadil do obrovitého křesla, jež bylo umístěno na stupínku uprostřed místnosti. Král byl urostlý muž středních let, což potvrzovaly i šediny, jež mu probleskovaly v tmavých vlasech. Když se však usmál, vypadal překvapivě mladě.

Matilda, králova manželka, byla jeho pravým opakem. Útlá drobná žena s bujným poprsím a velkými boky měla jiskřivě hnědé oči a tmavé kudrnaté vlasy.

Král Vilém pokynul své ženě, aby k němu přistoupila, a když se vedle něj postavila, dosahovala mu k pasu. Král zvedl ruku a všichni přítomní ztichli. Vilém uchopil Matildu za ruku a usmál se na ni.

„Většina z vás jistě slyšela příběh o lady Nicholae, které se podařilo porazit vojska mých tří rytířů.“

V zástupu to hlasitě zašumělo. Royce se usmál. Vysvětlil předtím svému králi, že pevnost pomáhal bránit také saský voják jménem John, ale král se rozhodl, že se o této skutečnosti zmiňovat nebude. Usoudil, že má-li si

některý z jeho rytířů vzít Nicholau za ženu, bude lépe, když o ní bude uvažovat jako o skutečné legendě.

„Clayton, náš herold, vám může povyprávět vše, co se této podivuhodné ženy týče. Pak i ti, kteří o ní dosud neslyšeli, pochopí, proč my ostatní jsme tak potěšeni, že ji zde konečně máme. Ale nejdříve vám ji představím,“ pokračoval Vilém. „Záměrně jsem nechával lady Nicholau skrytou vašim zrakům, abych vystupňoval vaši zvědavost.“

Vilém přerušil svou řeč, políbil Matildinu ruku a mrkl na ni, aby jí dal najevo, že se baví. Pak pokynul dvěma vojákům, již stáli u dveří, aby přivedli lady Nicholau, a otočil se zpátky k zástupu.

„Na její počest vyhláším turnaj, a kdo v něm zvítězí, získá její ruku. Jen na vás záleží, zúčastníte-li se her, nebo ne. Zítra večer dostane vítěz svou nevěstu.“

Matilda mu něco pošeptala do ucha. Přikývl a opět promluvil k davu. „Měl bych připomenout, že vítězi připadne kromě nevěsty také její panství a pozemky, jež k němu náleží. To vše je v sázce zároveň s překrásnou, odvážnou ženou.“

Dav bouřlivě zajásal. Vilém se pobaveně zasmál. Byl rád, že jsou jeho muži nadšení.

Hluk se neustále zvyšoval – až do okamžiku, kdy do sálu vešla lady Nicholaa. Náhle nastalo ticho. Pánové zmlkli, dámy se přestaly smát. Všichni očarovane hleděli na krásku, která předstoupila před krále.

Nicholaa měla na sobě bílé šaty převázané v pase zlatou stuhou. Vlasy jí volně splývaly ve velkých vlnách pohupujících se lehce při každém jejím kroku.

Vypadala jako krásné zjevení. Royce stál až na konci sálu a opíral se o zeď. Poněvadž byl ze všech mužů nejvyšší, pohodlně na ni viděl.

„Panebože, ta je krásná,“ poznamenal Lawrence.

Royce souhlasil, ale po pravdě řečeno byl více zaujat jejím chováním. Byla tak důstojná, tak vznešená.

Věděl, že musí být vyděšená. Své pocity však nedávala najevo. Její výraz byl klidný, vyrovnaný.

Ale poněvadž Royce už dobře znal její manýry, obával se, aby se za mírumilovnou tvář neskrýval záměr, jak zabít krále i s královnou. Uslyšel, jak o Nicholae někdo zašeptal, že je anděl, což ho málem donutilo k hlasitému smíchu.

Naštěstí jej Lawrence přerušil otázkou. „Budeš o ni bojovat?“ zeptal se.

Royce mu neodpověděl.

Nicholaa následovala své dva průvodce, kteří se zastavili u krbu. Tam se od ní odpojili a nechali ji stát samotnou, bokem od krále a celého davu. Z krbu sálalo teplo, které ji příjemně zahřívalo. Všechno ostatní však působilo studeně a nepřátelsky.

Připadala si, jako by ji někdo hodil do jámy lvové. A ona byla večerí pro lité šelmy. Doufala, že na ní není znát, jak je zoufalá. Její srdce prudce bilo a žaludek se jí svíral úzkostí. Dobře že nic nejedla, nyní by asi vše vyzvracela.

Zakrátko si začala připadat jako atrakce. Všichni si ji prohlíželi. Cítila jejich drzé pohledy. Bylo to nepříjemné, jako by po ní lezli mravenci.

Tři děvčátka se utrhla od máminých sukní a přiběhla přímo před ni. Prohlížela si ji s otevřenými pusami a v očích se jim zrcadlila zvědavost. Nicholau napadlo, že vypadají jako malá ptáčata, která čekají, až je máma nakrmí.

„Ty jsi princezna?“ zašeptala jedna z nich.

Nicholaa se na ni zadívala. Tmavovlasá holčička mohla mít tak čtyři pět let. Její zájem byl nevinně prostý. Nicholaa jí nemohla nic zazlívát. Jemně zavrtěla hlavou. Pak zvedla oči a zahleděla se na protější zeď, aby dala najevo, že se s nikým nemíní bavit.

Baron Guy stál uprostřed sálu obklopen svými vazaly. Naslouchal příběhu o odvážné dívce ze severu, když lady Nicholaa vešla do místnosti. Jeho pozornost se náhle vytratila. Král Vilém nabízel zároveň s Nicholau rozsáhlé statky, což jistě přiláká zájemce, ale Guy byl uchvácen především její krásou.

Rozhodl se, že ji dostane.

Udělal několik kroků vpřed a pak přerušil ticho domýšlivým prohlášením: „Troufne-li si někdo se mnou bojovat o její ruku, rád mu srazím vaz. Ta dívka musí být mou.“

„To se ti podaří pouze v případě, odmítne-li se baron Royce zúčastnit her,“ vykřikl jeden ze starších rytířů.

Poznámka nezůstala nepovšimnuta. Zástupem otrásl hlasitý smích. Guy si zachoval klidnou mysl. Otočil se ke králi, hluboce se poklonil a zůstal stát s rozkročenýma nohama a rukama v bok. Čekal, kdo z rytířů přijme jeho výzvu.

Guy bojoval po boku krále Viléma téměř deset let. Jizvy na jeho pažích byly dostatečným důkazem mnoha bitev, jimiž prošel. Čirou náhodou zůstal jeho obličej bez poskvrny, proto ho dámy z královského dvora považovaly za jednoho z nejhezčích mužů. Měl světlé vlasy se zlatavým odstínem a bystré hnědé oči. Byl skoro tak vysoký jako jeho král, ale neměl jeho mohutnou postavu a byl samozřejmě mladší.

Royce byl pravým opakem Guye. Na rozdíl od něj byl vyšší, snědý, a nebyl ani tak hezký. Jeho pravá tvář byla poznamenána dlouhou jizvou, jež se táhla od ucha k bradě. Ke svému zranění přišel Royce před mnoha lety, tehdy se ještě jako nezkušený nováček postavil v bitvě před královnu Matildu, aby ji ochránil před útokem. Jeho odvážný čin byl po zásluze odměněn. Royce dostal vlastní oddíl mužů, když ukončil výcvik, jež vedl sám král Vilém.

Protože se Royce osvědčil v mnoha bitvách a vynikl jako vůdce, Vilém mu začal posílat mladé, nezkušené vojáky, aby je vycvičil. Royce byl vždycky trpělivý, i když jeho nároky byly tvrdé, a tak výcvik pod jeho vedením byl brzy považován za výsadu, o níž každý bojovník usiloval. Jeho oddíly patřily k elitě, k nepřemožitelnému jádru Vilémovy mocné armády.

Guy se pokládal za Roycova skutečného přítele, ale občas ho přemohla závist, že Royce je lepší než on. Vždycky se cítil být až na druhém místě. K tomuto pocitu přispíval i fakt, že jemu posílali na výcvik vojáky, kteří nebyli přednostně zařazeni do Roycova mužstva. Usiloval Royce předstihnout už od dob, kdy procházeli společným výcvikem. Guy si často myslel, že kdyby on zachránil královnu Matildu, mohl být nyní nejocetovanějším rytířem krále Viléma.

Royce věděl o této Guyově žárlivosti. Domníval se však, že se jedná jen o dočasnou záležitost, kterou mladý baron časem překoná.

„Já hodlám také bojovat o ruku lady Nicholay,“ vykřikl další rytíř a postavil se před krále. A pak další a další odvážlivci se připojovali k hloučku stojícímu před trůnem.

Nicholaa se nikdy předtím necítila tak ponížena. Postavila se zpříma, jako by chtěla zastavit hněv, jenž v ní narůstal. Musí si zachovat důstojnost, jinak skončí v slzách. Ale ponížení a pokoření se jí natolik dotklo, že nebyla schopna nic jiného vnímat.

Tři malá děvčátka, oblečená jako malé dámy do dlouhých šatů, si začala hrát na honěnou a pobíhala kolem Nicholay sem a tam.

Kde je Royce? Jak mohl připustit, aby jí tak ubližovali?

Snažila se na něj nemyslet a vybavit si obrázek malého Ulrica. Royce jí koneckonců doporučil myslet na Ulricovu budoucnost, kdykoli by měla v úmyslu provést něco nerozumného.

Přemýšlela o tom, jestli by měla zabít anglického krále. Byla to hloupost? Vilém byl přece odpovědný za příkoří, jež teď musela snášet. Kdyby nechal Anglii na pokoji, nic takového by se jí nestalo.

Byl to hloupý plán. Nemohla by krále zabít. Nedokázala by to. Navíc nemá ani žádnou zbraň. Vzdálenost mezi ní a trůnem, na němž sedí král s královnou, je příliš veliká, stejně jako vzdálenost mezi ní a davem, jenž se sází o její ruku.

Doposud neslyšela, že by se i Royce připojil k vyhlášené soutěži. Byl tu vůbec, anebo se již vydal na cestu do Normandie? Bůh ví, že i na něj byla tak rozzlobená, že by ho nejraději propíchla.

Nicholaa náhle zaslechla výkřik. Byl to dětský hlásek. Otočila se a spatřila, jak jednu z holčiček, které ještě před chvílí pobíhaly kolem ní, olizují plameny. Děvčátko se dostalo zřejmě do bezprostřední blízkosti krbu a oheň přeskočil na šatičky. Nicholaa nezaváhala ani na vteřinu. Přiskočila k

malé a strhla ji k sobě. Pomocí svých šatů i vlastníma rukama se jí podařilo oheň udusit.

Vše proběhlo tak rychle, že žádný z okolních vojáků nestačil zareagovat. Nieholaa klečela na zemi a otrhávala zbytky ohořelých cárů, jež zbyly z holčiččiných šatiček. Pak přitiskla vyděšenou holčičku k sobě a šeptala jí slova na utišenou. Malá si položila ručky kolem Nicholaina krku a slabounce plakala.

Zdálo se, že dlouhou chvíli není nikdo schopen ani se pohnout. Pak se ozval výkřik a z davu vyběhla maminka malé.

Nieholaa se postavila i dítětem, které ji stále svíralo kolem krku. Pak ho předala zděšené matce. „Je vystrašená,“ řekla Nieholaa. „Ale nemyslím si, že utrpěla nějaké vážnější popáleniny.“

Král Vilém se vztyčil ihned, jakmile zaslechl dívčín pláč. Jeho žena stála vedle něj a v úleku si přikryla dlaní ústa. Oba sledovali, jak matka přebírá od Nicholay svou holčičku. Maličká se na poslední chvíli otočila a políbila Nicholau na tvář. „A přece jsi princezna,“ zašeptala. „Zachránila jsi mne.“

Matka s vděčností přikyvovala. „Ano, zachránila jsi ji.“ Objala svou dceru a pak se na Nicholau usmála. „Měla bych ti poděkovat tak, jak se na dámu u dvora sluší,“ řekla a začala se zdvořile uklánět. Ale dříve, než mohla dokončit svou úklonu, opět vykřikla: „Proboha, podívej se na své ruce. Vždyť je máš plné puchýřů.“

Nieholaa se nepodívala. Kdyby své popáleniny viděla, bolely by ji ještě více. Levá ruka utrpěla více než pravá. Po pravdě řečeno, ruce ji pálily, jako by v nich držela hořící poleno.

Podívala se nahoru a uviděla Royce, jak si k ní razí cestu. Tak přece je tady. Nebyla snad i toto jeho vina?

Nemohla se pořádně soustředit. Bolest se stupňovala. Zástup kolem ní se začal rozrůstat. Nieholaa ustoupila o krok dozadu a ukryla ruce za zády. Hrozně toužila, aby Royce přišel. Aspoň by ho konečně mohla poslat do háje!

„Ukaž mi své ruce, Nicholao.“ Royce se vynořil těsně u ní, kdyby se nahnula malinko dopředu, dotýkala by se ho. Mohl by ji vzít kolem ramen – cítila by se bezpečněji.

Nahlas však prohlásila, že pokud se jí dotkne, udeří jej.

Můj bože, její pocity a reakce jsou tak rozporuplné. Zavrtěla hlavou a opět o krok couvla.

„Ustupte, nechte mne projít,“ zaznělo hněvivě z davu. Před Nicholau se náhle zjevila královna.

Bože, ta byla ale malá! Dosahovala sotva k Nicholainým ramenům. Chováním však připomínala roditelého vůdce. „Ukaž mi své ruce,“ řekla rázně. „Ihned.“

Nicholaa neodporovala. Natáhla ruce. Schválně se na ně sama nepodívala a jen čekala, co řekne královna.

„Musí tě to hrozně bolet, má drahá. Pojd', osobně dohlédnu, aby tě řádně ošetřili. Viléme?“ zavolala. „Přeruš laskavě další sázky, než se vrátíme.“

Král souhlasně přikývl. Matilda měla v úmyslu vzít Nicholau pod paži a odvést ji, ale než tak mohla učinit, Nicholaa přiskočila k Roycovi. Přitiskla se k němu dříve, než královna vůbec stačila mrknout.

Její reakce byla výmluvná. Matilda se podívala na Royce, pak na Nicholau a zas zpátky na Royce. „Můžeš jít s námi, barone,“ prohlásila.

Teprve pak se Nicholaa nebránila, aby ji královna vzala pod paži. Matilda se musela přemáhat, aby se nerozesmála. Všimla si, že po cestě dlouhou chodbou ke komnatám Nicholaa sledovala, zda je Royce za nimi.

Royce je samozřejmě následoval. Nicholaa se uklidnila, ačkoliv nevěděla proč. Ach, ano, chtěla mu přece říct, že to všechno je jeho chyba.

Na druhé straně to však byla jeho povinnost, aby ji přivedl do Londýna, pomyslela si. Ne, nemíní přijímat nějaká stupidní logická vysvětlení. On je vinen.

„Jsi velmi odvážná žena, Nicholao,“ řekla Matilda. „Ta malá dívka, kterou jsi zachránila, je má neteř. Jsme ti všichni velmi zavázáni.“ Odmlčela se, podívala se na ni a pak dodala: „Je sice Normanka, ale na to jsi příliš nehleděla, že ne?“

Nicholaa zavrtěla hlavou. Byla by královně vděčna, kdyby o tom už dále nemluvila. Otočila se a zadívala se na Royce.

Royce na ni mrkl.

„Za to neseš zodpovědnost ty, Royci,“ zašeptala.

Matilda ji uslyšela. „Ba ne, má drahá, byla to nehoda,“ řekla. Pokynula strážcům, aby otevřeli dveře Nicholainy komnaty, a pak vstoupila dovnitř.

Royce musel Nicholau pobídnout, aby vešla za ní.

Následujících patnáct minut bylo pro Nicholau velmi strastiplných. Zatímco královna vydávala pokyny, přispěchal její osobní lékař – starý vrásčitý muž jménem Samuel, který vypadal, jako by sám potřeboval vlastního ošetřovatele. S ním přišly i tři další služky. Položily na stůl plátno a mísu s vodou a pak se s úklonou vytratily z místnosti.

Royce stál vedle Nicholay s rukama za zády a pozoroval lékaře, jak si obratně počíná při ošetřování popálenin. Jeho práci sledovala ostřížím zrakem i královna opírající se o okenní parapet.

Nicholaa zůstala sedět na stoličce a nepřítomně zírala kamsi do daleka. Baron Samuel k ní přiklekl. Nejdříve vyčistil rány studenou vodou, pak na ně nanesl hojivou mast a nakonec vše obvázal čistými pruhy plátna.

Čištění bylo nesmírně bolestivé, ale mast působila chladivě a konejšivě. Nicholaa si vůbec neuvědomila, že se opírá o Roycovo stehno. Královně to však neuniklo a tentokrát se tiše pousmála.

„Zůstanou jí jizvy,“ řekl Samuel Matildě, jakmile dokončil svou práci. Royce mu pomohl vstát. Samuelovy klouby praskaly jako hořící polena v krbu.

„Pošli ti nápoj, po němž se ti bude lépe spát,“ řekl Nicholae. „Zmírňuje bolesti.“

„Děkuji,“ zašeptala.

Byla to její první slova od chvíle, kdy baron Samuel vešel do místnosti. Široce se usmál.

„Přijdu zase zítra a převážu ti rány.“

Opět mu poděkovala. Matildin pronikavý zrak přeskakoval z Nicholainy vyrovnané tváře na Roycovu, v níž se zrcadlila starost.

„Ještě to bolí, Nicholao?“ zeptal se jí. V jeho hlase zazněla lítost. „Nesnaž se být ke mně přívětivý, ty ničemo.“

„Royci, mohl bys nás nechat na chvíli o samotě?“ pronesla královna.

Nechtělo se mu odejít. Královna to poznala. Předtím než odešel, se nakrátko zastavil ve dveřích, dlouze se zadíval na Nicholau, pak se poklonil a zavřel za sebou dveře.

„Chtěl ti snad něco říct?“ zeptala se Matilda.

„Nejspíš ano. Snažil se mi naznačit, že bych se měla lépe chovat,“ odpověděla Nicholaa.

Matilda přistoupila k Nicholae. Mateřským gestem jí odhrnula vlasy z ramen. „Byla to baronova povinnost přivést tě sem do Londýna. Proč ho za to viníš?“

Nicholaa pokrčila rameny. „Protože měl z toho velkou radost,“ poznamenala. „Zaslouží si, abych ho vinila.“

Pohlédla na Matildu a zachytila její úsměv. „Vím, že baron Royce je váš oddaný služebník, má paní. Určitě oceňujete jeho vlastnosti, i když mně se zdá nesnesitelný.“

„Jednal s tebou špatně?“

„Ne.“

„Tak proč si myslíš, že je nesnesitelný?“

„Je hrubý, arogantní a...“ Nicholaa zmlkla, když viděla, jak se Matilda baví. Uvědomila si, že osočuje jednoho z králových nejoblíbenějších rytířů. „Kdyby tě Royce zanechal v klášteře, má milovaná neteř by nyní měla nejspíš těžké popáleniny. Jak vidíš, Nicholao, zřejmě to byla boží vůle. Bůh chtěl, abys to byla ty, kdo ji zachrání. Anebo máš jiný názor?“

Královnin tón nepřipouštěl nic jiného než souhlas. „Ne, nemám,“ řekla. V nitru však byla přesvědčena, že se královna mýlí. Bůh si nepřál, aby sem přišla. Bylo to Vilémovo rozhodnutí.

„Řekni mi, co vidíš, když se podíváš na barona Royce.“

Nicholae se otázka nezamlouvala. Co tím královna sleduje? Nechtěla se o Roycevi bavit. Nemohla však ignorovat Matildin dotaz. „Vidím velmi tvrdohlavého muže.“

„A dál?“

„A domýšlivého,“ odpověděla Nicholaa.

Matilda vypadala překvapeně. „Říkáš domýšlivého?“

Nicholaa přikývla. „Vím, že o něm nechcete slyšet nic špatného, ale je takový. Royce si je vědom toho, že je přitažlivý.“

„Ty se domníváš, že je přitažlivý?“ popíchla ji Matilda.

Nicholaa z královnina výrazu usoudila, že se nenechá odbýt, dokud jí nevysvětlí, co tím myslí. Neřekne jí však úplně všechno. „Je snědý a hezký a dobře to ví. Připouštím, že má krásné šedé oči. Musela bych být slepá, kdybych si toho nevšimla. A také je pěkně stavěný.“

„Takže tobě se zdá, že je hezký?“ usmála se královna.

„Ano,“ řekla Nicholaa a povzdechla. „Ale pak mě začal poučovat a rázem jsem přestala vnímat jeho šarm. Chtělo se mi na něj křičet. Řekněte mi, proč se smějete? Napadám jednoho z vašich baronů. Čekala bych, že mi budete oponovat.“

Matilda zavrtěla hlavou. „Říkáš mi, co cítíš v srdci.“

„Royce pro mne nic neznamena,“ prohlásila Nicholaa. „Je to barbar. Chová se jako...“ Chtěla říci, že se chová jako Norman, ale včas se zarazila. „Chová se bezohledně.“

Matilda přikývla. Přistoupila ke dveřím. „Pošlu ti služebné, aby ti pomohly převléci šaty. Jsi schopna vrátit se do sálu, abychom mohli dokončit soutěž o tvou ruku?“

Nicholaa souhlasně přikývla. Chtěla, aby vše měla konečně za sebou. „Měla bych vás na něco upozornit, má paní,“ zvolala. „Nebudu dobrou manželkou. Tomu, kdo si mne vezme, učiním ze zbytku jeho života peklo.“ Její poznámka měla vyznít jako hrozba, ale Matilda jí rozuměla zcela jinak. Něžně se na ni usmála. „Nic si nevyčítej, má milá. Jsem si jista, že máš dost dobrých vlastností, díky nimž učiníš svého muže šťastným.“

„Ale já...“

Nicholaa nedostala příležitost vysvětlit, co chtěla původně říct. Matilda zmizela. Místo ní se ve dveřích objevily Mary s Heloisou. Nicholaa jim nedovolila, aby se jí dotkly. Nemínila si převléci šaty.

Matilda se rychle vrátila do sálu a zamířila rovnou ke svému choti. Vilém se rozvaloval v křesle. V ruce držel pohár s pivem.

Královna mu něco pošeptala do ucha. Byl to dlouhý, jednostranný důvěrný hovor. Matilda několikrát přerušila svůj monolog, aby pohlédla do očí svému muži, a když skončila, král Vilém se usmíval. Vzal královninu ruku a políbil ji.

Král podal svůj pohár panošovi a pak si mávnutím ruky vyžádal ticho. Mohutným hlasem požádal všechny ženaté rytíře, aby opustili i se svými manželkami a dětmi sál. Zůstat směli pouze nezadaní šlechtici.

Roycevi se zdál tento příkaz poněkud zvláštní a zmatené výrazy jeho přátel mu potvrdily, že takto neuvažuje sám. Nikdo se však neodvážil zeptat se krále, co zamýšlí. Royce se vrátil zpět na své místo ke zdi, odkud měl nejlepší výhled na dveře, jimiž by měla Nicholaa přijít. Kývl na Lawrence, opřel se a čekal.

Konečně se dveře otevřely. Všichni včetně krále a královny se otočili a dívali, jak přichází lady Nicholaa.

Ti, kdo seděli, se rychle postavili. Někteří začali tleskat, k aplausu se přidávali další a další, až se nakonec bouřlivý potlesk ozýval celým sálem.

Král Vilém nepovstal, ale přidal se k potlesku. Nicholaa nechápala, co je děje. Zastavila se a chtěla se otočit, aby se podívala, komu všichni v sále aplaudují.

Royce poznal z jejího výrazu, že si vůbec neuvědomuje, že je to ona, komu vzdávají hold. Nevypadala však polekaně, spíše naopak, její tvář byla vyrovnaná.

Velice jí to slušelo. Měla na sobě modré šaty. Royce se domníval, že jí tato barva sluší mnohem více než bílá.

Král Vilém pokynul Nicholae, aby přistoupila blíže. Na okamžik zaváhala, ale pak pokročila ke trůnu.

Royce zachytil chtivé pohledy okolních rytířů, kteří sledovali Nicholau, jak se blíží ke králi. Popadla ho zlost.

„Proč se tak mračíš?“ zeptal se ho Lawrence.

„Já se nemračím,“ zamumlal Royce. „K čertu, Lawrenci, Nicholaa musí mít pořádné bolesti. Podívej se na ty obvazy. Vždyť má zavázané téměř celé ruce. Měla by odpočívat.“

„Je na našem králi, aby rozhodl, co má dělat,“ poznamenal Lawrence. „Možná si myslí, že je lépe ukončit tu záležitost ještě dnes,“ dodal a otočil se zpět, aby mohl sledovat Nicholau.

Ve skutečnosti nepocítovala Nicholaa žádnou bolest. Baron Samuel jí přiložil na popáleniny mast, která měla silně znecitlivující účinky. Její efekt se brzy projevil.

Nicholaa zůstala stát před čtyřmi schůdky vedoucími k trůnu. Nemohla pokleknout, i kdyby chtěla, neboť nebyla schopná rukama nadzvednout šaty.

Král si této nezdvořilosti všiml. Naklonil se dopředu a zeptal se: „Ty přede mnou nepoklekneš?“

Protáhl obličej a snad by ještě něco dodal, kdyby jeho žena nezasáhla: „Nemůže pokleknout, muži. Má zavázané ruce, nemůže si přichytit sukni. Kdyby se o to pokusila, mohla by upadnout. Drahá Nicholao,“ zvolala. „Pokloň se hlavou, to bude tvému králi stačit.“

Vilém přikývl. Královnino vysvětlení ho uspokojilo.

Nicholaa si uvědomila, jak lehce by nyní mohla projevit svůj vzdor.

Co by se pak ale stalo s Ulricem? Sklonila hlavu.

Vilém si odkašlal. „Projevila jsi velkou odvahu,“ pronesl nahlas, aby každý slyšel jeho mínění. „Myslel jsem si, že dovolím svým rytířům, aby se v souboji ucházeli o tvou ruku. Změnil jsem svůj názor. Ty sama si vybereš.“

Okamžitě zvedla hlavu. Král se usmál jejímu překvapenému výrazu. „Ano, sama si vybereš svého muže,“ řekl. „Jdi a dobře si je prohlédni, má drahá. Nyní jsou oni tvou kořistí, lady Nicholao. Všichni jsou skvělí vojáci, můžeš se jich vyptávat, na co budeš chtít. Pokud ti bude trvat celou noc, než si vybereš, nevádí. My počkáme. Svatba se bude konat krátce poté.“

Baron Guy se radostně zasmál. Upravil si svou červenou tuniku a udělal krok vpřed. Jeden z jeho vazalů ho dloubl do žeber a významně se zatvářil.

Guy vůbec nepochyboval o tom, že by si Nicholaa mohla vybrat někoho jiného než jeho. Znal své hodnoty. Byl hezký, patrně nejhezčí muž v celé Vilémově armádě. Ženy zakopávaly o lemy svých šatů, jen aby se dostaly do jeho blízkosti. Jak by také ne? Měl husté blond vlasy, krásné hnědé oči, zářící úsměv a velitelskou povahu. Byl navíc vysoký, urostlý a silný. Co by si žena mohla více přát?

Ano, určitě si vybere jeho. Potřebuje ji jen něčím upoutat. Pak bude stačit, aby se na ni usmál, a bude jeho.

Jakmile se lady Nicholaa otočila a zamířila k davu, Guy povystoupil a zkřížil jí cestu. Usmál se. Nicholaa se zastavila, podívala se mu do očí a také se usmála.

Pak jej obratně obešla a pokračovala dál.

Guy nemohl uvěřit tomu, že ho odmítla. Natáhl ruku a uchopil ji za rameno. Nicholaa se vymanila z jeho sevření.

Guy cítil, že začíná rudnout. Sevřel ruce v pěst a musel se vší silou ovládnout, aby ji nechtyl a nedonutil, aby si vybrala jeho. Zatvářil se však, jako by se nic nestalo.

Oba Guyovi vazalové, Morgan a Henry, přiskočili ke svému baronovi. Aniž by se snažili skrýt své pobouření, nenávistně se zahleděli na Nicholainu záda.

Nicholaa neměla nejmenší tušení, že někoho popudila. Její pozornost byla upřena na jediného muže. Na Royce. Ten stál znuděně opřený o zeď a téměř podřimoval.

Koutkem oka však sledoval dění kolem sebe. Čím více se k němu Nicholaa přibližovala, tím se cítil nejistější. Musela se ovládat, aby se nezasmála.

Nicholaa cítila, jak napětí v sále roste. Zdálo se jí, že největší napětí však přichází od Royce. Nikdo z baronů nebyl pravděpodobně nadšen tím, že se nakonec kostky obrátily. Nikomu se asi nelíbilo být kořistí, pouhou věcí,

kterou je možné si vybrat. Nicholaa tušila, jak jim asi je. Ale přece je nebude litovat! Škodolibě se usmála.

Pokračovala v cestě davem, dokud nedošla k Roycovi. Když byla od něj na krok, zastavila se. Neřekla ani slovo, jen se na něj dlouze zadívala.

Nemohl uvěřit, že ji vidí stát před sebou. Zavrtěl hlavou. Přikývla. „Royci?“ vydechla. „Co je, Nicholao?“

Její úsměv ho uzemnil. Pokynula mu, aby se k ní sklonil. Pak si stoupla na špičky a zašeptala mu do ucha. „Šachmat.“

KAPITOLA 5

O půl hodiny později byli oddáni.

Oba, jak nevěsta, tak i ženich, se tvářili jako při obětním obřadu.

Nicholaa odmítla podívat se Roycovi do očí. Tušila, že asi nejspíš zuří.

Royce v průběhu krátkého ceremoniálu zase sledoval temeno její hlavy. Myslel si, že se Nicholaa zřejmě pomátla.

Jediná královna vyhlížela spokojeně. Když biskup odříkával svatební řeč, nenápadně si protírala koutek oka. Bylo nezvyklé vidět u ní takový projev emocí, neboť své city většinou odhalovala pouze před manželem.

Když si manželé řekli své ano, Royce se sklonil, aby políbil svou ženu. Nicholaa na tuto část obřadu zcela zapomněla. Dříve než si mohla cokoli uvědomit, Royce ji lehce políbil a rychle se narovnal.

Svatebního ceremoniálu se účastnily také dvojice, které již byly sezdány, a jejich děti. Všichni se nyní tlačili, aby poblahopřáli mladému páru. Muži se klaněli a ženy objímaly Nicholau kolem ramen a přály jí šťastnou budoucnost.

Náhle dav ustoupil, jako by mu kdosi zavelel. Nicholaa se podívala na Royce, aby zjistila, co to má znamenat. Ale Royce se díval do davu. Rozhlédla se tedy kolem a uviděla Roycova rytíře, jenž stál předtím vedle svého barona. Vzpomněla si, že se jmenuje Lawrence. Byl Roycovým zástupcem a jako první je přivítal, když přijeli do Londýna.

Lawrence si všiml, že se na něj Nicholaa dívá. Mrkl na ni. Začervenala se a pak se usmála. Dala by se s ním do řeči, kdyby ji Royce pevně nedržel kolem ramen.

Její pozornost opět upoutal dav. Jeden z Roycových vojáků vystoupil a postavil se před ně. Poklekl před Nicholau, položil ruku na hrud' a přísahal jí věrnost. Jí. Nemohla tomu uvěřit.

A pak přicházeli další a další, aby jí vzdali čest a slíbili věrnost. Royce se pokaždé, když jeho voják dokončil svou přísahu, mírně uklonil.

Nicholaa byla zmatená. Copak zapomněli, že je Saska? Zřejmě si to neuvědomovali, usoudila. Jinak by tu přece neklečeli a nepřísahali, že položí své životy jen proto, aby ji ochránili.

Royce se na Nicholau po celou dobu, kdy k nim přistupovali jeho muži, ani nepodíval. Věděl, jak je nervózní. Tiskla se k němu blíž a blíž, až byla na něj doslova přilepená.

Král vše sledoval z výše svého trůnu. Když odpřísáhl Roycův poslední vazal, pomalu k nim sestoupil.

Poplácal Royce po rameni a Nicholau vřele objal. Pak ji jemně pohladil po rameni. To Nicholau velice dojalo.

Royce ji k sobě přitiskl. Nicholaa byla ráda, že ji drží kolem ramen. Cítila se takto mnohem jistější.

„Jsem velmi potěšen vaším sňatkem,“ oznámil jim král. „Velmi dobře sis vybrala, lady Nicholao.“ Pak významně pozvedl obočí a pokračoval: „Má drahá žena měla jako obvykle pravdu. Řekla mi, že si určitě vybereš mého oblíbeného barona. Ano, ano, má milovaná Matilda to předpověděla správně.“

Nicholaa se musela usmát. Bylo legrační, když si uvědomila, jak velice je tento obrovský muž ve svém jednání ovlivněn svou drobnou, křehkou ženou. Ale zároveň to bylo nesmírně milé. Bylo zřejmé, že se stále velmi milují. V této době, kdy při volbě partnerů stála láska někde na posledním místě v žebříčku hodnot, se zdálo být skoro zázrakem, že Vilém má Matildu doopravdy rád a ona jeho. Nicholaa si jich začala vážit. Vztah plný úcty, důvěry a vzájemného respektu mezi mužem a ženou jí připomněl poměry mezi jejími rodiči.

U všech hromů, co se to s ní děje? Neměla by mít ráda krále a jeho ženu. Nedopouští se tím zrady?

Zrady? Ale na kom? Saský král je mrtev více než tři měsíce.

Normani se v zemi pevně usadili a zatím není nikdo natolik silný, aby jim odporoval. Potřebuje čas, aby si vše ujasnila.

Z davu se ozval hlas, který upoutal její pozornost. „Možná že si lady Nicholaa zvolila Royce proto, že nikoho jiného nezná. Kdybyste vyslali mne, abych ji přivedl, určitě by pak její volba padla na mne.“

Hlas patřil muži, který se jí postavil do cesty, když se prodírala davem k Roycovi. Nicholaa ho sledovala, jak si pyšně vykračuje. Jeho pohled byl studený jako led.

Nelíbil se jí.

Následovali ho dva vazalové. Nicholaa se na ně nepodívala, dokud jí nebyli představeni.

„Nicholao,“ řekl Royce, „dovol, abych ti představil barona Guye a jeho vazaly Morgana a Henryho.“

Baron Guy se mírně poklonil, ale jeho vazalové zůstali neotesaně stát. Nicholaa se rovněž Guyovi uklonila a pak se zadívala na jeho přísluhovače.

Kéž by se s nimi raději nikdy nesetkala! Zlost, jež jim čísel z očí, hraničila s nenávistí.

Okamžitě ji napadlo, že jsou to ničemové. Pak si ale uvědomila, že by neměla soudit podle prvního dojmu. Přitiskla se ještě blíže k Roycovi, aby se přestala třást, ale moc jí to nepomohlo.

Jsou to pouze lidé, chláholila se. Nicméně jsou pěkně odpudiví. Morgan měl tmavé vlasy a světlehnědé oči. Byl stejně vysoký jako jeho kumpán Henry, jehož vlasy byly světlejší. Možná jsou tak odporní proto, že se mračí, usoudila Nicholaa. A že mají černé myšlenky.

Nenáviděli ji proto, že je Saska, anebo proto, že si nevybrala jejich barona? Dospěla k závěru, že na tom vlastně ani tolik nezáleží. Byli sprostí a vyzývavě arogantní.

Král Vilém znovu poplácal Royce po rameni. „Co si myslíš o Guyových řečech? Vybrala by si ho Nicholaa, kdyby ji přivedl do Londýna?“

Royce pohodil rameny. Nicholaa jej chtěla rýpnout do žeber. Musel se chovat tak nestranně? Šlápla mu na nohu.

„Možná,“ připustil Royce.

„Můj přítel měl zkrátka opět štěstí,“ vmísil se do hovoru Guy. Pohlédl na Nicholau. „A tobě, má drahá lady, nezbývá, než aby sis nadosmrti vyčítala, že sis nevybrala mě. Udělalas velikou chybu.“

Morgan a Henry souhlasně přikyvovali.

Proč se Guy na Royce tak potutelně usmívá? Nieholaa si byla jista, že má něco za lubem, ale nevěděla co. Podívala se na Royce, aby zjistila jeho reakci. Ale výraz v jeho tváři jí nic neprozradil.

„Chceš nám popřát vše nejlepší, Guyi?“ zeptal se Royce mírným hlasem.

Guy dlouho neodpovídal. Napětí se začalo stupňovat. Co se tady k čertu děje? Vypadalo to jako nějaká hra, jíž se Nieholaa neúčastní. Její žaludek se sevřel. Náhle pocítila strach.

Když ji však Royce stiskl pevněji kolem ramen, její obavy se vytratily. Vlastně ani tato její reakce jí nebyla úplně jasná. Nevěděla proč, ale s Roycem se cítila bezpečně.

Guy stále neodpovídal na Roycovu otázku. Několik vazalů přistoupilo, aby dobře slyšeli. I Lawrence postoupil blíže.

Nicholae se zamlouval. Lawrence se nepokoušel maskovat své pocity ani se neúčastnil této podivné hry. Byl pořádně našťvaný. Takhle by se měl projevovat i Royce, napadlo Nicholau. Všimla si, jak jsou mu nemilé Guyovy nevhodné narážky.

„Samozřejmě že ti přeji vše nejlepší,“ odpověděl konečně Guy. „Jsem pouze překvapen,“ dodal a pokrčil rameny.

„Proč?“ zeptal se Lawrence. Zkřížil ruce na prsa a čekal na odpověď.

„Ano, proč?“ zeptala se Nicholaa.

Morgan a Henry se posunuli kupředu. Nieholaa si pomyslela, že chtějí ukázat svou loajálnost k baronovi a zároveň zastrašit Lawrence.

Royce stále nehnul ani brvou.

„Byl jsem překvapen, že sis vybrala Royce, protože nepatří zrovna k nejhezčím mužům,“ vysvětlil Guy. „Jeho jizva odpuzuje většinu žen.“

Morgan přikývl. Henry se zašklebil.

Nicholaa se vymanila z Roycova sevření a přistoupila ke Guyovi. „Nezdá se vám, barone, že jeho jizva naopak jeho mužnou krásu podtrhuje?“

V jejím hlase zazněl hněv. Guy nemohl zakrýt svůj údiv. To saské děvče bylo kouzelné. Stejně jako její oči, které se zbarvily do temně fialova. Guyovi připadla vzrušující. U všech rohatých, chtěl ji!

„Že by jizva zvyšovala mužskou krásu?“ divil se. „Velmi neobvyklý pohled na vadu.“

„Pouze chlapci jsou bez vad,“ odpověděla Nicholaa. „Já jsem si vybrala muže.“

Její poznámka ho zasáhla. Guyův obličej zrudl studem. Nicholaa chtěla celou záležitost nechat být, ale baron si znovu prisadil: „Každý ví, že bys se mnou byla šťastnější.“

Tak, a nedá si pokoj, pomyslela si Nicholaa. Jeho povýšené chování možná neuráží Royce, ale ji rozhodně ano.

V tomto okamžiku se do hovoru vložila Matilda. „Nicholao,“ začala. „Asi netušíš, o čem tady běží, a tak mi dovoľ, abych ti vysvětlila baronovo nezvyklé chování. Guy je velmi soutěživý. Nepřijímá své porážky lehce. Pokaždé, když se utkal s Roycem, skončil jako druhý.“

Matildin hlas zněl kriticky. Guy sklonil hlavu a snažil se vypadat pobaveně.

Nicholaa nyní mohla využít tuto informaci jako svou zbraň. Možná že se bude o den nebo o dva dny déle smažit v očištění za hříšnou lež, kterou teď míní použít, ale nedokázala si ji odepřít.

„Velmi děkuji za vaše vysvětlení, Milosti,“ řekla. „Ale já věděla, že Royce je považován za nejlepšího bojovníka vaší armády.“

„A jak ses to dověděla?“ zeptala se Matilda.

„Ach, slyšela jsem o Roycovi už dávno předtím,“ zalhala. „Vojáci mého bratra si o něm vyprávěli. Byl pro ně doslova legendou. O jeho hrdinných skutcích kolovaly pověsti. Royce byl jejich nejobávanějším protivníkem.“

Nicholaa se otočila ke Guyovi a mile se na něj usmála. „Ale nikdy jsem neslyšela, že by si vyprávěli o vás, barone.“

Král Vilém se zasmál. „Tak vidíš, Guyi,“ pronesl. „Tady máš svou odpověď. Vybrala by si Royce, i kdybys byl vyslán ty, abys ji přivedl.“

Nicholaa přikývla. Pak se usmála na Morgana a na Henryho. „Je to tak,“ souhlasila. „Chtěla jsem toho nejlepšího.“

Guy se přinutil také se usmát. „Dostalo se mi řádné odpovědi.“

Někdo pronesl přání na zdraví ženicha a napětí se zlomilo. Guy odešel na druhou stranu sálu následován Henrym. Morgan však zůstal.

Rozzuřený vazal byl odhodlán pokusit se o nějakou výhrůžku, ale Royce mu k tomu nedal příležitost. Odstrčil Morgana od Nicholasy a pokynul Lawrencovi, aby ji hlídal.

Její manžel se na ni ani nepodíval. Nicholas nevěděla, jestli ho svým chováním potěšila, či rozzlobila.

Královna však byla očividně v radostné náladě. „Baron Guy je na Royce nemožně žárlivý, ale zároveň je oddaný svému králi. Snažím se na to nezapomínat.“ Otočila se k Lawrencovi. „Je to milý pár, nemám pravdu?“ řekla mu. „Nicholas je už nyní věrná svému muži. Doufám, že ho časem bude i milovat.“

Nicholas si nedělala iluze. Royce nebyl takovým mužem, který by přijal její lásku – kdyby mu ji ovšem hodlala dát. Pak si povzdychla nad tím, jak zmateně uvažuje.

„Milovala jste Viléma, když jste ho poprvé potkala?“ zeptala se královny.

Matilda se zasmála. „Ne, má drahá, ucházel se o mou přízeň sedm let. Nakonec jsem souhlasila, že si ho vezmu, a od tohoto okamžiku získal i mou lásku. Modlím se, aby to Roycovi netrvalo tak dlouho.“

Nicholas přemýšlela, co asi po tak dlouhém čase přimělo Matildu změnit její názor, ale neodvážila se zeptat. Místo toho se zeptala na něco jiného: „Přemýšlela jsem,“ začala, „jak jste mohla vědět, že si vyberu Royce. Slyšela jsem, jak král řekl, že jste věděla, co udělám. Nechápu tedy –“

„Bylo to jednoduché,“ odpověděla Matilda. „Když jsem se tě zeptala, co si myslíš o Roycově vzhledu, nezmínila ses o něčem, co by tě znepokojovalo. Věděla jsem, že ti jeho drobné vady na kráse nevadí a že budete hezký pár,“ dodala a pohladila ji po vlasech. „Zdá se, že sis jich vůbec nevšimla.“

„Čeho jsem si nevšimla?“

„Jizev.“

Samozřejmě že si všimla Roycových jizev. Zvláště když mu jednu sama způsobila. Ta druhá se mu táhla přes půlku obličeje. Ale co mají jeho jizvy s tím vším společného?

Matilda se otočila k Lawrencovi. „Tvá nová paní se domnívá, že Royce je domýšlivý muž.“

Lawrence se zasmál. Nicholas se zarděla studem.

Matilda ji pohladila po rameni. „A nyní by ses měla vrátit do své komnaty,“ řekla, „a počkat tam na svého muže. Dnešní noc oslavují pouze muži. Ty budeš slavit zítra,“ dodala. „Vypadáš trochu vyčerpaně, nicméně, byl to hezký obřad, nemyslíš?“ pokračovala. „Tak už pojď, Nicholas. Kousek tě doprovodím. Lawrenci, očekávám, že půjdeš s námi.“

Vazal se hluboce uklonil. Pořád se usmíval. Náhodou uslyšel Matildinu poznámku o Roycově jizvě a viděl Nicholasinu zmatenou reakci. Byl velmi rád. Nicholas se báječně hodí k jeho baronovi.

Matilda uchopila Nicholau pod paží a společně se vydaly ke dveřím. Její stráž ji následovala za Lawrenceem.

Nicholaa byla unavená. Dnešní večer ji vyčerpal. Všichni k ní byli velice milí, všichni kromě přísluhovačů barona Guye. Bude tedy možné, aby Sasové žili s Normany ve vzájemné harmonii?

Královna se s ní v půli cesty rozloučila a nechala Lawrence, aby Nicholau vyprovodil do její komnaty.

„Budeš doprovázet barona Royce, až se budeme vracet na mé panství?“ zeptala se ho Nicholaa.

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl Lawrence.

Podívala se na něj a uviděla, že se směje. „Jsi rád, že jsi v Anglii?“

Pokrčil rameny.

„Tak proč se pořád směješ?“ zeptala se.

Chvilí se zamyslel a pak odpověděl: „Ale, vzpomněl jsem si na Roycův výraz, když jsi k němu přistoupila. Jsem si jistý, že můj pán nečekal, že si ho vybereš.“

Sklopila zrak. „Myslíš, že jsem mu zkazila život?“ zašeptala.

„Myslím si, žeš mu ho zkrášlila,“ odpověděl jí. „Lady Nicholao, nesmál bych se, kdyby tomu bylo naopak.“

Byl to milý kompliment a Nicholaa nevěděla, jak na něj zareagovat. Podívala se na něho a náhle vyprskla smíchy. „Byl překvapený, že?“

„No, to byl,“ souhlasil Lawrence.

Před dveřmi jejího pokoje stáli na stráž dva vojáci. Lawrence se poklonil své nové paní, otevřel jí dveře a pak se otočil k odchodu.

„Lawrenci?“

Zastavil se.

„Děkuji ti.“

„Za co, má paní?“

„Že jsi mne přijal.“ Zavřela dveře dříve, než mohl odpovědět.

Lawrence si cestou zpátky radostně pohvizdoval. Jeho podrážděnost, kterou způsobil baron Guy svým hloupým chováním, byla ta tam. Úsměv jeho paní ho rozveselil. Ano, pomyslel si, Nicholaa zkrášlí a obohatí baronův život. Vnese do jeho jednotvárných a ponurých dnů jiskru. A nepotrvá dlouho, odhadoval Lawrence, a podaří se jí rozesmát i Royce. Její úsměv dělá divy.

Nicholaa byla příliš unavená, aby myslela na cokoli jiného než na spánek. Mary na ni čekala, aby jí pomohla do postele. Neustále něco brebentila. Když ji odstrojila a pomohla s umýváním a převlečením do noční košile, dala se do rozčesávání jejích krásných vlasů.

„V paláci se vedou řeči jenom o vás,“ oznámila jí Mary. „Šeptají si, jaká musíte být odvážná, když se vám podařilo zachránit královninu neteř. A teď,

má paní, vypijte tohle,“ podala jí pohár, jakmile ji uložila do postele. „Baron Samuel vám to posílá na uklidnění bolesti.“

Mary vyčkala, až Nicholaa dopije poslední kapku. Během následující minuty její paní usnula.

Mary se posadila vedle krbu a čekala, dokud se Royce nevrátí.

Trvalo celou hodinu, než Royce mohl odejít ze sálu. Když vstoupil do komnaty, služka vyskočila leknutím.

„Vaše žena spí velmi neklidně, pane,“ zašeptala Mary. „Křičela strachem. Snažila jsem se ji probudit z jejího děsivého snu, ale vypila silný nápoj pro spaní.“

Royce přikývl. Překvapil služku tím, že jí poděkoval za ochotu, a pak ji propustil.

Zamkl dveře, aby se nikdo nemohl dostat dovnitř, a sedl si na okraj postele. Nicholaa se ve spánku kabonila. Něžně ji pohladil po čele. „Prožila jsi perný týden, vid, Nicholao?“

Zamumlala něco ze sna a otočila se na bok. Vykřikla bolestí, neboť si přilehla popálenou ruku.

Jemně ji obrátil zpět na záda a dlouho na ni hleděl. Můj bože, je to vůbec pravda, že mu patří? Zavrtěl hlavou. Co s ní propánajána bude dělat?

Jeho tvář se rozjasnila. Bude ji chránit, ji i celou její rodinu. To se stane jednou z jeho prvořadých povinností. Nezáleží na tom, kdo si koho vybral, skutečnost už je taková. Nezáleželo ani na tom, že má své způsoby a že má rád ve svém životě pořádek a disciplínu.

Všechno se nyní bude muset změnit. Dá mu pořádně zabrat, než ji trochu uklidní a než ji naučí její nové životní roli. Je to zvláštní, ale docela se těšil, až bude svou Nicholau krotit. Díky svému pochopení a trpělivosti doufal, že mu nepotrvá dlouho získat její přízeň. Způsob, jakým jednala s baronem Guyem, navíc dosvědčoval, že se dokáže postavit i za jiné lidi, než je její rodina.

Na druhé straně však pochyboval, že ho Nicholaa bude kdy milovat. Na tom koneckonců tolik nezáleží, protože láska pro Royce nic moc neznamenal. Je bojovník a jako bojovník nepotřebuje, aby miloval anebo byl milován. Jeho úkolem je dobýt její mysl, ne její srdce. Naučí ji být správnou manželkou.

Royce dospěl k jasnému rozhodnutí a začal se připravovat ke spánku.

Připadalo mu nezvyklé spát vedle ženy. Pravda, spal již předtím s několika dívkami, ale nikdy s nimi nezůstal celou noc.

Ani Nicholaa nebyla zvyklá sdílet s někým jedno lože. Pokud nemluvila ze spaní, převalovala se a házela sebou jako neposedná vlna. Pokaždé, když se pohnula, narazila na poraněnou ruku a vykřikla bolestí.

Royce se snažil, aby měla co největší pohodlí. Nebyl to lehký úkol. Nevýdržela dlouho ležet na jednom místě. Když už konečně usínal, Nicholaa se posadila a zamumlala: „Chci spát na břiše.“

Royce si byl jistý, že Nicholaa neví, kde je. Dokonce ani neotevřela oči, když promluvila. Její neklid však neustával. V jednu chvíli odkopla přikrývku a chtěla vstát. Royce ji zachytil a jemně přitáhl zpět. Nicholaa se k němu obrátila a pak si na něj lehla. Zdálo se, že tato poloha jí vyhovuje nejlépe. Hlasitě si oddechla a přestala naříkat.

Hlavou mu sahala až pod bradu a měkkými prsy se tiskla k jeho nahé hrudi. Její pánev spočívala na jeho pánevních kostech a nohy si přehodila přes jeho stehno.

Royce její polohu mírně upravil tak, že její nohy vsunul mezi své. Rukama ji objal kolem pasu.

Byla tak měkká, tak ženská. A pěkně voněla. Výborně se doplňují, pomyslel si. Tato myšlenka ho přivedla na jinou a pak na další, až se nakonec začal cítit nepohodlně.

Snažil se usnout, ale její teplé tělo mu to nedovolovalo. Myslel už teď jedině na to, že by se s ní pomiloval.

Nicholaa zasténala.

Royce zavzdychal.

Byla to svatební noc, na kterou nikdy nezapomene.

KAPITOLA 6

Nicholaa se probudila až pozdě odpoledne. Nejméně hodinu se pak ještě mátožila komnatou a snažila se jasně uvažovat. Nápoj pro spaní, jež včera vypila, byl pořádně silný.

Panebože, spala, jako když ji do vody hodí. Je ale zvláštní, že se po tak dlouhém spánku cítí stále unaveně.

Mary vstoupila do místnosti o chvíli později a našla svou paní, jak sedí na okraji postele. Přinesla jí překrásné bílé roucho. Rukávy spodních šatů byly vyšívané zlatou nití a svrchní oděv měl stejným motivem ozdobený lem. Látka, z níž byly šaty ušity, byla tak jemná a lehounká, že by se dala odfouknout pořádným kýchnutím, a na dotek byla velice příjemná.

„Kdo mi je posílá?“ zeptala se Nicholaa.

„Královna,“ odpověděla Mary. „Zdá se, že jste získala její přízeň,“ dodala. „Posílá vám i zlaté stužky, abyste si je vpletla do vlasů. Máte být společně se svým manželem hosty dnešní královské slavnosti.“

Nicholaa zůstala sedět. Už se dál služebné nevyptávala a ani neprojevovala nadšení či radost nad tím, že bude večeřet s anglickým králem. Po pravdě řečeno, nebyla schopna ještě nijak reagovat, neboť stále účinkoval uspávací nápoj. Uvědomila si, jak moc se jí stýská po domově, a jediné, co si v tuto chvíli přála, bylo zůstat alespoň na okamžik sama.

Toto přání však bylo nesplnitelné. Následujících několik hodin se musela věnovat ryze praktickým věcem. Nejdříve se vykoukala, pak se oblékla do elegantních šatů, vše samozřejmě za asistence Mary. Učesala jí i vlasy, tentokrát dost neobratně, neboť se jí nedařilo zaplést stužky do Nicholainých loken. Nicholaa jí nakonec poručila, aby toho raději nechala.

Když byla Nicholaa se strojením hotova, navštívil ji baron Samuel, aby zkontroloval její popáleniny. Snažila se ho přesvědčit, že již obvazy nepotřebuje, ale lékař trval na tom, že ruce musí zůstat ovázaný ještě alespoň jednu noc.

Nicholaa čekala, že přijde i Royce. Vždyť ho neviděla od svatebního obřadu, a proto se domnívala, že by od něj bylo slušné, kdyby se na ni přišel podívat. Ale Royce se až do večera neukázal. Bylo zřejmé, že ji ignoruje.

Mary neustále pěla chválu na svou paní. Nicholaa nebyla zvyklá slýchat, jak je hezká a odvážná, a tak ji služčiny komplimenty přiváděly do rozpaků. Protože už si nevěděla rady, poslala Mary pro džbánek čerstvé vody, jen aby měla na chvíli klid.

Služka odešla a nechala za sebou pootevřené dveře. Nicholaa škvírou zahlédla dva vojáky, kteří hlídkovali na chodbě. To ji pobouřilo. Je snad nějaký vězeň? Zkusí se o tom přesvědčit. Přistoupila ke dveřím, špičkou do nich kopla, aby se otevřely ještě víc, a poklonila se vojákům stojícím na stráži.

Vojáci na ni zůstali překvapeně zírat. Když jim popřála dobrého dne, vypadali ještě zaraženěji.

„Náš pán má skvělou nevěstu,“ vyhrkl jeden z nich.

„To tedy má,“ souhlasil druhý.

Nicholaa jim poděkovala za laskavá slova a pak se zeptala: „Proč hlídáte mou komnatu?“

Vyšší z vojáků jí odpověděl: „Baron Royce nám to nařídil.“

„A proč?“

„Abychom vás chránili,“ odpověděl voják. „Jste nyní naše paní,“ dodal a hluboce se poklonil.

„Mohu tedy odejít, kdykoli se mi zachce?“

Oba vojáci souhlasně přikývli. „Bude nám ctí, když vás budeme moci doprovodit,“ dodal jeden z nich.

Nicholaa se cítila lépe. Nebyla tedy vězněm. „Doprovodili byste mne do manželovy komnaty?“ požádala je. „Potřebuji s ním mluvit.“

Strážci se na sebe nechápavě podívali a pak se obrátili k Nicholae. „Ale má paní, vy už jste v jeho komnatě,“ vysvětlil menší z dvojice.

Kde tedy Royce spal? Nicholaa se jich neodvážila zeptat. Odpověď by mohla být pokořující. Nicholaa se vojákům mírně uklonila a chtěla zavřít dveře, vtom se objevil Lawrence.

„Jsi připravena k večeři, lady Nicholao?“

„Kde je můj manžel?“ zeptala se.

„Čeká na tebe v sále,“ odpověděl Lawrence. „Dovolíš mi, abych tě za ním doprovodil?“

Tak, Royce se vůbec neobtěžoval, aby si přišel pro svou ženu, pomyslela si Nicholaa. Pokusila se zakrýt své zklamání. Zároveň se však zlobila. Snažila se namluvit si, že je jí to vlastně jedno. Nezáleží jí na tom, jestli Royce spí v něčí jiné posteli. Klidněji může dál přehlížet.

Ano, je jí to jedno, nalhávala si Nicholaa, když se s Lawrencem vydali do velkého sálu.

Jakmile tam vešli, byl Royce první, kdo padl Nicholae do oka, přestože hodovní místnost byla plná až k prasknutí. Byl mezi přítomnými muži nejvyšší. Nemohl ji vidět, neboť k ní stál otočen zády, obklopen svými přáteli.

Nicholain příchod vzbudil v sále pozornost. Všichni se dívali směrem k ní. „Na koho tak všichni hledí?“ zeptala se šepem.

„Na tebe,“ odpověděl krátce Lawrence.

Její srdce se rozbušilo. „Myslela jsem si, že už mě přijali,“ zašeptala.

Lawrence se usmál. „Ale oni tě už přijali, Nicholao. Dnešní slavnostní večeře je uspořádána na tvou a Roycovu počest.“

Jeho vysvětlení ji příliš neuklidnilo. Nebyla zvyklá být středem pozornosti. Zároveň se jí však nelíbilo, když ji její muž přehlížel. Zírala na jeho záda a čekala, až si pro ni přijde.

„Zavedu tě k Roycovi,“ prohlásil po chvíli Lawrence.

Zavrtěla hlavou. „Royce by měl pro mne přijít,“ řekla.

Jeden z rytířů, jenž hovořil s Roycem, ji spatřil. Přestal mluvit a rýpl do Royce.

Royce se pomalu otočil. Okamžitěji pohledem našel. Byla nejkrásnější ženou v sále. Zvykne si kdy na ni? Pokaždé, když ji uviděl, byl ohromen její vzhledem. Její vlasy zářily, jako by byly ze zlata. Líbilo se mu, že je nosí volně rozpuštěné, splývající přes ramena až k pasu. Zatoužil dotknout se jí.

Musel se zhluboka nadechnout, aby uklidnil své pocity. Pak oběma pokynul, aby k němu došli.

Nicholaa zavrtěla hlavou a nemínila se pohnout. Lawrence nevěděl, co má udělat. Pak se k ní sklonil a něco jí zašeptal do ucha. Nicholaa opět zavrtěla hlavou.

Na co si to zase hrála? Royce nemohl uvěřit tomu, co viděl. Jeho nevěsta se odmítá podříditi jeho příkazům? Neuvěřitelné. Téměř se tomu zasmál, ale včas se uklidnil. Znovu jí dal znamení, aby se k němu připojila.

Na Roycovi nebylo vidět, co si myslí, dokud na něj Nicholaa nekývla. Jeho zorničky se rozšířily a také on tvrdohlavě zavrtěl hlavou, čímž dal najevo, že nikam nepůjde.

I na vzdálenost, která je dělila, mohla Nieholaa vidět, jak se svaly v Roycově obličejí napnuly. Rozzuřil se. Ačkoliv měla Nieholaa obavy, co se bude dít dál, odmítla ustoupit. K čertu, byla přece jeho ženou, takže on by si měl pro ni přijít!

Royce si složil ruce na prsa a dál se na ni díval. Jeho pohled byl jasný – neuhne!

Zůstávalo zde pouze jediné řešení – bude muset opustit sál. Neměla koneckonců tak velký hlad. A pokud se Royce vydá za ní, bude mu moci v soukromí vyčíst jeho drzé a nevhodné chování. Také mu vysvětlí, jaké jsou

jeho nové povinnosti manžela. Ale nejdříve mu připomene, že obvykle manžel doprovází svou ženu ke všem významným společenským událostem.

Nicholaa se jala realizovat svůj plán. Poděkovala Lawrencovi za doprovod a pak se na Royce usmála. Protože nemohla kvůli zavázaným rukám udělat řádnou úklonu, poklonila se mu hlavou. Pak se otočila a vydala se ke dveřím.

„Nicholao!“

Jeho hlas otřásl halou. Nicholaa se zastavila. Nevěřila, že by se odvážil tak nahlas vykřiknout její jméno před všemi hosty. Zahanbeně se k němu otočila. Všichni na ni znovu pohleděli.

Cítila, jak jí studem rudne obličej. Z Roycových očí mohla vyčíst, že bude ve svých záměrech pokračovat, aniž by se ohlížel na přítomné. Představa, že ji vleče za vlasy až ke stolu, ji donutila změnit úmysl. Jen Bůh ví, kam až je chopen ten drzoun zajít, jen aby dosáhl svého, blesklo jí hlavou.

Dospěla k závěru, že bude lépe podřídit se... pro tentokrát. Vzdychla, nasadila poklidný výraz a vydala se směrem k Roycovi. Svůj pohled namířila přímo na něj. Jestli se jí bude vysmívat, přísaha svému Stvořiteli, že ho uhodí.

Zastavila se krok před ním. „Přeješ si něco?“

Přikývl. Vypadal sám se sebou spokojený. Přistoupila k němu o trochu blíže. „Nemysli si, že bude vždycky po tvém,“ zašeptala.

„Ale bude.“

Uviděla v jeho očích jiskřičky. „Jsi nesnesitelný,“ podotkla tiše.

„Neříkáš mi to poprvé.“

Usmál se. Nevěděla, co si má myslet. Sklopila hlavu. Vzal ji za bradu a přinutil ji, aby se na něj podívala. Pak se pomalu sklonil a políbil ji. Přestože se jen na vteřinku jeho rty přitiskly k jejím, úplně ji to vyvedlo z rovnováhy.

Než se však stačila vzpamatovat, Royce ji přivinul ke svému boku, objal ji kolem ramen a pak se otočil ke svým přátelům.

Jedná se mnou jako s kusem zavazadla, pomyslela si Nicholaa. Alespoň se jí dostalo řádného přivítání. Svým chováním ji však dokonale zmátl.

Pocit nejistoty v ní zůstal po celý večer. Royce si ji nevšímal, ani když začali nosit různé lahůdky. Nicholaa sice dostávala komplimenty jak od mužů, tak od dam, avšak ty se jaksi nepočítaly. Royce se vůbec nezmínil o tom, jak vypadá, jestli se mu líbí. Pravda, jak už si jednou řekla, příliš jí na tom vlastně nezáleželo.

Kvůli svému poranění nebyla schopna sama se najíst. Tento fakt si uvědomila v okamžiku, kdy před ní postavili horu jídla. Někdo ji bude muset nakrmit, a to připadalo Nicholae velmi ostudné. Rozhodla se, že to zašeptá svému muži, ale ani se nestačila obrátit a Royce jí přistrčil k ústům kus masa. Místo kladení všetečných otázek se dala do žvýkání.

V sále bylo plno smíchu a hluku a Nicholaa si myslela, že unikne pozornosti. Matilda seděla po její pravici, ale byla zabrána do hovoru s králem. Nicholaa zaslechla, že se baví o dětech.

A tak dovolila Roycovi, aby jí pomohl při jídle. Kupodivu to dělal s takovou přirozeností, že si Nicholaa chvilkami pomyslela, že mu to snad dělá radost. Mohl krmením pověřit některé z pážat, ale nic takového neudělal. Byla mu za to vděčná. „Baron Samuel souhlasil s tím, že si zítra mohu sundat obvazy,“ řekla Roycovi.

Přikývl. Pak se otočil a začal hovořit s baronem, kterého dosud neznala. Nicholaa do Royce mírně strčila, ale on nic.

A tak tam seděla, s nikým nemluvila a cítila se mizerně. Ruce ji bolely, což ještě zhoršovalo její melancholickou náladu. Zahlédla, jak pár nezadaných žen pomrkává po Roycovi. Přitiskla se tedy blíže ke svému manželovi a zamračila se na nestydaté kokety.

Nicholae se nelíbilo, že se jí nikdo nevěnuje. Royce si všiml, že se Nicholaa k němu neustále posunuje. Pohne-li se ještě jednou, bude mu už sedět na klíně, pomyslel si.

Konečně se mu jí zželelo. „Bavíš se, Nicholao?“ zeptal se jí.

Pokrčila rameny. „S kým jsi spal minulou noc?“

Nicholaa se zahleděla na ošklivou rudovlasou ženskou, která se snažila upoutat Roycovu pozornost.

„Dívej se na mne, když mi kladeš otázky,“ nařídil jí.

Trpělivě počkal, až vyplní jeho požadavek, a pak řekl: „Spal jsem se svou manželkou.“

„Já jsem tvá manželka.“

Pozvedl obočí. „Ano, to jsi.“

„Ty jsi spal se mnou?“

„Právě jsem ti to řekl.“

„Nemusíš být hned podrážděný. Nepamatuji si, co bylo minulou noc, proto se ptám. Takže jsi spal se mnou.“

Zdálo se, že si to nemůže srovnat v hlavě. Royce zůstával klidný. Bylo hezké ji pozorovat, když o něčem usilovně přemýšlí. Nicholaa se snažila nevypadat zachmuřeně. Rozhodl se, že ji trochu poškádlí.

„Vlastně jsem spal pod tebou. Ty jsi byla nahoře.“

Její obličej zrudl. Royce se zasmál. Jeho hlasitý smích upoutal pozornost několika hostů.

„Ty jsi mě donutil, abych spala na tobě?“

„Ne, tys tak chtěla spát.“

„Byla jsem omámená.“

„Tos byla.“

Napřímila se. „Dnes večer už nechci žádný uspávací prostředek.“

Souhlasně přikývl, když viděl, jak se rozzlobila.

Nicholaa se pak dala do řeči s Matildou. Royce byl potěšen, že zůstávala přitisknutá k jeho boku. Zdálo se, že mu chce být nablízku. Nechápal proč, ale líbilo se mu to. Obejmout ji kolem ramen mu nyní připadlo jako jedna z nejpřirozenějších věcí na světě. O pár minut později, když Matilda ukončila vyprávění o své dceři a otočila se zpět ke králi, se Nicholaa poddala své únavě a opřela se o Royce.

Nezasvěceným museli Nicholaa a Royce připadat jako šťastně oddaný pár, který se nemůže dočkat, až budou chvíli o samotě. Částečně to byla pravda, pomyslela si Nicholaa. Nemohla se dočkat, až bude s Roycem o samotě. Dá mu pak pěkně vědět, co si o něm myslí. Bože můj, jak byl bezohledný! Pokaždé, když si vzpomněla, jak na ni drze a panovačně zavolal přes celý sál a přikázal jí, aby k němu přišla, se jí začala bouřit krev v žilách.

Jenže Royce ji dokázal záhadným způsobem uklidnit. Začal ji hladit po rameni tak jemně, že nemohla udělat nic jiného, než se k němu ještě více přitulit. Zívla.

„Ještě pořád tě bolí ruce, Nicholao?“ zašeptal jí do ucha.

Vlna vzrušení jí projela celým tělem. Jeho hlas by něžný jako pohazení. Věděla, že asi není zrovna společenské, když se k němu před zraky všech hostů tak tiskne, ale byla příliš unavená, aby o tom více přemýšlela.

Kromě toho bylo v sále poměrně chladno a Royce hezky hřál. Řekla si, že si chce vlastně pouze vypůjčit trochu jeho tepla.

Nepatrně se mu zavrtala pod paži a pak odpověděla: „Trošku ano, Royci. Ale dá se to vydržet.“

Opět ji začal hladit po rameni. Bylo to příjemné. Nicholae se také líbila Roycova vůně. Voněl čistotou, mužstvím. Když se otočil zpět k svým přátelům, už se jí nezdálo, že ji ignoruje, neboť ji tu a tam pohladil po zádech anebo po rameni, jako by jí chtěl dát najevo, že na ni nezapomněl.

Král Vilém se náhle postavil, vyžádal si ticho a pak pokynul siru Claytonovi, aby předstoupil.

Od stolu se zvedl vysoký, štíhlý muž s úzkým nosem a vystouplými lícními kostmi. Měl na sobě fialové šaty a rudou pelerínu sepnutou na jednom rameni.

Král Vilém se posadil a všichni spěchali na svá místa. Během minuty zavládlo v sále ticho.

Clayton se nejdříve poklonil a pak pokynul dvěma svým asistentům, aby přistoupili blíže. Dva mladí jinoši oděni stejně jako Clayton se k němu postavili, každý z jedné strany. V ruce drželi trumpety.

Nicholaa se zvědavostí narovnala. Předpokládala, že ti tři jsou pěvci, kteří hodlají pobavit přítomné.

Král zatleskal. Trubači zatroubili fanfáru a pak přistoupili blíže ke králi. Clayton je následoval.

Royce se také díval. Zaklonil se dozadu a pohodlně se usadil a pak naznačil Nicholae, aby udělala totéž.

Usmála se na něj. „Budou nám zpívat?“ zašeptala.

Zavrtěl hlavou. „Clayton je herold,“ vysvětlil jí.

Nicholaa nepochopila. Věděla, že herold je jakousi živou kronikou královského dvora, vypravěčem důležitých událostí. Sasové také měli heroldy, a třebaže věděla, co je jejich úkolem, nedokázala si představit, proč tu dnes Clayton je.

Opřela se opět o Royce. „Bude nám vyprávět, co se přihodilo u Hastingsu?“ zašeptala.

Zase zavrtěl hlavou. „Bude nám vyprávět jednu zvláštní legendu, Nicholao. Dobře poslouchej. Brzy pochopíš.“

Clayton již začal vyprávět. Nicholaa zachytila konec jeho poznámky o důležitosti zajistit pro krále Viléma jedno lukrativní panství.

Heroldův hlas byl silný a zvučný. Během krátké doby byla Nicholaa vtažena do podivuhodného příběhu.

Clayton přerušil své vyprávění, usmál se na Nicholau a pak pokračoval. „Tři odvážní Normani se pokoušeli zajmout saského obránce. Ale žádný neuspěl.“

Sir Gregory byl prvním, který se pokusil o své štěstí. Dychtivý mladý rytíř, neohrožený tělem i duší, toužil dokázat svou věrnost králi. Dlouho usiloval o to, aby mu náš vládce svěřil tento úkol, a když svolení získal, vykřikoval mezi všemi, že se do týdne vítězně vrátí. Kolují však zvěsti o tom, že pevnost nebránili saští vojáci, ale mnohem něžnější stvoření. Pokud by to byla pravda, bylo to pro sira Gregoryho opravdu nemilé. Byl si totiž svým vítězstvím tak jist, že si vzal s sebou pouze třicet vojáků. Pyšně vyjel do bitvy.“

Publikum se hlasitě zasmálo. Clayton počkal, až se hluk utiší, a pak pokračoval. „Bohužel,“ dlouze povzdechl, „sir Gregory se z bitvy již tak pyšně nevrátil. Ani nemohl, neboť mu ze zad trčel šíp, jenž mu ve vychloubavé chůzi překážel. Jakmile mu šíp vytáhli, vrhl se pokorně před krále. Jeho hlava, a to vás mohu ujistit, se skláněla tak nízko, že se málem dotýkala země. Poté co Gregory přiznal svou porážku, požádal našeho milovaného krále, aby mu sťali hlavu. Nechtěl již dál snášet svou hanbu.“

Nicholaa se hrůzou zajíkla. Král Vilém se popadal smíchy za břicho a očividně se historkou bavil.

Clayton se uklonil králi a dal se znovu do vyprávění.

Král Vilém se jej zeptal: „Jsou řeči, jež kolují o obráncích pevnosti, pravdivé? Prý je to žena, kdo brání hrad.“ Gregory se nesnažil najít si vhodnou výmluvu. Řekl svému králi holou pravdu, i když byla pro něj ponižující. „Ano, můj pane,“ přiznal, „byla to žena, kdo řídil obranu pevnosti.“

Clayton opět vyčkal, až se utiší smích, a pokračoval: „Vévoda normanský, náš pán, – nebyl v té době ještě zvolen anglickým králem – složil ruce za zády a pohlédl na svého rytíře, jenž klečel u jeho nohou. Budoucí král sice vyhrál bitvu u Hastingsu, ale věděl, že jej čeká ještě spousta dalších bojů, než si podrobí Anglii. A jeho vojáci již byli válkami unaveni.

„Rád bych podotkl,“ pokračoval Clayton, „že Vilém je velmi bystrý ve svých soudech. Všiml si, že když se Gregory přiznal ke své hanebné porážce, ostatní vojáky to pobavilo. Nikdo nemohl uvěřit tomu, že by žena mohla porazit normanského rytíře.“

Dokonce v samotném Vilémovi se probudila zvědavost. Kdože tak odvážně vzdoruje jeho vojsku? Ta dívka vlastně poskytla jeho mužům úlevu, dala jim zapomenout na jejich zranění, utrpení a únavu. Každý z nich ve skrytu duše doufal, že se mu podaří dobýt panství a zajmout zpušnou krásku. „Kdo tedy bude ve jménu svého krále pokračovat v boji?“ zeptal se Vilém a čekal, který z odvážných rytířů se přihlásí.“ Posluchači se jako na povel začali rozhlížet sálem. Clayton se odmlčel a opět chvíli počkal, až se dav ztiší.

Nichoala zašeptala: „Koho hledají?“

Royce se usmál. „Hannibala,“ odpověděl. „Je tam vzadu. Poznáš ho podle rudého obličejce. Nyní přijde na přetřes jeho porážka.“

Nicholaa přemáhala svůj smích. Chudák rytíř, vypadal tak zahanbeně! „A kde je Gregory?“ zeptala se. „Ten první bojovník?“

„Snaží se splynout se zdí tamhle nalevo.“

Clayton pokračoval. Mladý rytíř, sir Hannibal, rychle předstoupil před Viléma, poklonil se a požádal jej, aby mohl vést další výpravu. Náš milý pán mu udělil své požehnání. „Chci, abys mi přivedl tu ženu. Ale ať jí ani vlas nezkrívíš!“ požadoval náš král. „Vraťte se do Londýna, až zajistíte pevnost. Přeji si, aby byla přítomna mé korunovaci.“ Vilém se odmlčel a pak dodal. „Bude mou kořistí, jíž odměním rytíře, který jí bude hoden.“

Nicholaa až do chvíle, než uslyšela slovo, kořist, vůbec netušila, že Clayton vypráví příběh o ní. Kdyby ji Royce pevně nedržel, utekla by. Když se k němu otočila, spatřil, že má v očích slzy.

Zašeptal jí do ucha: „Clayton se ti nevysmívá, Nicholao. On tě naopak chválí.“

Zhluboka se nadechla. Seděla celá zkoprnělá a hleděla před sebe. Nejraději by Claytonovi strčila do úst roubík, ale nemohla.

„Hannibal se vydal na cestu hned příští den. Vzal si s sebou šedesát vojáků. Z očí mu šlehaly plameny odhodlání, ale stejně jako Gregory i on podcenil svého soupeře. O šest dní později se musel vzdát.

Následujícího rána by vyslán třetí rytíř jménem Michael.

Byl starší než jeho dva předchůdci a mnohem zkušenější, ale bohužel i on zklamal.“

Clayton dál pokračoval ve svém příběhu, jak Vilém musel nakonec povolat své dva nejspolehlivější rytíře barona Guye a barona Royce. Podrobně vylíčil, co následovalo, až skončil u sňatku, jenž se uskutečnil včera.

Clayton dovyprávěl svůj příběh, poklonil se králi Vilémovi a poté předstoupil před Nicholau. Opět se hluboce uklonil, tentokrát na její počest. Všichni v sále povstali a začali tleskat.

Royce se napřímil, ale Nicholaa zůstala sedět, jako by ji někdo přilepil. Royce ji tedy musel nenápadně přinutit, aby se též zvedla. Pevněji pak chytl kolem pasu.

Davem k ní přicházeli rytíři, jež porazila. Každý z nich přinášel náruč plnou květin. Gregory nesl bílé, Hannibal růžové a Michael rudé květy. Pánové se nejdříve poklonili Roycovi a pak položili před Nicholau své dary.

Král Vilém si gestem ruky vyžádal pozornost.

„Tito rytíři si vydobyli právo účastnit se výcviku barona Royce. Jsem si jistý, že až jej dokončí, už nikdy nebudou patřit k poraženým.“

Jeho výrok vzbudil mezi hosty smích. Král opět tleskl a na jeho pokyn začala hrát hudba.

Nicholaa seděla a přemýšlela o tom, co se jí právě přihodilo. Otočila se k Roycovi. Pozoroval ji. A neusmíval se. „To všechno byla jen hra,“ zašeptala. „Ukradení mého domova a –“

Umlčel ji tím, že se k ní naklonil a políbil ji. Nicholaa byla nečekanými událostmi, jež následovaly jedna za druhou, čím dál zmatenější.

Pohládl ji po tváři. „Nebyla to hra, Nicholao, ale bitva,“ pošeptal jí. „Přijmi jejich verzi.“

Nenápadně přikývla, ale přesvědčena nebyla.

Royce zavrtěl hlavou. „Nicholao, nikdy bych Claytonovi nedovolil, aby znovu vyprávěl svůj příběh, kdyby tě jím zamýšlel nějak ponížit. A kdybych si myslel, že jsi byla jen záminkou, kvůli níž se vojákům snadněji bojuje, nepřipustil bych, aby se o tom veřejně povídalo.“

Royce ji uklidnil. Ve skrytu duše doufala, že míní svá slova vážně. Kytice nyní nabyly zcela jiného významu. Usmála se na svého muže a pak se otočila, aby si vzala jednu z kytek. V půli cesty se však zarazila, neboť si uvědomila, že ji zavázanýma rukama neuchopí.

Royce to udělal za ni. Vzal bílou kytici a podrželi ji Nicholae před obličejem. Ucítla lehkou, nasládlou vůni. Postrčila ji směrem k Roycovi. „Voni nádherně,“ prohlásila.

Také si přičichl, ale pak poznamenal: „Ty voníš lépe.“

Neměla čas mu poděkovat. Royce se otočil, neboť ho oslovil jeden z jeho přátel.

Slavnost pokračovala až do pozdních nočních hodin. Většina hostů se dobře bavila. Postupně přicházeli k Nicholae a opět jí blahopřáli. Jejich přání

ji těšila. Doufala jen, že jsou míněna upřímně. Všimla si, že několik starších saských baronů se živě baví s Normany. Když se o tom zmínila Roycovi, vysvětlil jí, že ti, kteří přísahali věrnost králi Vilémovi, jsou nyní považováni za rovnocenné členy královského dvora. Některým byla dokonce vrácena část jejich původního majetku.

Ve stínu výklenku nedaleko východu stáli čtyři muži, kteří byli pohrouženi do vážné debaty. Každou chvíli se některý z nich zadíval na lady Nicholau. Uprostřed stál vůdce a nařizoval ostatním, co mají dělat. Ti převážně pokyvovali hlavou, jen tu a tam ho doplnili.

„Jsi si jistý, že to udělá?“ zeptal se jeden z nich. Rozhlédl se nenápadně kolem sebe, jestli je někdo neposlouchá. „Jestliže nám plán nevyjde –“

„Pak ponese následky sama,“ zašeptal vůdce.

„Může se stát, že nebude chtít s námi spolupracovat,“ podotkl jiný z čtveřice.

Vůdce se usmál. „Nezapomínejte, že Nicholaa je především Saska. Udělá to.“

„A co bude pak?“ zeptal se třetí.

„Zemře.“

Nicholaa neměla tušení, že je předmětem zájmu této skupinky. Až výbuch smíchu vycházející z výklenku ji probral z letargie. Otočila se, aby viděla, kdo se tak hlasitě baví, ale dav jí zastínil výhled. A protože celou noc teklo pivo proudem, domnívala se, že někteří z rytířů zkonzumovali tohoto hořkého nápoje více, než bylo zdravo.

Znovu se ozvala bolest. Ruce ji pálily a kůže svědila. Uklidňující účinky masti přestaly účinkovat, pomyslela si.

„Royci? Bylo by nevhodné, kdybych už odešla?“ zeptala se.

Namísto odpovědi Royce jen pokynul Lawrencovi.

Vazal položil na stůl džbán s pivem a přistoupil ke svému baronovi.

Nicholaa se na něj usmála a pak se otočila k Roycovi. „Ty ještě zůstaneš?“

Přikývl. Byla tak ospalá, že sotva viděla na oči. „Klidně můžeš odejít, Nicholao. Nikdo to nebude považovat za nezdvořilé. Já však musím zůstat, dokud král Vilém neukončí dnešní slavnost. Nemohu odejít dříve než on.“

Jeho vysvětlení se jí zamlouvalo. Opět se na něj usmála. Royce by se na ni nejraději vrhl a dal jí pořádný polibek.

„Koneckonců, ty víš nejlíp, jak se správně chovat,“ řekla. „Nyní chápu, že když jsi ke mně netečný, neděláš to schválně, ale máš k tomu vážné důvody.“

„A to tě uklidňuje?“

Přikývla. „Ženy si nerady berou nevšimavé muže,“ podotkla. „Měla bych tě na něco upozornit, Royci. Nyní, když vím, co děláš, hodlám ti to oplatit. To je snad fér, ne?“

„Ne.“

„Ale ano. Věřím, že –“

Nenechal ji domluvit. Políbil ji rychle a nesmlouvavě, a když ji pustil, byla tak překvapená, že zapoměla, co chtěla říct.

K čertu, kdyby mohl, zulíbal by ji celou. Chtěl, aby otevřela svá ústa, aby se k ní mohl dostat jazykem... hrome, chtěl prožít řádnou svatební noc.

„Proč se mračíš?“ zeptala se.

Neodpověděl jí. Místo toho jí pomohl vstát. Nicholaa se otočila ke králi a k jeho ženě, aby jim poděkovala.

Royce stál vedle ní a pozoroval, jak si svým stydlivým chováním vydobyla jejich úsměvy.

Byla tak křehká a tak půvabná. Doslova jako anděl, avšak s kousíčkem ďábla v těle, který se občas projevoval zábleskem v jejích očích.

„Až budu na druhém konci sálu,“ zašeptala, „možná tě zavolám a pak ti pokynu, abys ke mně přišel. Jak se v takové situaci zachováš?“

Samozřejmě si vymýšlela. Byla příliš dobře vychovaná, než aby udělala něco tak nedůstojného.

Royce si toho byl vědom. Mrkl na ni a pak pokynul Lawrencovi. „Má žena odchází. Doprovodil bys ji do našich komnat?“

Lawrence přikývl a uchopil Nicholau pod paží. Baronův další rozkaz jej přinutil zastavit se. „Pokud by má žena otálela u dveří sálu, smíš ji vzít do náruče a odnést.“

Nicholainy oči se rozšířily. Podívala se na Lawrence, aby viděla, jak zareagoval na tak ostudný příkaz, a všimla si, jak se snaží zakrýt smích. Pak se otočila ke svému manželovi. „Jsi neuvěřitelně bezohledný, Royci.“

Usmál se na ni. „Jsi ke mně nespravedlivě kritická. Nikdy nejsem bezohledný.“

A aby dokázal pravdu, dodal: „Lawrenci, pokud budeš donucen přehodit si mou ženu před rameno, nedotýkej se jejích rukou. Jsou ještě pořád bolavé.“

„Ano, barone,“ odpověděl Lawrence. „Budu opatrný.“

Royce mrkl na Nicholau. „Vidíš, Nicholao, já se vždycky starám.“

Zavrtěla hlavou. „Víš, Royci, kdykoli si začínám myslet, že bychom někdy v budoucnu mohli žít v klidu a míru, řekneš něco, čím všechno pokaziš. Měl by sis uvědomit svou novou roli, sire.“

Její oči ztmavly. Začíná zuřit, pomyslel si Royce. Chtělo se mu smát. Jeho žena stála nebojácně před ním, jako by mu chtěla dokázat, že jsou rovnocenní partneři. U všech rohatých, líbila se mu tak!

Lawrence pobaveně sledoval barona, jak se marně snaží škádlit svou ženu. Zdálo se, jako by mezi nimi létaly jiskry. Pomyslel si, že Nicholaa je už asi do Royce zamilovaná. Vlastně mu již prokázala svou oddanost. Způsob, jak se postavila proti baronu Guyovi, byl jasným důkazem. Přemýšlel, jestli

si Royce uvědomuje, jaké měl štěstí, že si vzal právě ji. A protože je bojovník, bude mu asi nějakou dobu trvat, než ocení její vlastnosti. Bojovníci totiž neuvažují o tak bezvýznamných věcech.

„Nicholao?“ otázal se Royce. „Cos myslela tím, když jsi řekla, že si mám uvědomit svou novou roli?“

Musela se přestat na něj dívat, jinak nebyla schopna soustředit se. Byl moc hezký. Když se mu dívala do očí, vnímala pouze jejich krásnou šedou barvu a na vlastní myšlenky zapomněla. Zahleděla se mu na hrud'. „Teď není vhodná doba, abychom o tom mluvili –“

„Ale já chci slyšet tvé vysvětlení nyní.“ Složil ruce za zády a trpělivě čekal.

Hluboce se nadechla. „Dobrá,“ řekla. „Za pár dní se vrátíme na mé panství, je to tak?“ Nečekala, až jí odpoví. „Jsi nyní můj muž.“

Trvalo mu dlouhou chvíli, než pochopil, že skončila svou řeč. Dívala se na něj s výrazem plným naděje. Chtělo se mu smát. Bože, jak je naivní. „Ještě stále jsi mi nevysvětlila, co si mám uvědomit.“

Pokrčila rameny. Doufala, že mu to bude moci vysvětlit v soukromí. Ale neměla kdy. Bude tedy muset využít této příležitosti, protože kdo ví, jestli se jí ještě nějaká vůbec naskytne.

„Je mou povinností, jako tvojí ženy, sloužit ti. A stejně je i tvou povinností sloužit mně.“

Royce se rázem přestal usmívat. „A jak bych ti měl sloužit?“

„Tím, že budeš plnit mé příkazy.“

„Cože?“

Nicholaa nyní nehodlala ustoupit, přestože věděla, že její manžel začíná zuřit. Projednání této záležitosti bylo velmi důležité. „Že budeš plnit mé příkazy,“ zopakovala. „Vím, že to nebude lehké. Budeš na mém panství přistěhovalcem. Tamní služebnictvo je samozřejmě oddáno mně. To je snadné pochopit, ne?“

„Nicholao, mou povinností je chránit tě.“

„To také,“ souhlasila. Nebylo jednoduché mu vzdorovat. Jeho pohled byl mrazivý. „Chtěla bych s tebou žít v míru a pokoji, Royci. Pokud budeš trpělivý –“

„Vždycky jsem trpělivý,“ vyštěkl.

Neznělo to trpělivě ani trochu, ale nemínila se s ním přít. „Určitě si časem zvykneš na naše způsoby. Pomůžu ti.“

„Ty si myslíš, že hodlám změnit svůj způsob života?“ Jeho hlas se zvyšoval.

„Na to jsem zrovna nemyslela,“ řekla. „Jsem unavená. Nemohli bychom si pohovořit o tvých nových povinnostech zítra?“

Neodpověděl jí. Zůstal nad ní stát s podivným výrazem v obličeji.

Nicholaa usoudila, že udělá nejlépe, když odejde. Postavila se na špičky, aby ho mohla políbit na tvář, a pak se otočila k odchodu. „Ty nepůjdeš se mnou, Lawrenci?“ otázala se přes rameno.

Vazal se rychle vydal za svou paní.

Nicholaa se cítila sama se sebou spokojená. Vyjádřila své přání a Royce jí naslouchal. Dospěla k závěru, že pro začátek to nebylo špatné. Zakrátko sám pozná, že měla pravdu. Royce je přistěhovalec a panství je její. Naštěstí je její muž dost inteligentní, aby vše pochopil a přizpůsobil se. Nieholaa si byla jistá, že to rychle zvládne.

Lawrence po celou cestu ke komnatám mlčel. Po pravdě řečeno, musel se ovládat, aby skryl své pobavení. Baronův nevěřící výraz si bude pamatovat ještě hodně dlouho.

„Děkuji ti za doprovod, Lawrenci,“ řekla Nicholaa, když došli ke dveřím jejího pokoje. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, má paní. Spi dobře.“

Nicholaa se usmála na dva strážce stojící u dveří a vešla dovnitř. Jeden z nich za ní zavřel dveře. Hlasitě si oddychla. V místnosti už na ni čekala služebná, ale Nieholaa si jí všimla teprve tehdy, když byla uprostřed komnaty. Prudce se zastavila a překvapením vykřikla.

Tuhle služku dosud nikdy neviděla. Byla o mnoho starší než Mary, poněkud těžkopádná a mírně se mračila. Pokynula Nicholae, aby k ní přistoupila blíže.

Tato žena se nechovala jako služebná. Nicholaa zbystřila. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se. „A proč tu není Mary? Ona byla určena, aby mi sloužila.“

„Mé jméno není důležité,“ odpověděla žena hlubokým hlasem. „Už mě také víckrát neuvidíš. Mary jsem řekla, aby zůstala v kuchyni.“

„Proč jsi zde?“ zeptala se Nicholaa. Neznámá držela ruce za zády, a proto raději ustoupila směrem ke dveřím.

„Mám za úkol předat ti zprávu a pak odejít.“

„Někdo mi posílá zprávu?“ zeptala se zvědavě Nicholaa.

„Vůdce, který odmítá sloužit podvodníkovi, jenž se sám nazývá králem.“

„Tady v Londýně jsou Sasové, kteří odmítají krále?“

Ženin výraz se ještě více zachmuřil. „Ty už jsi také zradila?“

Nicholaa se narovnala. „Řekni mi jméno vašeho vůdce,“ přikázala jí.

„Neznám jeho jméno, ale i kdybych ho znala, neřekla bych ti ho. Zatím jsi neprokázala, že ti mohu věřit.“

„Já ti nic dokazovat nemusím,“ prohlásila sebejistě Nicholaa. „Předej mi zprávu a odejdi.“

Žena vytáhla velkou dýku, kterou ukrývala za zády, a podávala ji Nicholae. „Baron Royce je nejlepší cvičitel vojáků. Pokud se mu něco stane,

bude tím ochromena celá armáda. Král Vilém na něj spoléhá v každé významné bitvě. Tvůj manžel proto patří k prvním, jichž je nutné zbavit se.“

Nicholaa upřela zrak na dýku. Sledovala ženu, jak pokládá zbraň na nízkou truhlu vedle postele. Služka pak rychle přešla ke dveřím. „Zabij ho,“ zašeptala. „Dnes v noci.“

„Ne!“ vykřikla Nicholaa.

Neznámá žena k ní přiskočila. „Chceš, aby tě slyšely strážé?“

Nicholaa zavrtěla hlavou. Byla vyděšená, ale nechtěla, aby stařena jen tak zmizela. Potřebovala znát jméno jejího vůdce. A co víc, tato žena by mohla vědět, co se stalo s jejím bratrem Thurstonem, který se vydal na sever, aby se připojil k vojskům barona Alfréda.

„Znovu se tě ptám na jméno tvého vůdce. Pokud vím, baron Alfréd je jediný, kdo ze saských šlechticů ještě vzdoruje Vilémovi. Jeho pevnost je však na severu, poblíž mého panství.“

Chtěla ještě něco dodat, ale žena ji přerušila. „Existuje více skupin, které zůstávají věrné starému řádu,“ řekla. „Musíš nám dokázat svou oddanost dnes v noci.“

„Jak si můžeš dovolit navrhnout mi, abych zabila svého muže?“ zeptala se Nicholaa. Pozvedla své ovázané ruce. „Vždyť neudržím ani nůž.“

Žena vypadala překvapené. Bylo jasné, že s takovým problémem nepočítala.

Nicholaa se rychle pomodlila, že se jí nepodařilo umluvit barona Samuela, aby jí sundal obvazy. „Nemohla bych zabít svého manžela, ani kdybych chtěla,“ řekla. V jejím hlase zazněla úleva. Doufala, že si toho žena nevšimla. Ta se upřeně dívala na Nicholainy ruce.

„Musíš tedy najít jiný způsob,“ prohlásila. „Bud' zemře on, anebo ty.“

Dříve než stačila odejít, Nicholaa jí odpověděla: „To by byla má smrt tak jako tak. Král Vilém by se mi pomstil.“

Žena zavrtěla hlavou. „Před svítáním sem přijdou tři muži, kteří tě odvedou do bezpečí. Předtím však musíš vykonat své dílo.“

„Neudělám to.“

„Pak vás zabijou oba dva.“

A zavřela za sebou dveře.

KAPITOLA 7

Nicholae se udělalo špatně. Zlo, jež vyzařovalo z této ženy, naplnilo komnatu nedýchatelným vzduchem.

Royce přišel asi o dvacet minut později. Nebyl si jistý, co může od Nicholay očekávat. Buď bude tvrdě spát a tvářit se jako nevinný andílek, anebo bude vzhůru a bude čekat na něj, aby se s ním podělila o své nezvyklé názory.

Jedna věc však byla jistá: co nejdříve je bude muset uvést na pravou míru. Pravda je, že dosud nebyl nikdy ženat, a že tedy nemá jasnou představu o tom, jak může muž se ženou žít v klidu a pokoji. Ale ani ona nebyla dosud vdaná. Pravidla manželství však jsou jak pro Sasy, tak pro Normany stejná a zakládají se na církevních předpisech. A podle nich manžel vše řídí a jeho manželka ho musí poslouchat.

Nicholaa se mýlí. Royce se usmál. Nebude pro ni snadné přijmout všechny změny, na nichž doposud trvá. Je však zřejmé, že ona se bude muset přizpůsobit, nikoli on.

Jakmile však vstoupil do komnaty, upustil od všech výchovných lekcí, které jí hodlal udělit. Nicholaa klečela na zemi skloněná nad prázdným vědrem, zvracela a zcela jistě nebyla schopna mu naslouchat.

To je mi hezké přivítání, pomyslel si Royce. Slyšel, že někdy jsou ženy ze svatební noci poněkud nervózní, ale Nicholaina reakce byla trochu přehnaná. Opravdu se tolik bála pohlavního aktu?

Nemohl tomu uvěřit. Vzdychl, přešel k umývadlu, nalil do něho vodu, namočil v ní kus plátna a přistoupil k Nicholae.

Když se Nicholaa zaklonila, aby se nadechla, vzal ji Royce do náručí a posadil se s ní na okraj postele.

V okamžiku, kdy se jí dotkl, začala plakat. Royce jí přiložil mokré plátno na čelo. „Přestaň plakat,“ nařídil jí, „a řekni mi, co tě trápí.“

Jeho hrubý hlas se jí nezamlouval. „Nic mne netrápí,“ lhal.

„Dobrá,“ souhlasil. „Tak proč tedy pláčeš?“

Ani teď to neznělo laskavěji. „Nic z toho, co jsem o tobě řekla hezkého, jsem nemyslela vážně,“ prohlásila. Sundala si obklad z čela a otočila se k němu tak, aby mohl vidět, jak je rozčilená. „Všechno byla lež.“

Přikývl, jen aby ji uklidnil. „A kdy jsi o mně řekla něco hezkého, čemu nemám věřit?“

„Včera večer,“ odpověděla. „Když baron Guy začal být tak nesmyslně arogantní.“

Royce si vzpomněl a usmál se, ale Nicholaa byla natolik vystrašená, že si toho vůbec nevšimla. Posledních pár hodin ji vyčerpalo. Unaveně se opřela o Roycovu hrud' a zavřela oči. Ve skrytu duše si uvědomila, že je jí velice příjemné, když se jí manžel dotýká, když ji uklidňuje. Bylo to sice nevysvětlitelné, ale nechtělo se jí o tom více přemýšlet.

„Royci?“

„Ano?“

„Nenávidíš mne?“

„Ne.“

„Moc ses zlobil, když jsem si tě vybrala za manžela?“

„Co myslíš?“

„Řekla bych, že ano,“ zašeptala. „Nyní se nemůžeš vrátit do Normandie.“

„Ne, to nemohu.“

„A to tě rozladilo?“

Usmál se. Položil si bradu na její hlavu. Nicholain hlas zněl nejistě. „Ne.“

„Ne? A proč ne?“

Dlouze vzdychl. „Chceš se se mnou hádat?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale mohl jsi odjet zpátky do Normandie, Royci. Čekala tam na tebe nějaká dívka?“

„Není již trochu pozdě zabývat se touto otázkou?“

Do očí jí opět vstoupily slzy. „Promiň, ale tak mě to napadlo,“ zaštkala. „Můj bože, já jsem ti asi opravdu zničila život, že?“

Objal ji. „Ne, nic jsi mi nezničila,“ odpověděl. „Neměl jsem v Normandii žádnou dívku, Nicholao.“

Přitiskla se k němu. Zdálo se, že ji jeho odpověď potěšila. „Nicméně, je tam celá má rodina,“ podotkl. „Otec je už mrtev, ale má matka žije. Stará se o mé tři sestry a o vnoučata.“

„Budu mít někdy příležitost je potkat?“

„Snad ano,“ odpověděl.

Royce si myslel, že ji uklidnil natolik, aby se mohl vrátit ke své původní otázce, proč vlastně plakala, když tu náhle Nicholaa zašeptala: „Royci, musíš se vrátit do Normandie. Třeba na pěknou a dlouhou návštěvu své rodiny.“

Nemohl přehlédnout naléhavý tón jejího hlasu. „Ano? A pročpak?“

„Budeš tam v bezpečí.“

„I tady jsem v bezpečí,“ opáčil Royce.

Nicholaa se rozhodla, že to zkusí jinak. „Ráda bych odsud odjela co nejdříve. Nemohli bychom opustit Londýn teď hned? Je skoro úplněk, budeme dobře vidět na cestu.“

V jejím hlase zaznělo zoufalství. Royce ji jemně uchopil za bradu, aby viděl do jejího obličejce. Stačil mu jediný pohled, aby se přesvědčil, že je vyděšená. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Nic,“ vyhrkla. „Chci jenom odjet co nejdříve.“

Odstrčila mu ruku a položila hlavu na jeho rameno.

„Nicholao? Máš strach z toho, že se tě budu dotýkat? Kvůli tomu je ti nevolno?“

„Co tím myslíš, Royci? Vždyť se mne dotýkáš.“

„Ale já jsem to myslel jinak,“ řekl. „Když budu chtít pomilovat se s tebou –“

Nenechala ho domluvit. Můj bože, vůbec na to nepomyslela. Nyní má o další starost navíc.

„Nemůžeš čekat, že se mnou budeš spát!“ vykřikla. „Ještě jsem neměla čas o tom přemýšlet. Ne, opravdu si nemůžeš myslet –“

„Mohu,“ přerušil ji.

Hleděla mu do očí. Vypadal, jako by to, co řekl, myslel vážně. Zbledla a její srdce začalo hlasitě tlouci. Dala se opět do pláče.

Royce se ovládal. Neměl o tom asi vůbec mluvit. Až nastane vhodná doba se s ní pomilovat, udělá to. Ale zatím jí nedal čas, aby si zvykla a ztratila své obavy.

„Nicholao, věříš mi?“

Bez rozmyšlení odpověděla. „Ano.“

„A nebojíš se mne, že ne?“

„Ne.“

„Dobře,“ zašeptal. „Řekni mi tedy, proč tak vyvádíš.“

„Bolí mne ruce,“ zamumlala. „Jsem unavená, Royci. Proto ti nemohu dovolit, aby ses mne dotýkal.“

„Že mi to nemůžeš dovolit?“ Jeho hlas zněl více překvapeně než rozzlobeně.

„Ty víš, jak to myslím,“ vykřikla Nicholaa. „Copak nemáš trochu soucitu?“

Pokrčil rameny. Usoudila, že asi opravdu nemá.

Kdyby tak usilovně nepřemýšlela o tom, jak mu zachránit život, jistě by mu udělila několik lekcí, jak se má chovat jako manžel.

Opět se o něj opřela. „Nemohu říci, že bych tě nenáviděla, Royci, ale taky tě nemiluji.“

Pevně ji objal. Dlouhou dobu ani jeden z nich nepromluvil. Royce trpělivě čekal, až se Nicholaa uklidní. Přemýšlel mezitím o tom, jak je měkká, jak žensky voní a jak rád ji objímá.

Nicholaa zas myslela na zlý pohled neznámé ženy, když jí předávala vzkaz.

Royce ucítil, jak se Nicholaa chvěje. Ještě více ji k sobě přitiskl. Jeho pozornost upoutal třepotavý plamínek svíčky. Náhle mu oči sjely na něco lesklého. Na truhle spatřil dýku. Zamračil se. Včera vydal jasné pokyny, že v pokoji nesmějí být žádné zbraně. Ačkoliv si byl jistý, že by Nicholaa nikoho nezabila, mohla by někomu ublížit, kdyby se pokoušela uprchnout.

Usmál se. Kdyby Nicholaa někoho zranila, omluvila by se.

Jeho žena byla pro něj stále ještě záhadou, ale pomalu jí začínal rozumět.

„Nicholao? Ještě přemýšlíš o tom, že bys utekla?“

„Jsem nyní vdaná žena.“

„A dál?“ popíchl ji, když mlčela.

Vzdychla. „Kdybych utekla, musel bys utéci se mnou.“

Trochu pozdě si uvědomila, jak je její poznámka absurdní, ale to už jí Royce položil další otázku: „Odkud se tu vzala ta dýka?“

Přimáčkla se k němu. „Nevím.“

„Ale ano, víš,“ řekl. „Nelži mi, Nicholao.“ Nějakou dobu mlčela. „To je dlouhá historie,“ zašeptala nakonec. „Určitě nemáš náladu ji teď poslouchat.“

„Mám. Dokonce si přeji, abys mi ji vyprávěla.“

„Dala mi ji nějaká stará žena.“

„Kdy?“

„Dnes večer. Nechci o tom mluvit,“ vyhrkla. „Jenom jsem chtěla, abys mě odsud ještě dnes odvedl. Royci, prosím.“

Tvářil se, jako by její prosbu vůbec neslyšel. „A proč ti ji dala?“

Bude mu muset povědět všechno. Jinak ji nenechá na pokoji. Možná je to vůle boží, aby ho na vše upozornila. „Řekla mi, abych tě zabila.“

Čekala, co na to Royce řekne, ale pak zjistila, že její manžel přijal tuto zprávu mlčky. Že by jí nevěřil?

„Já si nedělám legraci,“ zašeptala. „Opravdu jsem dostala příkaz zabít tě.“

„Jak?“ zeptal se jí nedůvěřivě. „Vždyť neudržíš v ruce zbraň.“

„Totéž jsem namítla při rozmluvě s tou ženskou,“ zamumlala. „Řekla mi, že je to můj problém a že musím najít jiný způsob. Royci, čím více zpochybňuješ má slova, tím více jsem přesvědčena o tom, že bych to dokázala.“

„Nicholao, ty bys mě nemohla zabít.“

Zdálo se, že svému výroku věří. Něžně ji odhrnul vlasy z čela. Vypadalo to jako pohlazení manžela, který starostlivě dbá o svou ženu.

Panebože, jak byla unavená! Zřejmě proto se jí znovu objevily slzy v očích. „A to se muselo stát zrovna v okamžiku, když jsem si myslela, že válka skončila a že už konečně budeme všichni žít v míru.“

„Válka opravdu skončila, Nicholao,“ řekl. „Obáváš se zbytečných hloupostí.“

„Ty mi nevěříš, že ne?“

„To jsem neřekl.“

„Ani nemusíš,“ vykřikla. „Ale já mám důkaz.“

„Dýku?“

„Ne,“ odpověděla. „Můj důkaz přijde až nad ránem. Mají to být tři muži. Když tě do té doby nezabiju, zabijou oni nás. Pak poznáš, že jsem mluvila pravdu.“

Shýbl se k ní a políbil ji na čelo. „Ty mi tedy opravdu nelžeš, že?“

„Jak si můžeš myslet, že bych si vymyslela něco tak odporného?“

Odtáhla se, aby na něj viděla. Zuřivý výraz v jeho tváři ji překvapil. Netušila, že se zlobí, neboť jeho hlas zněl mile a konejšivě. Přestala se mračit a souhlasně pokývala hlavou. Konečně se Royce choval tak, jak měl.

Ulevilo se jí. Jeho zuřivost ji vlastně uklidnila. Royce už bude vědět, co udělat. Postará se, aby se jim nic nestalo. Přitulila se k němu a hlasitě zívla. „Chápeš, proč jsem tak urputně požadovala, abychom odjeli ještě dnes večer?“

„Nicholao, chci, abys mi řekla vše ještě jednou,“ pronesl. „Hezky od začátku.“

Neodporovala. Když dokončila své vyprávění, tiskl ji pevně kotem pasu. Mračil se jako čert. Jizva na jeho tváři zbělela. Vypadal nyní jako opravdový bojovník, i když na sobě neměl válečnický oděv.

Zvláštní však bylo, že se vedle něj cítila bezpečně. Tento pocit už dlouho neměla.

Dokonce by se ani nebála odejít. Royce ji ochrání, ať už budou kdekoli.

„Co chceš udělat?“ zeptala se.

„Postarám se sám, Nicholao.“

Přikývla.

„A teď mi dovol, abych ti pomohl z šatů,“ řekl tiše.

„Proč?“

Přehlédl zděšení v jejím hlase. „Protože bys měla jít spát. Počkám, až se tvé ruce vyléčí. Teprve pak se budeme spolu milovat.“

„Děkuji.“

„K čertu, nemusíš mi dávat najevo, že jsi s mým rozhodnutím spokojená.“

Jeho rozechvělý hlas naznačoval, že mu asi ublížila. Postavila se, aby mu viděla do tváře. „Royci, mezi mužem a ženou by to poprvé mělo být hezké, že ano? Něco nezapomenutelného?“

Červenala se jako panna. Nedokázala se mu ani podívat do očí. Sklopila zrak k zemi. Nemohl odolat, aby ji trochu nepopíchl. „Ale tys už přece byla vdaná, že? Vždyť máš už i dítě, anebo jsi na Ulrica zapomněla?“

„Samozřejmě že ne,“ vyhrkla. „Pouze jsem se ti snažila vysvětlit, že ať už máme či nemáme jisté zkušenosti, mělo by to být mezi námi poprvé...“

„Něco mimořádného?“ pokračoval, když nedokončila svou větu.

Přikývla. „Nerada bych myslela na to, že ti chce někdo vrazit dýku do zad, když se zrovna... když jsi zrovna jinak zaměstnán.“

Rozvázal jí pásek a odhodil ho stranou. Snažil se příliš nemyslet na to, co dělá. Pak jí přes hlavu přetáhl šaty. Ponechal na ní pouze tenounkou spodničku.

Mezi nimi se rozprostřelo hluboké ticho. Nicholaa stála nehybně jako socha. Bohužel tak nevypadala. Royce začal litovat svého slibu, že se jí nedotkne.

„Zapomněla ses zmínit o svých zádech,“ poznamenal, aby přerušil narůstající napětí. „Mohla bys být první, kdo by pocítil mezi lopatkami ostří nepřítelovy dýky.“ Sakra, jeho hlas zněl asi krutě, pomyslel si.

Mlčky stála před ním, s hlavou skloněnou. Bože, bez šatů byla ještě krásnější. Měla úžasně dlouhé nohy. Její pleť byla jemná a ve světle svíček vypadala jako zářící bohyně z kouzelného cizího světa.

Průsvitná košilka mnoho nezakrývala. Její plná ňadra zvedající se pod vyšívanou látkou mu brala dech. Ano, byla krásná. A patřila jemu.

„Nedopustil bys, aby mi někdo ublížil, že?“

„Co jsi říkala?“

„Že bys nedopustil, aby mi někdo ublížil.“

Musel se hodně ovládat, aby se soustředil na rozhovor. „Ne, jistě že bych to nedopustil.“

„Proč se mračíš? Ty se na mne zlobíš?“

Zavrtěl hlavou a málem se zasmál. Jeho nevinná žena neměla nejmenší tušení, o čem zrovna přemýšlí. Zhluboka se nadechl a pak svou nevěstu uložil do postele. Přikryl ji a vykročil ke dveřím.

„Nicholao?“ zvolal přes rameno.

„Ano?“

„Až dojedeme na mé panství,“ položil důraz na slůvko mé, „nechci již slyšet žádné lži. Od toho okamžiku mi budeš říkat pouze pravdu.“

„Ty si myslíš, že jsem si to o té ženě vymyslela?“

„Ne,“ odpověděl. Otočil se a zadíval se na ni. „Mám na mysli jiné lži, které jsi mi navykládala. Až dojedeme na Rosewood, skončíš s nimi. Slib mi to.“

Neměla v úmyslu mu něco slibovat. „O kterých lžích je řeč?“ pokoušela se zjistit, co všechno ví.

„Není důležité, abych se o nich zmiňoval,“ pronesl. „Jenom mi slib, Nicholao, že už mi nebudeš lhát.“ Přísně se na ni podíval a čekal, až se mu podřídí.

„Royci, pochop jednu věc,“ zašeptala. „Udělám všechno, abych ochránila Ulrica a Justina. To ti slibuji.“

„Jsou tvé lži způsobem, jak je ochraňuješ?“

„Dříve, když –“

„Nemluvím o minulosti, ale o budoucnosti,“ přerušil ji. „Jakmile dojedeme na Rosewood,“ dodal, „už ani jedna lež, platí?“

Zhluboka se nadechla. „Dobrá, souhlasím,“ zašeptala. „Slibuji, že už ti nebudu lhát.“

Royce se otočil ke dveřím. Musí zařídit spoustu věcí. Když sahal po petlici, uslyšel Nicholau, jak říká: „Royci, můj otec vždycky dával mamince pusku na dobrou noc. Byla to taková rodinná tradice.“

Otočil se. „A co má být?“

„Je to také saská tradice.“ Uplynula další minuta. „Jenom jsem přemýšlela, jestli to není i normanská tradice.“ Snažila se vypadat lhostejně.

Royce místo odpovědi pokrčil rameny.

„Tradice by se měly dodržovat, Royci, zvláště v těchto nejistých dobách.“

„Proč?“

Bylo jasné, že nepochopil. Vůbec mu nedošlo, že Nicholaa nenápadně usiluje o to, aby ji políbil.

„Aby nebyly zapomenuty,“ zamumlala.

„Nicholao? Chceš, abych tě políbil?“

Tolik cavyků pro jeden polibek, pomyslela si. „Ano.“

Jakmile spatřila, že se k ní blíží, zavřela oči. Royce si sedl na okraj postele. Sehnul se a políbil ji na čelo. Poděkovala mu. Pak ji políbil na nos. Opět mu poděkovala.

Její líčka zářila, jako by je sežehlo slunce. Royce věděl, že se Nicholaa stydí, neměl však nejmenší tušení proč. Nicméně byl velmi potěšen, že si vyžádala, aby se jí dotkl.

„Tradice jsou pro m-mne velmi d-důležité,“ vykoktala. „Teď, když jsi můj manžel, by měly být důležité i pro tebe.“

Její výrok ho přiměl k zamyšlení. „Měly by?“

„Ano,“ odpověděla. Otevřela oči. „Neznamená to, že bych snad chtěla, abys mě políbil, jsou to –“

Royce umlčel její vysvětlování. Sklonil se k ní a dal jí polibek přímo na rty. Její soustředění se rozplynulo. Měl překrásně teplá ústa. Zajel prsty do jejích vlasů a pevně si ji přitiskl k sobě tak, že se vůbec nemohla pohnout, což nakonec ani nebylo nutné, protože Nicholaa se pohnout nechtěla. Jeho polibek byl něžný, konejšivý. Zanechal ji zcela bez dechu. A roztouženou.

Royce se od ní na okamžik odtrhl. „Otevři ústa, Nicholao,“ zašeptal.

Nestačila ani poslechnout a opět ji políbil. Tentokrát mnohem vášnivěji. Jazykem pronikl do jejích úst a laskal se se vším, na co narazil. Bylo to vzrušující.

Znovu a znovu ji líbal. Cítil, jak se Nicholaa chvěje. Někde v koutku duše doufal, že se mu podařilo zbavit ji strachu. Byla tak nevinná.

Pak i její jazyk se ho dotkl a Nicholaa přitom vydala hluboký, žádostivý vzdech. Cítil, jak v ní narůstá vášeň. Hrome, málem se zapomněl ovládat!

Přinutil se skončit. Usmál se, když viděl, co způsobil. Její rty byly napuchlé, růžové a vypadala užasle. Přejel jí prstem po spodním rtu.

„Nemyslím si, že by otec takhle líbal mou matku,“ zašeptala.

V očích jí zářily jiskřičky. Usoudil, že si ho dobírá. „Vzhledem k tomu, že s ní měl tři děti, řekl bych, že ji líbal ještě mnohem víc. A nejen na ústa,“ dodal.

Sehnul se, aby ji znovu políbil letmým polibkem bez stopy vášně. Nicholaa nedokázala skrýt zklamání, když náhle vstal. „A teď spi, Nicholao,“ nařídil jí. „Tradice se mají dodržovat.“

Nepoděkovala. Místo toho si povzdychla. Uvnula dříve, než stačil odejít.

Ke dveřím právě došli noví dva vojáci, aby vystřídali stráž. Všichni čtyři muži patřili k Roycovu oddílu. Jeden z vojáků držel pohár s uspávacím nápojem, který před chvílí donesl královský lékař. Royce mu nařídil, aby jej vylil. Pak poslal druhého strážce, aby vyřídil Lawrencovi, že s ním nutně potřebuje mluvit.

Lawrence se objevil za několik málo minut. Royce dosud nedovolil první dvojici vojáků odejít ze stráže. Opřel se o dveře a všem rychle vysvětlil situaci. Když domluvil, vydal rozkazy.

Na Roycův příkaz byly trojnásobně posíleny stráže. Dále byl řádně prohlédnut zámek a blízké okolí. Royce se domníval, že by mohli najít ženu, která přikázala Nicholae, aby ho zabila.

„A co uděláme s muži, kteří mají přijít nad ránem?“ zeptal se Lawrence Royce po vydání rozkazů.

„O ty se postarám sám,“ odpověděl Royce. „Spíš si však myslím, že se vůbec neukážou. Využili stařeny, aby navedla Nicholau spáchat zločin. A Nicholaa by pak nesla všechny následky. Bylo by pro ně příliš riskantní, kdyby se sami pokusili mne nebo Nicholau zabít.“ Dlouze povzdechl. „Bože, dej, ať se mýlím,“ dodal. „Chtěl bych, aby se o to pokusili. Měl bych pak příležitost ty bastardy zabít. Vyděsili mou ženu.“

Lawrence si všiml, že Royce je rozzuřen více faktem, že se Nicholaa polekala, než možností, že by se ho někdo pokusil zabít.

Rytíři se uklonili a vydali se splnit rozkazy. Royce zůstal stát opřený o dveře a hlídal, dokud dvojice vojáků nedorazila zpět. Když se postavili na stráž, vrátil se do komnaty.

Ani ne za hodinu se ozvalo slabé zaťukání. Royce vyskočil a otevřel dříve, než stačila Lawrencovi klesnout ruka.

Lawrence ustoupil, aby Royce mohl vyjít z komnaty. „Našli jsme stařenu,“ oznámil mu tichým hlasem. „Je mrtvá. Někdo jí zlomil vaz. Její tělo bylo hozeno za hromadu odpadků. Chceš si nechat předvést všechny Sasy, kteří se zde nacházejí, a vyzpovídat je?“

Royce zavrtěl hlavou. „Urazil bych tím saské barony, kteří slíbili věrnost králi. Vilémovi by to zřejmě nevadilo, ale my bychom tím ničeho nedosáhli.“

Pokud je mezi nimi zrádce, který spolupracuje s královými odpůrci, nic nám neřekne. Budeme muset najít jiný způsob, jak ty lotry vyhnat z jejich nory.“

Lawrence souhlasně přikývl. „Na zámku je bohužel v současné době spousta lidí,“ řekl. „Neznám jejich přesný počet. V takovém davu budeme viníka těžko hledat.“

„K čertu, přál bych si na něj nalíčit past už nyní, a tak s ním jednou provždy skoncovat,“ zamumlal Royce.

„Past, v níž budeš návnadou ty?“ zeptal se Lawrence. „Pak bude ale mnohem složitější celou akci řídit.“

Royce pokrčil rameny. „Možná, ale myslím, že ji zvládneme,“ namítl. „I když bych zároveň nechtěl nic riskovat, dokud Nicholaa nebude v bezpečí. Musím ji nejdříve dopravit domů. Až si budu jistý, že se k ní nikdo nedostane, mohu se sem v klidu vrátit. Tím to totiž, Lawrenci, nekončí. Oni se pokusí zaútočit znovu. Vím to.“

„Kdy hodláš vyrazit?“

„Zítra kolem poledne,“ odpověděl Royce. „Ráno promluvím s králem.“

Royce uvolnil svého vazala a vrátil se do komnaty. Nicholaa tvrdě spala. Vypadala unaveně. Rád by jí dopřál několik dní v Londýně, aby měla čas pořádně si odpočinout. Bohužel se budou muset opět vydat na cestu. Nebude mít klid, dokud nebude vědět, že se Nicholae nic nestane.

Upravil jí příkrývku. Manželky jsou, u všech rohatých, jenom na obtíž, pomyslel si. Bude-li manželovi záležet na jeho ženě, mohou toho nepřátelé zneužít a použít ji jako zbraň proti němu.

Bude-li ovšem manželovi záležet na jeho ženě, pomyslel si opět.

Toužebně si přál dostat Nicholau na Rosewood, kde bude v bezpečí. Zavrtěl hlavou. Nemůže popřít svůj strach o ni. Jak to, že se o ni bojí? A proč mu na ní záleží? Vzpomněl si na strastiplný týden, jež s ní strávil na cestě do Londýna, a opět se podívil.

Pak se slabě usmál. Nevěděl, proč se o ni bojí. Ale bál se. A tím si byl jistý.

KAPITOLA 8

Před svítáním se nikdo neobjevil.

Royce to nepřekvapilo. Byl však zklamán.

Nechal spát Nicholau o několik hodin déle, aby si pořádně odpočinula. Potěšilo ji, když slyšela, že se k nim nikdo v noci nepokoušel vniknout.

Později přispěchal baron Samuel. Royce pomohl Nicholae obléci se a zůstal s ní po celou dobu, kdy lékař prohlížel její rány. Teprve až se objevil Lawrence, odešel ke králi, aby si s ním promluvil.

Samuel znovu ošetřil Nicholae její popáleniny mastí a opět jí ruce obvázal. Slíbil sice, že už ji nechá bez nepohodlných fáčů, ale protože se chystala odjet, usoudil, že to tak bude lepší. „Čerstvě zahojené rány je třeba chránit před nečistotou a chladným zimním povětrím,“ pronesl. Nicholaa se nebránila.

Samuel jí zanechal malý pytlíček bylin a poučil ji, jak připravit zábal, kterým by si měla každé ráno popáleniny ošetřit.

Nicholaa mu byla vděčná. Služebná Mary už na ni čekala, aby jí pomohla s ustrojením. Do komnaty však vešel Royce a pokynul jí, aby odešla.

„Chci, aby tu Mary zůstala,“ řekla Nicholaa. „Potřebuji její pomoc, Royci.“

„Já ti pomohu,“ odpověděl Royce. „Lawrenci, jdi a zaříd', co je třeba. Za hodinu odjíždíme.“ Zvedl pytlíček s bylinami. „A co je tohle?“ zeptal se.

Vysvětlila mu, k čemu mají sloužit. Když domluvila, Royce přistoupil ke krbu a hodil byliny do ohně. Nicholaa byla jeho chováním tak zaražená, že se ho ani nepokusila zastavit.

„Svatá panenka na nebesích, cos to udělal?“

Neodpověděl jí. Ani jeho nálada se nezlepšila. Nakonec však povolil, aby se do komnaty vrátila Mary učesat Nicholae vlasy. Chudák služebná z něj byla nervózní a tak se jí třáslly ruce, že nebyla schopna uplést cop.

Když Nicholaa propustila Mary ze svých služeb, obrátila se k Roycovi. „Co se to s tebou děje? Copak mi ani trochu nevěříš? Vždyť mne nenecháš

ani chvilku o samotě, abych v klidu vykonala své osobní potřeby. Opravdu si myslíš, že bych se pokusila uprchnout? Kvůli tomu jsi tak protivný?“

Díval se na ni podrážděně. „Myslím na tvoji bezpečnost, Nicholao,“ prohlásil. „Nevěřím sloužícím. Čím dříve vyrazíme k domovu, tím lépe.“

Zavrtěla hlavou. „Já nejsem v nebezpečí, Royci,“ poznamenala. „Ale ty ano. Kromě toho, služebnictvo je v područí krále. Určitě by mi nikdo z nich neublížil.“

Sepjal ruce za zády a zamračil se. „Nicholao, je jasné, že ne všichni sloužící jsou Vilémovi oddáni. Zajisté se k nim řadí ta žena, která ti včera přišla říct, abys mne zabila. A mohou tu být i další. Jsi stejně ohrožena jako já,“ dodal.

„Proč?“

Povzdechl si. „Protože jsi nyní moje žena. Sasové tě mohou využít, aby dostali mě. Proto. A teď už se mne na nic dál neptej. Vyrazíme.“

„Jak by mohli tví nepřátelé použít mne, aby tě dostali?“ zeptala se ho. Očividně přehlížela jeho předchozí příkaz. Neodpověděl jí.

Odjeli z Londýna o několik minut později. Nicholaa jela s Roycem. Všimla si, že vojáci, kteří je nyní doprovázejí, jsou starší než ti, kteří s nimi jeli do Londýna. Mladší rytíři tentokrát procesí uzavírali.

„Kolik vojáků jede s námi?“ zeptala se Royce.

„Dost.“

Co to má znamenat? Nicholaa chtěla získat patřičnou odpověď. Royce však neměl náladu povídat si.

Když se večer konečně rozhodli vystavět tábor, byla Nicholaa tak unavená, že ji příliš nezajímalo, jakou náladu má její manžel. Usnula v malém stanu na hromadě kožešin, které jí přichystal Royce, ale když se v noci probudila, zjistila, že je schoulená v Roycově klíně. Netušila, jak se k němu dostala.

Další dva dny strávili v poměrném klidu. Třetí den dosáhli okraje pozemků Nicholaino panství. K pevnosti však dojedou teprve zítra ráno, neboť cestu ztíží strmé kopce. Budou muset zmírnit tempo.

Nicholae to nevadilo. Počasí se zlepšilo, stejně jako její nálada. Sluníčko pěkně svítlo a vítr již nebyl tak mrazivě pichlavý. Přemýšlela o věcech, které bude muset udělat, jakmile dorazí domů. Nejdříve si převleče šaty a pak se co nejrychleji vydá do kláštera za Justinem a Ulricem.

Při večeři se o tom zmínila Roycovi.

„Z Rosewoodu se nehneš ani na krok,“ prohlásil suše. Podal jí tlustý krajíc chleba. „Justin a Ulric přijedou za tebou.“

Manželova slova ji pobouřila. Určitě proto, že je za celý den pořádně unavená. „Proč mi pořád děláš nějaké potíže?“ zeptala se.

Její otázka ho očividně překvapila. „Já nedělám žádné potíže,“ pronesl.

Nečekaně ji uchopil a posadil si ji do klína. Jednou rukou ji objal kolem pasu. Když se snažila protestovat, zacpal jí ústa kouskem sýra.

Žádný z nich nepromluvil, dokud nedojedli. Pak se Nicholaa opřela o Roycovo rameno a řekla: „Až dojedeme domů, budeš se ke mně chovat opět hezky?“

To byla hloupá otázka! Vždycky se chová hezky – s výjimkou bitev. V nich se jeho povaha radikálně mění. Bože, je příliš unavený, aby přemýšlel o podobných věcech. „Tak co, jsi zralá do postele?“

„Jsem zralá k tomu, abych si promluvila se svým mužem,“ zamumlala. „Ráda bych si promluvila o naší budoucnosti.“

Zaklonila hlavu, aby mu viděla do obličeje, ale Royce se jen sklonil a políbil ji. Chtěl ji pouze přimět k tomu, aby upustila od dalšího vyptávání, ale polibek vyvolal silnější reakce.

Nebyl to letmý, jemný polibek. Naopak. Byl horký a žádostivý. Roycovi se zdálo, že jí nikdy nebude mít dost. Jeho jazyk usilovně hledal její. Jeho hluboký vzdech se smísil s jejím vzrušeným zasténáním.

Nicholaa během vteřiny zapomněla, kde vlastně jsou. Royce našťástí ne. Napřímil se a položil si její hlavu na rameno.

„Měla bys už jít spát,“ nařídil jí.

Nemohla mu odpovědět, neboť se příliš chvěla. Obličejem se dotýkala jeho hrudi a slyšela, jak i jeho srdce prudce bije. Náhle jí nevadilo, že je na ni trochu hrubý. To, co teď objevila, ji rozveselilo. I když by to Royce zřejmě nepřipustil, jejich polibek ho také vzrušil.

Krátce si povzdychla, zavřela oči a zívla. Téměř už usínala, když Royce zašeptal její jméno.

„Nicholao?“

„Ano, Royci?“

„Tvé ruce se uzdraví za dva dny.“

Jeho hlas zněl tvrdě, toužebně. „Ano?“ zeptala se s podivem, jak to tak přesně může vědět. Proč mu záleží na tom, jak dlouho se budou její ruce hojit z popálenin?

A pak si vzpomněla. Myslela si, že se bude milování trochu obávat, protože z neznámého jde vždy trochu strach. Její matka jí však vyprávěla, že mezi manžely je to běžná záležitost, která je nezbytná pro zachování rodu, navíc posvěcená církví.

Ale žádný z těchto důvodů neulehčil její obavy tak, jako Roycovy něžné dotyky. On po ní opravdu toužil. To bylo jediné, na čem jí nyní záleželo. Nicholaa náhle potřebovala, aby jí to řekl. „Budeš rád, až se mé ruce zahojí?“

Dlouhou dobu byl zticha. Pevněji ji stiskl kolem pasu a bradou se otíral o její hlavu. Teprve když už došla k závěru, že nic neřekne, promluvil. „Ano, Nicholao, budu velmi rád.“

Její srdce se rozbušilo, neboť v jeho hlase zazněla touha.

Nemohla dlouho usnout. Přemýšlela o všech povinnostech, které nyní bude muset jako manželka a paní Rosewoodu vykonávat.

Její matka ji naučila všemu, co by mladá dáma měla umět. Ale neřekla jí příliš o povinnostech, které má žena vůči svému manželovi. Nicholaa přesto věděla, že na ní bude záležet, aby jako paní Rosewoodu vytvořila šťastný a poklidný domov.

Matka ji vychovávala svým příkladem, nikdy ji o ničem nepoučovala. Otec rád vydával příkazy a matka je zdánlivě bez reptání přijímala. Ale svým jednáním ho vždycky přiměla k tomu, aby i on se k ní choval pěkně. Ať už za zdi pevnosti panovalo kdovíjaké pozdvižení, matka ho vždycky z cest vesele vítala. Někdy stávala Nicholaa s maminkou na schodech a čekala, až se otec vrátí. Když se konečně objevil, vypadal utmáceně, přesto stále hrozivě. Nicholaa se ho však nikdy nebála. Věděla, že maminka ho jediným úsměvem vytrhne z jeho špatné nálady.

Vždy to fungovalo. Než otec stačil dojít k prvnímu schodu, usmíval se také. Políbil svou ženu, vyzvedl Nicholau na ramena a pak prohlásil burácivým hlasem, že má hlad jako vlk.

Vzpomínka z dětství Nicholau uklidnila. Domov by měl být útočištěm, místem, kam se každý rád vrací. Ráj klidu a míru a – někdy – lásky.

Předsevzetí učinit z Roycova života peklo na zemi nyní zamítla. Nemůže jednat jako zlá fúrie. Je přece dospělá žena a bude se tak také chovat.

Je zde ještě Ulric, na kterého musí myslet. Při porodu přišel o matku a nyní se zdá, že i jeho otec zemřel. Thurston by se určitě ozval, kdyby přežil poslední bitvu.

Ona a Justin byli Ulricovými jedinými příbuznými. Je tu však také Royce. Bude ochoten stát se Ulricovým otcem? Naučí ho všemu, čemu by měl otec naučit syna? Nicholaa si vzpomněla, jak něžně držel Royce chlapce, když si pro ni přijel do kláštera. Ve svém nitru byla přesvědčena, že by Ulrica ochránil. Možná se za nějakou dobu o něj začne starat jako o vlastního.

Ulric potřebuje klidný domov. Nicholaa se proto rozhodla, že přestane být k muži kritická. Přizpůsobí se mu trochu a jeho to naučí také.

Nicholaa se k Roycovi přitiskla.

Okřikl ji, ať sebou pořád nevtří.

Jeho hlas zněl ospale a unaveně. Ačkoliv usínal, nepřestával ji hladit po zádech.

Cítila se spokojeně. Budoucnost se zdála být slibnější, zejména nyní, když si vše v klidu promyslela.

Vždyť to bylo tak jednoduché! Royce byl skvělým cvičitelem vojáků. Znal své povinnosti už dávno předtím, než jej Vilém označil za svého nejlepšího vojevůdce. Také Matilda jí vyprávěla příběhy o Roycových velkolepých činech. Velice na ni zapůsobily.

Nicholaa se rozhodla, že nebude zasahovat do manželských záležitostí, které souvisejí s výcvikem mužstva. On přece ví nejlépe, jak z nich vychovat dobré válečníky.

Ona si zas nenechá zasahovat do věcí spojených s chodem domácnosti. Ještě si ale není jista, jak toho dosáhne. Jedno však jisté je: bude žít společně s Roycem v míru a pokoji, i kdyby ho to mělo zabít.

Ano, pomyslela si. Royce bude trénovat své muže.

A ona bude trénovat jeho.

Nicholaa bláhově snila o šťastné budoucnosti, avšak hned následujícího rána byly její představy o společném soužití naplněném radostí a klidem podrobeny kruté zkoušce.

Jejich průvod se po hodině jízdy dostal k úzké cestě, která vedla průsmykem. Royce nejel jako první, byl uprostřed svých vojáků. Nicholaa jej těsně následovala, Royce ji vlastně přivázel k sobě, aby se mu neztratila. Náhle se Royce zastavil a oznámil předním vojákům, že převezme velení. Nicholau zanechal na úpatí kopce s několika vojáky, kteří ji obklopili ze všech stran, aby se jí nic nemohlo stát. Sám se pak vydal s dvaceti muži k vrcholu.

Terén, v němž se pohybují, je stvořený pro nečekaný útok, pomyslel si Royce. Cesta průsmykem byla tak úzká, že jeho muži byli nuceni jet jeden za druhým.

Royce se vrátil pro Nicholau, jakmile vyvedl první skupinu. Pomyslela si, že je zbytečně úzkostlivý. Vždyť už jsou téměř doma a Vilémovi odpůrci mají určitě jiné starosti, než dobývat nějaké osamělé panství.

Roycův výraz jí však napověděl, aby si svůj názor nechala raději pro sebe. Na druhé straně uznávala, že ji opatření, byť poněkud přehnaná, jež Royce učinil na ochranu ostatních, uklidňovala.

Proto ji náhlý útok zcela zaskočil. Došlo k němu v okamžiku, kdy do průsmyku dorazil poslední Roycův voják.

Royce vydal válečný pokřik. Jeho hlas zaburácel takovou silou, že málem spadla z koně. V minutě byla obklopena vojáky, kteří ji štíty chránili před případnými střelami.

Z okolních kopců na ně slétaly stovky šípů. Útočníci se rojili ze všech stran jako kobylinky.

Nicholaa sledovala, jak Royce vytáhl svůj meč. Pobídl koně do klusu a zamával mečem nad hlavou. Byl to úžasný pohled. A zároveň děsivý. Nicholaa si přetřásala otčenáš a modlila se, aby Bůh jejího muže ochraňoval.

Voják stojící za ní vykřikl a skácel se k zemi. Nicholaa se otočila a uviděla, že se objevili noví odpůrci. Vojáci, kteří ji ochraňovali, okamžitě

změnili taktiku. Jeden z nich plácl jejího koně a zavelel, aby ujížděla k západnímu hřebenu.

Nicholaa ovládala koně s obtížemi. Nemohla pořádně uchopit otěže. Kůň se místo na západ obrátil na východ. Voják na ni zavolal, že nesmí jet směrem, kudy se vydal Royce.

Nicholaa mu nevěnovala pozornost. Chtěla najít manžela, aby se ujistila, že je v pořádku. Očima ho hledala po kopcích a přitom se modlila.

Když ho konečně spatřila, byl i se svými vojáky na dosah první vlny útočníků.

Můj bože, proč je tak velký? Musí být velice snadné zasáhnout ho. Jistě ho nepřátelé zabijí jako prvního.

Nicholaa se snažila uklidnit svého koně. Nechtěla, aby ji Royce zahlédl. Kdyby nebyl pozorný, mohlo by ho to stát život. V okamžiku, kdy pobídla koně, aby jel na západ, ji oslnil paprsek slunce, který se odrazil od brnění jednoho z nepřátel.

Zvedla se ze sedla a zadívala se, odkud přichází. Osamělý jezdec, oblečený v saském bojovém rouchu, náhle zvedl ruku, aby dal znamení k útoku zbývajícím vojákům. Asi padesát saských bojovníků pokřikujících válečná hesla začalo sjíždět z hřebene.

Nicholaa nemohla odtrhnout oči z jejich vůdce. Slunce jej ozařovalo a dodávalo mu téměř mystického vzhledu. Světlo působilo tak, že se zdál být blíže, než ve skutečnosti byl.

Když se otočil v sedle a natáhl se pro šíp, spatřila Nicholaa jeho profil.

Nyní pochopila, co ji na něm tak fascinovalo. Saský vůdce namířil šíp a natáhl třetivu. Nicholaa začala křičet.

Její bratr Thurston byl živ. A byl připraven zabít Royce.

KAPITOLA 9

Royce se otočil v okamžiku, kdy uslyšel Nicholain výkřik. Zpomalil koně, kdežto Nicholaa svého pobídla do trysku. Dojela k Roycovi a vrhla se mu do náruče.

Učinila tak doslova na poslední chvíli. Šíp, který byl určen jejímu muži, zasáhl její rameno. Síla úderu ji přimáčkla k Roycovi. Royce ji zachytil a snažil se ji přitlačit k sedlu, aby ji mohl lépe chránit štítem. Pak ale zjistil, že je k němu vlastně přibodnuta. Šíp projel jejím ramenem a zapíchl se do jeho drátěné košile.

Roycovo zaúpění se rozlehlo po okolních kopcích. Obrátil koně a zamířil do lesů táhnoucích se na západ od bojiště. Nicholainy dlouhé zlaté vlasy zakrývaly její zranění. Ačkoliv Lawrence nevěděl přesně, co se stalo, baronův výkřik mu prozradil, že se přihodilo něco strašlivého. Pokynul proto třem zdatným vojákům, aby následovali Royce, a pak udělil pokyny, jak pokračovat v bitvě. Když viděl, že vše probíhá podle jeho příkazů, vydal se za svým pánem.

Royce si myslel, že Nicholaa omdlela. Byl by nakonec rád, protože by alespoň neucítila bolest, až jí bude z ramene šíp vytahovat.

Už se chystal sesednout, vtom Nicholaa řekla: „Odpusť mu, Royci. On to nevěděl. On to nemohl vědět.“

Royce nechápal, o čem hovoří. Ucítil, že mu ztěžkla v náručí, a věděl, že mu nyní nebude schopna odpovědět. Vlastně ani netušil, na co by se jí měl zeptat. Dosud jím lomcoval vztek nad tím, co sestálo.

Lawrence seskočil z koně a rozprostřel na zem svůj plášť. Natáhl ruce, aby převzal Nicholau z Roycova náručí. Royce zavrtěl hlavou. „Šíp nás stále spojuje,“ pronesl a jeho hlas se třásl úzkostí.

Nedovolil Lawrencovi, aby mu pomáhal. Když vytahoval bodec šípu ze své košile, třásl se mu rozrušením ruce. Pak se zhluboka nadechl a seskočil z koně. Nemohl snést pomyšlení na muka, která bude Nicholaa prožívat. Položil ji na plášť, ulomil konec šípu a prudkým pohybem jej vytáhl ze svalu.

Nicholaa vykřikla. Její utrpení mu drásalo srdce. Šeptal jí konejšivá slova. Rána, která po šípu zůstala, silně krvácela. Bylo nutné ji ošetřit.

Lawrence byl v těchto věcech mnohem zkušenější než Royce. Ačkoliv si toho byl Royce vědom, nedovolil mu, aby se Nicholas jen dotkl. Teprve až napotřetí jej Lawrence přesvědčil, že bude lépe, postará-li se o zranění sám.

Nicholaa se zrovna probírala ze mdlob, když Lawrence nalil na její ránu desinfekční prostředek, který pátil jako oheň. Tentokrát nevykřikla, ale přímo zařvala. Chtěla se na svého mučitele vrhnout, ale Royce ji zadržel. Kdyby měla u sebe dýku, možná by ho i zabila. Z Lawrencova starostlivého výrazu nakonec poznala, že jí chce pomoci. Její mysl se náhle rozjasnila. Uvědomila si, že na něj křičí, a zmlkla.

Royce klečel vedle ní a držel ji za druhé rameno. Nicholaa zachytila jeho mrazivý pohled a málem opět omdlela. Můj bože, vypadal příšerně rozzlobeně. Zdálo se, že by nejraději někoho zabil, a protože se díval přímo na ni, usoudila, že zřejmě ona má být onou obětí. Jak se může takhle na ni mračit? Vždyť mu právě zachránila život!

Ach, bože, její bratr Thurston se pokusil Royce zabít. Bylo toho na ni příliš moc. Panenko svatá, co má teď dělat? Thurston je tedy živ. Ale na jak dlouho?

Pohlédla na své rameno. Lawrence jí právě odřezával kus rukávu.

Nicholaa usoudila, že se nejedná o nijak zvlášť vážné zranění. Rána byla sice hluboká, ale krvácení už bylo téměř zastaveno.

Royce jí odvrátil obličej. „Nedívej se na to,“ nařídil jí. „Jenom by tě to ještě více bolelo.“

Jeho hlas se třásl. Myslela si, že se ovládá, aby na ni nekřičel.

Thurston tedy žije. Před chvílí však Royce málem zabil. Její manžel by se ho zřejmě také pokusil zabít, kdyby se mu naskytla příležitost. Co si počne?

Rozhodla se pro zbabělý manévr. S námahou se posadila a pak předstírala, že se jí zatočila hlava. Bezvládně dopadla vedle Royce a zašeptala několik omluv. Royce jí položil ruku kolem pasu, aby ji uklidnil.

Náhle se jí udělalo mdlo. Nevěděla, zda je to reakce na její podvod, anebo proto, že ztratila více krve, než si myslela.

Lawrence uchopil lem jejích šatů, odtrhl pruh látky a obvázal jí rameno.

Nicholaa se podívala na své ovázané ruce, pak na rameno a zavrtěla hlavou. Bože můj, jak vypadá! Od okamžiku, kdy potkala Royce, se jí smůla lepí na paty. Je samý šrám a modřina, má obvázané ruce od ramen až ke konečkům prstů. Bude-li to tak dál pokračovat, může být za týden mrtvá.

Rozhodla se, že své úvahy sdělí Roycovi, ale pak ji napadla spásná myšlenka. Bude předstírat, že si pamatuje pouze věci, které se udály od této chvíle. Požádala Royce, aby ji pevněji objal.

„Nevím, jestli znovu neomdlím,“ zašeptala. „Řekl bych, že usne,“ řekl Lawrence.

Royce přikývl. Roztřeseným hlasem poznamenal: „Ztratila asi příliš mnoho krve.“

„Ale ne, Royci,“ snažil se ho Lawrence povzbudit. „Nekrvácela dlouho. Za týden či za dva bude v pořádku.“

Když Lawrence dokončil svou práci, dovolil mu Royce, aby Nicholau podržel. Pak se vyšvihl na koně a usadil si ji do klína. Všiml si, že bílý obvaz na jejím rameně je nasáklý krví. „Můj bože, vždyť ona mi vykrvácí ještě dříve, než dojedeme domů,“ zamumlal.

Lawrence zavrtěl hlavou. „Krvácení už téměř přestalo,“ řekl. „Royci, nechápu, proč jsi tak vyděšený. To není smrtelné zranění.“

„Nemám náladu ti vysvětlovat, proč jsem vyděšený,“ přerušil ho Royce.

Vazal rychle přikývl na znamení souhlasu. Teprve v sedle se odvážil opět promluvit. „Proč do boje vůbec zasáhla? Musela přece vědět, že máš brnění, které tě ochrání.“

„Vůbec nepřemýšlela,“ odpověděl Royce. „Chtěla mě prostě bránit.“

Jeho vlastní vysvětlení se mu zdálo podivné.

„Nicholaa řekla cosi těsně potom... ale nechápal jsem, co tím myslí, Lawrenci. Obávám se, že tu něco nehraje...“

Royce svou myšlenku nedokončil. Jeden z jeho vojáků ho přerušil, neboť mu nabídl svůj plášť. Royce jej přijal a přikryl jím Nicholau.

Pak vydal rozkaz, aby jeho muži ustoupili. Bylo to vůbec poprvé, kdy přistoupil k takovému řešení. Ale nezdráhal se. Nicholaa teď byla důležitější než všechny bitvy. Na ničem jiném mu tolik nezáleželo.

Ukázalo se, že nebylo odkud ani před kým ustupovat. Lawrence se vrátil k Roycovi s hlášením, že útočníci zmizeli stejně rychle, jako se objevili.

Royce dlouho přemýšlel o podivném závěru bitvy. Ačkoliv měli útočníci výhodu prvního úderu, Royce by byl schopen zvrátit průběh boje na svou stranu, neboť jeho vojáci jsou mnohem zkušenější a lépe vycvičení než Sasové. Rovněž způsob jejich boje nenasvědčoval tomu, že by měli promyšlenou taktiku. Saští vojáci byli nedisciplinovaní a pro normanské lukostřelce představovali snadný cíl.

Royce se snažil po celou jízdu na Rosewood oddělit své myšlenky od emocí, což mu běžně nečinilo potíže. Dnes se však jeho duše ubírala svou cestou. Neustále si opakoval, že když zavelel k ústupu, konal pouze svou povinnost. Nicholaa byla jeho žena a jeho povinností bylo ochránit ji. Ale proč se mu ještě teď třesou ruce? A proč je vzteky bez sebe při myšlence, že byla zraněna?

K čertu, přestává celé záležitosti rozumět. Nicholaa mu pěkně zamotala hlavu. Jeho život byl pečlivě nalinkovaný, ale teď se Nicholaa vyskytuje v každé jeho myšlence.

Royce nedokázal pojmenovat změnu, která se v něm odehrávala až do doby, než dojeli na Rosewood. Teprve když vynášel Nicholau úzkým schodištěm do její komnaty, plně si uvědomil holou skutečnost.

Nejenže se o Nicholau staral a bál se o ni, navíc se do ní zamiloval.

Zjištění jej tak ohromilo, že Nicholau málem upustil. Rychle se vzpamatoval a při chůzi do jejího pokoje přemýšlel, jak je možné, že se zamiloval do tak tvrdohlavé a rozporuplné ženy. Vždyť mu většinu času čuchala nervy!

Pak učinil logický závěr. Není možné, aby ji miloval. Nevěděl přece, jak někoho milovat. Po celá léta byl vychováván jako bojovník, nikdy se neučil mít rád. A proto dospěl k jasnému rozhodnutí: nemůže Nicholau milovat.

Je docela v pořádku, když o ni bude pečovat, neboť je v podstatě jeho vlastnictvím. Ano, bude se o ni starat jako o jakýkoli jiný cenný majek.

Royce se cítil spokojenější, když si vše ujasnil. Své rozhodnutí vzápětí popřel tím, že nedovolil nikomu ze služebnictva, aby se o ni postaral. Baron Hugh jej sledoval, jak se snaží uložit Nicholau do postele, a nemohl zakrýt své pobavení. Royce se dvakrát nahnul nad lože, ale pokaždé, když se zvedl, měl Nicholau stále v náručí. Vypadalo to, jako by se od ní nechtěl ani na chvíličku odloučit.

Hughovi se přítele zželelo. Povolal jednu ze služebných, milou, kyprou pokušitelku jménem Clarisa, kterou se už druhý týden snažil svést. Pokynul jí, aby zůstala stranou, a pak nařídil Roycovi, aby položil Nicholau do postele. Poklepal mu po rameni a řekl: „Sundej si helmici a postarej se také trochu o vlastní pohodlí. Nicholau přenechej Clarise.“

Royce odmítl opustit pokoj. Hodil svou zbroj do rohu komnaty, složil ruce za zády a postavil se vedle postele. Všiml si, jak sebou Nicholaa trhla, když části jeho výstroje zařinčely. Slyšela je? Napadlo ho, že už se možná konečně probírá ze mdlob. Bože, dej, aby tomu tak bylo.

Nicholaa byla někde na rozhraní skutečného spánku a jeho pouhého předstírání. Bolest v rameni znatelně ustoupila, takže se nyní cítila mnohem lépe. Věděla však, že až se probudí, bude muset Roycovi vysvětlit, proč ho chtěla zachránit. Netušila zatím, co mu řekne.

Musí získat čas, aby si vše promyslela. Ještě pořád se nevzpamatovala ze zjištění, že její starší bratr žije – chválabohu. A poněvadž je jeho jedinou sestrou, cítí svou povinnost chránit ho. Je však nyní také Roycovou manželkou. Přisahal mu věrnost a rovněž jeho musí chránit. Bože, všechno je tak složité!

Nicholaa se začala chvět. Bála se jak o Thurstona, tak o Royce. Znala bratrovu tvrdohlavou povahu. Nevzdá se, dokud se mu nepodaří získat zpátky vládu nad tímto panstvím. Royce se však bez boje nevzdá. Jeden, anebo i oba mohou zemřít dříve, než bude vše urovnáno.

Nicholaa ale nechce přijít ani o jednoho! Co má tedy udělat? Má říci Roycovi pravdu? Může mu důvěřovat? A co když tím Thurstona zradí?

Její oči se zalily slzami. Potřebuje získat čas, aby si vše promyslela. Teprve pak bude moci něco udělat.

„Má bolesti,“ zamumlal Royce. „Chci, aby už netrpěla.“

Nicholaa zůstala ležet s očima zavřenýma. Moc si přála, aby ji Royce vzal do náručí a aby jí řekl, že se všechno urovná.

Vlastně nejvíce si přála, aby ji Royce miloval, třeba jenom trochu.

„Mohli bychom poslat někoho do kláštera, aby přivedl ošetřovatelku,“ navrhl Hugh.

Clarisa dokončila třídění věcí z Nicholainy zavazadla, mezi nimiž našla i noční košili. Když Nicholaa zaúpěla, dala se služebná do pláče. Upustila košili a začala si žmoulat lem rukávu. „Lady Nieholaa nesmí umřít,“ naříkala. „Co bychom si bez ní počali?“

„Přestaň vykládat hlouposti,“ okřikl ji Hugh. „Nieholaa neumírá. Ztratila jenom trochu více krve, to je vše.“ Clarisa přikývla a zvedla košili.

Hugh se postavil vedle Royce a podíval se na Nicholau. Promnul si bradku a zeptal se: „Byl to opravdu šíp, který –“

„Vrhla se přede mne, aby mě před ním zachránila,“ přerušil ho Royce.

„Neboj se, Royci, bude v pořádku,“ řekl znovu Hugh. „Máš náladu mi povyprávět, proč je tady? Myslel jsem, že ji chce náš král provdat za některého z udatných rytířů. Změnil snad král svůj názor?“

Royce zavrtěl hlavou. „Král ji skutečně provdal. Je teď mojí ženou,“

Hugh pozvedl obočí a usmál se. „Takže jsi ji nakonec vyhrál. Myslel jsem si, že se ti to povede.“

„Nebojoval jsem o ni,“ vysvětlil Royce. Malinko se pousmál. „Dalo by se říct, že ona si vybojovala mne.“

Hugh vybuchl smíchy. „Vidím, že je toho na vyprávění mnohem více. Dopovíš mi to u večeře. Teď se však vraťme k poslední události a vysvětlí mi, proč se tvá žena vrhla před tebe právě v okamžiku, kdy k tobě doletěl nepřátelský šíp. Měl jsi přece na sobě brnění, ne?“

„Samozřejmě.“

„Tak proč –“

„Dovím se odpověď, až se Nicholaa probudí.“

Nicholaa slyšela z jejich rozhovoru každé slovo. Z Roycova hlasu zněla odhodlanost přijít věci na kloub. Rozhodla se, že bude muset nejspíš ještě týden nebo dva předstírat bezvědomí, než přijde na to, jak naložit s Thurstonem. Nechce však Roycovi lhát. Dala mu slovo, takže ho musí dodržet.

„Modlím se k Bohu, aby Nicholaa poznala, až se probudí, kde je.“

Clarisina poznámka vzbudila pozornost obou baronů.

„Co to plácáš za nesmysly?“ zeptal se Hugh. „Samozřejmě že bude vědět, kde je.“

Clarisa zavrtěla hlavou. „Kdepak. Někdy se stane, že ten, kdo ztratí mnoho krve anebo se uhodí do hlavy, si na nic nepamatuje. Anebo všechno plete. Opravdu,“ dodala a opět jí bylo do pláče. „Možná mě paní vůbec nepozná.“

„Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel,“ poznamenal Hugh.

Royce po celou dobu konverzace nespustil oči z Nicholaina obličeje. Povšiml si, že se její křečovitý výraz náhle uvolnil a že nyní vypadá klidně.

Slyšela jejich rozhovor? „Nicholao, otevři oči,“ nařídil jí.

Neposlechla. Místo toho zasténala. Její hlas zněl teatrálně, vůbec ne přesvědčivě. Na co si to hraje?

Nemohl zakrýt svůj smích. Ano, Nicholaa bude v pořádku. Ulevilo se mu. „Až se probudíš, Nicholao, budeš mi muset odpovědět na pár otázek.“

Nereagovala. „Je ještě pořád v bezvědomí, můj pane,“ zašeptala Clarisa. „Je úplně vyčerpaná.“

Royce dlouze vzdychl. Počká tedy.

Uplynulo několik minut. Clarisa odešla, aby sehnala věci potřebné k převázání ran. Hugh se ujal zapálení ohně v krbu. Royce se nehnul ze svého místa vedle postele.

Konečně otevřela oči. Pohledem pomalu zabloudila k němu. Její oči byly jasné, nikoli zamlžené. To, jak se tvářila, byl spíš vyumělkovaný než pravdivý výraz.

Odhalil její záměr dřív, než promluvila.

„Kde to jsem?“ Nicholaa se rozhlédla po místnosti a pak se opět zadívala na Royce.

Přisedl k ní na okraj postele. „Jsi ve své komnatě,“ odpověděl. „Dlouho jsi spala.“

„Ano?“

Přikývl.

„A kdo jsi ty?“

Dostával vztek. Měl pravdu. Nicholaa slyšela Clarisinu poznámku. Uchopil její hlavu oběma rukama a pomalu se k ní sklonil. „Jsem tvůj manžel, Nicholao,“ zašeptal, „muž, kterého miluješ nejvíce ze všech.“

Tato slova způsobila reakci, jakou očekával. Překvapeně na něj zírala. „Ty si na mne nepamatuješ?“ zeptal se tiše.

Zatřásla hlavou. Usmál se. „Jsem ten, před nímž jsi klečela a prosila ho, ať si tě vezme. Jistě si pamatuješ, jak jsi žadonila –“

„Neprosila jsem tě, aby sis mě vzal, ty drzoune –“

Umlčel ji dlouhým polibkem. Když se zvedl, zamračila se na něj. Nic víc ho nemohlo potěšit. Podle něj byla na nejlepší cestě k uzdravení.

„Čekám, že mi vysvětlíš své chování, Nicholao.“

Dlouho neodpovídala. „Já vím,“ řekla nakonec a vzdychla.

„Ale ráda bych tě požádala, abys počkal, až se budu cítit lépe. Souhlasíš?“

Přikývl. „Chtěl bych také, abys mi slíbila, že už nikdy takovou hloupost neuděláš. Neumíš se ovládat, Nicholao.“

Jeho výrok se jí dotkl. Royce vstal a odešel ke dveřím. „Počkám do zítřka. Pak bych od tebe rád slyšel tvé doznání a omluvu. Teď můžeš odpočívat.“

Posadila se. Prudký pohyb rozbolavěl její rameno. „Snažila jsem se zachránit ti kůži, nevděčníku.“

Royce se nezastavil. „No, to ano,“ poznamenal v chůzi, „ale k tomu tě donutily ještě i jiné okolnosti, nemám pravdu?“

Neodpověděla mu. Záchvat vzteku ji vysílil. Padla zpět do lože. Tiše nadávala na svého manžela, vtom si všimla barona Hughu stojícího vedle krbu. Lekla se, že viděl, jak nedůstojně se chová. „Jen málokdy na někoho zvyšuji hlas,“ prohlásila. „Ale on mě vyprovokoval, barone.“

Hugh se usmál. „Ty oslovuješ svého manžela, ty starý blázne?“

Takže její nadávky slyšel také. Nicholaa si povzdychla. „Pouze když mě nikdo neposlouchá,“ přiznala se.

Přistoupil k posteli. „Jsi odpočínutá natolik, abys mi pověděla, co se ti stalo, Nicholao? Jsem fascinován tvými obinadly. Musela jsi zažít úžasná dobrodružství.“

Nicholaa se zamračila. „Prožila jsem nejtěžší týden svého života, barone.“

„Vypadá to tak.“

„Byla jsem zcela zdravá, dokud jsem nepotkala Royce.“

„Takže si myslíš, že on může za všechna zranění?“

„Nepřímě,“ pronesla nejistě.

Z toho, jak Hugh lapal po každém jejím slovíčku, Nicholaa usoudila, že by se rád dověděl co nejvíce podrobností. Ale jí se nechtělo cokoli líčit. Royce to udělá za ni. „To je na dlouhé vyprávění,“ zašeptala. „Na lítostivé. Já jen říkám, že je za všechno zodpovědný.“

„Kdo?“

„Royce.“

Zavřela oči a opět si vzdychla. Hugh pochopil, že chce odpočívat. Otočil se k odchodu.

„Nevím, proč jsem se obtěžovala zachraňovat mu život,“ zamumlala. „Vyjádřil vůbec svou vděčnost?“

Hugh se zastavil. Chtěl jí odpovědět, ale předběhla ho. „Ne, barone, nevyjádřil. A ani nebyl nadšen mým odvážným činem. Naopak, zlobil se na mne. Je nesnesitelný. Klidně mu můžete říct, co si o něm myslím.“

Opět zavřela oči. Hugh byl již po druhé na odchodu, když jej zastavila a přidala pár dalších názorů na Royce. O čtvrt hodiny později se mu konečně podařilo opustit její komnatu.

Royce ho potkal na dolním konci schodiště. „Zrovna jsem se chystal, že pro tebe pošlu,“ prohlásil. „Nicholaa si potřebuje odpočinout, Hughu.“

V jeho hlase bylo tolik nelibosti, že se Hugh musel zasmát. „Já jsem ji neunavoval,“ hájil se. „To ona spíš unavila mne, než mi vypověděla svůj názor na tebe. Chceš ho slyšet?“

Royce nezastíral podrážděnost. „Nejsem zvědavý na nějaké pitomosti. Nicholaa je nyní v bezpečí. Až se uzdraví, vysvětlím jí, jaké jsou její povinnosti.“

Royce se otočil ke dveřím, ale Hugh ho zastavil. „Pro tebe je to všechno jednoduché, že ano?“

„Samozřejmě,“ utrousil přes rameno Royce. Dal si záležet na tom, aby jeho hlas zněl nenuceně. „Jsem sice ženat krátce, Hughu, ale vím, že existuje jen jediný způsob, jak může manželský svazek fungovat ke spokojenosti obou. Já budu dávat rozkazy a ona bude poslouchat. Samozřejmě budu trpělivý. Zaslouží si, abych k ní byl trpělivý. Koneckonců, pro ni je manželství také něčím novým,“ dodal. „A až se přizpůsobí, všechno pro ni bude jednodušší. Musí mě jen poslouchat, Hughu. Není to zas tak složité.“

„A souhlasí Nicholaa s takovým diktátem?“ zeptal se Hugh.

„Časem bude,“ pronesl Royce. Jeho hlas zněl přísně, když dodal: „Chci mít klidný a pokojný domov.“

Zabouchl za sebou dveře.

Hugh se otočil a podíval se schodištěm nahoru. Ano, pomyslel si, Royce bude mít svůj klid. Ale Nicholaa si ho nejdříve omotá kolem prstu.

KAPITOLA 10

Rozhodla se, že bude přívětivá. Vyzkoušela už snad všechny finty. Byla dotěrná, rýpavá. Dokonce křičela. Nic nepomáhalo. Nicholaa začínala být zoufalá. Dospěla k závěru, že když bude laskavá, bude se k ní Royce chovat také laskavě. Možná pak bude i poslouchat, co říká.

Byl nejvyšší čas přivést na Rosewood malého Ulrica a Justina. Uplynuly už celé dva týdny, co se vrátili. Předpokládala, že Royce jejich převoz okamžitě zajistí, ale brzy se ukázalo, že se nemíní řídit jejími rozkazy. Vyhýbal se svým povinnostem stejně důkladně, jako se vyhýbal jí. Během posledních čtrnácti dnů ho viděla šestkrát nebo sedmkrát.

Prvních pár dnů jí jeho nevšímavost nevadila. Věděla, že se zlobí, protože mu dosud nevysvětlila, proč se ho snažila zachránit. Nicméně souhlasil s tím, že počká, až se uzdraví. Alespoň tak to pochopila z jejich rozhovoru, lépe řečeno z jeho nevýrazného přikývnutí.

Nyní, když o tom přemýšlela, dospěla k závěru, že ji Royce vlastně od té chvíle začal ignorovat.

Bylo načase uvést věci do pořádku. Chce být řádnou manželkou. Nesnáší, aby ji přehlížel. Vůbec se nechová jako manžel, pokud tak může soudit ze svých nepatrných znalostí týkajících se manželství.

Rovněž nespí v její komnatě. Clarisa jí prozradila, že se nastěhoval do severního pokoje, který patřil Nicholainým rodičům. Byla v něm veliká postel, která odpovídala rozměrům jejího dobře stavěného otce, a také obrovský krb, jenž musel vytopit prostor třikrát větší, než byl Nicholain malý pokoj.

Chápala, proč si Royce vybral právě tuto komnatu, stejně však je od něj neslušné, že s ní nespí v jednom pokoji. Je přece její manžel a manželé by měli spát vedle sebe. Mohl ji pozvat, aby s ním sdílela jeho lože... ale neučinil tak.

Nicholaa nechtěla, aby byly jejich vztahy napjaté. Cítila se mizerně. Dospěla k závěru, že bude muset ze své pýchy slevit. Není možné, aby nakonec nenašla způsob, jak v tom chodit.

Nejdříve zjistí, proč se jí Royce vyhýbá. Možná jeho odpověď nepřijme, ale rozhodně se ho zeptá.

Vykoupala se a umyla si vlasy ve voňavém mýdle a k večeři se hezky oblékla. Clarisa jí pomohla ustrojit se. Věrná služebná se rozplakala, když odstranila z Nicholainých rukou obvazy a uviděla jizvy.

Nicholaa se styděla. Zejména na levé ruce a na zápěstí byly jizvy hodně zřetelné. Nikdy se nepovažovala za ješitnou, ale teď si dělala starosti. Co když se Roycovi budou zdát odpudivé?

Rozhodla se, že odvede jeho pozornost jinam, a proto si oblékla své nejkrásnější šaty. Doufala, že se mu bude líbit jejich světle modrá barva. Šaty byly projmuté, i když ne příliš.

Možná by byl vhodnější oděv zlaté barvy. Nicholaa se nedokázala rozhodnout, a tak počkala, až přijde Clarisa. „Co myslíš, budou se mému muži líbit více ty modré šaty, anebo zlaté?“ zeptala se jí.

„Mně se líbí více modré, má paní, ale nemám tušení, kterým by dal přednost váš manžel.“

„Ani já ne,“ přiznala se Nicholaa. „Když o tom přemýšlím, vůbec nevím, čemu Royce dává přednost.“

Clarisa se pousmála nad podrážděností v hlase své paní. Uchopila kartáč a začala jí česat vlasy. Dvakrát jí upletla cop, ale pokaždé jej musela rozplést, neboť Nicholaa nevěděla, jak se má nechat učesat. Clarisa nikdy nezažila, že by Nicholae tolik záleželo na jejím vzhledu. „Co vás tak znervózňuje, paní?“

„Ale nic, jenom chci dnes večer vypadat hezky.“

Clarisa se usmála. „Chcete se někomu líbit?“

„Ano, svému muži,“ odpověděla Nicholaa. „Chci, aby si mě dnes všiml.“

„Hm, už chápu.“

Nicholaa byla ráda, že služka jí nevidí do obličeje. Cítila totiž, že rudne. „Mám skvělý plán.“

Clarisa se zasmála. „Vy máte vždycky skvělé plány.“

Nicholaa se pousmála nad služčíným oceněním. „V těchto neklidných časech musí být člověk vždy o krůček dál.“

„Má paní, nejistým časům je konec,“ pronesla Clarisa. „Váš manžel zavedl na našem panství pořádek.“

Nicholaa zavrtěla hlavou. Není divu, že je služka optimistická. Neví totiž, že je Thurston živ. Nicholaa své tajemství dosud nikomu nesvětila. Kdykoliv na něj pomyslela, sevřelo se jí srdce úzkostí.

„Pro někoho už válka skončila,“ zašeptala. „Pro jiné však teprve začala.“

„Copak je tohle za nesmysl, milady?“ zeptala se Clarisa. „Hovoříte teď asi o vašem manželství, vidíte? Ale mezi vámi dvěma nezuří válka. Jste jen trochu tvrdohlaví, chcete-li slyšet můj názor.“

Nicholaa nic nenamítala. „Povězte mi něco o svém plánu,“ vybídla ji služebná.

„Dnes večer budu milá a přívětivá,“ odpověděla Nicholaa. „Nenechám se od Royce vyprovokovat, ať řekne cokoli. Doufám, že až si uvědomí mou laskavost a přizpůsobivost, začne se ke mně chovat stejným způsobem. Pak snad také pochopí i důvody, proč zde chci mít svou rodinu.“

Clarisa nemohla skrýt své zklamání. Nicholaa viděla, jak se mračí, a zeptala se jí: „Tobě se nelíbí můj plán?“

„Ó ano, má paní,“ řekla. „Jsem jenom trošku zklamaná. Myslela jsem si, že chcete být hezká ze zcela jiných důvodů.“

Nicholaa si připevnila pás tak, aby jí přiléhál k bokům, a pak zasunula do jednoho z úzkých poutek malou dýku.

„Můj plán zahrnuje i další věci,“ řekla Nicholaa. „Nejsem příliš spokojená se svým manželstvím. S Roycem je velmi těžké vyjít. Možná sis všimla, že mne neustále ignoruje. Pokaždé, když s ním chci hovořit o Ulricovi a Justinovi, otočí se a jde pryč. Je neuvěřitelně drzý. Dříve, než dokončím svou žádost, je pryč.“

„Žádost?“ opakovala po ní Clarisa s úšklebkem. „Váš manžel odchází v okamžiku, když mu začnete něco nařizovat. Toho jsem si zase všimla já. V posledních týdnech vás vůbec nepoznávám, má paní. Poroučíte a křičíte jako nikdy předtím.“

Nicholaa věděla, že služebná mluví pravdu. Zahanbeně sklopila hlavu. „Můj manžel mě vždycky vyprovokuje,“ namítla. „Ale slibuji, že už nebudu nikdy křičet. Uznávám, že to není důstojné.“

Služka se usmála. „Nebudete už křičet, protože jste poznala, že to na vašeho muže neplatí.“

Nicholaa přikývla. „To taky,“ řekla. „Můžeš se přestat mračit, Clariso. Rozhodla jsem se, že je načase, abychom oba přistoupili ke kompromisům.“

„Chválabohu,“ řekla služebná. „Konečně mluvíte rozumně. Není správné, abyste spali odděleně. Doufám, že to chcete napravit.“

Nicholaa hleděla do ohně. Bože, cítila se rozpačitě. Nebylo pro ni jednoduché hovořit o osobních záležitostech. „Budu ho muset svést.“

Clarisa propukla v hlasitý smích. Nicholaa se na ni zamračila. „To je vážná věc,“ pronesla.

Počkala, až se služebná uklidní, a pak řekla: „Začneme s Roycem pěkně znova. Manželství je posvěcený svazek a mou povinností je dát svému muži děti.“

Než Clarisa stačila přikývnout, Nicholaa rychle pokračovala. „Nezáleží na tom, jak se to stane. Royce a já jsme nyní manželé. Musíme tuto skutečnost

přijmout a zkusit spolu žít v klidu. Myslím také na Ulrica. Je nezbytné, aby měl šťastný domov.“

„O tom mne nemusíte přesvědčovat, milady. S vaším plánem zcela souhlasím. Je tu však jeden problém. Royce se stále domnívá, že Ulric je váš syn?“

„Ano.“

Clarisa si povzdychla. „Pozná, že jste mu lhala, až se s vámi bude prvně milovat. Měla byste mu raději říct pravdu, než na ni přijde sám.“

Nicholaa zavrtěla hlavou. „Mám vážný důvod, proč mu lžu,“ řekla. „Musím Ulrica chránit. Pokud si budou Normani myslet, že je mým synem, nic se mu nestane.“

„Ale spousta věcí se už změnila,“ namítla Clarisa. „Snad si nemyslíte, že by mu váš manžel ublížil, kdyby se dověděl pravdu.“

Služebná vypadala rozzlobeně. Nicholaa poznala, že Clarisa stojí na Roycově straně. Toto zjištění ji potěšilo, i když nevěděla proč. „Od prvního okamžiku, kdy jsem potkala Royce, jsem věděla, že Ulricovi neublíží. Přesto hrozí, že by ho mohl využít, aby donutil Thurstona ke spolupráci. A toho se obávám.“

„Copak je to za hloupost?“ zeptala se Clarisa. „Obě víme, že je Thurston mrtev.“ Služebná se rychle pokřížovala. „Bůh ochraňuj jeho duši.“

„A co když není?“ zeptala se Nicholaa.

„Přesto věřím, že by dítě baron nezneužil.“

Nicholaa si povzdechla. Raději trochu pozměnila téma hovoru. „Vím, že manželství založené na podvodech a klamech je deprimující. Proto jsem také Roycovi slíbila, že už mu nebudu lhát.“

„Takže mu řeknete –“

„Všechno, ale nejdříve ho opiju,“ prohlásila Nicholaa. „Zbláznila jste se, milady?“

Nicholaa se zasmála. Zděšený výraz Clarisina obličej byl legrační. „Vím, co dělám,“ řekla Nicholaa. „Alice mi pověděla, že když chlapi vypijí příliš mnoho piva, nepamatují si, co jim kdo řekne. Přiznám se Roycovi, že jsem mu o Ulricovi lhala, a řeknu mu ještě další věci, které mne tíží. Pokud bude mít v hlavě, zapamatuje si do rána jenom střípky toho, co mu navykládám.“

Clarisa si pomyslela, že je to ten nejhoupější plán, jaký kdy slyšela. „Měla byste mít v záloze ještě nějaký jiný nápad, pokud vám tento selže,“ poradila jí. „Alice je hloupá, když vám dala takovou naivní radu. Opilý chlap obvykle myslí jen na to, jak vás dostat co nejrychleji do postele. A chce-li vás, nebude se na nic ohlížet, zvláště pak, když si myslí, že už máte nějaké zkušenosti.“

Nicholaa zavrtěla hlavou. „Royce by mi nikdy neublížil.“

„Určitě vám nebude chtít ublížit, ale –“

Clarisa nedokončila svou větu, neboť Nicholaa vyšla z komnaty. Chytla ji až na konci chodby. „Má paní, tentokrát jste si nevymyslela nejchytřejší plán. Dejte na má slova. Nemáte žádné zkušenosti, Bůh mi odpusť, že vás poučuji, ale já jich mám mnohem více než vy. Všimla jsem si, jak se na vás baron dívá. Je v něm něco divokého, jako by si přál, abyste mu něco vysvětlila...“

Došly až ke dveřím velkého sálu. Nicholaa služebnou láskyplně objala. „Uklidni se, Clariso.“

„Můj bože, zapomeňte na svou pýchu, Nicholao, a jednoduše přiznejte svou lež.“

„Má pýcha s tím nemá nic společného,“ poznamenala Nicholaa.

Clarisa zavrtěla hlavou. „Ba ne, má paní. Právě pýcha má co do činění s vaším plánem.“

Když Nieholaa opět zavrtěla nesouhlasně hlavou, služebná se vzdala. Ustoupila jí z cesty a nervózně si mnula ruce, jako by chtěla zakroutit Aliciným krkem. Nicholaa se přinutila k úsměvu a pomalým krokem se vydala za svým mužem.

Vypadal dnes večer velice hezky a přesto, že byl celý v černém, nepřipadal Nicholae nijak zasmušile. Stál před krbem vedle barona Hughy, s nímž něco horečnatě projednával. Nicholaa byla ráda, že se Hugh ještě nevydal na zpáteční cestu do Londýna. Plánoval to však v krátkém čase. Bude ho postrádat, už kvůli jeho vybranému chování. Navíc uměl hrát šachy. Nebyl sice vynikajícím hráčem, Nicholaa jej vždy brzy porazila, ale byl jediným člověkem, který ji přiměl soustředit se na hru. Když mu to jednoho večera řekla, smál se tak, že málem plakal. Byla to poněkud divná reakce na její kompliment, ale nic takového mu neřekla, aby nezranila jeho city.

Royce ji nikdy nevyzval, aby si s ním zahrála. Nicholaa by jeho nabídku stejně odmítla. Věděla, že by se nedokázala soustředit. Možná tak za rok či za dva, až si na něj a na jeho hezký zevnějšek zvykne. Pak snad bude schopna přemýšlet víc o hře než o něm. Nejen že si s ním zahraje, ale také ho porazí. Tato představa ji pobavila.

Nejdříve ji uviděl Hugh. Vypadal na chvíli překvapeně, ale pak se poklonil a přivítal ji.

Konečně si jí všiml i Royce. Pokynul, aby přistoupila blíže.

Nicholaa sice poslechla jeho příkazu, ale skřípěla přitom zuby. Zastavila se na půl metru od něj, a když byla v půlce úklony, vzpomněla si, že by Royce mohl uvidět její jizvy. Rychle se proto napřímila a schovala ruce za záda.

Hugh jí řekl, že dnes vypadá moc hezky. Royce naopak neřekl vůbec nic. Nicholaa však nedopustí, aby jí zkazil náladu. Zůstala stát s odhodláním, že pokojně a trpělivě vyčká, až pánové dokončí svůj rozhovor.

„Klidně pokračujte ve své rozmluvě,“ řekla. „Nechtěla jsem vás rušit.“

Hugh se otočil k Roycovi a zeptal se: „Kterou část hradu hodláš zbourat nejdříve?“

Nicholaa vydechla překvapením. „Ty chceš zbourat můj domov?“

Neviditelně se jí ulevilo. Royce jí pak vysvětlil. „Hodlám však vyspravit svůj domov. Spoustu zdí je nutno vyztužit anebo znovu postavit.“

„Proč?“

„Protože tomu tak chci.“

Jeho postoj ji pobavil. Usmála se. „Děkuji za vysvětlení.“

„Nemáš zač.“

V jeho očích se zablýsklo. Ihned si toho všimla. Nechápala, co je muk smíchu. „Nechtěla jsem se tě vyptávat, Royci,“ řekla a sklonila hlavu tak, aby vypadala pokud možno pokorně. „Pouze mne zajímalo, jaké jsou tvé plány. Co uděláš s touto pevností je tvoje záležitost.“

Podívala se na něj a zachytila jeho úsměv. Dodala si odvahy. Být příjemná je nakonec snazší, než si myslela.

Roycovi vrtalo hlavou, co Nicholaa zamýšlí. Nikdy ji neviděl, že by byla tak pokorná. Poslední dva týdny byly tvrdou zkouškou... posilující zkouškou, usoudil. Byly okamžiky, kdy se mu zdálo, jako by se ocitl uprostřed větrné smrště. Musel však uznat, že se mu líbí, jak se ho Nicholaa snaží chytře přelstít.

Nyní se chová pokorně. To ji musí stát hodně přemáhání. Royce se stále usmíval a pokračoval: „Takže ti nebude vadit, když nechám tuto budovu zbourat a postavit novou?“

A protože před chvílí prohlásil, že chce zdi pouze vyztužit a přistavět nové, s klidem zalhala: „Ne, nebude.“

„Jsem z toho nějaký popletený,“ vmísil se do hovoru Hugh. „Myslel jsem, že chceš hrad zbourat tak jako tak.“

„To chci,“ souhlasil Royce. „Ale rozhodl jsem se, že se nejdříve zeptám, co si o tom myslí má žena. Vyrůstala zde, Hughu, a proto jsem se domníval, že by mohla těžce nést, kdybych jej zničil. Nyní však vidím –“

„Ale já to opravdu těžce nesu,“ vyhrkla Nicholaa.

„Před chvílí jsi však řekla –“

Zapomněla, že chtěla zůstat klidná. „Ať tě ani nenapadne zbourat můj domov, Royci.“ Pozvedl obočí.

Nicholaa dlouze vzdychla. Nemínila na něj křičet. „Doufám, že tuhle část hradu necháš na pokoji.“

„Pak jsi ale nebyla upřímná, když jsi řekla –“

„Snažila jsem se ti přizpůsobit,“ přerušila ho. „Bůh je mým svědkem, ale není to možné. Nemohli bychom tuto věc odložit a povečeřet?“

Hugh vřele souhlasil. Přispěchal ke stolu, odkud zavolal na Clarisu, aby přinesla jídlo.

Nicholaa se otočila, aby Hugha následovala. Royce ji však zadržel. „Chci, abys mi řkala pravdu. Vždycky,“ nařídil jí.

Pohlédla na něj. „Snažím se,“ odsekla mu. „Ráda bych ti vyhověla.“

Tato odpověď ho zarazila. „Proč?“

„Protože když vyhovím já tobě,“ odpověděla, „vyhovíš snad i ty mně.“

Zašklebil se. „A v čem bych ti měl vyhovět?“ zeptal se. Pomalu si ji přitáhl k sobě.

„Necháš přivést malého Ulrica a Justina,“ řekla.

„To můžu klidně udělat,“ řekl vesele a přidržel jí bradu. „Ihned, jakmile mi vysvětlíš, co se stalo v den, kdy nás napadli Sasové.“

„Ještě pořád trváš na tom, abych se omluvila, že jsem vám zasáhla do boje?“ Přikývl.

Natáhla se a políbila jej. Byl to něžný, letmý polibek. „Vysvětlím ti vše dnes večer, Royci. Doufám, že až uslyšíš pravdu, nebudeš trvat na tom, abych se ti omluvila. Neudělala jsem nic špatného. Možná že se pak budeš chtít omluvit ty mně. Víš, jak se to dělá, že ano?“

Usmívala se na něj tak mile, vypadala úplně nevinně. Bylo těžké uvěřit tomu, jak se chovala v posledních čtrnácti dnech.

„Nicholao?“

„Ano, Royci?“

„Ty bys dokázala člověka opít.“

Můj bože, v to doufá. A nejen obrazně. Málem propukla v hlasitý smích.

Na tvářích se jí objevily opět dolíčky. Pokušení bylo tak veliké, že se mu dalo jen stěží odolat. Royce se však rozhodl ignorovat ji dotud, než si uvědomí, že její příkazy a požadavky nejsou k ničemu. Musí nejdříve pochopit svou úlohu v jeho domácnosti.

On nemůže ustoupit od toho, co si předsevzal. Chce, aby mu byla Nicholaa oddaná a věrná a Bůh ví, že se jí dříve nedotkne, dokud taková nebude. K čertu, on sám v tomto manželství trpí nejvíce. Royce si to uvědomoval stále. Nicholaa je ještě nevinná, a tak nemůže chápat, jakými mukami on prochází. Nemá nejmenší ponětí o tom, jak je svůdná. A když se na něj usměje, stěží dokáže myslet na něco jiného, než jak ji pomilovat. Jeho žena netuší, jakého naplnění a radosti by mohli při milování dosáhnout, a půjde-li to dál takovým tempem jako dosud, bude z ní stará ženská dřív, než na to vůbec přijde.

Možná by měl změnit taktiku. Tato myšlenka ho napadla v okamžiku, když jí prsty pročešával vlasy. Pak ji přidržel, aby se mohl pomalu přiblížit k jejím ústům. Chtěl jí dát krátký polibek, ale jeho žena byla tak měkká a žádoucí, že se od ní nemohl odtrhnout. Jeho jazyk vyhledal její a dlouho se s ním mazlil. Jeho touha vzrůstala.

Když ho Nicholaa objala kolem pasu a přitiskla k sobě, nevydržel, aby slabě nezasténal. Polibky byly žhavější, vášnivější. Jeho ústa vyžadovala víc

a víc, až se začal trást dychtivostí. Bylo načase přestat. Tady nebylo místo pro intimní projevy náklonnosti. Royce se pomalu odtáhl. I Nicholaa se ovládla. Byl tak potěšen jejím chováním, že ji musel znovu políbit.

Konečně ji přestal líbat a Nicholaa se trásla jako osika. Malátně se o něj opřela. Podržel ji, chvíli počkal, až se oba uklidní, a pak jí pohlédl zpřímá do očí. Zašeptal: „Chci tě, Nicholao.“

Drsnost jeho hlasu ji nevylekala. Naopak, byla jeho konstatováním potěšena. „Jsem ráda, Royci. I já tě chci. Tak by tomu mělo mezi manžely být, ne?“

Pohládl ji po tváři. „Ano, mělo, ačkoliv ve skutečnosti se to stává málokdy.“

Nicholaa nevěděla, co dál říct. Nemohla se na něj vynadívat. Ani on nepřestával na ni hledět. Zůstali by tak stát snad po celou věčnost, kdyby se k nim nedonesl Clarisin smích. Royce se pohnul jako první. Chytil Nicholau za ruku a vedl ji ke stolu.

Nicholaa rozhořčeně zavrtěla hlavou, když viděla, jak baron Hugh laškovně přimáčkne Clarisu ke zdi. Dychtivě ji okousával ucho a Clarise se to očividně zamlouvalo. Teprve když si všimla, že ji její paní pozoruje, vymanila se z Hughova sevření a rychle se vytratila do kuchyně. Hugh lítostivě povzdychl. „Je radost za ní běhat,“ zamumlal, když usedal ke stolu.

Royce se posadil do čela stolu. Nicholaa si sedla po jeho pravici a naproti ní se usadil Hugh.

Alice čekala při vchodu do kuchyně, až dá paní znamení, kdy má začít rozlévat nápoje. Na stole již byly přichystány tři stříbrné poháry. Jakmile jí Nicholaa pokynula, rychle přiběhla s plným džbánem piva a všem hojně nalila. Zejména Roycovi. Baron jí nic neřekl, neboť si myslel, že to dělá z pouhé horlivosti.

Nicholaa okamžitě pozvedla pohár a navrhla, aby si připili na zdraví. Stále se snažila zakrývat před Roycem své jizvy. Dlouze se napila, aby její manžel nepojal nějaké podezření.

Nicholaa pokračovala v připíjení na zdraví, dokud nevyjmenovala snad všechny důležité lidi Anglie kromě podkoního. I jemu by připila na zdraví, kdyby nezačali nosit na stůl. Nejdříve se objevil pečený bažant, poté přinesli čerstvě upečený tmavý chléb a kus žlutavého sýra. Nicholaa nechala přidat do jídla trochu více soli, aby byl Royce nucen více pít. Sama však na to posléze zapomněla, a protože se s chutí pustila do jídla, nezanedbávala ani pití.

Roycovi netrvalo dlouho přijít na to, že Nicholaa něco kuje. Pokaždé, když se napil, objevila se bryskně Alice, aby mu doplnila pohár. Správně odhadl, že se na něj Nicholaa s Alicí domluvily. Významně na sebe vždycky mrkly.

Jeho žena ho chce opít, uvědomil si. Vždy, když byl jeho pohár doplněn, ulil nenápadně půlku do Nicholaino poháru. Během hodiny jí začala klesat víčka. Jen s námahou dokázala sedět na své židličce. Neslušně se opřela lokty o stůl a dlaní si podepřela bradu.

„Řekl bych, že tohle je nejhorší jídlo, které jsem tady jedl,“ prohlásil Hugh. „Je v něm více soli než masa, Royci.“

„Hm, asi máš pravdu,“ souhlasil Royce.

Hugh se postavil. „Jsem dnes večer nějaký unavený. Jdu si lehnout. Kdepak je asi moje sladká Clarisa?“

„Schovává se v kuchyni,“ vyhrkla Nicholaa. Pak se omluvila za přesolenou večeři a popřála Hughovi dobrou noc. Neuvědomila si, jak pomalu artikuluje a jak neupraveně vypadá. Vlasy jí z půlky zakrývaly obličej. Nicholaa se však soustředila na to, aby udržela hlavu v dlaních.

Royce nebyl jejím stavem příliš nadšen. Počkal, až Hugh odejde, potom pokynul Alici, aby odešla také, a otočil se k Nicholae. Zrovna když ji chtěl vyzvat, aby mu vysvětlila své chování, zvedla se a málem spadla ze židle. Royce ji zachytil dříve, než dopadla na zem, a posadil si ji do klína.

Svět se kolem Nicholay točil. Chtěla Royce obejmout kolem krku, ale pak si vzpomněla na své jizvy. Zachumlala ruce do šatů.

„Co to děláš?“ zeptal se jí. „Schovávám před tebou ruce.“

„Proč?“

„Nechci, abys viděl mé jizvy. Jsou ošklivé,“ pronesla. Přitiskla svůj obličej k jeho rameni. „Hezky voníš, Royci. Jarním povětří.“

Royce si nevšímal její poklony a uchopil její ruce tak, aby na ně viděl. Donutil ji, aby rozevřela dlaně. Zranění muselo ještě stále bolet, neboť kůže se sotva zahojila.

Když nic neříkal, zašeptala: „Jsou ošklivé, že?“

„Ne.“

Odtáhla se od něj, aby viděla, jestli si z ní nedělá legraci. Royce se málem musel smát, když viděl její nabručený výraz. Pramínek vlasů jí splýval přes levé oko. Vypadala, jako by už napůl spala.

„Musíš mi říct pravdu,“ prohlásila. „Jsou ošklivé.“

„Ne, nejsou.“

„Nejsou hezké.“

„Ne.“

„Tak jaké jsou?“

Jeho smích byl naplněn něžností. „Jsou to prostě jizvy, Nicholao.“

Upokojila se. Slíbal jí mraky z čela. „Už nejsem bez chyb,“ řekla vesele. „Co na to řekneš teď?“ Nečekala, až odpoví. „Drž mne, Royci. Když se hýbeš, všechno se kolem mne točí.“

Protože se vůbec nepohnul, nevěděl, co jí má na to říct. Ještě stále se díval na její ruce a povšiml si, že má na prstech dva tvrdé mozoly.

„Od čeho máš ty mozoly?“ zeptal se.

Hlavou narazila do jeho brady, když se pokoušela prsty si prohlédnout. „Jaké mozoly?“ zeptala se nechápavě.

Royce vzdychl. „Ty na druhé ruce,“ poznamenal a zvedl její pravou ruku. Zamračila se úsilím, když ji prozkoumávala, a pak se usmála. „Á, tyhle mozoly. Jsou od dvou smyček. Od čeho jiného by byly?“

Zmátla ho. „Od jakých smyček?“

„Takových, jimiž se protáhnou prsty.“

Zavřel oči a modlil se, aby měl víc trpělivosti. „Ale od čeho jsou ty smyčky, Nicholao?“ pobídl ji.

„Od mého praku.“

„Od čeho?“

Přitulila se k němu a přemýšlela, proč se jí tak hloupě vyptává. Pak si vzpomněla, že ho uhodila kamenem. A protože se rozhodla, že s ním bude hovořit otevřeně, bude se muset přiznat.

„Kámen, který tě udeřil, vylétl z mého praku. Ale k tomu jsem se už přiznala, ne? I k tomu, že mi tě nebylo líto. Mohla jsem tě klidně zabít, kdybych chtěla.“

Hlasitě zívla a pak dodala: „Thurston mě naučil, jak prak správně používat.“

Royce si uvědomil, že mu Nicholaa už dříve naznačovala, že to byla ona, kdo ho udeřil. Samozřejmě ji tenkrát nevěřil. Dnes však ano.

„Můj bože, jsem tak ospalá.“

Royce vzdychl. Rozhodl se opustit téma praku a dostat se k jádru věci, jež ho zajímala více. Musí tak učinit co nejdříve, dokud Nicholaa neupadne do opilecké dřímoty.

„Tys mě chtěla opít?“ zeptal se.

„Hm, chtěla.“

„A proč?“

„Abych tě mohla svést.“

„Myslíš si, že k tomu mne musíš nejdřív opít?“

Přikývla. Temenem hlavy ho opět uhodila do brady. Poškrábala se, aby zahнала bolest. „Jsi opilý, že? Vypil jsi nejméně dvanáct pohárů piva. Já jsem to počítala.“

Přepočítala se alespoň o osm Čísí, pokud ovšem nepočítala omylem své vlastní.

„Už jsi byla někdy opilá, Nicholao?“

Málem mu vyskočila z klína. „Bože dobrý, nikdy! To by se na dámu ani neslušelo, že ne? Pouze děvky se opíjejí. Kromě toho, mně pivo nechutná.“

„Chtělaš mě přechytračit, že?“ vybleptal ze sebe Royce, jako by byl opilý.

Usmála se. „A povedlo se mi to,“ pronesla pyšně. „Opila jsem tě, ani sis toho nevšímal. Nebylo to ode mne chytré?“

„Ještě jsi mi ale pořád nevysvětlila proč,“ připomněl jí Royce.

„Myslím si, že jsi velice hezký, Royci. Ale to už víš.“

Toto vysvětlení bylo nesmyslné. Nezlobil se však. Spíš byl překvapen. „Ty si opravdu myslíš, že jsem hezký?“

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Víš, připravila jsem si určitý plán. Zdá se, že jde všechno pěkně podle něj.“

„Jaký plán?“

„No, teď, když jsi opilý, můžu se ti přiznat ke všem lžím. Jsi příliš unavený na to, aby ses na mne zlobil. Pak tě hodlám svést. Jednoduché, co říkáš?“

„Ne,“ odpověděl. „Co je na něm jednoduchého?“

„Ráno, až se probudíš, nebudeš si pamatovat, o čem jsem ti vlastně povídala.“

Jeho žena uvažovala jako hloupá slepice. „A co když si to budu pamatovat?“

Dlouho se mračila a pak odpověděla. „No tak si budeš něco pamatovat, ale vyspíš se se mnou. To mi poradila Alice.“

„Pro lásku boží, Nicholao –“

Rýpla ho do ramene. „Dobrý plán, ne?“

Obrátil oči v sloup. To byl výmysl! „Nicholao, proč všechno komplikuješ?“ zeptal se. „Oč jednodušší by bylo, kdybys mi vše vysvětlila.“

„Royci, to je můj plán, ne tvůj. A vůbec, svými otázkami mě jenom mateš.“

Nicholaa byla rozrušená. Do očí jí vstoupily slzy a vypadala, jako by se chtěla každou chvilinku rozplakat.

Snažil se ji uklidnit. „No, dobrá,“ řekl. „Budeme se řídit tvým plánem. Začneme tedy se lžemi, ano? A pak můžeme přistoupit k mému svádění, chceš-li.“

„To bude moje svádění.“

Nehádal se s ní. „Předpokládám, že mi chceš povědět o více lžích než o jedné, že?“

„Ano.“

„Kterou začneš nejdřív?“

„Tou velkou.“

Když nepokračovala, pobídl ji. „Já čekám, Nicholao.“

„Nejsem Ulricova matka.“

Ztuhla a čekala, co se stane. Royce neřekl ani slovo. Pohlédla na něj, aby viděla, jestli se mračí. Nemračil se. Dodala si odvahy. „Nikdy jsem nebyla vdaná.“

„Chápu.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nechápeš,“ zašeptala. „Myslíš si, že mám určité zkušenosti, ale opak je pravda.“

Zase nic neřekl. Nevěděla, co si má o tom myslet. Možná že jí nerozumí.
„Royci, nejspíš tě to rozčílí, a mně je to upřímně líto, ale já jsem ještě...“

Nedokázala se vyjádřit. Slitoval se nad ní. „Ty jsi ještě panna?“

„Ano.“

„A ty si myslíš, že budu proto zlobit?“

„Nemusíš se na mne usmívat, Royci. Ale musel ses o tom dovědět dříve, než tě svedu.“ Zamračila se na něj. „Asi bys to poznal, že?“

„Ano, nejspíš ano.“

„Takže chápeš?“ zeptala se. Nahnula se dozadu a málem by upadla, kdyby ji Royce nedržel pevně kolem pasu.

„Zítřka si nebudeš nic pamatovat. Nebudeš vědět, že malý Ulric patří ve skutečnosti mému bratrovi. Nebyl by v bezpečí, obzvlášť kdybys zjistil, že Thurston stále žije.“

Začínala opět zavírat oči. Royce ji přitáhl blíž k sobě. „Nicholao, vím, že máš trochu problém soustředit se. Ale chci, abys rozuměla tomu, co ti teď řeknu.“

„Dobrá.“

„Ty se mě bojíš?“

„Jenom trošku.“

„Chtěl bych, aby ses mne nebála. Ani trošku,“ zašeptal. Stiskl ji, aby zdůraznil svá slova, a pak pokračoval. „Víš, máš mnohem výbušnější povahu než já.“

Dlouho o této poznámce přemýšlela a nakonec přikývla. „Děkuji ti, muži.“

Royce se zarazil. „To nebyla poklona, ale jen konstatování holého faktu.“

„Připouštím, že občas trochu zvýším hlas.“

„Odbíháš od tématu, Nicholao. Chtěl bych hovořit o neopodstatněném strachu, který ze mne máš.“

„Není neopodstatněný,“ zamručela. „Taky se tě nijak zvlášť nebojím. Jsem spíš opatrná, to je všechno.“

„Je dobré být opatrný, ale nechápu, proč bys měla být opatrná vůči mně. Ať uděláš co uděláš, nikdy ti neublížím.“

„Ubližuješ mi, když mě přehlížíš.“

„To je něco jiného.“

Vzdychla. „Nechápu, proč by to mělo být jiné.“

„Řekni mi, co se přihodilo ten den, kdy jsme byli napadeni.“

„Připletla jsem se ti do cesty.“

„Já vím. Ale řekni mi proč.“

„Neměla bych,“ zašeptala. „Dobrá tedy, řeknu ti to. Nevím ale, jestli se nebudeš na Thurstona zlobit. Prosím, zkus ho pochopit. Nevěděl, koho chce zabít. Vlastně, pravděpodobně tě chtěl zabít, ale nevěděl, že jsi můj manžel.“

„Nicholao, nemůžeš mi to vysvětlit trochu jasněji?“ nařídil jí. „Thurston žije? To mi chceš říct?“

„Ach, bože, jak jsi to uhádl?“

„Tvůj bratr se spojil s ostatními odpůrci proti králi Vilémovi.“

Jeho rychlé uvažování ji ohromilo. „Tys to věděl?“

Nepřipomněl jí, že mu to před chvílí sama řekla. „A Thurston je Ulricův otec, že?“

„Ano,“ vykřikla. „Ale ráno už nebudeš vědět, komu patří, že ne? Slib mi to.“

Royce se náhle rozzlobil. „Opravdu si myslíš, že bych ublížil dítěti jenom proto, že jeho otec je můj nepřítel?“

Stulila se k jeho rameni. „Ne, neublížil bys mu, ale mohl bys ho použít proti Thurstonovi. Můj bratr vedl vojáky, kteří nás napadli, Royci. Viděla jsem ho.“

„K. čertu, Nicholao, nikdy bych Ulrica k ničemu takovému nezneužil. Jak si to jen můžeš myslet...“

Přestal protestovat, neboť si uvědomil, že už dítě jednou využil, aby vylákal Nicholau z kláštera. Od ní to byla nakonec jen logická úvaha, že to provede znovu.

Jeho hněv opadl. Přemýšlel o informacích, které mu Nicholaa dala. „Nicholao? Poznala jsi svého bratra předtím, anebo potom, když tě zasáhl šíp?“

Objala ho kolem krku. Začala si hrát s jeho vlasy. Přerušil její zábavu tím, že jí chytl za ruce. „Odpověz mi,“ nařídil jí.

Povzddechla si. „Předtím,“ řekla. „Byl to Thurstonův šíp a tys měl být jeho cílem.“

Něžně se usmál. „Tak proto jsi zakřičela, že?“

„Bála jsem se o tebe,“ řekla. Políbila ho na bradu a znovu se o něj opřela. „Nemůžeš vinit mého bratra z toho, co se stalo.“

Nevěděl, že tam jsem. Má mě rád, Royci. Nikdy by mi záměrně neublížil.“

Konečně vše do sebe zapadalo. Thurston si v okamžiku, kdy vystřelil šíp, musel uvědomit, co způsobil. Nemohl si nevšimnout Nicholainých zlatých vlasů. Royce si vzpomněl, že zaslechl útrpný výkřik, jenž splynul s jeho vlastním bojovým pokřikem. Ano, Thurston viděl, co způsobil. Proto také zavelel k ústupu.

Bože, chudák Nicholaa! Od chvíle, kdy potkala Royce, má neustále nějaké potíže. Royce ji políbil na čelo, postavil se a objal ji kolem ramen.

„Pochybuješ, že mě má Thurston rád?“ zeptala se.

„Ne, nepochybují o tom,“ odpověděl. „Ale pochybuji, jestli má dobrý zrak,“ dodal mručivě. „Měl u všech rohatých –“

„Thurston má skvělý zrak,“ prohlásila. „Já mám ale lepší. Věřil bys, že dokážu svým prakem zasáhnout kterýkoli cíl?“

Natáhla se a pohládila malou jizvu na jeho čele. „Přesně sem jsem tě chtěla zasáhnout, Royci.“

Uvědomil si, s jakým pobavením to řekla. „Nelituješ, že jsi zranila svého muže?“ zeptal se.

„V té době jsi ještě nebyl můj muž,“ odpověděla. „Někdy také střílím z luku.“ Políbila ho opět na bradu a pak zašeptala: „Vždycky mířím přesně. První rytíř, kterého ke mně král Vilém poslal, si odnesl můj šíp domů.“

Royce ji právě nesl do schodů. Zastavil se a pohlédl na ni. Vypadala spokojeně. „To tys střelila Gregoryho do zadku?“

Protože si ráno nebude nic pamatovat, pomyslela si Nicholaa, s klidem se mu může přiznat. „Ne do zadku, ale těsně pod zadek, do stehna. Nebylo to těžké zranění, Royci. Musela jsem ho však nějak zastavit.“

Zavrtěl hlavou. „Říkalas ale, že se o obranu pevnosti staral jeden z velitelů tvého bratra. Byla to pravda, anebo sis zase vymýšlela?“

„Ne, John po nějakou dobu hájil naši pevnost.“

„A tys mu v tom pomáhala?“

„Jenom občas.“ Opřela se o jeho rameno. „Hezky voníš, Royci.“

Zřejmě zapomněla, že už mu to jednou řekla. Vynesl ji po schodech, minul její komnatu a došel až ke své. Jeho panoš, tmavovlasý chlapec jménem Trevor, čekal na svého pána, aby mu pomohl. Royce jej propustil kývnutím hlavy a zavřel za sebou dveře.

V krbu praskal oheň. Pokoj byl příjemně vyhřátý. Royce přešel k posteli a sedl si na ni i s Nicholau v náručí.

Myslel si, že usnula, dokud neřekla: „Všiml sis, jak jsem se dnes večer na tebe sladce usmívala?“

Její hlas zněl ospale. „Všiml,“ poznamenal.

„Máma říkala, že na sladké chytneš více hmyzu než na kyselé.“

Tento výrok jej zmátl. „Panebože, a proč bys ho měla chytat?“

„Koho?“

„Hmyz přece.“

„Já ale nechci chytat hmyz,“ zamumlala. „Já chci chytit tebe.“ Pane na nebi, přála si, aby jí manžel přestal pohazovat ze strany na stranu. Pevně uchopila jeho rameno, aby pohyb zastavila. Hlava se jí točila a bylo jí nevolno.

„Nicholao?“ řekl. „A co bude s tvým plánem...“

„S jakým p lánem?“

Vzdal to. Držel ji v náručí a čekal, až usne. Pak ji uloží do postele.

Nedokázal se na ni dlouho zlobit, přestože se neustále pokoušela s ním nějak manipulovat. Royce pochopil, proč to dělá. Snažila se udržet svou rodinu pohromadě všemi možnými způsoby.

Nějakou dobu zřejmě potrvá, než se mu naučí důvěřovat. Pak možná dokáží žít spolu v klidu a míru. Chtěl, aby byla šťastná. Nevěděl, jak by toho měl dosáhnout. Bude muset také vyřešit záležitost s Thurstonem. K čertu, měl ho zabít. To by však Nicholau jistě utrápilo.

Roycevi se zdálo, že se nachází v slepé uličce. Stejně na tom byla i Nicholaa. Zoufale se snažila chránit před Roycem svého bratra, a zároveň Royce před bratrem.

Royce přemýšlel, co udělat. Očima sklouzl na Nicholau, jež ležela vedle něj pouze v tenké košilce. Chtěl ji přikrýt, ale pak si to rozmyslel. Pomalu zatáhl za hedvábnou šňůrku košile. Ruce se mu třásly, když se dotkl její pokožky.

Panebože, má nádhernou postavu. Její prsa byla plná, pas neuvěřitelně štíhlý a jemné křivky boků nemohly být dokonalejší.

Royce si svlékl šaty a natáhl se vedle své ženy. Pokud se ho Nicholaa nedotkne, vydrží snad ta muka mít ji u sebe tak blízko, a nemilovat se s ní.

Roycevi trvalo dlouho, než usnul. Všechny záležitosti, jichž se Nicholaa obávala, mu vířily hlavou. A pak se v mysli vrátil k jedné její poznámce, již řekla s takovou upřímností, že nepochyboval o tom, že ji myslela vážně.

Chtěla ho svést.

Co víc by si muž mohl přát!

KAPITOLA 11

Nicholaa se probudila do zvuku, jenž připomínal hučení vodopádu. Dlouho jí trvalo, než zjistila, co to vlastně je, a přišla na to, teprve až se pohnula.

Pak ucítila Royce. Jeho paže ji svírala kolem pasu. Oba spali na boku, Nicholaa zadkem zavrtaná do jeho klína. Nohy měli vzájemně propletené. Příšerný zvuk vycházel odněkud za ní. Bylo to Roycovo chrápání.

Nicholaa se chtěla pomalu vymanit z jeho objetí, ale Royce ji v okamžiku, kdy už se převracela na břicho, přitáhl opět k sobě.

Tento pohyb ji málem zabil. Hlava jí třesla, jako by se chtěla rozpadnout na tisíc kousíčků. Znehybněla. Její žaludek se vzápětí uklidnil. Její mysl však ne. Panebože, co se to minulou noc stalo? Vůbec si nemohla vzpomenout.

Spala se svým mužem. To byl jediný fakt, jímž si byla jista. Nanic jiného si nepamatuje.

Podářilo se jí ho opít, anebo tomu bylo naopak? Nicholaa zavřela oči. S bolestí hlavy se nedokázala soustředit. Možná, že když se ještě trochu prospí, vzpomene si, co se stalo.

Royce se probudil jen o pár minut později. Oknem proudil do místnosti čerstvý ranní vzduch. Nadzvedl se, aby se na Nicholau podíval. Měla zavřené oči. Myslel si, že předstírá spánek, aby mu nemusela nic vysvětlovat.

Jemně do ní strčil. Zamručela.

„Nicholao?“ zašeptal její jméno.

Zareagovala, jako by na ni zakřičel. Rukama si rychle zakryla uši.

„Spíš ještě?“ zeptal se a nahnul se nad ni.

Nicholae se chtělo zvracet. Pomalu otevřela oči a podívala se na něj. První, co ji napadlo, bylo, že Royce nevypadá nijak zkroušeně. Naopak, byl v dobré kondici. A vypadal spokojeně. Pramínek vlasů, jenž mu padal do čela, mu propůjčoval chlapecký vzhled. Kdyby měla sílu, sčesala by mu ho dozadu. Royce asi nepotřebuje tolik spát jako ona, pomyslela si. Jeho oči se smály a zdálo se, že je připraven rozdat si to s celým světem.

Royce došel k závěru, že Nicholaa dnes ráno vypadá děsivě. Oči měla podlité krví a její obličej vypadal jako nějaká posmrtná maska. Následky nadměrné konzumace piva, usoudil. Jeho ženě dnes nebude nejlépe.

Když ji pozoroval, opět usnula. Naklonil se k ní, aby ji políbil na čelo, a pak se obrátil na svou stranu postele, že vstane. Jeho pohyb Nicholau probudil. Přitáhla na sebe přikrývku, neboť se celá třásla.

Všiml si toho. „Není ti dobře, Nicholao?“ zeptal se.

Jestli nepřestane řvát, umřu, prolétlo Nicholae hlavou. „Jsem v pořádku,“ zašeptala.

Zasmál se. Jeho žena promluvila, jako by ji někdo rdousil.

Royce patřil zřejmě mezi lidi, kteří toho nejvíce namluví ráno. Po celou dobu, kdy se oblékal, vedl jednostrannou konverzaci. Byl veselý a čilý. Nicholaa by mu nejraději vrazila do úst roubík. Nebylo to od ní pěkné, takhle uvažovat, ale nemohla si pomoci.

Royce na ni křikl svůj pozdrav a práskl za sebou dveřmi. Zde však jeho krutost nekončila. Na schodech potkal Clarisu a přikázal jí, aby přinesla své paní plný podnos jídla.

Když jí Clarisa o deset minut později přistrčila jídlo až pod nos, Nicholaa doslova vystřelila z postele a vrhla se k prázdnému vědru.

Celé dopoledne se pak snažila uklidnit svůj žaludek, zastavit točení hlavy a nabrat trochu síly. Kolem poledne se už cítila lépe. Nakonec se ustrojila do zelených šatů, ale zase si je převlékla, jakmile Clarisa poznamenala, že odpovídají barvě jejího obličej. Dle mínění služebné jí dnes více bude slušet královská modř. Kůže na hlavě bolela Nicholau tak, že nedovolila, aby jí služebná splela vlasy do copů. Jen při česání musela zatínat zuby, a proto si je nechala pouze svázat stuhou.

„Povíte mi, co se stalo minulou noc?“ zeptala se zvědavě služka.

„Vůbec nevím, co se minulou noc přihodilo, má milá,“ zašeptala Nicholaa.

„Byla jste úplně nahá, když jste dnes ráno vstala. Něco se určitě muselo stát,“ dodala Clarisa s tajemným úsměvem.

„Můj bože, opravdu jsem byla nahá? Ach, Clariso, vůbec na nic si nepamatuji. Co mám dělat?“

Služebná pokrčila rameny. „Budete se muset zeptat svého manžela, co se stalo. Ale nejdříve byste se měla trochu projít. Čerstvý vzduch vám udělá dobře.“

„Ano, půjdu ven. Možná si pak sama vzpomenu.“

Clarisa přikývla. „Má paní, necítíte se trochu rozbolavělá?“

„No, bolí mě hlava.“

„Nemám na mysli zrovna hlavu,“ řekla Clarisa. Podala Nicholae plášť.

„A cos měla na mysli?“ zeptala se Nicholaa.

„Na tom nezáleží,“ zašveholila služebná. „Běžte se nadýchat čerstvého vzduchu. Časem za vámi přijdu.“

Nicholaa doufala, že má služka pravdu. Ráda by si vzpomněla, co napovídala Roycovi. Ale nejvíc ji zajímalo, co se přihodilo v ložnici.

Chladný vzduch jí pročistil hlavu. Cítila se mnohem lépe, ale přesto její paměť stále selhávala.

Na zpáteční cestě přes dvůr potkala svého muže. „Royci? Ráda bych se tě zeptala na minulou noc.“

„A co bys chtěla vědět?“

Přistoupila k němu blíže, aby ji nikdo jiný neslyšel, a pak se jej stydlivě zeptala: „Vypil jsi včera trochu více piva?“

„Ne.“

„Ale já ano.“

Zvedl jí bradu, aby jí viděl do obličeje. „Ano.“ Vypadal vážně, ale ne nazlobeně. „Nepamatuji si, co se stalo,“ zašeptala. „Co jsem dělala?“

„Mluvila.“

„A co jsi dělal ty?“

„Poslouchal.“

Zamračila se. „Ach, prosím, neztěžuj mi to. Řekni mi, o čem jsem mluvila. Ráda bych to věděla.“

Rozhodl se, že ji trochu potrápí. „Popovídáme si o tom dnes večer, ano?“ pronesl a chystal se odejít.

Chytila ho za rameno. „Prosím,“ zašeptala. „Odpověz mi alespoň na jednu otázku.“

Otočil se k ní. „Nu dobrá,“ souhlasil. „Co si přeješ vědět?“

Při své otázce musela sklopit zrak. Nedokázala podívat se mu do očí. „Uspokojila jsem tě minulou noc?“

Stud v hlase a červeň v jejích tvářích mu prozradily, co má na mysli. Chtěla slyšet, jestli ho uspokojila v posteli. Zkřížil ruce za zády a čekal, až se na něj podívá. Když k němu konečně vzhlédla, zavrtěl hlavou. „Ne zcela.“

„Promiň, že jsem tě zklamala,“ zašeptala. „Je to poprvé vždycky trochu... nešikovné, že?“

„Ne.“ Jeho hlas zpřísněl. „Mělo by to být pro tebe přece jednoduché.“

Vzdychla. Ten chlap nemá v sobě kouska srdce! Do očí jí vhrkly slzy. „Nemám žádné zkušenosti, Royci,“ zamumlala. „Ne, nemáš, to bylo zcela evidentní,“ popíchl ji. „A to tě zklamalo?“

„Samozřejmě,“ pronesl Royce líně. „Nicholao, říkat pravdu není nikdy na škodu, ať už máš, anebo nemáš zkušenosti.“

Její oči se rozšířily. Můj ty bože, každý z nich mluví o něčem úplně jiném! Vlastně se jí docela ulevilo. Ne však na dlouho. Royce se usmál. Pochopila, že ji popletl schválně.

„Ale já nemluvila o přiznávání pravdy,“ zamumlala.

„Já vím.“

Royce byl opravdu ukrutník. Rozhodla se, že dál už v hovoru pokračovat nebude. Otočila se k odchodu. Tentokrát ji zadržel on. „Jak už jsem řekl, Nicholao, promluvíme si o tom večer.“

I když se na něj mračila, přitáhl ji k sobě a jaksepatří políbil. Přestože kolem nich procházelo několik vojáků, Nicholaa v tu chvíli zapoměla na své okolí. Nemyslela na nic jiného, než že by Royce líbala celou věčnost.

Nakonec sevření uvolnil a zamručel: „Líbí se mi, když se ti to líbí.“

Usmála se. „Hm, a já jsem zase ráda, že se to líbí tobě.“ Políbil ji na čelo. „Zítřka přivedu Ulrica a Justina. Spokojená?“

Místo odpovědi ho pevně objala.

Dvojici vyrušil Lawrence. Potřeboval s Roycem něco projednat. Nicholaa Royce pustila ze své náruče a chvátala domů. Byla tak nadšena zprávou o Ulricovi a Justinovi, že se stěží dokázala ovládnout. Bude muset před jejich příchodem stihnout tolik věcí! Justin se může ubytovat v její komnatě a Ulric bude spát s ní a s Roycem.

Royce o všem informovala při večeři. Pokazil jí však náladu, když zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Ulric bude spát v tvé komnatě a Justin s ostatními vojáky.“

„Ale je to můj bratr,“ namítla. „Neměl by...“

Když jí stiskl ruku, přestala mu odporovat. Protože je Hugh sledoval, Nicholaa usoudila, že si Royce nepřeje, aby se před ním hádali.

„Projednáme to později,“ navrhla a usmála se směrem k Hughovi.

„Ne, nic projednávat nebudeme,“ prohlásil Royce. „Stane se tak, jak jsem řekl.“

A opět jí zmáčkl ruku. Nicholaa mu stisk s úsměvem opětovala. Royce byl její smělostí překvapen.

„Zítřka se vracím do Londýna,“ oznámil Hugh. „Nicholao, doufám, že si se mnou ještě naposledy zahrajete šachy.“

„Budete se zlobit, když vás opět porazím?“ zeptala se.

Hugh se usmíval. Nicholaa si nejdříve myslela, že je to proto, že ho škádlí kvůli porážce, ale pak si uvědomila, že Hugh celou dobu sleduje jejich tichou válku kdo s koho. Snažila se odtáhnout ruku, ale Royce jí to nemínil dovolit.

„Já se nikdy nezlobím, Nicholao,“ prohlásil Hugh. „Tentokrát však vyhraju. Doposud jsem si s vámi jen tak zahrával, ale protože ráno odjíždím, rozhodl jsem se, že vás porazím. Raději se připravte na to, že se možná dnes večer budete zlobit vy.“

Usmála se jeho zaslepené sebedůvěře. 1 Royce to nutilo k smíchu. „Nerad bych tě zklamal, Hughu,“ vložil se do hovoru. „Ale Nicholaa dnes večer nemá čas. Musíme si spolu něco vyjasnit.“

Stiskl jí obě ruce, aby dal najevo, že nechce slyšet žádné námitky. Nicholaa se nelíbil výraz v jeho očích ani to, jak měl zaťaté zuby. Takhle vypadal vždy, když ji hodlal poučovat.

Hugh byl nespokojen, že mu uniká poslední příležitost zahrát si s Nicholao partii šachu. „Škoda, ale prosit tě nebudu,“ řekl Roycovi.

Nicholaa si uvědomila, že Hugh vypadá jako dítě, jemuž byla odebrána jeho oblíbená hračka. Nechtěla, aby byl zklamán. „Myslím, že bychom si mohli zahrát jednu rychlou hru,“ řekla Roycovi. „Porazím Hugha několika tahy. Můžeš mi udělit svou lekci, zatímco budu hrát.“

Nicholae připadal její návrh vstřícný. Roycovi se však očividně nezamlouval. Zuřivě se zamračil. „Nemíním ti udělovat žádnou lekci,“ prohlásil. „Chci si s tebou o něčem vážném promluvit.“

Rozladěně na něj pohlédla. Nejraději by si také nasupeně odfrkla, ale takové projevy se pro dámu nehodí. „Máš na mysli rozmluvu, jakou jsme vedli na cestě do Londýna, kdy ty jsi řečnil a já jenom poslouchala?“ Nečekala, až jí odpoví, a otočila se k Hughovi. „Podle mne to spíš vypadá na lekci,“ řekla.

Hugh se snažil nesmát se. Zdálo se, že Nicholaa vědomě pokouší manželovu trpělivost. Royce nevypadal nadšeně. Pustil její ruku, opřel se zády o opěradlo židle a složil ruce na prsa. Jeho pohled by dokázal zapálit oheň.

Nicholaa se nuceně usmívala. Její muž ji hodlá poučovat a ona chce, aby to přiznal. „Vycházím pouze z toho, jak se ke mně chováš.“

Jeho žena neměla vůbec žádnou disciplínu, když si dovolila hádat se s ním před hostem. Nezáleží na tom, že Hugh je Roycův dobrý přítel. Otázky, které s ní chtěl projednat, byly osobního charakteru a daly by se nazvat rodinnými záležitostmi. Měla by chápat, že není vhodné zatahovat cizí lidi do jejich soukromých problémů.

„Dobrá, můžeš si zahrát jednu šachovou partii,“ řekl. „Ale jenom jednu. Souhlasíš, Hughu?“

Jeho přítel přiskočil ke krbu, na jehož římse stály dřevěné šachové figurky. Radostně si přitom mnul ruce.

Nicholaa se usmála a obrátila se k Roycovi. „Já také souhlasím.“

Royce pozvedl obočí. „S čím souhlasíš?“

„Abychom si zahráli pouze jednu hru.“

„Na tvůj názor jsem se neptal, Nicholao.“ Royce se usmál, když tuto větu vyřkl.

Zavrtěla hlavou. „Někdy se mi zdá, že se s tebou opravdu nedá vyjít, Royci.“

„Jenom někdy?“

Nicholaa byla ráda, že jejich hovor přerušila Alice, která přišla posbírat nádobí ze stolu. „Doufám, že časem svůj postoj změníš,“ zašeptala manželovi do ucha. A aby unikla jeho případným poznámkám, postavila se a pomohla Alici s nádobím.

Stůl byl uklizen a Hugh položil doprostřed šachovnici a kolem ní šachové figurky. Jedna z nich se skutálela ke kraji a spadla na zem. Nicholaa se lekla.

„Prosím vás, Hughu, buďte opatrný. Ty figurky vlastnoručně vyřezával můj otec. Nechtěla bych, aby se jim něco stalo.“

Hugh figurku sebral, prohlédl ji a vyleštil rukávem své tuniky. „Je téměř jako nová, Nicholao. Doopravdy je vyřezával váš otec? Podívej se, Royce, není to kus krásné práce? Všimni si, jak detailně jsou například vyvedeny helmice. Váš otec, Nicholao, měl velmi šikovné ruce.“

Royce uchopil jednu figurku a podržel ji blíže u svíce, aby na ni lépe viděl. Nicholaa se k němu zezadu postavila, položila mu ruce na ramena a naklonila se přes něho, aby si prohlédla figurku zároveň s ním. Royce držel v ruce černou královnu. „Vidíš ten zářez na její koruně? Vzpomínám si, jak se to stalo. Když otec figurky vyřezával, vyprávěl nám zároveň veselé historky, které omílal pořád dokola. Vždycky se při nich tolik nasmál, až se jednou řízl do palce a udělal nechtě vrub do koruny černé královny.“ Nahnula se ještě více dopředu, až skoro visela přes Roycovo rameno.

Její mírný hlas uklidňoval jako závan teplého větríku. „A smáli jste se, i když jste slyšeli otcovy příběhy už po několikáté?“ zeptal se.

Než mu odpovéděla, usmála se. Měl blažený pocit, když spatřil v jejích očích jiskřičky. Rád ji viděl takhle bezstarostnou. „Samozřejmě jsme se smáli. Maminka říkala, že by byl tatínek smutný, kdybychom se nesmáli.“

„Takže mamince záleželo na tom, aby otec byl šťastný?“

Nicholaa přikývla. „Stejně jako mně záleží na tom, abys byl šťastný ty.“ Zatvářila se náhle velmi vážně. „Překvapilo tě to?“ zeptala se. „Žena by se měla starat o svého muže. Tak by to mělo být.“

Royce se na ni pátravě zadíval. Vypadalo to, jako by k němu po celou dobu mluvila cizím jazykem.

Nicholae se zdálo, že je Royce nějak zaražený. Musí ho rozveselit. Políbila ho.

Její spontánní reakce ho překvapila. Nicholaa se zastyděla a chtěla se od něho trochu odtáhnout, ale Royce jí v tom zabránil.

„Vyprávěj mi o ostatních figurkách,“ požádal ji zastřeným hlasem.

„Opravdu tě to zajímá, anebo to chceš slyšet z pouhé zdvořilosti?“

Zašklebil se. „Já nejsem nikdy zdvořilý. Jsem naopak nesnesitelný.“

Škádľil ji. Prozradily ho jeho zářící oči. „A víš, že máš v očích krásné stříbrné tečky?“ zeptala se.

Teprve nyní si uvědomila, že nejsou v místnosti sami. Zčervenala. Sedla si naproti Hughovi. „Vidíš, jak se bílá královna naklání na stranu? Tak to je zas Justinova práce. Chtěl ji opravit. Bylo mu teprve osm devět let, takže se otec na něj ani nezlobil. Poznamenal jen, že se mu Justin snažil pomoci. V naší rodině se každý nějak podílel na výrobě těchto figurek.“

„A s čím jsi pomáhala ty?“ zeptal se Royce. „Který kousek je poznamenan tvou prací?“

„Já s maminkou jsme natřely figurky barvou. Černé maminka, bílé já.“

„Je to překrásná sada,“ poznamenal Hugh. Ale pak zhurta dodal: „Zanechte řečí, Nicholao, a dejme se do hry.“

„Vy jste náš host,“ řekla Nicholaa, „proto byste měl táhnout první.“

Hugh přikývl. „Připravte se na obranu.“

„Jsem připravena,“ odpověděla Nieholaa. Mrkla na Royce, což byl od ní další nečekaný projev, a pokračovala: „Některé z mých nejhezčích vzpomínek se váží právě k této sadě šachových figurek. Bohužel jsou to jediné, co mi zbylo po rodičích. Musím si pamatovat všechny příběhy, Royci, abych je pak mohla vyprávět našim dětem.“

Hugh přemýšlel nad prvním tahem nejméně pět minut. Nieholaa se jen letmo podívala na šachovnici a pak vyjela pěšcem.

„Zachovávání tradic je pro tebe velmi důležité, že, Nicholao?“ zeptal se Royce.

Hugh poklepal prsty o stůl a dumal o dalším tahu. Soustředěním se až mračil. Nicholaa začala šeptat, aby jej nerušila. „Ano, tradice jsou pro mne důležité. Pro tebe snad ne?“

„Ale ano, zejména ty, které nabádají říkat pravdu za všech okolností.“

Nicholaa na něho nabručeně pohlédla. Mezitím udělal Hugh další tah. Nieholaa nedala baronovi příležitost, aby si na chvilku oddechl. Okamžitě táhla.

„Ale co jiné staré zvyky. Jsou pro tebe důležité?“ vyzvídala dále.

Royce pokrčil rameny. „Nepřemýšlel jsem o tom.“

„Pro mne je důležitá tahle hra,“ zamručel Hugh. „Tak už ho přestaňte škádlit, Nicholao, a soustřed'te se na hru.“

Oba udělali další tři tahy, ale pak se Nicholaa obrátila opět k Roycovi sledujícím se zaujetím hru. Pokaždé když Nicholaa ukončila svůj tah, usmál se. Zajímalo by ji, na co její manžel myslí.

„Měly by být pro tebe důležité,“ vyhrkla.

„Co?“

„Tradice.“

„Proč?“ zeptal se Royce. Nahnul se víc nad stůl, aby lépe viděl, co se děje na šachovnici.

„Protože jsou důležité pro mne. Šach, Hughu.“

„To ještě nemůže být šach.“

Nicholaa se na něj soucitně zadívala. „Máte obklíčenou královnu.“

„Ale nemám,“ odmítl přijmout Hugh její výrok.

Nicholaa se přestala usmívat, rychle přesunula svého střelce a vyřadila Hughovu královnu ze hry.

Royce stěží postřehl, co se přihodilo. Po prvních dvou tazích se domníval, že její mazanost je jen shoda náhod. Nyní musel svůj názor poopravit. Celou hru měla nenápadně, ale přesně promyšlenou. Musí uznat, že je skvělá.

Hugh se chytil za hlavu. „Stačilo jen osm tahů, aby mě porazila.“

Nicholaa se k němu natáhla a pohladila ho po rameni. „S každou hrou jste ale lepší a lepší, Hughu.“

Napřímil se. „Ne, nejsem,“ zamručel. „To vy jste ke mně příliš laskavá, Nicholao. Přesto vám za tu milosrdnou lež děkuji.“

„Ale já vám nelžu,“ vykřikla a kvapně pohlédla na svého muže. „Opravdu jste se zlepšil.“

Hugh zavrtěl hlavou. Postavil se, uctivě se Nicholae poklonil a pak prohlásil, že jde spát. „Zdá se, že budu postrádat více tvou ženu než tebe, Royci,“ zavolal na ně, když došel ke dveřím.

„Hugh je na královském dvoře považován za dobrého hráče šachu,“ připomněl Royce.

Nicholaa se usmála. Ve tvářích se jí objevily dolíčky. „Já jsem však lepší.“

Nemohl popřít její sebejistou poznámku. Byla opravdu lepší. „Ano, jsi lepší,“ uznal. „I já jsem lepší než on.“

„Možná,“ připustila. „S tebou však hrát nebudu. Kdybych tě porazila, zlobil by ses.“

Její výrok ho donutil k smíchu. „Neboj se, nezlobil bych se, Nicholao. Ty bys mě totiž neporazila.“

Pohled, jakým se na něj podívala, mu prozradil, že mu nevěří. Chystala se vstát, aby uložila šachy zpět na krbovou římsu, ale Royce ji chytil za ruku.

„Zůstaň sedět, Nicholao. Můžeme si teď v klidu promluvit.“

Postavil se. Nicholaa si krátce povzdechla. Shladila si vlasy z čela, opřela se lokty o stůl a usmála se na Royce. Její muž se přemístil k protější straně stolu, kde zůstal stát. Vypadal jako věž trčící nad okolní krajinou.

„Jsem připravena ti naslouchat,“ prohlásila.

„Co se včerejší noci týče...“

„Ano?“

„Byl to od tebe další pokus jak mnou manipulovat, že?“ Royce trpělivě čekal, že mu přizná svůj plán opít ho. Hodlal z ní dostat pravdu, i kdyby mu to mělo trvat celou věčnost. „Ano, Royci, snažila jsem se o to.“

Její rychlé doznání jej překvapilo. „Ale tvůj plán nevyšel, že?“

„Ne, nevyšel.“

„Pamatuješ si, cos mi říkala?“

Nicholau začínalo bolet za krkem. Přála si, aby si Royce buď sedl, anebo ustoupil o několik kroků dozadu. „Jen nepatrně,“ přiznala se. „Myslím, že jsem ti řekla, že Ulric je syn mého bratra. Anebo jsi to uhádl?“

Chtěl jí odpovědět, ale pak si to rozmyslel. „Dobrá, Nicholao,“ řekl suše. „Jakou hru se mnou hraješ teď?“

„Žádnou.“

„Tak proč se mnou najednou ve všem souhlasíš?“ Nesměle pokrčila rameny. „Slíbila jsem ti, že budu pravdomluvná.“

„A ty si myslíš, žes byla ke mně minulou noc pravdomluvná?“

„Chtěla jsem ti včera říct pár věcí,“ odvětila. „Určitě jsem ti řekla pravdu o své rodině. Ano, nelhala jsem ti.“

„Ale nejdříve jsi mě chtěla opít.“

Přikývla. „Myslela jsem si, že takhle budeš pravdu lehčeji přijímat.“

Zavrtěl hlavou. „Myslela sis, že mi vnutíš své představy.“

„Já vím, můžeš to chápat i takto,“ pronesla. „Připouštím, že to byl hloupý plán, Royci. Spokojen?“

„To by mohl být dobrý začátek,“ poznamenal.

„Kvůli tomu jsem to udělala. Přála bych si, abychom mohli začít znovu.“

„Opravdu?“

Zadívala se na své ruce. „Chci, abychom dobře vycházeli.“ Její hlas zněl toužebně. Royce na ni chvíli hleděl a přemýšlel, jestli to myslí upřímně. „Je to pro tebe důležité?“ zeptal se.

„Jistě.“ Podívala se na něj. „Velmi důležité.“ Věřil jí. Usmál se.

„Má odpověď tě pobavila?“ zeptala se.

Nedal jí čas, aby si všimla změny v jeho chování. „Nejsem rád. 1 já bych si přál, abychom si rozuměli,“ dodal stroze.

Její oči se rozšířily překvapením. Říkal to tak pravdivě. Přikývl.

I ona přikývla.

K čertu, vzala mu vítr z plachet! Veškerá jeho bouřlivost byla ta tam. Najednou se cítil neohrabaně jako mladé páže, jež si neví rady se svými novými povinnostmi.

„Nu, alespoň v tomhle jsme zajedno,“ řekl.

Opět přikývla a chtěla vstát. Royce se otočil a dal si ruce za záda.

Nicholaa se zase posadila. Věděla, co bude následovat. Její bezvýhradný souhlas se vším ho nezastavil. Nastal čas, aby jí udělil přednášku. „Manžel musí mít jistotu, že mu jeho žena vždycky říká pravdu,“ prohlásil.

„Nikdy jsi ale nebyl ženat,“ prohodila. „Jak si můžeš být jistý, co pravda je, a co není?“

„Nicholao, člověk se nemusí nechat spálit na uhel, aby zjistil, že plameny pálí.“

Nicholaa si pomyslela, že jí dal poněkud podivnou odpověď, ale jeho výraz jí napověděl, že by si měla nechat své připomínky raději pro sebe.

„Jsem starší než ty,“ začal Royce znovu. „Musíš mi věřit, že vím, o čem mluvím. Když už hovoříme o důvěře, Nicholao...“

Panebože, Royce buď rád poslouchá sám sebe, anebo jí rád udílí přednášky. Nicholaa sklopila hlavu a začala si v hlavě sumírovat seznam věcí, které bude muset udělat dříve, než přijede Ulric s Justinem. Budou se

muset vyčistit podlahy; maličký už jistě leze, nemůže dopustit, aby se válel v prachu. Kuchař by měl připravit některé z oblíbených Justinových jídel, to jejího bratra určitě potěší. Zítra večer mohou mít třeba bažanta a sladká pečená jablka. A až bude pečínka hotova, pomůže ji kuchaři nazdobit perím. Tabule bude vypadat mnohem slavnostněji.

„Souhlasíš, Nicholao?“

Když uslyšela své jméno, prudce zvedla hlavu. Royce se na ni díval a čekal na odpověď. „Ano, Royci.“

Přikývl. Pak opět začal. „Manželství je jako mapa.“

„Jako co?“ zeptala se nechápavě.

„Jako mapa,“ zopakoval. „A nepřerušuj mě, když mluvím o důležitých věcech.“

Roycův hlas zůstal klidný a soustředěný i přes tuto poznámku. Nicholaa si náhle uvědomila, že Royce nikdy nezvyšuje hlas. Umí se kontrolovat. Po pravdě řečeno, obdivovala jeho sebekázeň. Při své rozhodnosti však zůstal laskavý.

Zachytila ještě pár jeho pouček a pak se opět pohroužila do svých snů. Předtím si však stačila všimnout, že vše, co její muž řekl, by jí mělo vlastně pomoci přivyknout jejímu novému postavení. Chtěl, aby byla šťastná. Tento fakt byl tím zřetelnější, čím více se jeho kázání prodlužovalo.

Ano, jejímu muži na ní záleželo – přinejmenším tak, jak jí záleželo na něm. Neseděla by zde a nenaslouchala každému jeho slovu, kdyby jí na něm nezáleželo. Uvědomila si, že jedná podobně jako její matka. Tatínek velmi rád vyprávěl tytéž příběhy pořád dokola a maminka předstírala, že se pokaždé náramně baví.

Royce ji rád poučoval. A nyní i ona předstírá, jak ji to nesmírně zajímá.

Pokračují v zachovávaní tradic.

Nicholau zaplavil blažený pocit. Maminka by na ni byla určitě hrdá. Jako se její matka snažila nezraňovat tatínkovy city, tak se i Nicholaa chová ohleduplně vůči Roycovi.

„A tak si myslím, Nicholao, že by nebylo špatné, kdyby sis na každý den sepsala seznam povinností, jež budeš vykonávat,“ uzavřel svou řeč Royce. „Je to nakonec jeden z dalších způsobů, jak dosáhnout v našem životě řádu.“

„Míníš tím tedy, že bych se každé ráno měla před tebe postavit a odříkat, co budu celý den dělat?“

„Ano.“

Překvapeně na něj zůstala zírat. „Ale tys dočista zapomněl na nenadálé situace! Nenechal jsi pro ně ani kousek místa.“

Pohoršeně na ni pohlédl. „Samozřejmě že ne. Pro ránu boží, copak jsi mne vůbec neposlouchala?“

Nicholaa usoudila, že Royce již téma překvapení a náhodných událostí zřejmě probral. Neodvážila se usmát. „Ach, ano, já vím,“ pronesla rychle, aby ho uklidnila. „Jen jsem si nebyla jistá... jak to přesně myslíš.“

Její výmluva nebyla zrovna nejlepším, ale Royce vypadal spokojeně. Usmála se. „Už jsi skončil? Chtěla bych se dnes večer vykoupat. Slíbila jsem Clarise, že se vrátím z večere co nejdříve. Nerada bych, aby mi vychladla voda.“

Royce jí dovolil, aby odešla. Od zdoluhavého sezení měla pěkně ztuhlé nohy. Panebože, musela zde sedět celou věčnost!

Když se u dveří otočila, aby popřála Roycovi dobrou noc, zastihla ho, jak opatrně ukládá šachové figurky zpět na krbovou římsu. „Dobrou noc, Royci.“

Dlouze se na ni zadíval. „Dnes večer spíš u mne.“

Řekl to s takovou samozřejmostí, že by nemělo smysl se s ním hádat.

A Nicholaa by se s ním ani nehádala. Bylo načase, aby jejich manželství začalo fungovat ve všech směrech. Nezáleželo na tom, že se trochu bála. V nitru své duše věděla, že jí Royce neublíží.

Služka v její komnatě přichystala velkou dřevěnou kád'. Nicholaa nespěchala. Dopřála si dlouhou koupel a každou chvíli se uklidňovala, že vše bude v pořádku. Musela se usmát, když si uvědomila, že sama sobě dodává odvahy.

Clarisa pobíhala kolem a neustále jí něco radila, jako by byla její matka. Když už si byla jistá, že Nicholaa přesně ví, k čemu dojde, nechala ji být. Nicholaa se však nepřiznala, že jí rozumí jen napůl. O manželství toho nevěděla mnoho. Její matka jí sdělila pouze všeobecné věci.

Avšak Royce už bude vědět, co dělat... pokud ona sebere tolik odvahy a odejde do jeho pokoje, pomyslela si.

Clarisa jí učešala vlasy a pak jí pomohla navléknout koupací plášť. „Nevěřím, že se s vámi minulou noc řádně pomiloval,“ zašeptala služebná. „Jinak byste se dnes cítila trochu slabá.“

Nicholaa přikývla. „Řekla bych, že se mne vůbec nedotkl,“ zašeptala. „Domníval se, že by to bylo od něho nečestné. Začínám už chápat, jak můj manžel uvažuje. Nedotkl se mne, protože jsem byla v takovém... bezbranném stavu.“

Nicholaa si utáhla pásek od županu. Měla pod ním dlouhou bílou noční košili. Chtěla si pod ni ještě navléci těžkou spodničku, ale Clarisa jí v tom zabránila.

Cesta do Roycovy komnaty trvala věčnost. Neloudala se však. Bez zaváhání otevřela dveře a rázně vešla dovnitř.

Royce klečel před krbem. Byl do půl pasu nahý. Když přikládal na oheň velké poleno, na pažích a ramenou se rýsovaly vyvinuté svaly.

Nicholaa se na něho dlouho dívala. Ještě že má na sobě kalhoty, pomyslela si. Nerada by se červenala hned na počátku večera. Roycovi by se to jistě nelíbilo.

Když ucítila kolem kotníků průvan, zavřela dveře. Royce se mezitím opřel o křivou římsu a hleděl na ni.

Pokusila se usmát.

Royce zůstal vážný. „O čem přemýšlíš, muži?“ zeptala se, neboť jeho zadumaný výraz vzbuzoval obavy.

„Myslel jsem na to, že jsem si vzal velmi krásnou ženu.“

Srdce jí začalo hlasitě tlouci. „Díky,“ řekla. Přistoupila k němu blíže. „Víš, že je to zřejmě první poklona, kterou od tebe slyším?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, je nejméně druhá.“

„Ano?“

„Tu první jsem ti složil, když jsem řekl, že bylo od tebe velmi prozíravé a mazané převléknout se za jeptišku. Nepamatuješ si? Bylo to, když jsme se pak opět setkali v klášteře.“ Usmála se. „Pamatuji, ale nepovažuji tuto připomínku za kompliment.“

„Proč ne? Mně se zdá mnohem významnější než mé poznámky o tvém vzhledu.“

„Proč významnější?“ zeptala se nechápavě.

„Žena svůj zevnějšek nemůže příliš ovlivnit,“ řekl. „Buď je hezká, anebo není. Ale charakter – to je jiná. Už chápeš, co mám na mysli?“

„Chápu, že se mě snažíš zmást,“ prohlásila. „Nicméně je potěšující, že se ti líbím. Nezáleží na tom, který z komplimentů je důležitější.“

Nicholaa byla ráda, že se jí netřese hlas. Její nohy se však třásly. Nechtěla, aby Royce poznal, že se bojí a že se stydí za to, co bude následovat. Byla přece jeho ženou, a ne nějakou malou žábou. Vůbec si neuvědomila, že zčervenala.

Její obličej byl rudý jako oheň. Royce si vzdychl. Nicholaa se zoufale snažila zakrýt své obavy, ale i na dálku bylo vidět, jak se jí třesou ramena. Neustále žmoulala konec pásku, což prozrazovalo, že je nervózní.

„Mám zajistit dveře?“ zeptala se.

„Ano.“

Přikývla. Chvatně si sundala boty a přistoupila k posteli, aniž by si na dveře vzpomněla.

Náhle se zarazila. Znervózněla natolik, že nedokázala zastavit svůj třas. „Kompliment týkající se charakteru je mnohem důležitější, protože člověk si může vybrat způsob svého chování. Kdežto svůj zevnějšek ne. Ty ses se mnou včera nevyspal, že ne?“

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, na co se ho ptá. „Ne, nevyspal.“

Začala se svlékat. „Myslela jsem si, žeš to neudělal,“ zašeptala. „Ale potřebovala jsem to vědět.“

Poskládala si župan a položila jej vedle postele. „Chceš, abych si lehla už nyní?“

„A co bys chtěla ty?“

Podívala se na postel, na Royce a pak znovu na postel. Zamračila se. Vypadala, jako by měla vyřešit všechny problémy světa.

„Nemyslím si, že bych si chtěla jít lehnout,“ řekla nakonec. „Tak si nelehej.“

Obrátila se k němu. „Proč se mnou ve všem souhlasíš?“ Zašklebil se. „Bylo mi řečeno, že na sladké chytanu více hmyzu než na kyselé.“

„A kdo řekl takovou pitomost?“

„Ty,“ odpověděl. „Včera večer.“

Usmíval se na ni tak mile, že se přestala trochu bát. „Byla jsem opilá,“ řekla. Hrála si s jeho vlasy a snažila se soustředit se na rozhovor. „Stydím se za to. Slibuji, že se už nikdy neopiju. Určitě sis všiml, že jsem dnes při večeři pila jenom vodu.“

Zasmál se. „Ale neříkáš to příliš kajícně.“

Nicholaa se začínala cítit uvolněněji. Zdálo se, že Royce nikterak nespěchá, aby se s ní pomiloval. Nejspíše poznal, že je trochu nervózní, a schválně ji nechával dost času, aby se zbavila svého studu.

Díky jeho ohleduplnosti Nicholainy obavy brzy zmizely. Přistoupila k němu. Vůbec ji neznepokojovalo, že je o hodně vyšší než ona. Jeho nahá hrud' ji však naopak znepokojovala velmi. Royce byl opravdu hezký muž. Měl do bronzova opálenou pokožku a mohutně stavěné tělo. Na jeho pažích se rýsovaly provazce svalů. Ohromnou hrud' pokrývaly tmavé kudrnaté chloupky, které se přes břicho úzkou cestičkou ztrácely někde pod páskem jeho kalhot. Nicholae se zatajil dech, jen když se na něj podívala. Jak hloupé, pomyslela si, protože jej nahého do půl pasu viděla přece již několikrát.

Pokud Royce dosud nemyslel na to, že by se s Nicholau pomiloval, nyní svůj názor změnil.

Nicholaa se zahleděla na dlouhou tenkou jizvu, která se táhla uprostřed Roycovy hrudi. Lehce se jí dotkla a pak po ní sjela prstem. Roycovi se rozechvěním sevřel žaludek.

„Na tohle zranění jsi mohl zemřít,“ zašeptala. „Musíš mít kočičí život, Royci. Tolik poranění, a všechna jsi přežil.“

Royce se jen stěží dokázal soustředit na to, co jeho žena říká. Nicholaa mu prsty opisovala na břiše malé kruhy. Jemné šmrání mu rozbušilo srdce.

Nicholaa se ho ráda dotýkala. Sálalo z něj příjemné teplo. Dalo by se vůbec říct, že Roycovo tělo odráželo jeho duši. Byl nepřemožitelný v boji, ale zároveň dokázal být velmi něžný. Ano, jeho silné tělo bojovníka skrývalo laskavé srdce.

Ovinula své paže okolo jeho pasu a objala ho.

Royce ji přitáhl ještě blíže k sobě. Bradou se mu opírala o hrud'. „Royci? Mohl bys mi říct, co bude následovat?“

Stydlivost, s jakou položila svou otázku, jej přiměla usmát se. Políbil ji na čelo. „Ne.“

Zaklonila se, aby mu viděla do očí. „Ty mi to neřekneš?“

Chytl ji za bradu, aby nemohla sehnout hlavu, a pomalu se k ní skláněl. Když už byl téměř u jejích úst, řekl: „Raději ti to ukážu, Nicholao.“

Neměla čas uvažovat o tom, jestli je to dobrý nápad. Royce naplno zaměstnal její mysl, když ji políbil na rty. Jeho polibek nebyl vůbec něžný. Naopak. Byl horký, vlhký, dychtivý. Palcem jí pootevřel ústa a pak do nich vníkl jazykem.

Bože, chutnala jako šťavnatá broskev. Nemohl se jí nasytit. Hladil ji po zádech, pak se jeho ruce přesunuly níž, až se usadily na pŕlkách jejího zadečku. Nadzvedl ji a pevněji přitiskl ke svému ztopořenému ůdu.

Nicholaa se snažila vymanit se z jeho objetí. Když pocítla, jak je vzrušený, chtěla ucouvnout, ale Royce jí to nedovolil. Ještě více ji sevřel. Vášnivě ji líbal. Znovu a znovu se jazykem dotýkal jejího, až se zapomněla vzpírat a začala ho líbat také.

Royce úmyslně protahoval milostnou předehtu. Chtěl, aby se všechno dělo přirozeně. Až bude Nicholaa připravena k větším intímnostem, dá mu sama vědět.

Royce se opíral zády o křbovou římsu a Nicholau jemně přivínil k sobě. Teď už se nemusel starat o to, aby zaplašil její bázeň. Nicholaa se již nebála. Začala ho hladit, mazlit se s ním, tisknout se k jeho přirození. Když ho začala záměrně třít mírnými pohyby dopředu a dozadu, ztratil Royce svůj poklid. Chytl ji za zadnici a zastavil ji. Ještě chvíli, a přestal by se ovládat, pomyslel si. Kdyby jeho žena pokračovala ve své dráždivé činnosti, mohl by zapomenout na to, že si slíbil postupovat pomalu.

Pohládl ji po ramenou a pak prsty sjel na její prsa. Nicholaa se zachvěla vzrušením. Vzala ho za ruce a položila mu je zpátky okolo svého krku. Konečně se jeho ústa odtrhla od jejích. Royce jí začal líbat šíji. Nicholaa sklonila hlavu na bok, aby mu umožnila snadnější přístup. Když se jí jemně zakousl do ušního lalůčku, slabounce zasténala.

Bože, jak je mu s ní dobře. Nikdy předtím nezažil tak dlouhou milostnou předehtu, fakt je, že doposud se nikdy nemiloval s pannou. Nicholaa byla jeho ženou a Royce chtěl, aby jejich první milování bylo co nejhezčí. Její nesmělé dotyky způsobovaly, že i on se cítil, jako by se miloval poprvé. Jeho ruce se třásly a ztopořený ůd jej začal bolet.

„Nicholao, sundej si noční košili.“

Musel ji však nejdříve od sebe odtrhnout, neboť Nicholaa jej pevně objímala okolo krku. Nicholaa přešla pomalým krokem k posteli. Cítila se po Roycových polibcích slabá, jakoby opilá.

Když si sundávala košilku, srdce jí málem vyskočilo z krku. Hodila oděv na zem, rychle vlezla do postele a přetáhla přes sebe přikrývku.

Royce si svlékl kalhoty a chvíli se na Nicholau díval. Ještě pořád je trochu nervózní, pomyslel si. Měla zavřené oči. Nepodívala se na něj. Jeho nahota ji očividně přiváděla do rozpaků. Usmál se nad její nevinností a zhasl svíčku. Plápolající oheň v krbu zlatavě osvětloval Nicholainu tvář. Nic víc z ní ani nemohl vidět, neboť se zakryla až pod bradu. Royce jedním prudkým pohybem strhl přikrývky stranou. Nedal jí čas, aby se znovu přikryla, anebo se před ním jinak schovala, neboť si na ni lehl. Podepřel se o lokty, aby ji netížil vlastní vahou.

Setkání jeho těla s jejím způsobilo, že se málem přestal ovládat. Byl to ten nejkrásnější pocit, jaký dosud zažil. Byla tak nádherně měkká. Najednou by se jí chtěl dotknout všude. Srdce mu bilo jako zvon a musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby nad sebou znovu získal kontrolu.

I Nicholaa prožívala prazvláštní pocity, když se jejich těla dotkla. Royce byl tak pevný, horký, tak mohutný. Zdálo se, jako by ji chtěl spolknout. Když ji přinutil roztáhnout stehna a přitiskl svůj penis na její břicho, celá ztuhla.

Nastal okamžik, kterého se obávala. Připravila se na bolest, o níž tolik slyšela. Krátce se nadechla a vyčkávala, co se stane dál.

Royce ji políbil na čelo, zadíval se na ni a čekal, až otevře oči. Když na něj konečně pohlédla, usmál se na ni. „Líbí se ti to?“

Jeho hlas zněl docela bezstarostně. A také šťastně. Vůbec nevypadal jako muž posedlý chtíčem. To Nicholau uklidnilo. Její ztuhlost se začínala uvolňovat. „Je to pro mne cizí. Něco úplně nového,“ přiznala se.

Palcem u nohy hladila jeho nohu. Jeho ochlupení ji lechtalo. Reakce jejího těla na Roycovy dotyky ji ohromovaly. Teplem jeho hrudi jí zcitlivěly prsní bradavky, jeho penis, uhnízděný v jejím klíně, v ní vzbuzoval pocit, jenž byl zároveň příjemný i podivně zneklidňující. Ničemu nerozuměla, její pocity byly tak zmatené. Náhle jí připadlo, že Royce jejich blízkost nijak zvlášť silně neprožívá.

Royce si povšiml, že Nicholaa vyhlíží zachmuřeně. Dupal, jaké myšlenky se jí asi honí hlavou. „Chceš mě, Royci, že ano?“

Málem se zasmál. Vyznělo to tak nejistě. Kdyby Nicholaa jen tušila, jaký vnitřní boj svádí, co by jí nejraději udělal, určitě by protestovala.

„Ano, chci tě. A moc. Copak to necítíš? Toužím po tobě tak, až mě to bolí.“

Její oči se rozšířily. „Bolí?“

Přikývl. Vzal její ruku a nadzvedl se, aby se mohla dotknout jeho přirození. Když se o něj otřela prsty, spočinul čelem na jejím rameni a krátce zasténal.

Lekla se. V okamžiku, kdy jemně vykřikl, stáhla svou ruku pryč. Royce ji však položil zpět na svůj úd. Nicholaa poznala, že se mu to líbí.

„Royci?“

Zamručel, když uslyšel v jejím hlase strach, a pak vzdychl. „Ano, Nicholao?“

„My se k sobě nebudeme hodit.“

Nadzvedl se, aby jí mohl pohlédnout do tváře. Myslela to vážně. Z jejího pohledu číšely obavy. Něžně se na ni usmál. „Ale budeme,“ zašeptal jistým hlasem.

Prsty obemkla jeho penis. Royce slastně přivřel oči. Nicholaa byla potěšena, že mu tímto nepatrným pohybem způsobuje takovou rozkoš. Naplňovalo ji to pocitem neohroženosti. Pevněji ho zmáčkla. Royce zaúpěl, odtáhl její ruce a položil si je okolo krku.

Prudčeji oddechoval na šíji. Jeho teplý dech jí způsobil mrazení, které prolétlo celým jejím tělem. „Jsem ráda, že mne chceš,“ zašeptala. „Měla bych dělat něco, co se ti obzvlášť líbí?“

Políbil ji na zrůžovělou líc. „Ne, řekni mi, co dělá dobře tobě. Chtěl bych tě uspokojit.“

Něžně ho pohládila po tváři. „Já tebe také, Royci.“

Políbil ji na ústa. Jeho polibky byly horké, vášnivé. Nechal ji, ať si hraje s jeho jazykem. Nicholaa jej jemně stiskla mezi zuby, jen tak, aby Royce trochu pošádila. Roycovi se to líbilo. Začal ji pak něžně líbat na krk. Hrudí se otíral o její prsa a Nicholaa si náhle uvědomila, jak slastný je to pocit. Chtěla, aby byl ještě intenzivnější. Nadzvedla se a zcela záměrně se o něj začala třít také. Nicholainy pohyby Royce příjemně vzrušovaly. Zdálo se mu, že se jí nikdy nenasytí. Líbal její ramena a rukama jí hnětl prsa. Když palcem přejížděl po bradavkách, Nicholaa se k němu obloukovitě prohnula, čímž mu dala dostatečně najevo, že i ona prožívá pocity rozkoše.

Royce se začal chovat spontánněji než doposud. Už Nicholau nelíbal pouze na ústa, na šíji a na ramena, ale přesunul se níže. Rukama zmáčkl její levé nadro a přisál se k vyzývavě čnějící bradavce. Nicholaa zasténala. Začala mu nehty do ramenou a opět se k němu vzepjala.

Royce ji líbal dál mezi prsy a rukou jí sjel mezi stehna. Prsty se jemně dotkl jejího klína. Měkké chloupky chránící její panenství byly zvlhčené vášní. Nicholaa se snažila odstrčit jeho ruku, ale Royce se nedal. „Bude se ti to líbit,“ zašeptal a dlouze ji políbil.

Palcem hladil její nejcitlivější místo. Vzepjala se a hlasitě zaúpěla. Roznítla se v ní prudká vášeň. Horečnatě Royce líbala, až se začal chvět. Prstem jí vjel do zvlhčené pochvy. Sám byl natolik vzrušen, že nevěděl, jak dlouho se ještě dokáže ovládat. Na čele se mu objevily kapičky potu. Nicholaa byla úžasně horká, vlhká a voňavá. Jeho ústa se přisála k jejím. Jazykem jí vjížděl do úst tam a zpět, podobně jako prstem v její pochvě. Nicholaa se po chvíli podřídila tomuto rytmu a sama se vzpírala o jeho ruku.

Nemohl již déle čekat. Široce jí rozevřel stehna a pomalu do ní začal vnikat. Nicholaa mu zarazila nehty do zad a vykřikla. Snažila se mu uniknout, ale naopak mu nechtěně pomohla proniknout hlouběji. Zastavil se, když ucítil, že se dotkl její panenské blány. Chtěl k ní být co nejopatrnější. Nicholaa se vzepřela a pokusila se vyprostit z jeho objetí.

Royce ji utěšoval sladkými slůvky a hladil ji po zadečku. Netušila, co zamýšlí, když jí přitáhl stehna blíž ke svým bokům.

„Nebojuj se mnou, Nicholao,“ zašeptal. Stěží rozuměla tomu, co jí říká. V hlavě měla zmatek. Na jedné straně zažívala ohromné slastné vzrušení, na druhé straně pociťovala bolest. Jako by se v ní najednou vzbouřily všechny emoce. Nechtěla, aby jí Royce ublížil, ale také nechtěla, aby v milování přestal.

Royce se rozhodl, že to udělá rychle. Jedním prudkým pohybem si prorazil cestu, až byl celý uvnitř jejího lůna.

Nicholaa vykřikla bolestí. Přitiskla se k manželovi a zabořila svůj obličej do jeho ramene. Přála si, aby zanechal svého počínání. Royce ji však nemínil poslechnout.

„Royci, to bolí,“ zakvílela.

Royce se vzepřel o lokty a políbil ji. Hlavu jí sevřel do svých dlaní. Nicholaa se mu snažila uniknout, ale váha Roycova těla jí v tom zabránila. Po tvářích jí začaly stékat slzy. Rozvzlykala se bolestí. Avšak víc než sama bolest způsobilo její nařikání náhlé uvolnění pocitů.

„Za okamžik to bude lepší,“ zašeptal Royce. Zhluboka se nadechl. „Dej mi chvilíčku, zlatíčko. Pak udělám všechno, aby se ti to také líbilo.“

Nic od něj nechtěla. Přála si jen, aby jí už dal pokoj. Snažil se ji políbit. Odvrátila od něj obličej. Royce se nenechal odbýt. Zakousl se do jejího spodního rtu a počkal, až pootevře svá ústa. Potom ji políbil.

Royce nevěděl, jak dlouho se dokáže kontrolovat. Byl stále ještě v ní a tato sladká muka mu způsobovala bolest. Nejraději by do ní pronikal znovu a znovu tak dlouho, až by již dál nemohl a mohl se uvolnit.

Chtěl ale, aby stejnou touhu pocítila i ona. Její uspokojení bylo pro něj důležitější než jeho vlastní.

Čím déle jí líbal, tím byla klidnější. Royce schválně vyčkával, až si její tělo na něj přivykne. Když jej konečně začala hladit, usoudil, že její bolest ustoupila.

Jeho ruka si těžce hledala volnou cestu mezi jejich přiléhajícími těly. Nicholaa se ji snažila zachytit. „Počkej, Nicholao,“ zašeptal, tentokrát poněkud důrazněji. „Bude se ti to líbit.“

Pokusím se mu důvěřovat, pomyslela si Nicholaa a povzdechla. Ano, určitě se jí to bude líbit. Koneckonců vše, co Royce dělal, bylo velmi příjemné. Vzrušovalo ji, jakým způsobem se jí manžel dotýká. Jeho prsty věděly, kde mají pohlazit. Když jeho prst začal dráždit citlivé místo

ukryté ve vlhkých záhybech jejího přirození, málem upadla do mdlob. Vzrušení bylo tak intenzivní, že měla pocit, že se jím zahlčí.

Royce pokračoval ve svých dráždivých pohybech. Nicholaa se instinktivně přitiskla k jeho tělu. Royce spokojeně zamručel. Povytáhl svůj úd z její pochvy a opět jí ho tam hluboce vnořil.

Nicholaa se pomalu přestávala ovládat. Zdálo se jí, že nedokáže zachytit ani jedinou svou myšlenku. Napětí, které v ní vzrůstalo, se nedalo vydržet. Chtěla, aby Royce přestal, neboť se zalekla pocitů, které jí náhle zaplavily, zároveň se jí však jeho počínání líbilo.

„Royci, já už nemůžu –“

Utišil její protesty vášnivým polibkem. „To je v pořádku, miláčku. Neboj se. Neublížím ti.“

Jeho chlácholivá slova odstranila její obavy. Neublíží jí. Nicholaino srdce přijalo to, co její mysl nemohla vyřešit. Nechala city, aby ji přemohly. Pokrčila nohy, aby mohl do ní proniknout ještě hlouběji, a pak se prudce vzepjala.

Jeho sebeovládání selhalo. Znovu a znovu se do ní nořil, nemyslel už na nic jiného než na to, aby oba dospěli k vyvrcholení. Postel pod jejich pohyby hlasitě vrzala.

Nicholaa si pomyslela, že se za chvíli rozsype. Ale nezáleželo jí na tom. Když dosáhla orgasmu, vykřikla jeho jméno. Její vyvrcholení bylo tak ohromující, že se rozplakala.

Když ucítil, že se sevřela, a uslyšel své jméno, věděl, že Nicholaa nalezla uspokojení. I on dosáhl svého. Uvolnil se a s úpěním na ni padl.

Nicholaa si myslela, že snad ani nežije. Avšak její srdce hlasitě bušilo, přestože byla zavalena manželovým tělem. Byla dokonale vyčerpaná a udivená tím, co se před chvílí odehrálo. Zavřela oči a snažila se přijít na to, jaký je smysl tohoto nádherného aktu.

Roycovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Nechtělo se mu ani hnout. Nad nimi se vznášel pach jejich milování. Líbil se mu stejně jako vůně jeho ženy.

Bože, Nicholaa ho tak krásně uspokojila! Nejraději by ji pořád svíral ve svém náručí. Zdálo se mu, jako by s ním byla odjakživa.

„Royci?“

Místo odpovědi zamručel. „Drtíš mě.“

Beze slova se odkulil stranou a lehl si na záda. Přitiskla se k němu a položila hlavu na jeho rameno. Hladila mu prsty hrud'

„Uspokojila jsem tě?“

Položil svou ruku na její. „Ano, miláčku.“

Čekala, že řekne víc, ale když Royce nepokračoval, zašeptala: „A?“

Zívl. „A co?“

Myslela si, že jí nějak zalichotí, a Royce zas vyčkával, že mu Nicholaa vysvětlí, co chtěla vědět.

Ani jeden z nich nepromluvil. Nicholae netrvalo dlouho a začala se cítit dotčeně. Otočila se k Roycovi zády a pociťovala rozpaky nad svým smyslným chováním. Royce svou zamlklostí popřel jejich úžasné spojení.

Nicholaa se zakryla příkrývkou. Do očí jí vhrkly slzy. Nechápala, proč se jí chce plakat, nicméně se rozbrečela. Doufala, že si toho Royce nepovšimne. Chtěl by, aby mu vysvětlila, proč pláče a protože to sama neví, nedokázala by mu odpovědět.

„Nicholao?“

Jeho hlas zněl hrubě. „Pojď zpátky ke mně.“

„Proč?“

„Protože sem patříš.“

Tohle se určitě nedalo považovat za poklonu, ale Nicholaa byla ráda, že to řekl. Otočila se k jeho boku. Royce ji objal kolem ramen a pevněji k sobě přitiskl.

Nenásledovaly žádné další komplimenty ani vroucí milostná slůvka. Royce ji jen políbil na čelo.

Byl to krátký něžný polibek.

Stačil však.

KAPITOLA 12

Když se Nicholaa druhý den probudila, Royce už v komnatě nebyl. Místnost ozařovaly sluneční paprsky, jež dopadaly dovnitř otevřeným oknem. Nicholaa překvapeně zjistila, že je téměř k poledni. Nikdy nespala tak dlouho či tak tvrdě. Pomyslela si, že je to skoro hřích, ale slastně se protáhla.

Cítila se báječně, dokud nevstala. Sotva se postavila na nohy, zjistila, jak rozbolavělý má klín. Nohy se jí téměř třásly. Tyto drobné potíže však nemohly zakalit vzpomínku na minulou noc. Nic by nedokázalo očernit nádhery jejich milování.

Nyní se stala skutečně jeho ženou. Vykonala svou povinnost a zároveň uspokojila svého manžela.

Snad se jim podaří žít spolu šťastně. Royce byl dobrý muž. Byl to sice Norman, ale byl také laskavý, starostlivý a chápavý.

Nicholaa prodlévala ve své komnatě bez větších důvodů. Teprve za hodnou chvíli si uvědomila, že je to stud, který jí brání, aby vyšla ven. Nebyla si jistá, co udělá, až Royce uvidí. Dovolí jí, aby ho políbila? Zavrtěla hlavou. Její muž byl bojovník. Určitě by mu nebylo milé, kdyby ho líbala za dne. Nejspíš nebude projevovat své city před svým mužstvem. Nicméně, kdyby ho samotného potkala někde v temné chodbě...

Hlasitě si vzdychla. Je hloupá. Má na starosti tolik věcí, které jsou mnohem přednější než obavy z toho, co se stane, až se opět setká s Roycem. Zbytečně ztrácí čas.

Oblékla si bledě modré šaty s režně bílou spodničkou a pospíchala dolů. Bylo podivné, že cestou nepotkala ani jediného sloužícího.

V sále byla shromážděna větší skupina rytířů. Stáli natěsnáni kolem dlouhého stolu. Pouze tři muži seděli. Royce byl v čele stolu. Všimla si ho okamžitě. Nemohl ji vidět, protože byl od ní napůl odvrácen a něco svým mužům povídal tichým hlasem. Po jeho pravici seděl Lawrence a po jeho levici mladý blondatý vazal jménem Ingelram.

Všichni soustředěně naslouchali Roycově řeči. Nicholaa se dovítčila, že projednávají zřejmě nějaký tajný plán, a proto se zdráhala přerušit je. Lawrence zvedl zakrátko hlavu a povšíml si jí. Usmál se a rýpl do Royce.

Její manžel pomalu otočil hlavu. Tvářil se vážně. Zadíval se na ni a pak jí pokynul, aby k němu přistoupila.

Připadalo jí to zvláštní, ale zdálo se jí, jako by si Royce v okamžiku, kdy ji uviděl, oddychl. Jaký by to však dávalo smysl?

Přestala o tom dál přemýšlet a snažila se zakrýt svou podrážděnost. Pane bože, nesnáší, když na ni jen tak kývne hlavou! Cožpak by ji nemohl přivítat slušněji? Cožpak by k ní nemohl alespoň na chvíli přijít? Nicholaa se rozhodla, že až budou někdy sami, bude si s ním muset o tom promluvit.

Šla ke stolu a všichni ji sledovali. Cítila se nemotorně a nejistě. Předtím nikdy nic takového nezažila a po pravdě řečeno vůbec se jí to nelíbilo.

Zhluboka se nadechla. „Promiň, Royci, že ruším tvou radu,“ řekla. „Já –“

Náhle se zastavila a překvapeně vydechla.

Malý Ulric byl doma. Dítě tvrdě spalo v Roycově náručí. Bylo zabaleno do zářivě bílé deky, z níž vykukovala pouze jeho tvářička.

Nicholaa zírala na svého líbezného synovce a přemáhala se, aby jí nevrhly slzy do očí.

Ani si neuvědomila, jak rychle se ocitla vedle Royce. Manžel ji objal kolem pasu a přitiskl k sobě. Když se na něj podívala, sevřelo se mu hrdlo. Potěšil ho radostný výraz v jejích očích.

Nicholaa cítila, jak jí po tváři skanula slza. Vmžiku ji setřela. „Děkuji ti.“

Přikývl.

„Mám vzít Ulrica nahoru, abys mohl dál nerušeně pokračovat ve své poradě?“ zeptala se.

„Zatím asi ne,“ řekl Royce. „Jeho pokoj teprve uklízejí.“ Nicholaa se mu chtěla vymanit z objetí, ale Royce jí to nedovolil. Ještě víc ji k sobě přivinul. „Nemáme žádnou radu,“ dodal vzápětí.

„Ale mluvili jste potichu...“ Nicholaa si náhle uvědomila proč. „Šeptali jste proto, abyste neprobudili Ulrica, že?“

Royce opět přikývl. Pak ji pustil, postavil se a opatrně jí Ulrica předal. Pokynul mužům, aby odešli, a sám se vydal ke dveřím. Pak se náhle zastavil a vrátil se k ní. Jemně ji uchopil za bradu, naklonil se a políbil ji.

Když se narovnal, Nicholaa jednou rukou pevně svírala jeho tuniku a druhou dítě. „Cítíš se dobře?“ zeptal se tiše.

Na chvíli si neuvědomovala, na co se ptá. Pak přikývla. „Právě jsi mi vrátil mého synovce,“ odpověděla. „Jak bych se mohla cítit nedobře?“

Zavrtěl hlavou. „Neměl jsem na mysli zrovna tohle,“ řekl. „V noci jsem ti možná nechtěně trochu ublížil. Nešlo to jinak, víš? Ted' však mám obavy, jestli jsem na tebe nebyl příliš hrubý.“

Sklopila zrak a zadívala se na jeho hrud'. Cítila, jak jí začínají hořet tváře. „Ne, byl jsi velmi ohleduplný,“ zašeptala. „Jsem pouze trochu rozbolavělá.“

Její odpověď ho uklidnila. Když se otočil k odchodu, Nicholaa ho uchopila za rukáv a vyhrkla: „Royci? Byl bys rád, kdybychom se každé ráno políbili?“

Pokrčil rameny. „A ty by sis to přála?“

„No, ne kvůli sobě,“ řekla, „spíš kvůli Ulricovi.“

Royce pozvedl údivem obočí. Chtělo se mu smát. Nicholaa vypadala tak legračně, když se styděla. „Takže chceš, abychom dávali pusu Ulricovi?“ zeptal se, i když věděl, že tak to Nicholaa nemyslí. Těšilo ho vést tuto směšnou konverzaci.

„No, vlastně ano. Děti potřebují lásku. Ale také bychom se měli políbit my dva, aby viděl, že kolem něho jsou lidé, kteří se mají rádi.“

Všechno to nějak zamotala, přiznala si. „Dítě potřebuje vyrůstat v šťastné rodině,“ pokračovala. „Když uvidí, že se líbáme, pozná, že jsme také šťastni, chápeš?“

Royce se zazubil. Sehnul se k ní, až se málem dotýkal svými rty jejích, a pak řekl: „Pochopil jsem jen to, že bys ráda, abych tě každé ráno políbil.“

Nedal jí čas k tomu, aby argumentovala. Demonstrativně ji políbil a otočil se k odchodu.

Nicholaa se za ním rozběhla. „Royci, a co Justin?“

„Co s ním?“ zeptal se a pokračoval v chůzi.

„Přivedl jsi ho?“

„Ano.“

Nechápala, proč se najednou chová tak hrubě.

„Ráda bych ho přivítala doma,“ řekla. „Můžeš ho, prosím tě, požádat, aby přišel za mnou?“

Royce se zastavil. Otočil se a dlouze se na ni zadíval. Jeho pohled prozrazoval, že ji správně nepochopil. Co však řekla špatného?

„Požádat ho?“ Jeho hlas zněl drsně.

Přikývla. „Ano, prosím.“

Hlasitě vzdychl. „Nicholao, chápeš, v jakém postavení se nyní nachází tvůj bratr?“

Nicholaa neměla ponětí, o čem hovoří. „No, konečně je doma,“ odpověděla.

„Tohle však už není jeho domov, Nicholao. To je můj domov. Tvůj bratr je ode dneška vojákem a podléhá mému velení. Nikdy nikoho ze svých podřízených o nic nežádám. Já jim nařizuj i, jasné?“

Nevěděl, jestli ho pochopila.

„V pořádku,“ řekla. „Nařid' tedy mému bratrovi, aby za mnou přišel.“

„Ne.“

„Proč ne?“

Musela mu zastoupit cestu, aby ho zastavila. „Nechápu, proč je s tebou zas tak obtížné domluvit se,“ prohlásila. „Justin se zde narodil a tady vyrostl. Je to jeho domov. Jestli mu nedovolíš, aby přišel za mnou, půjdu já za ním.“

Royce se postavil do dveří. „Zůstaneš doma a budeš se starat o Ulrica, Nicholao. Justina můžeš vidět, až se trochu usadí.“

Zamračila se, ale jeho rozhodnutí nepopřela. „Dobrá, počkám, až se zabydlí. Co myslíš, jak dlouho mu to bude trvat? Hodinu, dvě?“

„Předpokládám, že trochu déle. Možná měsíc, možná i víc. Do té doby ho necháš na pokoji, rozumíš?“

Royce zavřel dveře, dříve než mohla něco namítnout. Nicholaa nemohla uvěřit tomu, co řekl. Snad to opravu nemyslí vážně? Cožpak by mohla tak dlouhou dobu svého bratra ani nespátřit?

Přemítala, co udělat, až ji vyruší Ulric, který se začal vrtět v jejím náručí. Podívala se na něj a zjistila, že se na ni směje. Její nálada se okamžitě zlepšila. Odnese dítě nahoru do jeho komnaty.

Nicholaa strávila zbytek dne se svým synovcem. Dospěla k závěru, že malý Ulric je na svůj věk nesmírně šikovný. Úžasnou rychlostí se dokázal přemístit z jednoho konce komnaty na druhý. Jestliže je tak rychlý už nyní, jak to bude vypadat, až začne chodit?

„Jak se zdá, budeme muset všechno přibít k podlaze,“ komentovala jeho výkony Clarisa. „Můžete se o něj chvilku postarat sama, paní? Baron si přeje, abychom do jeho pokoje přemístili tuto truhlici.“

Nicholaa ji zabrzdila. „Nech ji tady, Clariso. Můžeme ji použít na Ulricovy věci.“

Než nastal večer, pozměnila Nicholaa ještě několik Roycových příkazů. Její manžel například nařídil kuchaři, aby připravil na večeři křepelku. Nicholaa jídelníček změnila a nechala upéci bažanta.

Když konečně uložila Ulrica do postele a svěřila jej přes noc na opatrování Alici, odebrala se do hodovního sálu. Velký stůl byl přestěhován doprostřed místnosti, nedaleko krbu, což se Nicholae příliš nezamlouvalo. Nechala jej proto přesunout zpět na původní místo.

Nicholaa se domnívala, že si Royce vůbec nepovšiml, že změnila některé jeho příkazy. Nepozastavil se nad tím, proč stůl stojí na starém místě. Bez řečí také snědl velkou porci bažanta. Večeře proběhla v příjemné náladě a Royce se společně s Lawrencem a Ingelramem bavili především o plánech týkajících se přestavby panství. Z jejich mluvy se však nedalo poznat, co přesně chystají.

„Chcete postavit nové zdi, anebo vyztužit stávající, které, jak se domnívám, nejsou v tak špatném stavu?“ zeptala se Nicholaa.

„Má paní, stav zdí není tak uspokojivý, jak si myslíte,“ namítl Ingelram.

Nicholaa se obrátila k mladému rytíři. „Není?“

Ingelram byl tak okouzlen Nicholainou krásou, že zapomněl odpovědět. Její nádherně modré oči jej zcela vyvedly z míry. Její úsměv mu zvýšil tep. Stěží mohl dýchat.

Šťouchanec mezi žebra jej probral. Otočil se a zachytil baronův nepříjemný pohled. „Ovládej se, Ingelrame.“

Vazal vyskočil leknutím a převrátil židličku. Rychle se snažil svůj prohrěšek napravit, formálně se poklonil Roycovi a vyběhl ze sálu.

„Co se mu stalo?“ zeptala se Nicholaa.

„To jsi způsobila ty,“ pronesl Lawrence.

Nicholaa se napřímila. „Cos tím myslel, Lawrenci? Neřekla jsem mu nic špatného. Nemohla jsem ho ničím urazit. Pravda je, že se celou večeri choval nějak podivně. Vid, Royci?“

Počkala, až Royce souhlasně kývne, a pak se obrátila opět k Lawrencovi. „Vidíš? Royce si toho také všiml. Ingelram skoro vůbec nejedl.“ Ukázala na jeho talíř plný jídla. „Možná je nemocen.“

Lawrence se usmál. Ingelram nebyl nemocen. Chlapec zapomněl jíst, protože se neustále díval na svou krásnou paní. Opravdu je velice hezká, pomyslel si Lawrence. A když se navíc zadívá někomu zpříma do očí, je možné zapomenout na celý svět.

Nicholaa přemítala o tom, proč se Lawrence tak záhadně usmívá. Trochu podivná reakce na její názor, že je Ingelram nemocný! Nu, což. Přestala se touto záležitostí obírat a obrátila se k Roycovi. Smál se také. Nevěděla, co manžela tolik pobavilo, ale rozhodla se, že využije jeho dobré nálady.

„Je Justin v pořádku?“

Royce pokrčil rameny. Ihned změnil téma hovoru. „Lawrenci, až dojíš, svoluj všechny sloužící.“

„Proč?“ zeptala se Nicholaa. „Chci si s nimi promluvit.“

Nevšímal si jeho úšklebku. „Většina služebnictva si již šla lehnout, Royci. Vstávají před rozedněním.“

Royce nevezal její slova v úvahu. „Lawrenci?“

„Ano, pane,“ řekl vazal. „Hned to provedu.“

Nicholaa začala znovu protestovat, ale Royce jí pevně sevřel ruku. Jakmile Lawrence odešel, otočil se k ní. „Nesnaž se měnit mé příkazy, Nicholao.“

„Já je neměním,“ namítla Nicholaa. Snažila se vyprostit ruku z jeho sevření. „Byla jsem jenom zvědavá, proč chceš mluvit se služebnictvem v tak pozdní dobu.“

„Dobrá,“ řekl. „To se brzy dovíš. Dnes ráno jsem vydal určité instrukce, které nebyly splněny. Ti, kteří je porušili, budou muset z mého panství odejít.“

Nicholaa se vyděsila. „Budou muset odejít? Ale kam? Slouží tady odjakživa. To přece nemyslíš vážně?“

„Je mi jedno, kam půjdou,“ odpověděl drsným hlasem.

„A tvoje příkazy... byly tak moc důležité?“

„Ne.“

„Pak –“

„Každý příkaz musí být splněn,“ řekl Royce. „To, jestli je důležitý, nebo ne, není záležitostí vojáka nebo sloužícího.“

Nicholaa byla tak rozzuřená jeho nekompromisním postojem, že se jí chtělo křičet. Obávala se o osud svého služebnictva, ale věděla, že křik a arogance jí v tomto případě nepomohou.

„Nedáš jim ještě jednu příležitost? To je zatratíš pro pouhé jedno zaváhání?“ zeptala se.

„V bitvě žádnou příležitost navíc nedostaneš.“

„Ale tohle není žádná bitva.“

Ale ano, je to bitva, pomyslel si. A Nicholaa byla jeho protivníkem. Věděl, že to byla ona, kdo změnil jeho příkazy. Nyní chtěl, aby to sama uznala. Pak jí vysvětlí, jak je důležité organizovat věci, jak je nutné respektovat určitou hierarchii a kde je její místo v této domácnosti.

Téměř se usmíval. Jeho žena zuřila tak, že sotva dokázala v klidu sedět. Jeho výcvik právě začal.

Mírným hlasem pronesl: „A nezvyšuj na mne hlas, Nicholao.“

Nicholaa dlouhou chvíli na Royce civěla. Ne, neutahuje si z ní, usoudila. Zhluboka se nadechla. Nenechá vyházet polovinu sloužících jenom proto, že poslouchali její, a ne jeho příkazy! „Mám přání, muži.“

„Jaké?“

„Ráda bych se sloužícími hovořila jako první, když dovolíš.“

Ulevilo se jí, když přikývl. Povšimla si také jeho spokojeného výrazu, ale nechápala důvod jeho proměny.

Do sálu přispěchali sloužící, někteří oblečení v nočních košilích. Nicholaa se postavila a předstoupila před stůl s vážnou tváří.

Jako poslední se ke skupince přidala Alice. Nicholaa na ni kývla. „Můj manžel mi milostivě dovolil, abych k vám promluvila jako první,“ začala. Byla ráda, že se jí nechvěje hlas. Ve svém nitru se totiž celá třásla. „Dnes vám dal váš pán několik rozkazů.“

Někteří sloužící přikývli. Nicholaa se usmála. „Já jsem je však změnila. Bylo to ode mne neuvážené,“ dodala. „Omlouvám se tedy jak svému muži, tak vám, že jsem vás svými příkazy zmátla.“

Před nesnadnou částí svého monologu se zhluboka nadechla. „Příště, až vám dá můj manžel příkaz, musíte jej vyplnit. Kdybych jej náhodou chtěla nevědomě pozměnit, připomeňte mi, prosím, že se musíte řídit rozkazem svého barona. On je na tomto panství pánem a vy musíte být věrni především jemu.“

Clarisa udělala krok vpřed. „A co vaše příkazy, paní?“ zeptala se zamračeně.

„Ty jsou až na druhém místě. Nejdříve musíte vyplnit jeho.“

Nicholaa se podívala na ostatní sloužící. „Nějaké otázky?“

„A co když dáte nejdříve rozkaz vy, a baron jej pak změní?“ zeptala se Alice.

„Pak se budete řídit přáním mého manžela,“ vysvětlila Nicholaa.

Alice přikývla. Nicholaa se snažila udržet si úsměv na rtech. „A nyní by s vámi rád hovořil náš pán.“

Neotočila se k Roycovi a pomalu vyšla z místnosti. Doufala jen, že ji nezavolá zpět. Věděla, že se už nedokáže dál usmívat, neboť se cítila nesmírně pokořena.

Nicholaa nadávala celou dobu, kdy šla po schodech do vyšších pater hradu. Její manžel je hulvát. Nejdříve jí vezme panství, nyní chce také získat na svou stranu všechno služebnictvo. Bylo to nespravedlivé. Proč vždycky ona se musí podřídit? Zřejmě proto, že Normani vyhráli válku nad Anglií, pomyslela si. Nicméně byla Roycovou manželkou, tudíž i on by měl brát v úvahu její názory.

Když šla kolem své bývalé komnaty, napadlo ji podívat se, co dělá Ulric. Pohled na nevinné dítě jí určitě spraví náladu a možná jí pomůže uvědomit si, proč se pokouší vyjít se svým neústupným mužem.

Nicholaa se snažila pohybovat se co nejtišeji, aby nevyrušila dítě ze spaní. Právě zavírala za sebou dveře, když se jí zdálo, že uviděla někoho mihnout se ve stínu. Instinktivně se otočila a zděšením vykřikla. Někdo jí rukou zakryl zezadu ústa a přimáčkl k sobě.

Zuřivě se bránila. Kousla svého odpůrce do ruky a zaťala nehty do jeho ramene.

„U všech čertů, Nicholao, nech toho! To jsem já, Thurston.“

Nicholaa ochabla. Její bratr ji otočil čelem k sobě, aby na něj lépe viděla.

Nemohla uvěřit tomu, že ho vidí stát před sebou. Úplně ji to zaskočilo. A vyděsilo zároveň.

„Zbláznil ses, Thurstone?“ zašeptala. „Proč tak riskuješ? A vůbec, jak ses sem dostal? Můj ty bože, jestli tě tu najdou...“

Thurston ji pevně objal. „Přišel jsem tajnou chodbou. Chtěl jsem tě vidět, Nicholao. Musel jsem se přesvědčit, že jsi v pořádku. Bože, málem jsem tě zabil! Když jsem uviděl tvé zlaté vlasy, poznal jsem, že tos byla ty, koho zasáhl můj šíp.“

Úzkost v jeho hlase ji dojímala. „Bylo to pouhé škrábnutí,“ zalhala.

„Měl jsem toho Normana na mušce, ale na poslední chvíli ses před něj vrhla. Proč? Snažila ses ho chránit? Vypadalo to tak, ale nechápu to. Vědělas, že tam jsem?“

„Viděla jsem tě, Thurstone. Domyslela jsem si, že Royce je tvým cílem.“

„Royce? Tak se jmenuje muž, který tě tu vězní?“

„On mě tu nevězní,“ zašeptala. „Je to můj manžel.“

Thurston nepřijal tuto zprávu s nadšením. Stiskl její paže tak pevně, že Nicholaa málem bolestí vykřikla. Věděla, že bude mít modřiny. Bratrovy oči jí prozradily, že je vzteky bez sebe. Nicholaa se vymanila z jeho sevření a přemýšlela, jak by mu vše vysvětlila. „Musím ti toho tolik říci,“ vyhrkla. „Nesuďme, dokud nebudeš znát všechny skutečnosti.“ Vzala bratra za ruku a zavedla jej na druhý konec komnaty, co nejdále od spícího Ulrica.

Thurston byl stejně velký jako Royce. Měl světlé vlasy a dosud nezjizvený obličej. Byl to pohledný muž, i když se mračil. Vypadal velmi unaveně.

„Nemůžeš sem chodit, Thurstone,“ řekla Nicholaa. „Royce objevil většinu tajných chodeb. Je pouze otázkou času, než se mu podaří najít tu, kterou jsi použil nyní. Nechci, aby se ti něco stalo.“

„Nicholao, donutili tě, aby sis ho vzala?“

Neměla dost času, aby mu vysvětlila, co se přihodilo. Thurston by ji stejně nepochopil. Zhluboka se nadechla. „Ne.“

Nemohl tomu uvěřit. „Oni tě nenutili?“

„Ne,“ zopakovala. „Sama jsem si ho vybrala za manžela. Pokud byl někdo přinucen k našemu sňatku, byl to Royce.“

Thurston se opřel o okenní parapet. Někde v dáli zahřmělo. Nicholaa vyskočila. Thurston zkřížil ruce na prsou a zahleděl se na ni. „Proč bys to dělala?“

Věděla, že celá pravda by ho ještě více popudila. „Kdyby existovaly jiné podmínky a kdyby ses mohl setkat s mým manželem, pochopil bys, proč jsem si vybrala právě jeho. Royce je dobrý muž, Thurstone. Chová se ke mně velmi slušně.“

„Ale je to Norman,“ pronesl pohrdlivě. Zlost v něm jen vřela. Nicholau to rozzlobilo. „Válka skončila, Thurstone. Pokud nepoklekneš před Vilémem a neslíbíš mu věrnost, zabijou tě. Zapřísahám tě, prosím, přijmi to. Nechci, abys zemřel.“

Zavrtěl hlavou. „Válka ještě neskončila,“ řekl. „Každým dnem přibývá více a více odpůrců. Je pouze otázka času, než se nám podaří sesadit toho dobyvačného a namyšleného normanského krále.“

„Jak můžeš věřit takové hlouposti!“ vykřikla.

Thurston povzdechl. „Nicholao, ty tady žiješ v úplné izolaci. Chápu, že tomu nemůžeš rozumět. Musíme však odsud zmizet. Moji vojáci na nás čekají. Zabal Ulrica. Rychle, než začne bouřka.“

Nicholaa byla jeho návrhem zaskočena. Thurston k ní přistoupil blíže. Ucouvla o krok zpátky a zavrtěla hlavou. „Nemohu jít s tebou, Thurstone. Royce je nyní můj manžel. Musím zůstat zde.“

„Přece s ním nechceš zůstat,“ řekl opovržlivě. Nicholae se sevřel žaludek. Sklopila hlavu. „Chci,“ pronesla pevně.

Nastalo hrobové ticho. Komnatou pak otřásl Thurstonův hlas: „Bože, měj s ní slitování! Nicholao, ty ho miluješ, že?“

Až dosud si tuto pravdu vlastně ani nechtěla přiznat. „Ano, miluji ho.“

Její vlastní doznání Thurstona rozlítlo natolik, že se neudržel a vrazil jí pořádný políček. Nicholaa zavravorala, ale pak se vzpamatovala. Tvář měla v jednom ohni, ale nevykřikla bolestí. Podívala se na bratra a čekala, co bude dál. Nikdy předtím na ni nevztáhl ruku. Thurston měl vždy výbušnou povahu, ale dokázal se ovládat. To válka ho tak pozměnila, pomyslela si.

„Jsi zrádkyně,“ řekl.

Tato slova ji zbolela víc než políček. Nicholainy oči se zalily slzami. Zoufale přemýšlela o tom, jak by mu přiblížila situaci, v níž se nachází. „Mám tě ráda, Thurstone,“ řekla. „A bojím se o tebe. Tvá nenávisť ti šíří srdce. Mysli na svého syna. Ulric tě potřebuje. Zapomeň na svou pýchu a uvažuj o jeho budoucnosti.“

Zavrtěl hlavou. „Pod nadvládou Normanů nevzkvétá pro mého syna žádná budoucnost,“ zamumlal. „A kde je Justin? Ještě stále v klášteře?“

Změna rozhovoru Nicholau rozzlobila. Cožpak ho vlastní syn a jeho budoucnost zajímají tak málo, že o nich nedokáže hovořit souvisleji?

„Odpověz mi, Nicholao,“ přikázal jí. „Kde je Justin?“

„Tady.“

Nicholaa se jemně dotkla bratrovy paže. Thurston ji odstrčil. „Prosím, nebuď zlý,“ zašeptala. „Justin chtěl zemřít, ale Royce mu v tom zabránil.“

Thurston se choval, jako by ji neposlouchal. „Kde přesně?“

„Bydlí s ostatními vojáky.“

„Bože, musí nenávidět takovéto ponížení.“

„Royce slíbil, že mu pomůže.“

Thurston zavrtěl hlavou. „Řekni Justinovi, že jsem na něj nezapomněl. A že se vrátím... brzy.“

„Ne!“

Neuvědomila si, jak hlasitě vykřikla. Její nesouhlas se rozlehl po celé místnosti. Ulric se probudil a začal plakat. Nicholaa přiskočila ke kolébce a jemně ho pohládila po hlavičce. Dítě si vložilo do úst palec a spokojeně zavřelo očka.

„Běž od něho,“ nařídil jí Thurston. „Nechci, aby ses dotýkala mého syna.“

Nicholaa se náhle cítila, jako by měla mor. Ustoupila od kolébky a pohlédla na bratra.

Ulric by nejspíše znovu usnul, kdyby do dveří nevrazil Royce.

Nicholaa sebou trhla a Ulric začal opět plakat.

Royce vyplnil vchod dveří. Stál rozkročený s rukama v pěst. Strach nečišel ani tak z jeho bojového postoje jako spíš z jeho očí.

Nicholaa je v pořádku, prolétlo Roycovi hlavou, když ji spatřil stát uprostřed místnosti. Šel právě po schodech nahoru, když zaslechl její výkřik. Dal se do běhu. Měl však pocit, že se jeho srdce v tu chvíli zastavilo. Přemítal o všech možnostech, které se mohly udát, a než dosáhl Ulricovy komnaty, zachvátila jej úzkost, že se Nicholae něco stalo.

Ne, nic se jí nestalo. Byla v bezpečí.

Nicholaa se schválně otočila k Roycovi tak, aby neviděl na její levou tvář. Již teď byl zuřivý. Kdyby se dověděl, že ji bratr uhodil, přestal by se zřejmě ovládat.

Toužebně si přála předejít katastrofě, ale nevěděla, koho má dříve uklidňovat. Ulric ještě stále poňukával, přestože v komnatě zavládlo hrobové ticho. Malý však nebyl v nebezpečí. Royce ano. Thurston náhle učinil krok vpřed.

Nicholaa stála mezi oběma odpůrci. Thurston i Royce na ni upřeně zírali. Nicholaa se podívala nejdříve na jednoho a pak na druhého.

Poté se rozběhla přes místnost ke svému muži. Vrhla se mu do náruče a zašeptala: „Prosím tě, buď klidný. Prosím.“

Zoufalost v jejím hlase zmírnila jeho zlost. Přitiskl ji nakrátko k sobě a pak ji ukryl za záda, aby se mohl zaměřit na svého nepřítele.

Nicholain bratr přistoupil blíže. Royce se opřel o rám dveří, zkrřížil ruce na prsou a pozoroval Sase. Jeho smířlivá nálada Thurstonea zmátla.

„Očekával jsem tě dříve, Thurstone.“

Royce pronesl svou poznámku s takovým klidem, že Nicholaina bratra vyvedl z míry. Rychle se však vzpamatoval „Nicholaa ti pověděla o tajných chodbách?“

Royce zavrtěl hlavou. Cítil, jak Nicholaa nervózně žmoulá cíp jeho tuniky. Věděl, že je vyčerpáná, a proto se rozhodl, že nepříjemné setkání nebude protahovat.

„Rozhodni se, Thurstone,“ řekl přísněji.

Nicholaa se chtěla postavit vedle manžela. Royce ji však znovu schoval za svá záda. Přitom stále sledoval Thurstonea. „Záleží na tobě,“ řekl mu. „Buď necháš zbraně na pokoji a slíbíš mi věrnost, anebo...“

„Anebo co?“ přerušil ho Thurston. „Anebo zemřu? Dříve však zabiju já tebe.“

„Ne!“ vykřikla Nicholaa. Ucítla na své paži něčí ruku. Otočila se a uviděla Lawrence.

„Barone?“ řekl Lawrence.

Royce nepřestával Thurstonea sledovat. „Odved’ Nicholau do naší komnaty, Lawrence. A zůstaň tam s ní, dokud nepříjdu.“

Vazal musel Nicholau od Royce odtrhnout. „Ne!“ vykřikla opět. „Royci, dítě... Prosím, dovol mi odnést Ulrica.“

Nyní zařval Thurston. „Nech mého syna tam, kde je, Nicholao! Ty už sis vybrala svou cestu.“

Nicholaa celá ztuhlá vycouvala z místnosti. Lawrence ji objal kolem ramen a zavřel za ní dveře.

Thurston přistoupil blíže k Roycovi. „Měl jsi dovolit svým vojákům, aby sem přišli.“

„Proč?“

Thurston se usmál. „Aby tě chránili. Teď jsi tu zůstal sám. Nebudu mít problém zabít tě.“

Royce zavrtěl hlavou. „Ne, ty mě nezabiješ, Thurstone. Ačkoli bych byl možná rád, kdyby ses o to pokusil.“ Na chvíli se odmlčel a pak vzdychl. „Pak bych totiž mohl zabít já tebe. Bylo by to pro mne jisté zadostiučinění, ale má žena by se trápila.“

„Zradila svou vlastní rodinu.“

Royce pozvedl obočí. Jeho klid se začínal vytrácet. „A kdy se Nicholaa stala zrádkyní?“ zeptal se mírným hlasem. „Předtím, anebo poté, cos ji opustil?“

„Já že ji opustil? Nevíš, o čem mluvíš.“

„Ale vím. Nechal jsi ji, aby se starala sama o sebe,“ pronesl Royce. „Navíc jsi jí poslal svého syna. Nicholaa musela podstoupit mnohá rizika, aby uchovala Ulrica v bezpečí, ale to je ti zřejmě úplně jedno. Ano, tys ji nechal napospas osudu.“

„Musel jsem odjet na sever,“ zamumlal Thurston.

„Ach ano, na sever,“ prohodil Royce. „Tam, kde jsi nechal téměř zemřít svého bratra?“

Thurstonův obličej zrudl. Nenávist k Normanovi ho spalovala. Nedokázal přemýšlet o ničem jiném. „Řekli mi, že je Justin mrtev.“

V jeho hlase zaznělo něco, z čeho Royce usoudil, že neříká pravdu. „Ne,“ prohlásil. „Řekli ti, že je raněn. Ale když jsi slyšel, jaké má zranění, nechals ho, aby raději zemřel. Tak tomu bylo, že, Thurstone? Justin byl pro tebe nepotřebný, s jednou rukou by se podle tebe nedokázal bránit.“

Thurston byl otřesen informacemi, jež Royce bůhví odkud získal. A teď se jej snaží činit odpovědným za bratrův nešťastný úděl. „Pokračuji v boji, protože chci svého bratra pomstít.“

Roycovi se udělalo nevolno. Dovedl poskládat pouze několik střípků této záhady. Většinu si domyslel. Nyní z Thurstonova chování vidí, že se v podstatě nezmýlil. Saský bastard opravdu zanechal svého bratra, aby zemřel.

„Justin to věděl, že?“ zeptal se Royce.

Thurston pokrčil rameny. „Pochopil, že je s ním konec.“

Z mého bratra už se stal také zrádce?“ pronesl pohrdlivě. „To on ti všechno vyžvanil? Anebo to má na svědomí Nicholaa? Má sestřička nejspíš také přesvědčila bratra, aby se k vám přidal.“

Royce mu na jeho otázky neodpověděl. „Řekni mi jedno,“ zeptal se stroze, „ztrácuješ Nicholau proto, že si mě vzala, anebo proto, že je stále naživu?“

„Zavrhl jsem ji kvůli jejímu doznání.“

„Jakému doznání?“

„Řekla mi, že si tě vybrala,“ zamručel Thurston. „Nebyla donucena si tě vzít. Ona si tě vybrala dobrovolně! Dovolí ti, aby ses jí dotýkal, že? Panebože, má vlastní sestra spí s Normanem! Škoda že jí můj šíp neprohodí srdce.“

Roycovo sebeovládání bylo to tam. Thurston neměl čas zareagovat. Roycův pohyb byl příliš rychlý. Udeřil Sasa do obličeje, aniž se stačil chránit. Rána byla tak prudká, že jej odmrštila směrem ke krbu. Thurston se zastavil o krbovou římsu, která pod jeho nárazem praskla a zřítěla se na zem.

Royce mu přerazil nos. Škoda že ne vaz, pomyslel si Royce. Vyděšený pláč malého Ulrica přiměl Royce, aby se uklidnil. Pohlédl do kolébky, aby se přesvědčil, že je dítě v pořádku, a pak kopl do nenápadných dveří, ukrytých v dřevěném obložení komnaty.

„Dovolil jsem ti, abys přišel, Thurstone, protože jsem si chtěl s tebou promluvit. Chci znát jméno člověka, který vystrašil mou ženu, když jsme byli v Londýně. Nepustím tě odsud, dokud mi ho neřekneš.“

Thurston zavrtěl hlavou. „Nevím, k čertu, o čem mluvíš,“ zamumlal. Rukávem si setřel krev ze rtů. „Nikoho v Londýně nemáme... zatím,“ dodal. „Brzy si však vezmeme, co nám patří. Nenecháme Normanům –“

„Ušetři mě svých politických keců,“ přerušil ho Royce. „Chci znát pravdu. Řekni mi to jméno, nebo ho z tebe vymlátím.“

Ulricův křik konečně narušil Thurstonův zpupný postoj. Přistoupil ke kolébce a zvedl svého syna. Něžně jej poplácal po zádičkách, aby ho uklidnil.

„Vezmu si syna s sebou.“

„Ne, nevezmeš,“ odvětil Royce. „Možná je ti jedno, co se s ním stane, ale mně a Nicholae to jedno není. Venku prší a je chladno. Nemůžeš vzít Ulrica do takového nečasu. Ale něco ti navrhnou,“ dodal dříve, než mohl Thurston zaprotестovat. „Až najdeš pro Ulrica bezpečné místo, můžeš pro něj někoho poslat.“

„A necháš hojit?“

Royce přikývl. „Máš mé slovo,“ řekl. „A nyní chci tvé slovo, že neznáš nikoho, kdo hrozil mé ženě.“

„Musíš mi nejdřív říct, co se stalo,“ vybídl ho Thurston.

Royce mu pověděl o stařeně, která dala Nicholae dýku, aby ho zabila. Z Thurstonova výrazu však usoudil, že o tom opravdu nic neví.

„Saským baronům, kteří přísahali věrnost Vilémovi, se nedá příliš věřit,“ řekl Thurston. „Proto bychom je ani nepověřili takovým úkolem. Budeš muset hledat mezi vlastními lidmi,“ dodal. „Sasové navíc nikdy neposílají ženy, aby vykonaly za ně jejich práci.“

Royce mu uvěřil. Pozoroval ho, jak ukládá Ulrica zpátky do kolébky. Thurston byl jeho nepřítel, ale zároveň Nicholain bratr. Počkal, až se rozloučí se svým synem.

Thurston se zhluboka nadechl. Musel uznat, že Royce má pravdu. Nechá zde Ulrica, dokud pro něj nenajde vhodné místo. Představa, že se bude muset spoléhat na Roycovo slovo, ho však pobuřovala.

„Ulric bude žít v rodině mé ženy. Až přijdou, dáš jim mého syna.“

Znělo to jako příkaz, nikoli jako žádost. Royce přikývl. „Rodina tvé ženy si může pro Ulrica přijít. Přesvědčím-li se, že Ulric bude u nich v bezpečí, vydám jim ho. A teď odejdi, Thurstone. Už jsi tady příliš dlouho.“

Thurston se ještě jednou podíval na svého syna a pak zamířil k tajnému východu.

„Zbav se své nenávisti, Thurstone, dokud je čas. Dřív, než tě zničí.“

Nicholain bratr neřekl ani slovo a bez ohlednutí zmizel v temné chodbě.

Royce za ním zavřel maskovací dveře a vrátil se k Ulricovi.

Malý už zase plakal. Royce si jej opřel o rameno, tak jak to dělávala Nicholaa, a konejšivým hlasem se ho snažil uchlácholit. Netrvalo dlouho a chlapec se utišil.

Na chodbě čekal na příkazy svého pána Ingelram. Royce nařídil prozkoumat tajnou chodbu a pak zazdíť její vchod. Všiml si Alice, jak netrpělivě stojí u schodiště, a pokynul jí. „Dítě je v pořádku,“ řekl, když viděl, jak se služebná mračí. „Nic se mu nestalo.“

Ulric byl zcela probuzen a zvědavě si z výše Roycova náručí prohlížel okolí. Alice si jej vzala k sobě. „Podařilo se vám utišit tohle dítě,“ pronesla, „a teď byste měl jít a pokusit se utišit i to druhé.“ Jen to dořekla, zrudla. „Omlouvám se, pane, že vám radím, co máte dělat, ale obávám se o Nicholau. Určitě je strachy celá bez sebe.“

Royce přikývl. „Máš pravdu, Alice,“ souhlasil. Pohladil Ulrica po vlasech, otočil se a vydal se chodbou ke své komnatě. Po pravdě řečeno, dost se obával následující chvíle. Neměl totiž nejmenší tušení, jak by měl Nicholau uklidnit.

Nicholaa stála u okna a dívala se do temné noci. Jakmile otevřel dveře, otočila se. Když ji Royce spatřil, sevřelo se mu srdce. Byla úplně vyděšená. Určitě si myslí, že zabil jejího bratra, a teď s napětím očekává, že jí to potvrdí.

Lawrence se opíral o krb. Když uviděl svého pána, oddechl si. „Lady Nieholaa měla strach,“ řekl téměř vyčítavě.

Royce se nepřestával dívat na svou ženu. „Nemusí se obávat. Její bratr žije.“

Lawrence se jemně usmál a chystal se k odchodu. U východu se zastavil. „Neobávala se o Thurstona, barone. Ale o tebe.“ A zavřel dveře.

„Nebála jsem se o tebe,“ řekla Nieholaa.

„Vždyť to Lawrence před chvílí řekl.“

„Lhal.“

„Lawrence nikdy nelže.“

Do očí jí vhrkly slzy. „Měla bych tě nenávidět, Royci. Ano, měla. Od chvíle, kdy jsme se potkali, se mi přihodily ty nejhroznější věci. Jenom se na mne podívej!“ Zvedla ruce. „Na rukou mám plno jizev a jednu pěkně ohyzdnou těž na rameni. Všechno je tvoje vina.“

Nicholaa si odvázala pásek županu a mrskla ho na zem. Pak odkopla své boty. „Můžeš za všechno proto, že jsi Norman.“

Svlékla si župan a odhodila jej stranou. Pak si sundala spodničku. „Nu?“ pronesla vyzývavě. „Nemáš nic, co bys mi na to řekl?“

Nečekala na jeho odpověď. „Nebyla bych celá zjizvená, kdyby nebylo tebe.“

„Já bych spíš řekl, že máš sklon k nehodám.“

Usoudil, že zřejmě přeslechla jeho poznámku. Byla příliš zaměstnána tím, jak na něj sypala jednu výčitku za druhou. Royce by se ani nedivil, kdyby mu nakonec vyčetla i bouřku, která právě venku řádila. Nechával ji, ať se vyzuří, neboť chápal důvod jejího vzteku. Skrývala jím svou obavu a bezmocnost. Ano, Nicholaa se ho bála zeptat se na Thurstona a Ulrica.

Uklidnila se teprve za hodnou chvíli. To již stála před Roycem jenom v košilce, s bosýma nohama a sklopenou hlavou. Vypadala tak zranitelně.

„Jsi schopna mě poslouchat?“ zeptal se jí.

Neodpověděla. „Nicholao, pojď sem.“

„Ne.“ Přešla pokoj a postavila se před něho. „Už nebudu poslouchat tvé hloupé rozkazy, Royci.“

Pomyslel si, že by nebylo dobré poznamenat, že zrovna jednoho uposlechl. Místo toho ji objal a chtěl ji k sobě přivinout.

Zavrtěla se a snažila se vymanit z jeho sevření. „A nedopustím, aby ses mě dál dotýkal.“

Royce se nenechal odbýt. Pevně ji uchopil a silně ji k sobě přitiskl. Tak, teď ji může začít utěšovat. Nicholaa se podvolila, objala ho kolem pasu a neskryvaně se rozplakala. Vzlykala stejně hlasitě a nekontrolovaně jako malý Ulric. Royce ji nechal, ať se vypláče. Položil bradu na její hlavu a čekal, až skončí.

Když utichla, jeho tunika byla zmáčena jejími slzami. Pláč vystřídalo škytání. Nicholaa se styděla za své chování, ale nedokázala nepříjemný tik

zastavit. Když se Royce vrátil a Nicholaa viděla, že je její muž v pořádku, nebyla schopna své city dále přemáhat.

Nyní se třásla vyčerpáním a chladem. Royce ucítil, jak se chvěje, a pevně jí ji stiskl. „Měla bys jít do postele dříve, než zmrzneš,“ řekl jí téměř šeptem.

Nevšímal si jeho připomínky. Nevěděla proč, ale chtěla ho ještě chvíli objímat. „Určitě si teď asi myslíš, že se chovám jako malá holka,“ řekla. „Vyvádím stejně jako Ulric.“

„Možná se chováš jako on, ale voníš lépe.“

Roycův hlas zněl vesele. On se jí snad posmívá! Podivná reakce na tragickou událost, která před chvílí nastala. „Royci?“

„Ano?“

Uběhla dlouhá doba, než se Nicholaa odvážíla zeptat. „Jsem zrádce?“

„Ne.“

Odpověděl jí poněkud podrážděně. „Nezlob se na mne. Dnešní den byl hrozný.“

Uchopil ji za bradu. „Já se nezlobím na tebe. Trochu mě rozzlobila tvá otázka. To Thurston tě nazývá zrádcem, že?“

V očích se jí opět zaleskly slzy. Je div, že jí ještě nějaké zbyly, pomyslel si Royce. „Proboha, Nicholao, nezačni zase plakat. Všechno je za námi. Thurston je v pořádku.“

„Věděla jsem, že bude v pořádku,“ vykřikla. „Bála jsem se o tebe.“

Naléhavost v jejím hlase ho překvapila. Nevěděl, jestli se má cítit dotčeně, či nikoli. „Nicholao, ty si myslíš, že jsem tak neschopný?“

Hladila ho po hrudi. „Tvé schopnosti s tím nemají nic společného.“

„Ne?“ Royce nechápal.

„Samozřejmě že ne.“

„Můžeš mi vysvětlit, jak to myslíš?“

„Thurston je můj bratr.“

„To vím.“

„Znám ho lépe než ty.“

„A co má být?“

„Má spoustu dobrých vlastností.“

„Nesnaž se ho bránit.“

Pokusila se ho od sebe odstrčit. Nedal se. Přinutil ji, aby se na něj znovu podívala, a lehce ji pohladil po tváři. „To ti udělal on, vid’?“ zeptal se zamračeně. „Jestli mi hodláš namluvit, že tě uhodil nechtě, ztratím svou trpělivost.“

„Jak to víš, že mě Thurston uhodil? On ti to řekl?“

„Na tváři máš otisk velikosti mužské dlaně, má milá. Dokážu si domyslet, jak jsi k němu přišla.“

Na Roycovi bylo vidět, že se opravdu zlobí. Nicholaa se zachvěla. „Ne, neztratíš svou trpělivost,“ řekla. „A o tom vlastně hovořím. Thurston byl

vždycky velice výbušný. Už od malička jednal dříve, než stačil věci domyslet. Otec si s ním často nevěděl rady. Zdálo se, že ho nikdy nenaučí ovládat se. Můj bratr nebojuje čestně, Royci. Ty ano.“

Něžně se usmál. „A jak ty můžeš vědět, jak bojuju?“

„Prostě to vím,“ odpověděla. „Máš pevný charakter. Naučil ses ovládat své chování. Navíc jsi nesmírně trpělivý. Na naší cestě do Londýna, kdy já se neustále snažila utéci a ty jsi mě pořád chytal, jsi ani jednou neztratil trpělivost.“

Nicholaa se náhle cítila unaveně. Opřela se o Royce. „Válka Thurstona změnila. Je plný nenávisti. Víím, že by dokázal bojovat nečestným způsobem.“

„A ty věříš tomu, že já bych bojoval čestně?“

„Jistěže.“

Políbil ji na čelo, uchopil do náruče a odnesl do postele. V duchu se tetelil štěstím. Nicholaa si určitě neuvědomuje, jaký mu nyní učinila kompliment. Jeho žena nemá ponětí o tom, jaký je rozdíl mezi čestným a nečestným soubojem. Zřejmě si myslí, že existují nějaká speciální pravidla.

Trochu se plete, ale Royce jí nemínil vysvětlovat, že v souboji žádná pravidla neplatí. Také ho potěšil fakt, že se o něj strachovala.

Postavil ji vedle postele a zatáhl za stužku její košilky. „Co to děláš?“ lekla se.

„Dávám to pryč,“ odpověděl.

Snažila se mu odstrčit ruce. Mezitím se její jediný kousek oděvu svezl na ramena. „Chci si to na sobě nechat.“

„Ale já ne.“

Košilka spadla na zem. Nicholaa se natolik styděla za svou nahotu, že zapomněla protestovat. Odhodila přikrývku a rychle si pod ni vlezla. Dříve než se Royce stačil vzpamatovat, byla zamotaná jako motýl v kukle. Její stydlivost jej ohromila. Vysvlékl si šaty, sfoukl svíci a lehl si také. Byl rád, že ji nemusí nutit, aby se k němu přitulila. Chlad to udělal za něj. Nicholaa se k němu přitiskla, aby se u něho trochu zahřála. Royce se otočil na bok, objal ji, její nohy vzal mezi své a bradu si položil na její hlavu. V minutě se přestala třást.

Rád ji objímal. Její vůně byla jemná a tak přitažlivá, že jí nedokázal odolat. Chtěl ji. Když si to uvědomil, povzdechl si. Bylo by to pro ni příliš brzy. Po včerejší noci potřebuje čas, aby se trochu zotavila. Navíc dnes měla těžký den, ten jí také na klidu nepřidal. Ne, dnes se jí ani nedotkne.

Jeho tělo však reagovalo zcela jinak než jeho mysl. Již nyní byl vzrušený a těžko mohl myslet na něco jiného, než jak do ní vniknout. K čertu, když byl blízko Nicholay, nedokázal se vůbec ovládat. Royce tomu nerozuměl. Byla přece jenom jeho žena. Nic víc. Vlastně bylo velice zvláštní, že na něj má tak silný vliv.

„Jak hodláš naložit s Thurstonem?“ zamručela Nicholaa do tmy. Napjatě očekávala jeho odpověď. „Nijak.“

Nechápala. „Zavřel jsi ho? Chceš ho odvézt do Londýna?“ vyzvíдалa.

Royce ji stiskl. „Nechal jsem ho odejít, Nicholao.“

Jeho slova ji zaskočila. Dlouhou chvíli mlčela. Pak se zeptala. „Budeš z toho mít nějaké problémy?“

Její otázka byla tak směšná, že se neubránil smíchu. „Ne,“ odpověděl.

„Slyšela jsem nějakou ránu,“ poznamenala. „Vypadalo to, jako by někde spadla zeď.“

Nicholaa položila dlaň na Roycovu hrud' a čekala, co jí řekne. Její ruka krásně hrála. Nepřestávala ho hladit. Royce položil svou ruku na její. Uplynula další minuta či dvě, než si Nicholaa uvědomila, že zřejmě žádnou odpověď nedostane. Bude ho muset pobídnout. „Vy jste spolu bojovali?“

„Ne.“

„Tak jaký to byl hluk?“

Dlouze vzdychl. Nicholaa patrně nepřestane pátrat, dokud neuslyší pravdu. „Krbová římsa. Spadla na zem,“ řekl v polospánku Royce.

Nicholaa se nadvzdla a viděla, že Royce má zavřené oči. „To spadla jen tak?“

„Spi, Nicholao, už je pozdě.“

„A proč jsi nechal Thurstona odejít?“

„Ty víš proč.“

„Kvůli mně, že?“

Neodpověděl.

Políbila jej na bradu. „Díky.“

Otevřel oči a zamračil se. „Nemáš zač mi děkovat,“ řekl drsně. „Chtěl jsem si s Thurstonem jenom promluvit. A to se také stalo. Dal jsem mu příležitost, aby přestal vzdorovat. Rozhodl se nepřijmout mou nabídku. Víš, co to znamená, ne?“

Nicholaa věděla přesně, co myslí, ale nechtěla o tom hovořit. Chtěla se k němu otočit zády, ale Royce ji zadržel. „Nerad bych, aby sis dělala zbytečné iluze. Thurston bude odporovat tak dlouho, dokud nezemře. Jestli se vrátí, budu ho muset zabít.“

„Ale co Ulric?“ vykřikla. „Thurston se sem vrátí, aby mohl spatřit svého syna. Přece si nemyslíš –“

Royce ji jemně přinutil, aby si opět lehla na jeho rameno. Zároveň umlčel její protesty dlouhým polibkem. Chtěl pouze odvést její pozornost, ale její rty byly tak měkké, poddajné a žádoucí, že se od nich nemohl odtrhnout. Jeho polibek se stával vášnivějším, urputnějším. Jazykem vklouzl hluboko do jejích úst. Věděl, že to má ráda. Tiše zasténala. Bože, jak po ní toužil! Jeho jazyk se rytmicky pohyboval dovnitř a ven, znovu a znovu. Royce nevěděl, co by měl udělat, aby jí byl ještě blíž. Jednou rukou ji chytl v zátylku, aby

jejich polibky byly pevnější, druhou rukou jí sevřel zadeček a přitiskl její klín ke svému údu.

Když ji konečně pustil, nemohla popadnout dech. I Royce lapal po vzduchu. Zíral na její ústa, jež líbáním zrudla a naběhla. Palcem jí pohladil spodní ret. Cítil, jak mu v hrudi prudce bije srdce. Musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby se zklidnil.

„A teď mě poslouchej,“ řekl chraplavě. „Thurston se nevrátí.“

Pošle pro Ulrica nějaké lidi z rodiny své ženy. Jestliže je shledám přijatelnými a dostatečně odpovědnými, chlapce jim vydám.“

„Ne,“ zaprotetovala a snažila se od něj odtáhnout.

„Ano,“ trval na svém Royce a přehodil svou nohu přes její. „Thurston je Ulricův otec. Souhlasil jsem s jeho návrhem jenom proto, že je z tvé rodiny. Víc už se o tom spolu nebudeme bavit.“

„Stejně tak jako o Justinovi? Nedovolíš mi, abych ho viděla, a navíc mi ani nevysvětlíš proč. Žádáš ode mne příliš mnoho, Royci.“

„Žádám pouze o to, o čem jsem přesvědčen, že jsi mi schopna dát.“ Políbil ji na čelo. „Svým rozhodnutím týkajícím se Justina jsem ti nechtěl ublížit.“

„Ale přesto jsi mi ublížil.“

„Hm. A ty si myslíš, že to dělám schválně?“

„Ne,“ uznala s povzdechem. „Vím, že nejsi zlomyslný.“

„Připustila bys možnost, že mé rozhodnutí nemá nic společného s tebou? A že jsem spíš myslel na Justinovo dobro než na to, zda se máte vidět?“

„Ale Justin mě má rád. Potřebuje mě.“

„Promiň, ale ty jsi ta poslední, koho nyní Justin potřebuje,“ rozdurdil se nečekaně Royce.

„Já bych mu přece nijak neublížila.“

„Ale ano,“ poznamenal Royce. Zavrtěl mrzutě hlavou. „Zcela přesně si vzpomínám na okamžik, kdy jsem ti slíbil, že se o Justina postarám. Pamatuješ si, co jsem ti tehdy řekl?“ zeptal se.

„Ne, nepamatuji,“ zamručela. „Byla jsem tenkrát rozčilená. Stejně ale nechápu, jak si můžeš myslet, že bych vědomě mohla ublížit vlastnímu bratrovi. Vždycky jsem se o Justina starala. Byl z nás koneckonců nejmladší a nyní je na mně –“

„Nicholao, zanech té tirády. Justin se jistě obejde bez tvých lítostivých nářků. Uvědomuješ si, jak ho tím vlastně ponižuješ? Má svých starostí až až.“

„Jakých starostí?“

„Jak se vypořádat se mnou.“

Bylo to zvláštní, ale jeho domýšlivý výrok ji uklidnil. Věděla, že Royce má v podstatě pravdu. Justin byl hrdý. Bylo by pro něho ponižující, kdyby o

něj pečovala jako o malé dítě. Nedokázala by skrýt svou lítost, a o tu on opravdu nestál.

Royce se také nemýlil ve svém soudu o Thurstonovi. Tím, že mu přislíbil vydat syna, vzal mu zároveň důvod, kvůli kterému by se na panství vrátil. Nicholaa jenom doufala, že její bratr pochopil Roycův záměr. Věděla, že kdyby se zde Thurston ještě někdy objevil, Royce by ho nenechal odejít.

Nicholaa položila hlavu na manželovo rameno a zavřela oči. Cítila se nějak podivně. Neměla sklony k sebelítosti, ale od chvíle, kdy začali vládnout Normani, šlo všechno od deseti k pěti.

Royce jí zaklonil hlavu, políbil ji na čelo a pak na nos. „Chci tě, Nicholao,“ zašeptal a slabě vzdychl. Náhle se na ni překulil, takže ležela celá pod ním, od hlavy až k patě. „Nech mě spát,“ zamumlala.

Ale Nicholae se spát nechtělo. Naopak, potřebovala, aby se jí dotýkal, aby si mohla myslet, že ji doopravdy miluje, i kdyby to nebyla pravda. Chtěla zapomenout na děsivý zážitek s Thurstonem a věděla, že jí to Royce umožní, i když jen na chvíli.

„Řekl jsi, že mě chceš,“ zašeptala stydlivě, když se dlouhou dobu nic nedělo. „Já tě také chci.“

Zvedl se na loktech a usmál se. Všimla si jeho šibalského výrazu a srdce jí málem vyskočilo z krku.

„Proč se přede mnou najednou stydíš, Nicholao? Klidně si tu více než půl hodiny ležíš, aniž bys –“

„Při našem hovoru jsem úplně zapomněla, že – že na sobě nic nemám,“ zajíkla se. „Teprve teď jsem si to uvědomila. Polib mě, prosím. Zapomenu pak, že se stydím. Stejně jako minulou noc.“

Zavrtěl hlavou. Vzpomínka na minulou noc ho rozechvívala vzrušením. „Bolelo by tě to.“

„Jeden polibek? Ten mě určitě nebude bolet.“

„Ale já se pak nedokážu zastavit, Nicholao. Přestanu se ovládat.“

Usmála se. „Líbí se mi, když se přestaneš ovládat.“ Přitáhla si Roycův obličej blíže a dlouze ho políbila na ústa. Nebránil se, ale také jí nijak neodpověděl. Teprve když ho mírně kousla do spodního rtu, ožil. Hluboce zasténal a začal ji líbat po celém obličej, po ušních lalůčkách a po šíji. Její vzrušení se stupňovalo. Byl to nádherný pocit. Manželovy polibky a doteky v ní vzbuzovaly touhu po dalších. Ještě více se k Roycovi přitiskla a dovolila, ať její pocity lásky k tomuto muži naplno zaplaví její mysl i duši.

Její chování zcela odstranilo jeho zábrany. Snažil se nepospíchat. Chtěl, aby milostnou předehru prožívala se stejným zalíbením jako on, ale byl už tak dlouho vzrušený, že nevěděl, jestli ji bude moci déle protahovat. Líbal Nicholau na prsa, na břicho a stále níže. Neměla čas zaprotестovat, když se dotkl jejího ohanbí. Její slabé vzdechy se nyní přeměnily v uspokojivé mručení.

Ach, jak ho dráždila. Její vůně a pohyby byly tak smyslné. Royce se nemohl odtrhnout od jejího vlhkého a teplého klína. Laskal se s ním, mazlil, ochutnal všechna zákoutí a pak do ní pronikl jazykem. Nicholaa měla pocit, že byla zasažena bleskem. Žádostivě se vzepjala. „Ach, Royci, prosím,“ sténavě zaprosila. Udělá-li to Royce znovu, pozbude snad vědomí.

Royce už nemohl déle čekat. Klekl si mezi její stehna, nadzvedl jí boky a vnikl hluboko do její pochvy. „Nebolí?“ Jeho hlas se chvěl vzrušením. „Musíš mi říci, kdyby tě to bolelo.“

Nebyla schopna mu odpovědět. Místo toho se zvedla a nehty se zaryla do jeho ramen. Tlak, jenž v ní narůstal, byl neudržitelný.

Royce protlačil svou ruku mezi jejich sevřenými těly, a když nahnal její citlivé místo, začal ho dráždit. Oheň, jenž se v ní probouzel, ji zbavoval smyslů. Hlasitě zaúpěla. Royce ji políbil na rty. Pak se začal pohybovat. Zprvu jemně, ale později se stále větší a větší intenzitou. Byla tak rozpálená, tak těsná. Cítil, že brzy dojde u obou k vyvrcholení. V návalu extáze hlasitě zasténal.

Nicholaa dosáhla své rozkoše v tentýž okamžik. Zaplavil ji nevýslovný pocit uspokojení. Křečovitě se svého manžela držela. Už se ničeho neobávala, třebaže měla pocit, že na chvíli ztratila vědomí.

Když nával vzrušení opadl, Nicholaa se pustila Roycových paží a lehce padla na záda do přikrývek. Zdálo se jí, že už nežije.

Royce se svalil na ni. Jeho sladká žena z něj vysála všechnu sílu. A také vůli, neboť neměl chuť se ani pohnout.

Chvilí mu trvalo, než se vzpamatoval. Pak ho přepadala úzkost. „Nicholao, jsi v pořádku?“

Jeho obavy jí zalichotily. „Ano.“

Royce podle jejího hlasu poznal, že se stydí. Panebože, pomoz mi, ať se nezačnu smát, pomyslel si. Jeho manželka byla před několika minutami divoká dračice a nyní se stydí.

„Copak?“ zeptala se rozpačitě. „Ty se mi směješ?“

„Potěšilas mě,“ řekl. „Proto se směju.“

„Royci?“

„Ano?“

„Všechno bude zase v pořádku, že ano?“ Strach v jejím hlase ho probral. „To víš, že ano. Neboj se, Nicholao, já se o tebe postarám,“ odpověděl. „Ulric bude muset odejít.“

„Ano.“

„Myslíš, že se Thurston nevrátí, až bude jeho syn pryč?“

„V to doufám.“

„Vrátí se kvůli Justinovi.“

Dlouze vzdychl. Nečekal, že si to uvědomí tak rychle. „Justin s Thurstonem neodejde. Už spi, Nicholao. Mou povinností je chránit tuto rodinu.“

Ano, bylo to jeho povinností, neboť Nicholaa ji na něj uvalila, když si ho vybrala za manžela.

Nicholaa si z celého srdce přála, aby tuto povinnost necítil jen jako břímě. Zavřela oči a snažila se neplakat. Ano, Royce ji ochrání. Ale ona by chtěla, aby ji miloval.

KAPITOLA 13

Když Nicholaa vešla do velkého sálu s malým Ulricem v náručí, stál Royce poblíž spižírny. Bavil se potichu s nějakým starším vojákem, jehož Nicholaa neznala. Oba muži si prohlíželi místo, na němž dříve stával stůl, než ho nechal Royce přemístit doprostřed sálu.

Nicholaa se rozhodla, že je z debaty vyruší. Chlapec si spokojeně blábolil nějaká nová slůvka, a když Nicholaa přišla k Roycovi, natáhl po něm ručičky.

Royce dítě vzal, opřel si ho o hruda zadíval se na svou ženu. Nicholaa si složila ruce na prsou a usmála se na něj.

„Dobré ráno, Royci.“ Chtěla se natáhnout, že ho políbí, ale pak se zarazila. Byl zde cizí člověk a Royce by se možná cítil jejím důvěrným chováním zaskočen.

Roycovi však přítomnost neznámého člověka nevadila. Uchopil Nicholau lehce za bradu a políbil ji. Pak si ji přitiskl k boku a obrátil se opět k vojákovi.

„Cože jsi říkal, Thomasi?“ zeptal se.

„Říkal jsem, že je to téměř zázrak, pane, že se tato část podlahy dosud nezřítíla. Všimněte si, jak je dřevo prohnílé,“ dodal a ukázal na ztrouchnivělé desky.

Royce přikývl. „Dokonči, prosím tě, celkovou prohlídku,“ poznamenal. „Výsledky mi sdělíš u večere.“

Tmavovlasý voják se poklonil baronovi, ale zůstal hledět na Nicholau. Nicholaa čekala, že ji Royce představí, ale její manžel mlčel. Musela ho nakonec sama pobídnout lehkým rýpnutím mezi žebra. Když Royce dokončil seznamovací povinnost, začal potichu počítat. Trvalo pouhých pět vteřin, než se voják začal Červenat. Bylo to zvláštní, ale takhle reagoval skoro každý muž, na něhož se Nicholaa jen na chvíli upřeně zadívala. Ze zkušeného vojáka se rázem stal nováček.

Thomas tonul v rozpacích. Uvolnil si oděv okolo krku, jako by najednou nemohl dýchat.

Royce mu musel dát nepatrně najevo, že by bylo lépe, kdyby už konečně odešel. Ubohý Thomas měl co dělat, aby opustil sál, aniž by na Nicholau opět pohlédl.

Nicholaa se otočila k Roycovi. „Zdá se, že vojáci jsou z tebe nějak nervózní. To jsi na ně tak přísný?“

Royce se usmál. Nicholaa si pomyslela, že mu asi zalichotila. Hned mu to chtěla vyvrátit, ale byl rychlejší. „Ale na tebe nejsem přísný, vid?“

„No, jak kdy,“ prohodila a začala si všímat Ulrica, který ocucával tkaničky Roycovy tuniky.

„Jaké jsou tvé plány na dnešek?“ zeptal se jí.

„Mé plány?“ Zdálo se, že netušila, na co se jí ptá.

„Čekám, že mi sdělíš seznam svých dnešních povinností,“ vysvětlil jí.

„Jaký seznam povinností?“

„Nicholao, tys neposlouchala, co jsem ti říkal včera večer? Pamatuji si docela přesně, že jsem si přál, abys mi každé ráno nastínila, co budeš celý den dělat.“

„Ach, jistěže jsem poslouchala,“ vyhrkla. „Nemusíš se hned mračit. Prostě žádné povinnosti nemám. Všechny úkoly jsi převzal sám.“

„Co tím myslíš?“

Nicholaa si nevšímala jeho odměřeného chování. „Pokud malý Ulric ani Justin nepotřebují mou péči, nemám co dělat,“ pronesla. „A ty mě zajisté také nepotřebuješ, že?“

Nicholaa doufala, že s ní nebude souhlasit. Royce se však znovu zeptal: „Cožpak ty nemáš žádné jiné povinnosti?“

Pokrčila rameny. „Myslela jsem si, že budu vést domácnost. Tys ale vše udělal za mne. Včera jsi řekl poddaným, co mají dělat, a dnes tomu bylo zřejmě také tak.“

„Včera byla výjimečná situace,“ odvětil. „Spala jsi skoro celé dopoledne, pamatuješ si?“

Pamatovala si. Sklopila zrak. Šla spát velmi pozdě, protože se s Roycem milovali. Na to si pamatuje také. „Byla jsem unavená,“ zaprotestovala.

Její tváře znachověly. Royce uvažoval, o čem právě jeho žena přemýšlí. Připomněl si, že musí zůstat trpělivý. „Na tom nezáleží,“ prohodil. „Když jsi tady nebyla, učinil jsem některá rozhodnutí.“

„Že jsi například nechal přemístit stůl doprostřed sálu?“ Když Royce přikývl, řekla: „Ale jakmile jsem je změnila, zlobil ses.“

„Ano.“

Zavrtěla hlavou. „Pak nevím, co po mně chceš, Royci. Snažím se ti vyhovět, ale pořád mě mateš svými rozdílnými požadavky. Řekni mi tedy, chceš, anebo nechceš, abych vedla tuto domácnost?“

„Jistěže chci, abys ji vedla.“

„Pak –“

„Ale nechci, abys měnila má rozhodnutí. Chápeš?“

„Takže včera ses zlobil jenom proto, že jsem změnila tvé příkazy?“ zeptala se. „A kvůli tomu jsi svolal všechny sloužící...“ Zmlkla, když Royce přikývl.

„Tys to udělala schválně, že?“

„Co?“ zeptala se, ačkoliv věděla, na co se ptá.

„Žes změnila mé příkazy,“ řekl. „Nu?“ naléhal, když neodpověděla.

Sklopila hlavu. „Ano, změnila jsem je schválně.“

„Proč?“

„Protože toto je můj domov, mí sloužící,“ odpověděla. Nicholaa přešla místnost, pak se otočila a opět na Royce pohlédla. „Já také nezasahuji do tvých povinností. Proto si myslím, že ani ty bys neměl zasahovat do mých.“

Royce k ní popošel „Máš v tom trochu zmatek, Nicholao. Tohle není tvůj domov a ani sloužící nejsou tví. Oboje teď patří mně. A navíc,“ dodal rychle, než mu stačila skočit do řeči, „už nikdy se mnou nemluv takovým tónem.“

Royce nezvýšil hlas, ale Nicholaa měla pocit, jako by na ni téměř řval. 1 Ulric to zřejmě cítil stejně, neboť přestal žvýkat tkaničku a s očima otevřenýma dokořán překvapeně Royce pozoroval.

Vtom vstoupila do místnosti Alice. Nicholaa si byla jista, že ji Royce v návalu zuřivosti vykáže, ale zmýlila se. Royce pokynul služce, předal jí Ulrica a přikázal jí odnést ho.

Počkal, až odejde, a pak se vrátil ke své ženě. Šla z něho hrůza. „Sedni si.“

Zkřížila ruce a zůstala stát. Tentokrát neustoupí. Royce si musí konečně uvědomit, že není jedna z jeho sloužících. Je jeho manželka a jako k manželce se k ní musí také chovat. Nedokázala se mu sice dívat zpřímá do očí, ale podařilo se jí, aby řekla klidným hlasem: „Jestli chceš, abych se posadila, laskavě mě o to požádej. Nejsem tvůj voják, abys mi poroučel. Jsem tvá žena. Chápeš, že je v tom rozdíl, ne?“

Royce dumal, jestli vojáci, kteří nyní trénovali v podhradí, ji také slyší, neboť Nicholaa v závěru své řeči téměř křičela. Opravdu by potřebovala naučit se trochu ovládat, pomyslel si. Přesto jí měl rád právě proto, že mu dokázala vzdorovat.

Royce však také nemínil ustoupit. „Sedni si,“ rozkázal jí znovu.

Tentokrát to již neznělo tak kousavě. Nicholaa hlasitě povzdechla a sedla si. Při pohledu na manžela jí kmitlo hlavou, že se po zbytek dne budou spolu zřejmě jen hádat. Byl tak tvrdohlavý a nekompromisní. Rozhodla se, že mu tedy naposledy ustoupí.

Opřela se lokty o stůl, podepřela si bradu a zadívala se na manžela. „Jsem připravena,“ pronesla odevzdaně.

„Na co připravena?“ zeptal se. Její náhlá smířlivost ho překvapila. Očekával, že bude více vzdorovat.

„Na to, až mě začneš poučovat.“

„Já tě nepoučuji.“

Zkusila se postavit.

Složil ruce za zády. „Ačkoliv...“ začal. Zase si sedla.

„Je několik věcí, které bych ti rád ještě jednou vysvětlil. Zdá se, že pořád nerozumíš, jak to v manželství chodí.“

„A ty tomu rozumíš?“

Zamračil se na ni, že ho přerušuje. „Jistěže rozumím,“ prohlásil. „Hodně jsem o tom přemýšlel.“

„O mé úloze v manželství jsi také přemýšlel?“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Jsi přece moje žena.“

Chválabohu že si tohoto faktu vůbec všiml, pomyslela si Nicholaa. „No a?“ popíchla ho.

„Mou povinností je chránit tě. Doufám, že s tím souhlasíš?“

Přikývla.

„A teď bychom si měli pohovořit o tvých základních povinnostech,“ pokračoval.

S napětím očekávala, co řekne. Předpokládala, že jeho nároky budou přemrštěné.

„Je to velmi jednoduché, Nicholao,“ řekl Royce. „Tvou základní povinností je nepřidělovat mi starosti. A když budeš plnit pouze tuto povinnost –“

„Tak já ti přidělávám starosti?“

Přikývl. „Existují zvláštní pravidla řízení, Nicholao. Byl bych rád, kdybys je pochopila. Pak se nám snad podaří žít společně bez větších potíží.“

Začala poklepávat prsty o stůl. Royce dosud neřekl jediné slovo o lásce anebo o péči. Snažila se necítit se ukřivděně. „Jaká jsou ta pravidla?“ zeptala se.

Byl potěšen, že ji to zajímá. Ale trvalo jí to, pomyslel si. Jeho trpělivost začala konečně přinášet ovoce, neboť jeho žena se rozhodla, že ho bude poslouchat. „Za prvé,“ pronesl, „nikdy na mne nebudeš křičet, ani zvyšovat hlas. Za druhé, budeš bez řečí poslouchat mé příkazy. Za třetí, nebudeš plakat a naříkat. Za čtvrté, tvá rozhodnutí nesmí být ovlivněna emocemi. Za páté –“

„Moment,“ vykřikla. „Můžeš se vrátit k třetímu bodu, prosím? Řekl jsi, že nesmím plakat?“

„Ano.“

„Proč?“

Byl rozčilen, poněvadž se tvářila, že ho nechápe. „Nemám to rád.“

„Ale já ano.“

Nyní se on zatvářil nechápavě. „To nemyslíš vážně.“

„Velmi vážně,“ odpověděla. „Ráda pláču. Ne vždycky, samozřejmě, ale občas ano. Cítím se pak mnohem lépe.“

Royce dlouho na Nicholau hleděl, až nakonec usoudil, že ho neprovokuje. Ta hloupá ženská asi opravdu ráda plakala! Zavrtěl hlavou. Neměl nejmenší tušení, jak zareagovat na tak nelogickou poznámku.

Nicholaa se mu to pokusila vysvětlit. „Někdy, když se ve mně nahromadí například pocit křivdy nebo bezmoci a vybrečím se, uleví se mi. Chápeš?“

„Ne.“ – Snažila se zůstat klidná. Panebože, musí to pochopit, pomyslela si. Zkusí to jinak. „Nestalo se ti někdy, že ses rozzlobil tak, až bys nejraději někoho praštil?“

„Jistě, ale kvůli tomu nebrečím.“

„Samozřejmě že ne,“ pronesla nespokojeně. „Přesto však, když v tobě narůstá vztek a dosáhne určité hranice, kdy bys rád uhodil –“

„Pak uhodím,“ přerušil ji. Zatvářil se popuzeně. „U všech čertů, přece kvůli tomu nebudu plakat.“

Vzdala se. Její muž byl příliš zabeďněný, aby ji pochopil. „Nicholao, slib mi, že už nikdy nebudeš plakat.“

„Proč?“

„Protože mi drásá srdce, když tě vidím nešťastnou.“ Její nálada se trochu zlepšila. „Ty chceš, abych byla šťastná?“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Budeme spolu vycházet mnohem lépe, budeš-li šťastná.“

„A co láska?“ zeptala se. „Záleží ti na tom, abych tě měla ráda?“ Zatajila dech a čekala, co odpoví.

Pokrčil rameny.

Nejraději by ho zabila! „Ano, nebo ne?“ Trvala na odpovědi. Royce se na ni podíval. „To nemá s naším hovorem nic společného.“

„Láska že nemá nic společného s manželstvím?“ řekla překvapeně.

Royce nevěděl, co jí má říct. Náhle si nebyl jistý sám sebou. Nicholaa položila ruce na stůl. Rozhodla se, že mu řekne pravdu. Svěří se mu se vším, co ji tíží. Trochu se však bála odhalit své nitro. Co když ji Royce odmítne? Nicholaa doufala, že když bude k manželovi upřímná, otevře se také.

„Řekla jsem Thurstonovi, že tě miluji.“ Hleděla na své ruce a čekala na jeho odpověď. Panebože, cítila se tak bezbranně.

„Ano?“ Zdá se, že je překvapen.

Přikývla. „Ano, řekla,“ prohlásila jistěji.

Slyšela, jak si povzdychl. Zvedla oči, aby viděla, zda se směje, nebo mračí. Jeho výraz jí však téměř nic neprozradil. Vypadal, jako by mu právě sdělila, co budou mít k večeři. „O čem přemýšlíš, Royci?“ zeptala se.

„Chápu důvod, proč jsi řekla svému bratrovi, že mě miluješ,“ odpověděl a pokýval hlavou. „Chtěla jsi ho získat, aby s námi spolupracoval.“

„Spolupracoval?“

Opět přikývl. Musel jí to vysvětlit. Byl ve všem tak logický. Nejraději by ho roztrhla!

„Chtěla, aby mě Thurston přijal. Proto jsi mu řekla, že mě miluješ.“

Nicholainy oči se rozšířily. Royce si tedy myslel, že bratrovi lhala. Váhala, jestli mu to má vyvrátit, či nikoli. Jejich rozhovor nestál za nic.

„Chtěla jsem, aby Thurston uvěřil, že jsem s tebou šťastná,“ řekla. „Požádal mě, abych s ním odešla.“

„Ale tys mu odpověděla, že mě miluješ a že chceš se mnou zůstat. Zároveň jsi však myslela na Ulrica a Justina, že?“

„To také,“ zamumlala. Začala opět nervózně poklepávat prsty o stůl. „Snažila jsem se ho přesvědčit o tom, že já jsem si tě vybrala za manžela.“

„Vždyť sis mě vybrala.“

Můj bože, pomyslela si Nicholaa a chytla si hlavu do dlaní. Vypadá to, jako by každý z nich hovořil o něčem úplně jiném.

Royce pochodoval po místnosti sem a tam. „Všechno do sebe pěkně zapadá. Myslela sis, že uklidníš svého bratra, když mu vysvětlíš, co se přihodilo v Londýně. Místo toho jsi ho pořádně rozčilila. A proto tě pak Thurston nazval zrádkyní.“

„Velmi logický závěr,“ prohlásila Nicholaa. „Hezky sis ho odvodil. Přesto jsi mi neodpověděl na mou otázku, jestli chceš, abych tě milovala.“

„Takovým věcem já nerozumím,“ přiznal se. „Ty mě chceš milovat?“

Chtěla ho nejspíš uškrtnout. Bylo zřejmé, že Royce nemá nejmenší tušení, jak je pro ni tento hovor důležitý. Jinak by se nechoval tak blazeovaně. Co má dělat? Plakat, anebo po něm něco hodit? Možná že obojí.

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“ zeptala se.

„Ne.“

Její srdce se rozbušilo. Třeba jí nyní řekne, že stojí o její lásku. V posledních několika minutách už ztratila naději, teď se však opět rozhořela. Nicholaa věděla, že Royce ji nemiluje, ale doufala, že se jeho postoj k ní změní. Možná že za nějakou dobu, když jej bude nenápadně postrkovat, ji začne mít rád.

Royce nebyl schopen zakrýt nespokojenost nad chováním své ženy. Nicholaa hleděla do prázdna a myšlenkami byla očividně úplně jinde.

„Rád bych, abys věnovala pozornost tomu, co říkám.“

Usmála se na něj. „Jistě.“

„Kde jsem to přestal?“ zeptal se, celý zmatený.

„Ptala jsem se tě, jestli chceš, abych tě milovala. A tys odpověděl, že takovým věcem nerozumíš. Pak jsem se dotázala, je-li to vše, co k tomu hodláš dodat, a –“

„Ach ano, vzpomínám si,“ řekl. Otočil se a znovu začal přecházet po místnosti. Byl odhodlaný přejít od tématu lásky k jinému. Panebože, vůbec

netušil, o čem má mluvit. „Nicholao, vím, že je to pro tebe těžké, ale když vezmeš v úvahu...”

„Ano?” zeptala se a ani přitom nedýchala. Nyní jí už téměř řekl, po čem tolik toužila. To, že se nedokáže vyjádřit, že váhá, že chodí jako kolem horké kaše, je dobré znamení, pomyslela si Nicholaa.

Odkášlal si a pohlédl na ni.

Posadila se rovně a čekala.

„Manželství je jako mapa,” řekl.

Vyskočila ze židle. „Cože?”

„Manželství je jako mapa, Nicholao.”

Zavrtěla hlavou. „Víš, co si myslím?”

Zuřila. Royce byl překvapen její reakcí. Co se to s ní najednou stalo? „Co si myslíš?” zeptal se.

„Že ses měl oženit s některým ze svých vojáků.”

Nicholaa rychle obešla stůl a rozběhla se ke dveřím. Jestli si pospíší, bude ve své komnatě dříve, než se rozpláče.

Otevřela dveře a málem vrazila do Lawrence, který právě vcházel dovnitř. Vazal ji chytil za ramena a zastavil ji. Ihned si všiml, že má v očích slzy. „Stalo se ti něco, má paní?” zeptal se. „Něco tě popudilo?”

„Ne něco,” zamumlala. „Někdo.” Otočila se, aby pohlédla směrem k Roycovi, ale vzápětí se lekla, neboť její manžel stál těsně za ní.

Royce se díval na Nicholau, ale hovořil k Lawrencovi. „Něco jsi po mně chtěl?”

„Ano, barone.”

„Tak nejdříve pusť mou ženu,” nařídil mu.

Lawrence si uvědomil, že stále svírá Nicholainy paže. Okamžitě spustil ruce. „Požádals mě, abych tě informoval, až nastane čas,” prohlásil. Mrkl na Nicholau a pak se opět zadíval na Royce. „Zdá se, že již nastal. Řádí jako nepřítel.”

Lawrence se usmál.

Royce přikývl. „Nezapře, že patří do rodiny,” pronesl suše a kývl směrem k Nicholae. „Ačkoliv tentokrát mě to těší. Konečně.”

Lawrence přikývl a vydal se společně s baronem k venkovním dveřím.

Nicholaa rázem zapomněla na vlastní pocity. Věděla, že Lawrence mluví o jejím bratrovi. „Jedná se o Justina, že? To on tak vyvádí,” řekla spíš pro sebe, neboť oba muži se již vzdálili. Rychle se za nimi rozběhla.

Royce se náhle zastavil. Nicholaa si však toho nevšimla a narazila do něj. Royce se prudce otočil a sevřel ji. Skoro to zabořilo. „Do ničeho nebudeš zasahovat.”

Musela něco udělat. Teď už si byla jistá, že se jedná o Justina. „Nebudu do ničeho zasahovat,” slíbila. „Jenom mi řekni, proč jsi rád, že můj bratr zuří.”

Chtěla jen, aby jí to vysvětlil. Royce ji tentokrát nenechal dlouho čekat. Odpověděl téměř okamžitě. „Čekali jsme, až tvůj bratr nějakým způsobem zareaguje na situaci, v níž se nachází. Dosud jsme ho nedokázali přinutit ani jíst, ani pít, ani se hýbat.“

Justin se snažil všechno ignorovat. I samotný fakt, že žije. Nyní se konečně nějak projevil. Proto jsem rád.“

Nicholaa si neuvědomila, že svírá jeho tuniku. Teprve když ji Royce chytil za ruku, povolila. „Co teď budeš dělat?“

Usmál se. „Pokusím se jeho zlost přeměřovat.“

„Jak?“

„Tím, že mu dám cíl.“

„Cíl?“ zopakovala nechápavě.

„Namířím jeho zlost vůči sobě,“ vysvětlil jí Royce. „Dá-li Bůh, všechen Justinův hněv se do večera soustředí na mne. Bude chtít žít už jenom proto, aby mě zabil.“

V okamžiku, kdy domluvil, poznal, že řekl příliš mnoho. Nicholaa vypadala zděšeně.

„Nemohl bys mu dát jiný cíl?“ zeptala se.

„Ne.“

Povzddechla si. Věděla, že má Royce pravdu. Jako velitel vojáků byl zodpovědný za blaho každého z nich. Uvědomila si, že ho vlastně urazila, když mu navrhla, aby svou povinnost přenesl na někoho jiného. Slíbil přece, že Justinovi pomůže. „Důvěřuji ti,“ prohlásila. A pak se usmála. „A o tebe se nebojím. Nemluvil bys tak radostně, kdybys nebyl připraven,“ řekla. „Udělej, o čem jsi přesvědčen, že je pro Justina nejlepší.“

Postavila se na špičky a políbila ho. „Promiň, že tě tak dlouho zdržuji. A díky, že sis našel čas mi všechno vysvětlit.“ Pak se usmála i na Lawrence, otočila se a zamířila do hradu.

„Je hezké, když žena důvěřuje svému muži,“ poznamenal Lawrence, když odešla.

Jeho baron se usmál. „Jdu za Justinem, Lawrenci. Ty ale počkej tady,“ nařídil mu, „a zadrž Nicholau, až se sem vrátí. Nechci, aby zasahovala do věcí, kterým nerozumí. Snaž se ji nějak zabavit.“

Vazal se na něj tázavě podíval. „Chceš snad říct –“

„Nicholaa se pravděpodobně pokusí dostat se k Justinovi nějakým zadním vchodem. Důvěřuje mi sice, ale chce zároveň vidět, co se bude dít. Určitě se neovládne natolik, aby do věci nezasáhla.“

Lawrence se usmál. „Vidím barone, že jí velmi dobře rozumíš.“

Royce zavrtěl hlavou. Smutně dodal: „Pouze v tomto případě. Dělá v podstatě to, co bychom dělali i my, kdyby byl Justin náš bratr. Co se ale týče celkového porozumění, musím přiznat, že má žena je mnohem složitější

člověk, než jsem si myslel. Někdy ji například i nejhoupější poznámka dovede rozzuřit, jindy se zas chová jako beránek.“

Royce vypadal, že je z ní opravdu zmatený. Lawrence účastně přikývl. Poněvadž nebyl nikdy ženat, nedokázal mu nijak poradit.

Royce však neočekával, že mu Lawrence nějak objasní Nicholaino chování. Přátelsky do něho dloubl a vydal se po pěšině vedoucí k části pevnosti, v níž bydleli vojáci. Nedošel ani do půli své cesty, když zaslechl Justinův řev.

Našel Nicholaina bratra, jak stojí v kruhu vojáků. Jednomu z mužů tekla z nosu krev. Royce si domyslel, že je to Justinova práce. Nic víc ho nemohlo potěšit. Rozpustil shromáždění rázným gestem a zůstal s Justinem sám.

Nicholain bratr vyhlížel příšerně. Kolem hlavy mu poletovaly rozčuchané vlasy, tvář měl očividně několik dnů nemytou. Jeho světlemodrá tunika zapáchala a hnědé kalhoty nesly stopy bláta. V očích mu plály ohýnky nenávisti. Když Royce viděl Justina naposled, měl skelný pohled a nevnímal své okolí.

Royce si složil ruce na prsa a hleděl na Justina. Pak mu bez emocí v hlase vysvětlil pravidla výcviku, jež platí obecně pro všechny vojáky. Zůstal klidný, i když na něj Justin zaútočil. Royce hbitě uskočil a podrazil Justinovi nohu.

Chlapec zakopl a svalil se na zem. Nevzdal se však. Znovu a znovu se vrhal dopředu. Royce bez potíží odrážel každý mladíkův pokus, přičemž neustával ve výkladu výcvikového programu. Justin se pokoušel všemi možnými způsoby srazit Royce k zemi, jenže neuspěl. Sprostě při tom nadával, a když nazval Royce bastardem a věznitelem, v mžiku ležel na zádech. Dopadl těžce, až se kolem něho rozvířil prach. Dříve než se stačil postavit, přidržel ho Royce nohou na zemi.

„Nejsem ani bastard, ani tě nevězním,“ řekl. „Jsem tvůj baron a ty jsi můj věrný vazal.“

Justin zavřel oči a lapal po dechu. Royce uhnul stranou a pokračoval ve výčtu Justinových povinností. Mezitím se mládce nec vztyčil, sesbíral poslední síly a plivnul Roycovi do obličeje. Přestože svůj cíl minul nejméně o metr, Royce tím urazil. Baronova reakce bylo okamžitá. Nakopl Justina do zadku a poslal ho opět k zemi. V jeho trestu však nebyl ani náznak zlosti. Royce mu pouze udělil jednu z lekci, v nichž se bude učit, jak přežít.

Roycovi se podařilo, co zamýšlel. Zaměřil Justinovu pozornost na sebe. Na rozdíl od Justina, který byl celý rozlícený, nevypadal baron vůbec rozzlobeně. Nicholain bratr to nedovedl pochopit. Jakkoli se snažil barona vyprovokovat, nedokázal ho přinutit k tomu, aby jej Royce zabil. Tato skutečnost ho děsila, neboť znamenala, že bude muset žít.

„Všechny instrukce, které jsem ti teď dal, je možné shrnout do několika základních bodů,“ pokračoval Royce. „Nikdy se nesmíš chovat tak, abys

urazil svou jednotku. To znamená, že budeš cvičit, jak nejlépe dovedeš, s ostatními budeš jednat uctivě a nikdy neprojevíš sebemenší náznak zbabělosti. Naučíš se spoléhat na ostatní, stejně jako se oni učí spoléhat na tebe. Je to velmi jednoduché, Justine.“

Royce věděl, že mu chlapec nerozumí. Justin vypadal jako zvíře, které právě uteklo z klece.

„Co ode mne chceš?“ zařval náhle Justin.

Royce jej opět botou přitiskl k zemi. „Vše, co můžeš dát,“ prohlásil. „A ještě více, Justine. Bůh ví, že mi dáš přesně to, co budu chtít.“

Pak od něj poodstoupil a pokynul Ingelramovi. „Běž s Justinem,“ nařídil. „Ukaž mu, kde máme zbroj.“ Pohlédl dolů na Justina. „A ty se umyj. Zítra začneš cvičit s ostatními.“

Royce se při odchodu otočil schválně k Justinovi zády. Ingelram nabídl mladíkovi, že mu pomůže vstát, ale Justin odmítl. Nechal ho tedy, ať si dělá, co chce. Tušil, že Justin bude chtít ještě jednou na Royce zaútočit, ale nedělal si s tím starosti, protože věděl, že baron jeho útok očekává také. Justin vyrazil za Roycem a chtěl ho napadnout zezadu. V poslední vteřině však Royce uhnul a Justin skončil na kolenou.

Royce se otočil a ještě jednou srazil Justina nohou k zemi. „Jestli chceš mít privilegium se mnou bojovat, musíš si ho nejprve zasloužit. Budeš se toho však muset ještě hodně naučit, chlapče.“

„Chlapče!“ zařval Justin.

Royce přikývl. „Zatím sis ani nezasloužil, abys mohl být nazýván holubem“ řekl. „Ingelrame? Před chvílí jsem ti přikázal, abys Justinovi ukázal, kde je zbroj. Neraď bych ti to připomínal potřetí.“

Vazal přikývl a opět nabídl Justinovi ruku. Nicholain bratr ji automaticky chytl, a dříve než si mohl uvědomit, že přijal pomoc, jej Ingelram postavil na nohy. Justin byl natolik vyčerpaný, že nedokázal logicky uvažovat. Zítra vás všechny přemůžu, prolétlo mu hlavou. Potřebuji si jen trochu odpočinout, abych byl silnější, pomyslel si.

Přidal se k mladému normanskému vojákovi. „I já jsem byl nazýván chlapcem, když jsem začal cvičit v baronově mužstvu,“ řekl Ingelram. „Pak jsem se oficiálně stal holubem. Tak nám, nováčkům, říkají starší a zkušenější vojáci. Samozřejmě že je to urážka, ale i oni jednou byli holuby. Pokaždé, když se nám naskytne příležitost, soutěžíme s nimi. Až tvá zlost ustoupí, pochopíš, jaké jsi měl štěstí, že ses byl zařazen do elitní jednotky barona Royce, do níž se touží dostat všichni vojáci.“

Ingelram hovořil vážně, ale Justin se ušklíbl. „Stejně brzy odejdu,“ zamumlal. „Nemíním poslouchat tyto stupidní kecy.“

Ingelram zavrtěl hlavou. „Nemůžeš odejít bez povolení,“ řekl. „Urazil bys tím celou jednotku. Musíš zůstat tady.“

Justin zbystřil, když mu řekl: „Všiml sis, že baron každý tvůj útok odrazil bez použití rukou?“ Justin to samozřejmě vůbec nezaregistroval. Jeho oči se rozšířily, když si uvědomil, že Ingelram mluví pravdu. Nic však neřekl. Místo toho se zamračil.

Ingelram pokračoval. „Baron Royce používal jenom nohy. Ty ne.“ Poklepal Justinovi po rameni. „Máš za sebou první lekci obrany.“ Zasmál se a pak dodal: „Panebože, ty smrdíš jako tchoř, Justine.“

Justin si jeho poznámky nevšímal. Přisahal si, že už žádná další lekce nebude. V noci, až všichni usnou, uteče.

Byl dnes tak hladový, že snědl celou večeři. Donutili ho, aby jedl s ostatními vojáky a poslouchal, o čem se baví. Nikdo se mu příliš nevěnoval, ale ani ho neignorovali.

Justinův kavelec byl mezi Ingelramovým a Geraldovým. Ještě předtím, než tvrdě usnul, si pomyslel, že si jen na chvíli odpočine, pak vstane, vezme si pár věcí a uteče.

Probudil se uprostřed noci. Nedostal se však ani ke dveřím. Nějaký voják mu zastoupil cestu. Pokojně se mu představil a dodal, že je také nováčkem a že mu chce pouze připomenout, že nemůže odejít bez povolení.

Voják se jmenoval Bryan, měl tmavé kudrnaté vlasy a hnědé oči. Byl o něco menší než Justin, ale dobře stavěný, takže vyplňoval téměř celou uličku vedoucí ke dveřím. „Dík za upozornění,“ zamumlal Justin. „Teď se mi klid' z cesty.“

K Bryanovi se náhle přidali další tři vojáci. Byli stejně ospalí jako Bryan a stejně odhodlaní zabránit Justinovi v útěku.

„Co je vám k čertu do toho, jestli odejdu, nebo ne?“ zuřil Justin.

„Pošpinil bys tím pověst naší jednotky,“ zvolal Ingelram, který zatím ještě ležel na kavalci. „Běž spát, Justine.“

Justin věděl, že nemůže prorazit. Bylo jich moc a on byl tuze slabý, aby je přemohl. S nechutí se vrátil na svou postel. Nikdo se mu nevysmíval. To Justina udivilo. A také rozzuřilo. Chtěl mít důvod, kvůli němuž by mohl vojáky nenávidět. Ale žádný nedostal.

Uplynulo několik minut, než se všichni opět uložili k spánku. Ingelram už téměř usínal, když do něj Justin rýpl.

„Co se stane vojákovi, který urazí vaši jednotku?“ zašeptal. Vzápětí si uvědomil, že zbytečně upozorní na skutečnost, která ho zajímala.

„Raději se neptej, Justine,“ zašeptal Ingelram.

Justin se však nedal odbýt. „Je trest krutý?“ zeptal se znovu.

„Ano.“

„Smrt?“

Ingelram odfrkl. „Ne,“ odpověděl. „Smrt je milosrdná. Trest nikoli. Už jdi spát, Justine. Zítra nás čeká perný den.“

Justin však nemohl usnout, neboť musel přemýšlet o spoustě věcí.

Ani Nicholaa tuto noc pořádně nespala. Malý Ulric neustále plakal. Protože neměl horečku, trápil ho zřejmě nově rostoucí zub. Uklidnil se pouze v náručí. Nicholaa považovala za svou povinnost, aby se o chlapečka starala, zejména přes noc. Služebné se potřebují vyspat, proto je poslala pryč a sama nosila Ulrica na rukou.

Stejně nemohla spát. Její mysl se vracela k tomu, co odpoledne viděla. Nyní si vyčítala, že se stala svědkyní konfrontace mezi Roycem a jejím bratrem Justinem. Ach, bože, proč jen nezůstala v hodovním sále!

Royce byl tak krutý. Kdyby na vlastní oči nespátřila, co se přihodilo, nevěřila by tomu. Kopat zraněného, bezbranného chlapce... Ne, nevěřila by, že by její muž mohl být něčeho takového schopen.

Kdyby ji Lawrence nespátřil a nepřiběhl k ní, asi by se dala do pláče. Roycův zástupce se ji snažil přimět k odchodu, ale bylo již pozdě.

Nicholaa byla na Royce tak rozhněvaná, že se ani nezúčastnila společné večeře. Zůstala v Ulricově komnatě pod záminkou, že se o něj musí starat. Royce si zřejmě vůbec nevšiml, že u stolu chybí, neboť za ní nikoho neposlal. Ne, Royce si nejspíše plánoval další útok proti jejímu bratrovi.

Royce si však samozřejmě všiml, že Nicholaa u večeře chybí. Jídlo se podávalo o hodinu později, než bylo běžně zvykem, neboť to tak lépe vyhovovalo Roycovu programu. Alice mu řekla, že paní již asi spí. „Vypadala velmi ospale,“ poznamenala.

Lawrence počkal, až služebná odejde, a pak se naklonil k Roycovi. „Chtěl jsem s tebou mluvit o samotě,“ začal. „Nicholaa se ti pravděpodobně vyhýbá, barone. Vsadil bych se, že to je pravý důvod, proč zůstala ve své komnatě.“

„A proč by se mi měla vyhýbat?“

„Viděla, jak ses střetl s Justinem.“

„K čertu. Jak se to mohlo stát?“

„Je to má vina,“ řekl Lawrence. „Čekal jsem na Nicholau, až se vrátí, jak jsi mi nařídil. Uběhlo dobrých pět minut a pak jsem zahlédl záblesk jejích modrých šatů. Tvá žena si vylezla na hradby, odkud měla krásný rozhled. Než jsem se k ní dostal, bylo pozdě. Viděla všechno do posledních detailů.“

Royce pokýval hlavou. „Hrome,“ zamumlal.

Lawrence pokračoval. „Vypadala velmi zděšeně. Dívala se tak... útrpně. Neřekla však ani slovo. Jenom se otočila a odešla.“

„Dovedu si představit, co si o tom myslí. Obávám se, že to nedokáže pochopit. Možná že je dobře, že už spí. Ráno se jí pokusím vše vysvětlit.“

U stolu seděl také Thomas. Royce musel starosti o Nicholau na chvíli pustit z hlavy a soustředit se na Thomasův výklad týkající se opravy panství. Zpráva potvrdila, co již sám přepokládal: konstrukce byla v natolik špatném stavu, že bude nutné zřejmě většinu budov strhnout a postavit nové. Jejich hovor se protáhl do pozdní noci. Když se Royce konečně vydal do své komnaty, očekával, že najde Nicholau, jak tvrdě spí.

Nicholaa však v místnosti nebyla. Komnata byla prázdná. Nejdříve ho napadlo, že ho Nicholaa opustila. Bylo by to směšné, ale kde by jinak, u všech d'asů, mohla být? Srdce mu začalo hlasitě tlouct. Přepadla ho neblahá myšlenka. Jestliže odešla z pevnosti, těžko se jí podaří přežít noc. Royce si náhle vzpomněl na sen, který se mu zdál, když přijeli do Londýna. Nicholaa se ztratila v lese, a on se k ní nemohl dostat, aby ji zachránil...

Zavrtěl hlavou. Musí se nejdříve uklidnit, pomyslel si, a pak bude uvažovat, co dál. Jeho žena neměla žádný důvod, proč by ho měla opustit. Byl na ni laskavý, byl trpělivý. Můj bože, kdyby se jí něco stalo, nevěděl by, co má dělat.

Vyběhl z pokoje. Zakřičel její jméno, rozběhl se po chodbě a opět ji volal.

Když míjel Ulricovu komnatu, rozletěly se dveře a v nich se objevila Nicholaa. Mračila se. Ulrica měla opřeného o rameno. Dítě zlobilo.

Roycovi se tak ulevilo, že ji vidí, že na ni vyhrkl: „Co tady k čertu děláš?“

„Ztiš se, Royci,“ přikázala mu. „Vyděsíš malého.“

„Proč nejsi tam, kde máš být?“

Zdálo se, že se nedovede ovládnout. Přestože byl šťastný, že se Nicholae nic nestalo, neubránil se, aby nekřičel. Teprve když si uvědomil, jak je hlučný, usmál se. Nicholaa je v pořádku. Neopustila ho.

Zhluboka se nadechl. Mírným hlasem řekl: „Ulric se také potřebuje vyspat, Nicholao. Máš-li pocit, že jej musíš nosit, máš na to celý zítřek.“

„Chce se nosit teď,“ vyštěkla.

Royce zavrtěl hlavou. „Dej mi ho.“

„Víš co? Nech si příkazy pro své vojáky. Jsem unavená.“

„Tak jdi spát.“

Asi mu nikdy neporozumí. „Tak dobrá,“ prohlásila. „Jdu spát.“ Strčila mu malého Ulrica do náruče a rázně vyšla z komnaty. „Tady máš a starej se,“ nařídila. „Možná že když na něj budeš řvát, usne.“

„Já nikdy neřvu,“ utrousil Royce a zavřel dveře.

Třásla se zlostí po celou dobu, než došla k jejich komnatě. Bůh by měl stát při ní, ne? Tak proč se provdala za tak ničemného, nesnesitelného muže? Jak ho jen může milovat? Je arogantní, tvrdohlavý, všechno musí být tak, jak řekne. Není schopen sebemenších kompromisů.

Dokonce na ni křičel! Royce na ni nikdy předtím nekřičel. Nelíbilo se jí, když zvyšoval hlas. Náhle se zarazila. Přeje si však, aby se Royce změnil? Ne, přiznala si. Chce, aby zůstal takový jaký je.

Nebyla schopna uvažovat. To proto, že jsem unavená, pomyslela si. V okamžiku, kdy zavřela oči, usnula. Probudila se o hodinu později a otočila se, aby se schoulila do náručí svého manžela. Jeho místo však bylo prázdné. Okamžitě se probírala.

Ulric dává Roycovi pořádně zabrat, blesklo Nicholae hlavou. Navlékla na sebe župan a bosýma nohama přeběhla chodbu. Vřítla se ho Ulricovy

komnaty, ale v mžiku ztuhla. Pohled, který se jí nabídl, ji dojal. Royce i Ulric spali. Její manžel natažený na posteli, ještě oblečený a nezutý a Ulric přitulený k Roycově hrudi. Pusinku měl otevřenou a sliny stékaly na Roycovu tuniku.

Její manžel držel dítě oběma rukama. Nicholaa potichu zavřela dveře a dlouho se na ně dívala.

Už nemohla říct, že se zbláznila. Ví přesně, proč se do Royce zamilovala. Měl všechno, o čem jen žena mohla snít. Byl laskavý, něžný a brzy, jak si slíbila, ji také bude milovat. Nevzdá se. Příště, až ji rozzlobí, vzpomene si na tento okamžik.

Nicholaa přistoupila k posteli, aby uložila Ulrica do kolébky. Jakmile se však dotkla Roycovy ruky, otevřel oči a chytl ji. Jednou rukou držel Ulrica a druhou si ji k sobě přitáhl.

Přitiskla se k jeho boku a zavřela oči.

„Nicholao?“ zašeptal.

„Ano?“

„Patříš ke mně.“

KAPITOLA 14

Za necelý týden si pro malého Ulrica přijela lady Millicent se svým manželem, baronem Duncanem. Nicholau o jejich příjezdu nikdo neinformoval. Zcela náhodou vešla do hodovního sálu. Měla na sobě prosté šaty a rukou si přidržovala zástěru plnou jarních květů. Když uviděla hosty, překvapením ji pustila z ruky.

Ulricova teta držela malého a mazlila se s ním, jako by to byl její syn. Duncan stál vedle ní a objímal ji okolo ramen. Nakláněl se k Ulricovi a mile se na něj usmíval.

Nicholaa zůstala na chvíli stát jako zkoprnělá a dlouho se na ně jenom dívala.

Naštěstí si jejího zděšení povšiml pouze Royce. Přistoupil k ní, právě když poklekla, aby sesbírala rozsypané květiny. „Nech to tak,“ zašeptal a pomohl jí zvednout se.

U dveří stála Alice a rukávem si utírala zvlhlé oči. Royce jí pokynul, aby posbírala kytky, vzal Nicholau za ruku a pomalu ji vedl k hostům.

„Setkala ses někdy s baronem Duncanem a lady Millicent?“ zeptal se jí tiše.

Nicholaa přikývla. „Na Thurstonově svatbě. Myslím, že jsou to příjemní lidé.“

„A věděla jsi, že jsou manžely dvanáct let?“

Nevěděla a ani se o to nijak nezajímala. Nejraději by teď vytrhla Ulrica z náručí jeho tety a utekla s ním nahoru.

Ale nebylo to možné. „Mají vlastní děti?“

„Ne,“ odpověděl Royce. „A usmívej se trochu,“ povzbudil ji.

Nicholaa se usmála. Baron Duncan se na ni upřeně podíval. Byl to podsaditý muž s ryšavým plnovousem. Pamatovala si, jak byl na ni laskavý, když přijela bratrovi na svatbu.

Pustila se Royce a uklonila se. Tvářila se nyní velice vážně, kdyby mohla, plakala by s Alicí. Věděla však, že se musí chovat důstojně. Ulricovo blaho je přednější a důležitější než její vlastní pocity.

Její hlas se téměř chvěl, když řekla: „Jsem ráda, že vás opět vidím.“

Ulric k ní vztáhl ručky. Nicholaa ho už už chtěla vzít z Millicentina náručí, ale pak si to rozmyslela. Ustoupila o krok. „Má velmi družnou povahu,“ poznamenala. „Vůbec se nebojí cizích lidí. Většina dětí má strach, víte,“ dodala, aniž věděla proč. „Ulric je výjimečné dítě.“

Baron Duncan přikývl. „Ano, je výjimečný,“ souhlasil. „Víme, jak je pro vás těžké, Nicholao, že si Ulrica bereme k sobě. Váš manžel nám vyprávěl, jak jste k dítěti přilnula.“

Millicent předala Ulrica svému muži a pak uchopila Nicholau za ruku. Byla to korpulentní dáma se širokými rameny a zaoblenými boky. Nebyla příliš přitažlivá, dokud jste se jí nepodívali do očí. Pak jste dočista zapomněli na její poněkud rozložitou postavu, neboť lady Millicent měla překrásné hnědé oči, z nichž vyzařovalo teplo. „Budeme se o něj dobře starat,“ slíbila.

„Budete ho milovat?“ zeptala se Nicholaa. „Děti potřebují lásku. Vysvětlil vám Thurston, proč chce, abyste si Ulrica vzali k sobě?“

Millicent se otočila ke svému muži a Duncan popošel blíž k Nicholae. Ulric, kterého držel na rukou, byl zcela zaneprázdněn hrou s baronovými vousy. Tahal za ně a brumlal si přitom nová slůvka.

„Ano,“ odpověděl Duncan. „Vše nám vysvětlil, ale my se domníváme, že Thurston jedná poněkud ukvapeně. Zdá se být příliš zaujatý.“

„Nemusíte omlouvat bratrovo chování,“ přerušila ho Nicholaa. Zhluboka se nadechla a pak řekla: „Prosím, posaďte se.“

Nechám pro vás přichystat pokoj. A vzkáži kuchaři, aby připravil dobrý oběd...“

Zmlkla, když Duncan zavrtěl hlavou. Jeho vážný výraz jí napověděl, co chce poznamenat. „Nemůžeme se zdržet,“ prohlásil. „Slíbili jsme to vašemu bratrovi.“

„Ano, zní to asi hloupě, ale my bychom mu slíbili patrně všechno, jenom abychom zajistili chlapcovo bezpečí,“ vložila se do hovoru Millicent. „Řekl, že když nebudeme souhlasit s jeho podmínkami, vezme si syna do hor.“

Nicholaa se nenápadně přitiskla k Roycovu boku. Jeho blízkost jí pomáhala udržet vyrovnanost. Jeho přítomnost ji uklidňovala. „A jaké jsou další sliby, které jste mu museli dát?“ zeptala se.

„Nechtěl, abyste měla na Ulrica jakýkoli vliv.“ Zavrtěl hlavou. „Povídal, že když si pro vás přišel, měl určitý plán,“ řekl. „Očekával, že odejdete s ním.“

„Uprostřed noci?“ pohoršené poznamenala Millicent.

Nicholaa nechtěla mluvit o tom, co její bratr očekával. „Nejdůležitější věcí nyní je Ulricova šťastná budoucnost,“ prohlásila.

Otočila se, aby se ubezpečila, jestli je Alice stále nablízku. „Plakat můžeš později, Alice. Běž a sbal Ulricovy věci.“ A aby její příkaz nezněl tak ostře, dodala mírně: „Prosím, Alice.“

Pak svou pozornost věnovala opět hostům. Přistoupila k nim, složila si ruce na prsa a řekla: „Předtím, než vám dám Ulrica, požádám o dva sliby.“

Royce pozvedl údivem obočí nad tím, jak se jeho žena náhle proměnila. Vypadala nyní jako nějaký vůdce.

Baron Duncan se na ni vylekaně podíval. „Co vám máme slíbit?“

„Za prvé, že se budete starat o Ulrica, jako by to byl váš syn.“

Dříve než stačila cokoli dál dodat, Millicent i Duncan přikýkli.

„Za druhé mi dáte své slovo, že Ulric zůstane u vás. Pokud by k vám Thurston přišel a chtěl dát dítě někomu jinému, odmítnete mu ho vydat. Budete-li o něj pečovat jako o vlastního, brzy bude cítit..., že je v bezpečí. Od této chvíle bude žít s vámi. Nechci, aby ještě někdy ztratil svůj domov. Já...“

Royce ji vzal kolem ramen a přitáhl ji k sobě. „Už mi to slíbili, Nicholao,“ řekl.

Oba hosté přikýkli.

„Thurston by nepřipustil, aby se Ulric ocitl znovu v cizím prostředí.“

„Díky,“ řekla Nicholaa. Udivilo ji, že Royce se už o tuto otázku postaral. Těšilo ji, že mu není lhostejné, co se s Ulricem stane.

Millicent a Duncan odjeli i s dítětem o hodinu později. Royce jim poskytl celý oddíl vojáků, aby je doprovodili domů.

Nicholaa po zbytek dne téměř s nikým nepromluvila. Zaměstnávala se úklidem a jinými domácími pracemi. Royce nevěděl, jak ji utěšit. Když nepřišla do hodovního sálu na večeři, šel za ní. Našel ji v komnatě, jak sedí v křesle u krbu a dívá se do ohně. Beze slova ji zvedl, sedl si na její místo a posadil si ji na klín. Pak svou ženu pevně objal. Dlouho mlčeli. Ticho přerušil Royce. „Měla jsi dnes těžký den.“

Nicholaa na to neřekla ani slovo.

„Ale jsem rád, žeš ho zvládla. Jsem na tebe hrdý.“

Zavřela oči a položila si hlavu na jeho rameno.

„Pamatuješ si na mé příkazy, co máš a co nemáš dělat?“ zeptal se.

„A na který konkrétně?“ zeptala se. „Bylo jich mnoho.“

Nevšímal si jejího sarkasmu. „Na ten o pláči,“ připomněl jí.

Usmála se, ačkoli jí do smíchu zrovna nebylo. „Ach ano, pravidlo číslo tři,“ zašeptala. „Řekl jsi, že nesmím plakat.“

Políbil ji na temeno hlavy. „Změnil jsem svůj názor,“ prohlásil. „Můžeš plakat, kdykoli budeš chtít.“

Bylo směšné myslet si, že pouhý jeho příkaz ji přiměje k pláči. Nebude plakat jenom proto, že jí to dovolil. Kromě toho se jí brečet ani vlastně nechce.

Sotva to však domyslela, rozplakala se. Za chvíli byla část Roycovy tuniky úplně zvlhlá. Pak začala skytat. Nesnažil se ji uklidnit. Pouze ji držel tak dlouho, až se utišila.

„Jsou to dobří lidé, Nicholao.“

„Ano.“

„Budou se o Ulrica starat jako o vlastního,“ poznamenal.

Přikývla. Panebože, nenáviděl, když se trápila. „Nicholao, chápeš, proč jsem nechal Ulrica odejít?“

Obavy v jeho hlase ji utišily více než jeho objetí. Naznačil tím, že mu alespoň trochu záleží, jak se Nicholaa cítí. V opačném případě by se tolik nesnažil, aby ho pochopila.

„Nechtěl jsi Thurstonovi ublížit, protože je můj bratr. Věděl jsi však, že by se vrátil, kdyby tady Ulric zůstal.“

Roycevi se ulevilo. „Vidíš, není složité mě pochopit,“ řekl.

Čekal, že s ním bude Nicholaa souhlasit. Zmýlil se. „Ale je,“ poznamenala. „A co budeš dělat s Justinem? Kam pošleš jeho?“

„Nikam.“

„Pak se Thurston stejně vrátí. Přijde si pro bratra.“

„Ano.“ Royce dále svou odpověď nerozvíjel.

Nicholaa se vzpřímila, aby na něj viděla. „V tom případě tady Ulric mohl klidně zůstat...“ Zmlkla, když Royce zavrtěl hlavou. „Nechápu,“ řekla.

„Justin je muž, Nicholao. Může si vybrat. Ulric však ne. Nedovolil bych, aby se stal předmětem sporů.“

„Ale Justin je také ještě dítě,“ namítla Nicholaa.

„Ne, už není,“ pronesl. „Je sice slabý, ale každým dnem se jeho stav bude zlepšovat. A nejen jeho kondice, ale i mysl.“

„A co když Thurston přijde dřív, než bude Justin zcela v pořádku?“

„Pak s ním Justin neodejde.“

Royce nedodal, že by vlastně Justinovi nedovolil odejít. Nicholain bratr musí být nejdříve silný natolik, aby byl schopen žít nezávisle na ostatních lidech, a teprve pak může jít pryč.

„A je na tom lépe než první den?“ zeptala se, aniž chtěla projevit příliš zájmu.

„Ano.“

„Takže všechno probíhá podle tvého plánu?“

„Ano.“

Hlasitě vzdychla. „To bys ho už nemusel kopat, vid?“ Royce se usmál. Jeho žena se konečně dostala k tématu, které ji trápilo nejvíce.

„Odpověz mi, prosím,“ řekla. „Ještě mu pořád ubližuješ?“

V jejím hlase zazněla výčitka. Royce si jí nevšímal. „Pouze, když to uznám za vhodné,“ odpověděl nakonec.

Chtěla se zvednout. Royce ji přidržel. „Neměla ses dívat, Nicholao.“

„Lawrence ti to řekl, že?“

„Ano, Nicholao. Byla to jeho povinnost povědět mi, co se stalo. Kromě toho bych to poznal sám.“

„Měla jsem právo dívat se,“ prohlásila. „Justin je můj bratr.“

„Důležitější je ale jeho vztah ke mně.“

„Je to pouze tvůj švagr,“ pronesla.

„Je to především můj vazal,“ řekl důrazně. „A to je pro mě důležitější. To jistě chápeš.“

Ne, nechápe. A nikdy ho asi chápat nebude. Od té doby, kdy se vlády ujali Normani, je všechno naopak. Král Vilém vytvořil pevnou hierarchii, v níž každý má své místo, svou povinnost. Ano, od nejnižšího sloužícího až po šlechtice, každý má své místo. Každý, kromě Nicholay... alespoň tak to cítí. Vůbec nezapadá do nového uspořádání. Nicholaa se náhle tak vyděsila, že se začala třást. Po dlouhou dobu byla zvyklá se o něco starat, nést zodpovědnost za chod pevnosti, ale nyní jí Royce postupně všechny povinnosti odebírá. Věřila, že Ulric a Justin ji potřebují. Že je chrání. Teď přišla o Ulrica a zanedlouho ztratí i Justina. Až její bratr dokončí výcvik, bude chtít odejít, aby si našel svůj způsob života. Uvědomila si, že Justin ji už vlastně nepotřebuje. Ne, potřebuje jen Royce, který ho naučí být silným.

Nikdo ji nepotřebuje. Panství patří Roycovi, stejně tak sloužící. Přísahali mu již svou věrnost. Což je vlastně v pořádku, pomyslela si, protože je nyní pánem tohoto hradu... ale co zbylo jí?

Nicholaa nedokázala ze sebe setřást vlnu sebelítosti, která ji náhle zaplavila. Povzddechla si, vstala a chystala se jít spát. Ani si nevšimla, že se Royce také odstrojil.

K čertu, nesnášela tenhle pocit ukřivděnosti, ale nevěděla, jak se ho má zbavit. Cítila v duši prázdnotu – a také vinu. To ona ho vehnala do manželství. On se pouze snaží s ní vyjít, jak nejlépe dovede.

Nicholaa stála vedle postele, oblečená v košilce a usilovně přemítala o svém životě. Royce ji objal kolem pasu a přitáhl k sobě. Naklonil se, aby ji políbil na šíji.

„Royci, ty nikoho nepotřebuješ, že ne?“

Protože se před chvílí bavili o jejím bratrovi, nepochopil, na co se ho ptá. „Jsem cvičitel,“ odpověděl. „Ke své práci nepotřebuji nikoho.“

Otočila se k němu čelem a dlaněmi se opřela o jeho hrud'. „Musím se ti k něčemu přiznat,“ řekla. „Vyslechneš mě?“

Ukazovávky opisovala kolem jeho bradavek malé kroužky. Royce položil své ruce na její. „Jestli chceš, abych tě poslouchal, musíš toho nechat.“

„Je to vážné doznání,“ upozornila ho.

Přestal se usmívat. „Dobrá, poslouchám tě.“

Zadívala se mu na bradu. Potřebovala se soustředit. „Když jsem si tě vybrala za manžela, myslela jsem pouze na sebe. Byla jsem velmi sobecká. Uvědomila jsem si to teprve nyní. Bylo mi jedno, že ti zničím život.“

„Nikdy bych nikomu nedovolil, aby mi zničil život,“ namítl.

„Ale ty by sis mě nikdy nevybral,“ vyhrkla. Zakryla mu dlaní ústa, aby ji nepřerušoval. „Nejspíš si myslíš, že jsem si tě zvolila proto, že jsi mě doprovázel do Londýna. Částečně to je pravda, Royci, ale existovaly ještě další důvody. Byl jsi na Ulrica tak něžný. Když jsem viděla, jak se k němu chováš, usoudila jsem, že bys byl dobrým otcem. I ke mně jsi byl laskavý,“ dodala. „Než jsme dojeli do Londýna, poznala jsem, jaký jsi. Pyšný, arogantní, ale také silný a trpělivý.“

Odmlčela se, aby nabrala sílu dopovědět, co chtěla. Royce uchopil ruku, jíž mu zakrývala ústa, a políbil ji. „Už jsi skončila? Rád bych něco dodal.“

Zavrtěla hlavou. „Musím ti říct i zbytek, než ztratím odvahu.“

Něžně se usmál. „Ty máš dost odvahy. Klidně si můžeš dovolit kousek jí ztratit,“ řekl.

Mýlil se, ale nechtěla mu to vyvracet.

„Nejdříve jsi mi dal slovo, že se postaráš o Justina,“ řekla. „Ale to mi nestačilo. Přinutila jsem tě, aby sis mě vzal, a ještě jsem na tebe přenesla starost o Ulrica.“ Vzdechla si. „Nemohu již změnit, co jsem udělala, ale chtěla bych, abys věděl, že lituji, že jsem nebrala v úvahu, co si o všem myslíš ty. Navíc jsem ti pořád oponovala. S tím vším je konec. Ode dneška budu laskavou ženou, Royci. To ti slibuji. Budeme spolu žít v klidu a pokoji, jak si to přeješ.“

Jemně jí shrnul vlasy z čela. Něha, s jakou se jí dotkl, jí vehnala slzy do očí. Moc si přála, aby mu mohla říct, jak velmi ho miluje. Ale neudělala to, nepřidá mu ještě další břímě, s nímž by si nevěděl rady. Royce ji nemiluje, ale protože je hodný, starostlivý muž, jistě by se tím trápil.

„Nicholao, lituješ, že sis mě vzala?“

„Ach ne, nelituji,“ odpověděla. „Tys mě pořádne neposlouchal. Ten, kdo by měl litovat, jsi ty.“

„Já?“

Jeho náhlý úšklebek ji vyrušil ze soustředění. Přikývla, ale už vlastně nevěděla proč. Je nejspíš přetažená, pomyslela si. Objala manžela kolem krku a zatahala ho za vlasy, aby se k ní sehnul. Když ji uposlechl, láskyplně ho políbila.

Royce si chtěl sednout a vyjasnit si všechny její poněkud nesmyslné závěry, ale v okamžiku, kdy se dotkla jeho rtů, rozhodl se, že to mohou probrat později. Teď už stěží dokáže myslet na něco jiného, než aby ji líbal.

Rozdrazdila ho ještě víc, když se jazykem začala třít o jeho jazyk. Hluboce zamručel, aby jí dal najevo, že se mu to líbí. Při rozvazování šňůrky její košilky se mu třásly ruce. Pak se jen malinko od Nicholay oddálil, aby umožnil této části oděvu spadnout na zem. Znovu ji k sobě přitiskl. Bylo mu bláze, když cítil, jak se její nahá pevná prsa opírají o jeho hrud’.

Nicholaa odtrhla svá ústa od jeho a začala Roycovi líbat krk, ramena i hrud'. Jazyčkem kreslila kroužky nejprve kolem jedné a pak i kolem druhé bradavky, jež byly ukryty pod příkrovem kudrnatých chloupků. Od nich se pomalu vydala ještě níž, přes jeho pevné břicho k pupíku. Když se ho dotkla jazykem, Royce se prudce nadechl. Bez jediného slova poznala, že ho její laskání vzrušuje. Chtěla ho proto uspokojit ještě více.

Roycovi se málem podlomila kolena, když si Nicholaa klekla. Zat'ál ruce v pěst. Tušil, co bude následovat. Představa, že se ocitne v jejích měkkých horkých ústech, byla téměř nesnesitelně krásná.

A pak se jeho očekávání naplnilo. Nieholaa ho hladila po tříslech a rty obemkla jemně jeho penis. Royce zapomněl dýchat. Jeho hluboké zamručení se proměnilo v odevzdané zasténání. Pohnul se dopředu. Jednou. Podruhé. Musí ji zastavit. Její jazyk ho doháněl k šílenství. Věděl, že když ji ihned nezarazí, bude pozdě.

„Už dost,“ zašeptal drsně.

Nechtěla přestat. Přinutil ji, aby vstala, pak ji objal kolem pasu a nadvzedl tak, že se nedotýkala země. Skoro se nedokázal ovládat, toužil po uspokojení, avšak chtěl, aby i Nicholaa dosáhla vyvrcholení.

Vůbec si neuvědomili, jak se dostali do postele. Royce Nicholau hladil a líbal snad na všech místech jejího těla. Když ucítil, jak je v klínu vlhká a horká, stěží se kontroloval.

Nieholaa se vzepjala. „Royci, pojď ke mně. Už nemohu déle čekat.“

Usmál by se, kdyby mu stačily síly. Nieholaa byla nyní roztouženě divoká, stejně jako on. Nehty zabořila do Roycových ramen a nedočkavě si ho k sobě přitáhla.

Royce se převálil na záda, Nieholaa se ocitla na něm a on roztáhl její stehna. Stiskla mu boky, ale nepochopila, co Royce zamýšlí. Chtěla se zpátky dostat pod něj.

„Royci!“ téměř vykřikla.

Royce si ji přitáhl k sobě a dlouze ji políbil. Nadvzedl její boky a svým přirozením se o ni jemně otřel. Nyní pochopila. Zaklonila se, aby mu viděla do očí. Spatřila v nich plamínky vášně.

„Copak se můžeme milovat i takhle?“ zeptala se.

Neodpověděl jí. Pomalu ji na sebe posadil. Bože, jak byla žhavá! A vzrušující. Royce zavřel oči v návalu čiré extáze. Přál si, aby to nikdy neskončilo.

Nepřipustil by, kdyby Nicholaa chtěla jejich milostný akt uspíšit. Zvolna nadvzedl její boky a opět ji nechal dosednout. Nicholaa zaklonila hlavu a hlasitě zasténala rozkoší. Rukama se opřela o Roycova ramena.

„Nahni se víc dozadu, Nicholao.“

Když udělala, co si přál, slabě vykřikla. Teprve nyní do ní pronikl celý.

„Bolí tě to? Nicholao, nechci, abys cítila bolest.“

Zavrtěla hlavou. Malinko pohnula pánví, a protože pocítovala vzrušení, pohnula se znovu.

Royce chroptěl blahem. Otevřel oči a uviděl, že se na něj Nicholaa dívá. Září i jeho oči tak vášnivě jako její? Pomyslel si. Určitě. Připadalo mu neskutečné, že ho chce tak krásná žena.

Miluje ho! Poznal to. Ach ano, je to pravda. Miluje ho.

Nicholaa již nemohla přehlížet vzrušení, jež v ní narůstalo. Měla pocit, že za chvíli vybuchne. Už to dlouho nevydrží. Nedovolí Roycovi, aby zmírňoval její tempo. Nicholainy pomalé pohyby se zrychlovaly a stávaly prudší, až se zdálo, že se nikdy nezastaví.

Royce jí pomohl dosáhnout vyvrcholení. Věděl, jakých míst se má dotknout, kde pohlazit. Jeho ruce byly stejně zázračné, jako jeho tělo. Náhle se celá sevřela. Ani Royce déle nečekal. Vykřikl. Nicholaa se rozplakala.

Zhroutila se na svého muže a pevně jej objala. Už ho nikdy nepustí.

Roycovi trvalo dlouho, než byl schopen vnímat své okolí. Něžně hladil Nicholau po vlasech, ramenech, zádech. Nejraději by se jí dotýkal pořád. Bylo příjemné, když na něm takhle odpočívala. Pokaždé, když se s ní domíloval, byl ohromen, jak si spolu rozumějí. Royce nikdy předtím nepocítoval takové uspokojení, takové blaho.

Byl to zázrak, byl to dar. Jeho žena jej činila slabým a mocným zároveň. Věděl, že rozpor v jeho pocitech nedává žádný smysl. Stejně nemohl pochopit, že si vzal tak nádhernou a jemnou ženu.

Nedokázal rovněž uvěřit tomu, že ho Nicholaa miluje. Nečekal, že by se mu něco podobného mohlo přihodit. Když byl zraněn ve tváři – bože, tehdy mu bylo teprve patnáct let – přijal úděl osudu. Později svým zevnějškem ženy děsil... ano, naučil se přijímat jejich reakci.

Ale Nicholaa ho miluje.

„Royci?“

„Ano?“

„Bylo to... v pořádku?“ Její hlas se zadržával. Byla v rozpacích.

Věděl, nač se ptá. „Ano, bylo to úžasné,“ odpověděl. „A proč jsi –“

„Chtěla jsem to.“

Uběhlo několik minut, než se Royce opět zeptal. „Nicholao, milovala ses tak dnes se mnou proto, že ses snažila být laskavou ženou dle mých představ, anebo proto, žeš to chtěla ty sama?“

Byla šťastná, že jí nevidí do obličeje. Tváře jí jen hořely. „Už jsem ti řekla, že jsem to tak chtěla,“ zašeptala do tmy. „A tys mě ubezpečil, že se ti to líbí. Můj bože, jsem neuvěřitelně unavená. Nejspíš hned usnu.“

Objal ji, aby ji zahřál. Pochopil také, že Nicholaa se už nechce dál o těchto intimních záležitostech bavit.

Usnula o chvíli později. Royce však zůstal vzhůru. Přemýšlel o tom, jak nevinnou má ženu. Znovu si uvědomil, co mu dnes večer řekla. Nicholaa se opravdu domnívá, že ho přinutila k sňatku.

Také si všiml, že ji ještě něco trápí. Vypadala tak bezbranně a v jejím hlase občas zaznívalo zoufalství.

Propánajána, snad nemá nějaké další bratry, o nichž doposud neví!

Tato možnost ho rozesmála. Přemýšlel, jak dlouho mu asi potrvá, než své ženě skutečně porozumí. Royce došel k závěru, že si s ní bude muset promluvit. Nechtěl, aby se něčím trápila. Přísahal si, že ji učiní šťastnou.

Probudil se uprostřed noci, když se Nicholaa ve spánku od něho odkulila. Počkal, až se uvelebí na boku, a pak se k ní zezadu přitiskl. Sotva se jí dotkl, opět se vzrušil. Tento fakt se nedal přehlédnout. A také nemohl zabránit tomu, aby se jí dál nedotýkal. Jedno pohlazení přešlo v další a další, a než se zcela probral, znovu se s ní miloval.

Jejich ústa splynula v dlouhý, lenivý polibek a jejich milostný akt byl naplněn něžností. A když oba dosáhli vyvrcholení, usnuli ve vzájemném objetí.

KAPITOLA 15

Nicholaino chování se podstatně změnilo. Všechno začalo následujícího rána, kdy slíbila Roycovi, že se stane manželkou podle jeho představ.

Vstala s rozbřeskem dne, tiše se oblékla a sešla dolů, do hodovní síně. Tam si svolala všechno služebnictvo a dříve, než její manžel otevřel oči, zadala jim úkoly na celý den.

Nicholae se stýskalo po Ulricovi. Musela se proto nějak zabavit, aby neměla čas o něm přemýšlet. Pracovala od brzkého rána do pozdního večera.

Rozhodla se také, že nechá svého manžela na pokoji. Nebyl to samozřejmě lehký úkol, neboť měla vznětlivou povahu, ale snažila se ji ovládat, nechávat si své názory pro sebe a s Roycem souhlasit.

Je to stejné, jako bych byla mrtvá, pomyslela si. Tyhle změny ji nejspíš zabijí. Nicméně dala Roycovi své slovo a hodlá ho dodržet. Byla mu vděčná za to, co udělal pro její rodinu. Musí uznat, že ho donutila, aby na sebe převzal velkou zodpovědnost, a tak vlastně postupně ničí jeho život. Může mu pomoci jedině tím, že mu poskytne, co chce.

Někde ve skrytu duše však doufala, že ji Royce kvůli všem jejím ústupkům začne milovat. Nechce pouze zaujímat bezvýznamnou pozici v jeho životě. Chce, aby ji nosil ve svém srdci.

Nicholaa právě aranžovala květiny do velké kameninové vázy, když do sálu vběhly Alice s Clarisou.

Obě se navzájem utišovaly nad ztrátou svého, roztomilého uzlíčku, jak nazývaly Ulrica.

Čím více však o něm mluvily, tím více se Nicholaa zlobila. Zavrtěla nad jejich řečmi hlavou a prohlásila, že Ulric je v dobrých rukou.

„Mám pro vás seznam prací,“ dodala. „Každé ráno rozdělím úkoly, které do večera musí být splněny. Je nutné naši činnost trochu řídit.“

„Proč?“ zeptala se Clarisa. „Doposud jsme vždycky všechno udělaly k vaší spokojenosti, paní.“

„Můj manžel má rád pořádek,“ vysvětlila jim Nicholaa. „A já jsem mu dala slovo, že se stanu ženou, jakou si přeje. Proto –“

Alice ji přerušila. „Ale on vás má rád právě takovou, jaká jste.“

Clarisa s ní souhlasila. „Nechce, abyste se měnila, paní. Proč taky, baron je k vám laskavý a milý –“

„On je laskavý a milý ke každému,“ skočila jí do řeči Nicholaa.

„Nu, proč tedy chcete změnit svoje chování?“ zeptala se.

„Chtěla bych totiž, aby Royce...“ Nicholaa nevěděla, jak se má přesně vyjádřit.

Clarisa se nad ní slitovala. „Vy byste ráda, aby to mezi vámi dvěma klapalo stejně jako mezi vaším otcem a matkou. Mám pravdu?“

Nicholaa přikývla.

Clarisa si odfrkla a obrátila se k Alici. „Ona si určitě myslí, že ji baron nemiluje.“

„Ach, samozřejmě že ji miluje,“ odvětila Alice. „Musí ji milovat.“

Nicholaa si povzdechla. „Vy dvě mě milujete, stejně jako já vás,“ pronesla. „Proto si nedovedete představit, že to někdo jiný nedokáže.“

Clarisa se zamračila. Nicholaa mávla rukou na znamení, aby ji nepřerušovaly, a nastúpila jim, co plánuje změnit. Služebné na ni jen nevěřičně hleděly.

„A to už nikdy nezvýšíte hlas?“ zeptala se Alice na poslední poznámku, kterou Nicholaa učinila.

Clarisa zavrtěla hlavou. „To nemyslíte vážně,“ řekla. „Jestliže vás manžel nedovede milovat takovou, jaká jste –“

„Tvrdím, že ji miluje už dávno,“ zamumlala Alice. „Má paní, zeptejte se ho a sama uvidíte.“

Nicholaa vypadala, jako by náhle ztratila veškerou svou odvahu. Nerada si připouštěla, že se ho vlastně bojí zeptat. A co udělá, když řekne ne? „Nezáleží na tom, jestli mne miluje, nebo ne,“ řekla. „Jsem mu za mnoho věcí vděčná. Chci, aby byl šťastný a aby měl klid. Víc pro něj udělat nemůžu.“

„Nikdy jsem vás neviděla tak nejistou,“ zabručela Clarisa. „A vůbec se mi to nelíbí. Mám raději, když chytíte psa za ocas a dáte mu co proto. Vždycky jste měla svůj plán, jak něčeho dosáhnout.“

Nicholaa se usmála. „I nyní ho mám,“ namítla. „Dám Roycovi přesně to, co chce. Pak konečně zjistí, že mě miluje. Jednoduché, ne?“

Do síně vešel Royce a přerušil jejich rozhovor. Nicholaa spěchala, aby ho řádně přivítala. Dala mu také polibek.

Clarisa a Alice se vytratily do kuchyně. Musí dohlédnout nad přípravou snídaně. Nicholaa doprovodila Royce ke stolu.

Usmívala se. Royce byl rád, že ji vidí šťastnou. Proto se také rozhodl, že až se oba posadí, probere s ní otázky, které ji trápí.

Možná že se v noci příliš strachoval. Nicholaa byla pravděpodobně jen unavená a rozlítostněná nad Ulricovým odchodem. Ví, že ho bude postrádat, a její včerejší nálada zřejmě odrážela pocit prázdnoty.

Do místnosti vešel Thomas s Lawrencem a posadili se ke stolu.

Jakmile Royce zaujal své místo, Nicholaa založila ruce za zády a odříkala své povinnosti pro dnešní den.

Royce s ní nemohl být více spokojen. Chtěl jí sdělit, jak ho potěšila, ale Thomas jej přerušil.

„Už jste, barone, řekl své paní, co je nutné udělat?“

Royce zavrtěl hlavou. Natáhl se a uchopil ji za ruku. Protože je dnes v dobré náladě, bude nejlépe, když si pohovoří o jejím domově.

„Nicholao, nikdy ses mě nezeptala, proč jsem nechal přemístit stůl doprostřed síně,“ začal.

„Je nemístné, abych se vyptávala, co znamenají tvé příkazy, muži,“ odpověděla. Byla to koneckonců jedna ze zásad, kterou měla dodržovat.

Royce se usmál.

Domyslíla si, že je nejspíš spokojený, jak si pamatuje jeho přednášku.

„Nechal jsem přemístit jídelní stůl proto, že podlaha v místech, kde původně stál, je téměř celá ztrouchnivělá. Vlastně je s podivem, že jsme se dosud nepropadli do přízemí.“

Nicholaa netušila, že podlaha je v tak mizerném stavu. Nutila se k úsměvu a čekala, co Royce řekne dál.

„Ano, Royce má pravdu. Je zázrak, že se podlaha ještě neprobořila,“ vložil se do hovoru Thomas.

Royce přikývl. „Podobně jsou poškozeny trámy a prkna v druhém poschodí. Thomas nevěří, že se dají vyspravit.“

Thomas chtěl něco dodat. Nicholaa si povšimla, že ho k tomu Royce nepatrně pobídl. „Bylo by lépe celou stavbu zbourat a pak postavit novou,“ vyhrkl Thomas.

„Náklady na opravu by byly asi čtyřikrát větší, než by stála stavba nového hradu,“ přidal se Lawrence.

Nicholaa neřekla ani slovo. Věděla, že má Royce pravdu. Copak její matka často nepoznamenávala, že se jim zdi sypou na hlavu? Nicholaa si vzpomněla na žhavé debaty, jež mezi rodiči panovaly. Otec chtěl zanechat všechno tak, jak bylo. Nenáviděl změny. Matka byla mnohem praktičtější.

Nicholaa si uvědomila, že je po otci. Také nenávidí změny. Pak si povšimla, s jakým zaujetím ji sledují tři páry očí. Všichni tři muži táhli za jeden provaz. Nenápadně ji přesvědčovali, až nakonec bude muset přijmout jejich stanovisko.

Její manžel byl k ní přece jenom ohleduplnější. „Ještě jsem se definitivně nerozhodl,“ prohlásil.

Tentokrát však nemluvil pravdu. Už se rozhodl, ale chtěl, aby si Nicholaa nejdříve zvykla na myšlenku, že se s jejím domovem budou dít změny.

Usmála se na něj a vrátila se k aranžování květin. Všichni tři vojáci ji neustále sledovali. Zachytila koutkem oka, jak Royce pokrčil rameny. „Vím,

co pro tebe tvůj domov znamená, Nicholao. Kdyby to bylo možné, snažil bych se –“

Nicholaa za něj dokončila větu. „Hrad zachránit?“

Přikývl. Zavrtěla hlavou. „Nesmíš se ohlížet na mé pocity, milý. Je to nyní tvoje panství, ne moje. Udělej, co považuješ za nejlepší. Já to přijmu.“

Thomas s Lawrenceem si povzdechli. Royce se zamračil. Její smířlivá reakce ho znepokojovala.

„Promluvíme si o tom později,“ utrousil.

„Jak si přeješ,“ odpověděla.

Roycovi začalo vrtat hlavou, proč je Nicholaa najednou tak přizpůsobivá. Okamžitě pojal podezření. Bude však muset vydržet až do večera, než zjistí, co v tom vězí. Teď se zaměří na výcvik vojáků.

Nicholaa se schválně loudala s úpravou zeleně, aby zjistila, jaký má manžel dnes program. Doufala, že uslyší i o svém bratrovi.

Její trpělivost byla konečně odměněna. Lawrence sdělil Roycovi, že se Justin již zařadil do jednotky nováčků. Zatím se ještě s ostatními nepřátelí, ale jeho nesnášenlivost se zmírňuje. Také se více zapojuje do hovoru. „Myslím, že je to docela slušný začátek,“ zakončil Lawrence svou řeč.

Royce souhlasil. Všiml si, jak se jeho žena nimrá s květinami, a proto se nad ní smíloval. „Nicholao, chtěla by sis dnes promluvit s bratrem?“

Jeho návrh ji rozrušil tak, že málem převrhla vázu. „Ach ano, jistěže bych chtěla,“ odpověděla kvapně. Slyšela pochopitelně všechny poznámky o Justinovi. „Daří se mému bratrovi lépe, Lawrence?“

Vazal se usmál. „Ano, paní. Ačkoliv, abych se přiznal, neptal jsem se ho.“

Nicholaa se postavila vedle manžela. Znovu se obrátila na Lawrence. „Ty tedy cvičíš Justina?“

Royce mu pokývl, aby jí vše vysvětlil.

„Jsem vždycky velitelem nováčků,“ řekl Lawrence. „Občas je učím, jak se bránit a jak zacházet se zbraněmi. Mým hlavním úkolem je však zlepšit jejich fyzickou kondici. Teprve až mají pořádné svaly a jsou dostatečně mrštní a rychlí, postupují do Roycova útvaru.“

„A kvůli tomu přenášejí kamení z jedné hromady na druhou? Myslela jsem si, že to dělají za trest.“

„Nicholao, vojáci nejsou mí nepřátelé,“ přerušil je Royce. „Tímto úkolem sledujeme dva cíle. Muži se prací posilují, a navíc nám pomáhají vystavět nové obranné valy,“ vysvětlil.

Nicholaa přikývla, že tomu rozumí.

„A kdy budu moci vidět Justina? Mám sejít dolů, mezi vojáky? Ano, asi bych měla,“ dodala spěšně. „Chtěla bych se ujistit, že Justin má dost příkrývek. V noci teď bývá chladno.“

Royce se musel přemáhat, aby nevyprškl smíchy. Dovedl si představit, jak ponížený by se musel Justin cítit, kdyby ho Nicholaa chtěla hýčkat. „Uvidíš ho později. Pošlu jej na nádvoří.“

Royce svému slovu dostál. Nicholaa však více než hodinu před smlouvenou dobou nervózně přecházela po nádvoří sem a tam. Konečně ho zahlédla. Rozběhla se k němu. V očích se jí zaleskly slzy, ale nerozplakala se.

Vrhla se Justinovi do náručí a pevně jej objala. Vypadal skvěle! Do tváří se mu vrátila barva, a když se mu zadívala do očí, věděla, že bude v pořádku.

Nemohl ze sebe vymáčknout ani hlásky. Políbila ho na tváře a pak ho pustila.

„Vypadáš šťastně, sestřičko,“ prohlásil Justin. Jeho hlas se skoro zatřásl.

„Jsem šťastná,“ odpověděla. „Šťastná, že tě vidím.“

„Stará se o tebe baron dobře?“

Začal se mračit ještě dříve, než mu stačila odpovědět. „Ach ano, velmi dobře,“ řekla. „Je laskavý a trpělivý.“

Jeho tvář se rozjasnila. Vlastně se rozesmál, když poznamenala, že je baron laskavý a že s ní má trpělivost.

„Máš dost jídla, Justine? A není ti v noci chladno? Nepotřebuješ něco?“

„Mám všeho dost,“ odpověděl Justin. Otočil se a uviděl, že se Ingelram s Bryanem dívají. Justinův hlas okamžitě zhrubl, když dodal: „Už nejsem chlapec, Nicholao. Neměla by ses ke mně chovat jako k malému dítěti.“

Nicholaa si nevšimla, že mají diváky, ani nezahlédla, že k nim přichází Royce. Její pohled byl upřen na Justina. Slunce ho opálilo a zesvětlilo jeho vlasy. Teprve nyní si uvědomila, jak hezký muž z něj vyrostl.

„Víš, že Ulric už tady není?“ zeptala se.

Justin přikývl. „Baron mi to řekl.“

Nicholaa si všimla, že když se zmínila o synovci, jeho hlas se trochu pozměnil. „Nemusíš se o něj obávat. Je u Duncana a Millicent,“ řekla.

„Já se o něj nebojím,“ odpověděl Justin. „Vím, že mu u nich bude dobře.“

„Tak proč se mračíš?“ zeptala se.

„Baron mi také řekl, že tu byl Thurston. Neměl sem chodit.“

Justin to poznamenal suše, bez náznaku emocí. Nicholaa nevěděla, co si má myslet.

Jejich hovor narušil Royce. „Justine, v každém týdnu máš jedno volné odpoledne. Dnes však volno nemáš. Rozluč se se sestrou. Ingelram a Bryan už čekají.“

Justin se okamžitě přestal s Nicholau bavit a poklonil se baronovi. Nicméně Nicholaa ho nechtěla nechat jen tak odejít. Vztáhla k němu ruku, aby ho zastavila, ale pak si povšimla, že celá jeho levá paže je pokryta černou kůží. Dva řemínky táhnoucí se od lokte k rameni přidržovaly k tělu kožený rukáv.

Royce si toho také povšiml. „Co je to za vynález?“ zeptal se.

Justin se otočil k baronovi. Právě k němu přicházeli Bryan s Ingelramem. „To pro mne vymyslel Bryan,“ zamumlal Justin a pokrčil rameny.

Royce chytl jeden řemínek. „Až začneš cvičit se sokoly, měl bys to raději sundat,“ prohlásil.

„Jinak se mu budou posmívat, barone?“ zeptal se Ingelram, i když o tom nebyl přesvědčen.

Royce se zasmál. Bože, jak byli nezkušení... a mladí. Bleskově si omotal řemínek kolem prstů. Po celou dobu se díval Justinovi do očí. Chlapcův obličej začal rudnout. „Nebudou se mu smát,“ řekl Ingelramovi. „Ale můžeš si být jistý, že toho využijí ke svému prospěchu.“

Royce řemínkem přitáhl Justina k sobě tak, že se Nicholain bratr nemohl vůbec pohnout. „Obávám se, že si najdou záminku, jak ho potupit za nošení takového vynálezu.“

Nicholaa byla zděšena, že se její manžel Justinovi vysmívá.

Zůstala však zticha. Teprve když Royce vysvětlil, jak by mohla kožená pokrývka fungovat, pochopila, že není ani tak ochranou, jako spíš zbraní, která může být proti jejímu bratrovi zneužita.

I Justin to pochopil. Jakmile ho Royce pustil, sundal z ramene ochranu a odhodil ji.

„A teď už jděte,“ řekl Royce všem třem vojákům.

Jako jeden muž se baronovi poklonili a otočili k odchodu. Justin šel uprostřed. Nicholaa se postavila vedle Royce a dívala se za nimi.

Ani si neuvědomila, že vzala Royce za ruku. Royce cítil, že se chvěje. Jemněji stiskl. „Je ti líp, když jsi Justina viděla?“

Stále se dívala na bratrova vzdalující se záda. „Ano.“

Pak zaslechla Ingelramův hlas. Mladý voják si zřejmě myslel, že je dostatečně daleko, aby ho nebylo slyšet. „A máš dost jídla?“ posměšně napodobil ženský hlas.

Bryan se okamžitě přidal. „Nemám ti dát svou příkrývku, Justine?“

Nicholain bratr odpověděl tím, že žduchl do Ingelrama ramenem a Bryanovi se pokusil podkopnout nohy.

Oba, jak Ingelram, tak i Bryan se smáli. A s nimi – světe div se – i Justin.

Royce se musel ovládat, aby se nerozesmál taky. Nechtěl Nicholae ublížit. Pohled na ni ho však překvapil. Nicholaa se usmívala.

„Hýčkala jsem ho jako jeho matka,“ připustila. „On se s nimi smál, že? Neslyšela jsem jeho smích tak dlouho. Děkuji ti, Royci.“

Objala ho a políbila. Royce si nebyl jistý, za co mu vlastně děkuje. Její veselá nálada však pohasla, když jí oznámil, že bratra neuvidí dříve, dokud Justin nedokončí první fázi svého výcviku, tedy zhruba za šedesát dní. Nehádala se s ním, čímž Royce potěšila.

Royce neviděl svou ženu do večere. Seděla vedle něho u stolu, ale jakmile bylo po jídle a Lawrence začal projednávat plán na příští den, vstala a dovolila se odejít.

Tento způsob chování se stal rutinou. Následující dva měsíce uplynuly v neobvyklém klidu a pokoji. Nicholaa se s Roycem ani jednou nepohádala, ani ho ničím nepřekvapila. Royce by měl být s jejím smířlivým postojem spokojen. Nebyl však. Věděl, že Nicholaa neztratila ani špetku ze své bouřlivé povahy. Jakmile se tvářila velice vážně a poklidně, byl na vážkách, nemá-li se ujistit, zda jeho žena ještě vůbec dýchá.

Její postoj ho znepokojoval. Vyplnila každé jeho přání, udělala všechno, co řekl.

Nicholaina vznětlivá povaha se neutlumila v jediném případě, a to když byli v posteli. Zde nedokázala být klidná. Royce se modlil, aby alespoň tady zůstala nezměněná, ale ve skutečnosti si přál více. Chtěl zpátky svou nesnesitelnou ženu.

Postrádal její pohled, kterým se na něj dívala vždy, když nechtěl ustoupit. Postrádal její argumenty, zvláště takové, které neměly žádnou logiku. Ale co nejvíc postrádal, byly chvíle, kdy ji mohl poučovat.

Nicholaa se usmívala od okamžiku, kdy vstala, do chvíle, kdy usínala. Zdálo se, že je neustále spokojená, což Royce pobuřovalo. Přece nemůže být pořád šťastná! Nikdo není stále šťastný. Postrádal rovněž jiskřičky v jejích očích. A také se tak srdečně nesmála.

Proč by také měla? Smích je přece spontánní, ne? Nicholaa se však od všech spontánních reakcí distancovala.

Bože, pomoz mi, pomyslel si Royce. Co jsem to jen udělal? To já jsem ji přiměl k takovému chování. Dumal, jak by napravil, co pokazil. Vymýšlel jeden plán za druhým, ale žádný z nich se mu nezdál vhodný. Teprve Justinovi se podařilo problém vyřešit – docela hezkým způsobem.

Byla půlka června. Royce byl v podhradí a pozoroval výcvik zkušenějších vojáků. Lawrence, jenž řídil holuby, zřídka kdy vyžadoval Roycovu asistenci.

Dnešek však byl výjimkou. Lawrence poslal pro Royce, aby se přišel podívat, a když se baron dostavil, pokynul Lawrence Ingelramovi a Bryanovi, aby začali spolu zápasit.

Justin stál stranou a čekal, až na něj přijde řada.

„Tihle tři se stali dobrými přáteli,“ poznamenal Lawrence. „Jsem spokojen s Justinovou celkovou adaptací. Trochu přibral a také mu narostly svaly. Je vidět, že práce a trénink mu opravdu prospěly.“

Ingelram povalil Bryana na zem, zakřičel radostí nad vítězstvím a otočil se k Justinovi. Bryan se odkulil a přenechal své místo kamarádovi. Ingelram a Justin začali spolu soupeřit. Přišlo několik dalších vojáků. Kolem dvojice zápasníků se vytvořil kruh přihlížejících.

Čím déle se Royce díval, tím více se mračil. „Řekni mi, Lawrenci,“ zeptal se, „Ingelram s Justinem bojuje, anebo tančí?“

„To je přesně ono,“ zamručel Lawrence. „Proto jsem chtěl, aby ses přišel podívat. Je úplně jedno, s kým Justin zápasí, výsledek je vždycky stejný. Nemyslím si, že to dělají schválně, ale všichni muži, které proti němu postavím, svůj útok zjemní.“

Royce přikývl. Hlasitě pískl. Rázem se k němu všichni otočili. Justin se svého barona již nebál, ale dával si na něj pozor. Když bojoval s ostatními vojáky, smál se, ale jakmile se obrátil k Roycovi, jeho výraz zvažněl.

„Mám dnes náladu někomu zakroutit krkem,“ prohlásil Royce. „Kdo z vás touží po takové cti?“

Stávalo se jen velmi zřídka, že baron vyzval někoho z mladších vojáků na souboj. Byla to pro ně vlastně čest, mít možnost utkat se s ním. Proto se každý domáhal být první. Royce zahlédl, že se vojáci snaží Justina jakoby skrýt na konec řady. Dokonce i nyní se ho snažili chránit. Jejich přátelství a ohleduplnost by však někdy mohly způsobit jeho smrt.

Justin se však nechtěl nechat odbýt. Začal se prodírat kupředu. „Kolik z nás dostane příležitost s vámi bojovat, barone?“ vykřikl.

Ostatní se najednou přestali dohadovat a nechali Justina, ať se přihlásí jako první. Hned za ním se postavili Ingelram a Bryan. Royce si povšiml, že se Justin chová jako jejich řečník, a to ho mile překvapilo. I Lawrence byl Justinovou změnou potěšen. Sledoval sice, jak pokračuje jeho vývoj, ale takový sebejistý projev nečekal.

„No, myslím, že budu moci obětovat svůj drahocenný čas čtyřem z vás,“ pronesl Royce. „Protože ses rozhodl mluvit jménem celé jednotky, budeš jedním z nich, Justine. Vyber ještě další tři. S tebou ale budu bojovat jako s posledním, jak se na vedoucího týmu sluší a patří.“

Justin přikývl. Dříve než se otočil ke svým kamarádům, zeptal se: „A co když někdo z nás dostane na záda vás, barone?“

Royce se usmál. „Pak bude patřičně odměněn.“

Justin se zasmál. Svolal si všechny mladší vojáky a vybíral. Royce a Lawrence čekali, až se muži mezi sebou dohodnou.

„Vykonal jsi kus práce,“ řekl Royce šeptem Lawrencovi. „Zdá se, že jeho tělo je už dostatečně silné.“

„Myslím, že je připraven na to, aby začal s řádným výcvikem,“ podotkl Lawrence. „Stejně jako ostatní, Royci.“

Holubi se konečně rozhodli. Ze zástupu vyšel rusovlasý voják jménem Merrill. Uklonil se nejdříve Roycovi a pak i Lawrencovi.

Royce k němu přistoupil. „Nebudeme používat zbraně,“ prohlásil.

Merrill si okamžitě odepjal pásek s mečem a podal ho Justinovi. Potom se otočil k baronovi. „Jsem připraven, můj pane.“

Royce se usmál. „Kdepak, Merrile, nejsi,“ řekl. „Možná tak za tři měsíce, kdy budeš trénovat se mnou. Ale dnes ještě ne.“

Pokývl mu rukou, aby začal útočit. Voják pomalu kroužil kolem barona. Royce se vůbec nepohnul, i když stál občas k Merrilovi zády.

Toho voják v jedné chvíli využil a vyrazil. Chtěl barona chytit za krk a svalit ho na zem.

Royce čekal, dokud neucítil Merrilův dotek. Pak se hbitě otočil, nadzvedl vojáka nad zem a švihem přes rameno ho odporoučel k zemi. Merril s žuchnutím přistál na svém zadku.

„Dal jsi mi příliš dlouhou dobu na to, abych se připravil na tvůj útok, Merrile,“ poučil ho Royce. „Když chceš svého nepřítele překvapit, musíš tak udělat rychle. Chápeš?“

Merril přikývl. Royce se naklonil a natáhl k vojákovi ruku. Merril ji uchopil a Royce ho postavil znovu na nohy.

„Další,“ přikázal Royce.

Na řadě byl Bryan. Už si sundal meč. Zaútočil na barona levačkou. Kdyby takovou silou zasáhl obyčejného muže, srazil by ho k zemi. Royce však nebyl obyčejný muž, což si Bryan uvědomil příliš pozdě. Baron bez potíží chytil jeho pěst do jedné ruky a pevněji držel.

„A co teď, Bryane?“ zeptal se.

Brayn měl pocit, že mu jeho ruku drtí těžký kámen. Nedal však na sobě bolest znát. Pokusil se udeřit Royce druhou rukou. Baron ránu odrazil a jedním mocným trhnutím poslal Bryana k zemi.

„Zase jsi mi poskytl výhodu,“ vysvětlil. Obrátil se k zástupu. „Používejte všechny možné metody. Bryane, máš přece také nohy. Zkus je někdy použít.“

„Ano, barone.“

Doprostřed kruhu si pospíšil třetí voják. Jmenoval se Howard a byl o něco vychytralejší než první dva. Royce musel dvakrát zasáhnout, než se mu ho podařilo složit na lopatky.

Jako poslední přišel na řadu Justin. Royce se na něj nejdříve dlouze zadíval a pak mu dal pokyn, aby začal.

„Co ses naučil od svých prvních tří kolegů?“

„Že mám používat nohy a pěsti,“ odpověděl Justin. „A také jakoukoli metodu, pomocí které bych vás dostal na zem, barone.“

Royce přikývl. „Vidím, že jsem zbytečně neztrácel čas,“ prohlásil. Pohlédl na celou skupinu přihlížejících. „Lawrence vás naučil, jak posilovat tělo. Teď nastal čas, abyste se naučili, jak používat zároveň hlavu. V boji je síla bez chytrosti ničím. Zítra začnete cvičit se zkušenějšími rytíři.“

Ozval se hlasitý jásot. Vojáci oficiálně zakončili první etapu svého výcviku. Mají tedy důvod k oslavě.

Royce se usmál. Zítřka večer už jásat nebudou. Budou cítit každý svůj sval, každíčký kousek svého těla, neboť první den výcviku se zkušenými bojovníky bude pro ně jedním z nejtěžších dnů jejich života.

Nicholaa právě přecházela přes nádvoří, když zaslechla křik. Zvědavost jí nedala a šla se podívat, co se děje. Spatřila několik vojáků, jak obestoupili v kruhu Royce a Justina.

Snažila se zůstat klidná. Ale když se Justin vrhl na Royce, málem vykřikla. Její bratr však útok jenom předstíral; na poslední chvíli se otočil a pokusil se barona kopnout do spodní části stehén.

Royce jeho ránu odrazil a udeřil Justina mezi lopatky. Nicholain bratr zavrával, ale rychle se vzpamatoval. Pak znovu zaútočil.

Čistě náhodou se Justinovi podařilo uštvít Roycevi pořádnou ránu. Narazil pěstí do jeho čelisti asi pět vteřin poté, co Royce zahlédl Nicholau, jak se na ně dívá.

Royce instinktivně ustoupil dozadu a rychlým švihem srazil Justina k zemi. Nohou mu přitlačil na hrud', aby jej udržel dole, a pak mu dal podivný rozkaz.

„Justine, usmívej se.“

„Cože?“ lapal Justin po dechu.

„Řekl jsem, aby ses usmíval,“ zašeptal vztekle Royce. „Teď hned, k čertu.“ Justin se usmál.

Nicholaa se zařekla, že nebude do jejich souboje zasahovat. Ale když uviděla, jak její bratr padá k zemi a že se všichni vojáci kolem smějí, rázem zapoměla na své předsevzetí.

Justin se usmíval docela zbytečně. Jeho tvář byla od Nicholay odvrácena.

„Royci, můj bratr má pouze jednu ruku.“

Ach, bože, nechtěla to vykřiknout tak nahlas!

„Zato já mám dvě,“ zvolal Royce.

Nicholaa se k nim rozběhla, ale manželova domýšlivá poznámka ji zastavila.

Hleděla nevěřícně na Royce. Royce na ni mrkl. Pak se k ní otočil Justin a začal se z plna hrdla smát. Nicholaa o krok ustoupila a zavrtěla hlavou. Nakonec se otočila a vrátila se zpátky do hradu.

Royce si povzdychl. Poodstoupil a pomohl Justinovi vstát.

„Bojoval jsi dobře,“ řekl Justinovi. „Za odměnu, žes mě uhodil, tě zvu na večeři. A tvé tři kamarády také.“

Justin se usmál. Když se připojil k ostatním vojákům, jeho tváře hořely. Royce nevěděl, jestli Justin zrudl námahou anebo chválou, již mu před chvílí uštvěl.

Royce si založil ruce za záda a pohleděl na hlouček vojáků. „Rád bych vám řekl ještě jednu věc. Stali se z vás přátelé, a tak to koneckonců má být. Ale když v hodinách výcviku bojujete jeden proti druhému, měli byste do

zápasu vložit veškerý svůj um a sílu. Nikoho byste neměli šetřit. Z žádných důvodů. Pokud berete na někoho ohled a snažíte se ho chránit, může mu to nakonec ve skutečné bitvě uškodit.“

Royce si byl jistý, že se všichni dovítí, o čem mluví. Další poznámku adresoval Justinovi. „V bitvě se nikdo nebude ohlížet na to, že máš jednu ruku. Proto nemůžeš být jako ostatní. Musíš být lepší.“

Justin přikývl. „Barone, jak poznám, že jsem připraven?“

Royce se usmál. „To poznáš sám, Justine. Nikdo ti to nebude muset říkat.“

Lawrence předstoupil před své mužstvo. „Na oslavu vašeho počínajícího výcviku se sokoly vám možná baron dovolí dívat se na kopanou.“

Royce přikývl. Král Vilém tuto hru nemá příliš rád a není zrovna nadšen, když se hraje mezi jeho vojáky. Royce však příležitostně dělá výjimku, neboť má rád brutální hry. Smyslem zábavy bylo přemístit kožený míč z jedné strany pole na druhou. Existovalo pouze jedno pravidlo: hráči se míče nesměli dotknout rukama. V zápalu boje docházelo často ke krvavým zraněním, ale to byl další důvod, proč hru všichni milovali.

„Ty povedeš jedno družstvo, já druhé,“ prohlásil Royce. „Začneme ihned, jen co si promluvíme s Nicholaou.“

Oba rytíři se chystali k odchodu. Ingelram pobídl Justina a společně se rozběhli za baronem.

„Barone, proč se musíme dívat?“ vyhrkl Ingelram.

Royce překvapením nadzvedl obočí. Pak pokrčil rameny. „Nemusíte se dívat, když nechcete,“ odpověděl. „Dnes odpoledne si můžete dělat, co chcete.“

„Ingelram se pokoušel říct, barone,“ vložil se do hovoru Justin, „že my bychom se nechtěli jen dívat, ale hrát. Máme dost mužů na vlastní tým. Přivítali bychom příležitost porazit sokoly.“

„Mohli by se cítit dotčeni, kdybychom je nechali hrát proti holubům,“ přerušil je Lawrence.

Justin se ušklíbl. „Necítily by se dotčeni, kdybyste se s baronem přidali k našemu týmu.“

Royce se zasmál. „To záleží na vašem veliteli,“ prohlásil a kývl směrem k Lawrencovi.

Jeho vazal měl dobrou náladu. Dal své jednotce svolení. Vojáci se okamžitě přemístili k ploše, která sloužila jako herní pole. Začali vymýšlet svou strategii.

„Všiml sis?“ zeptal se Lawrence Royce, když zůstali sami. „Čeho?“

„Justin se stal nejen jejich mluvčím,“ poznamenal, „ale považuje se také za jednoho z nich. Pamatuješ si, jaký byl, když začínal? Všechno bylo jejich, ne jeho. Dobrá změna, co říkáš?“

Toto jednoduché konstatování Roycovi náhle otevřelo oči. K čertu, vždyť on se choval stejně jako Justin! Od počátku, kdy sem přijel, byla pevnost jeho, nikoli Nicholaina, služebnictvo patřilo jemu, ne jí... až se nakonec raději podrobila.

Poklepal Lawrencovi po rameni. „Děkuji ti, žeš mi pomohl nahlédnout mou chybu,“ řekl svému vazalovi.

Royce dál nic nevysvětloval. Půjde nyní nahoru, aby uklidnil Nicholau, určitě se hněvá kvůli tomu, co viděla, a po večeři si s ní promluví víc. Neudělají přednášku. Ne, ne, nemíní ji poučovat. Nepřestane však mluvit, dokud si nebude jistý, že ho pochopila.

Nicholaa se už zcela vzpamatovala z úleku, který zažila, když uviděla Justina zápasit s Roycem. Jeho radostný úsměv jí stále tančil před očima. Rychle se vrátila do hradu a nahoru brala schody po dvou. Chtěla se dostat do své komnaty dříve, než vědomě a nahlas poruší pravidlo číslo tři.

Ano, běžela se vyplakat. Budou to slzy radosti, ale Royce by jí stejně nevěřil, kdyby ji náhodou přistihl.

„Kampak ten spěch, má paní?“ volala na ni Clarisa. „Chtěla bych se vás zeptat, jak to bude s večeří.“

„Teď ne, prosím,“ křikla na ni Nicholaa. „Vrátím se za chvíli. Pak se mne můžeš zeptat.“

Clarise se nechtělo čekat. Kuchař byl dnes nějak mrzutý a služebná by ho nerada ještě více popouzela. Jestliže se rozzlobí, nebude stát večeře za nic.

Clarisa se rozběhla ke schodům. „Nevezme vám to více než jednu minutku, paní,“ zvolala. „Kuchař by rád věděl, má-li připravit hruškový koláč, anebo glazovaná jablka. Pokud mu ihned neřeknete, co má upéct, nepřipraví nic,“ upozornila ji.

Nicholaa se opřela o zábradlí a na okamžik se zamyslela. „Budeme mít dnes večer malou oslavu. Ať připraví oboje.“

Ve chvíli, kdy domluvila, zábradlí prasklo a zřítilo se dolů.

Clarisa překvapením vykřikla. Nicholaa ztratila rovnováhu, ale stačila se zachytit zbytkem zábradlí, jež čnělo z podlahy. Trámy se při pádu na zem roztříštily na tisíc kousků. Clarisa konečně přestala křičet a snažila se své paní pomoci. „Panebože nad námi, držte se pevně, jdu vám na pomoc. Hlavně se nedívejte dolů, má paní. Zbytečně by vás to rozrušilo.“

„Ne, nechod' sem,“ zvolala Nicholaa. „Mohla by ses propadnout také. Zajdi pro manžela. Ale pospěš si, prosím. Nevydržím se držet dlouho.“

Služebná se ihned rozběhla ke dveřím. Dříve však, než je stačila otevřít, objevil se v nich Royce.

Služebná mu nemusela nic vysvětlovat. Royce si domyslel, co se stalo, když uviděl kusy dřeva, rozházené po celé místnosti, a Nicholau, jak visí zavěšená na zbytku zábradlí. Srdce se mu téměř zastavilo. Rychle se postavil pod ni.

„U všech svatých, co to děláš?“ Jeho řev ji vlastně uklidnil. Avšak formulace jeho otázky ji málem rozesmála. „Co myslíš, že tady asi dělám?“ zabručela. „Houpu se na kusu zábradlí, hlupáku.“

Roycovi se zdálo, že její hlas zní pobaveně, ale tomu by nevěřil. Jeho žena je určitě vyděšená.

„Pusť se, Nicholao, a ohni kolena. Já tě chytím,“ řekl již klidně.

„Ano, Royci.“

„Tak teď, miláčku.“

Nicholaa byla natolik překvapená projevem jeho náklonnosti, že se zapomněla bát. Pustila se a pak už jenom čekala, až ji manžel chytí.

Royce se ani neprahnul pod její tíhou, když mu dopadla do náruče. Jakmile ji pevně držel, ustoupil pro jistotu o několik kroků stranou, aby se vyhnul případné kolizi s dalším padajícím dřevem.

Třásl se po celou dobu, co ji nesl do hodovní síně. Fakt, že unikla smrti o vlásek, jím otrásl. Chybělo málo, a mohla si zlomit vaz.

„Nahoru už nebudeš chodit, Nicholao. Rozumíš?“ řekl jí a zároveň ji stiskl tak pevně, až to Nicholau zbolelo. Ihned mu neodpověděla, ale když kopl do stoličky, která mu překážela v cestě, přikývla. Royce si sedl do křesla s vysokým opěradlem, které stálo poblíž krbu, a několikrát se zhluboka nadechl. Nicholaa si teprve nyní uvědomila, jak se její manžel zlobí. Doposud totiž hovořil klidně. „Ty ses o mne bál?“ zeptala se.

Zamračil se na ni, aby jí dal najevo, jak hloupě se ptá. „Ještě dnes nechám přestěhovat dolů všechny naše věci. Nepokoušej se nic namítat, Nicholao. A jak jsem řekl, nahoru už nevkočíš.“

Přikývla. „Ty ses o mne opravdu bál.“

„Ano.“

To jediné slůvko, vyřčené drsným, zajímavým hlasem, ji dojalo. Záleželo mu na ní! Poznala to i podle toho, jak mu hlasitě tlouklo srdce.

Její manžel se potřebuje uklidnit, usoudila. Už jim přece nehrozí žádné nebezpečí. Zkusí odvést jeho pozornost.

„Royci,“ začala opatrně. „Myslím, že je načase, abys nechal svůj hrad zbourat a postavil nový. Divím se, proč s tím otálíš.“

Royce měl náhle chuť ji uškrtit. „To není můj hrad ani tvůj,“ pronesl, přičemž dával důraz na každé slovo.

„A čím je tedy?“ zeptala se Nicholaa zvědavě.

Zvedl ji z klína a postavil ji na zem. „Náš,“ vyštěkl. „Všechno je naše, Nicholao. Není to moje, nebo tvoje, ale naše. Chápeš?“

Přikývla. K čertu, pomyslel si Royce. Už nikdy by se nechtěl takhle vyděsit. Neohrabaně chytl Nicholau za ramena a políbil ji. Pak se otočil a vyšel z hodovní síně.

Měl palčivé nutkání vyzužit se. Hra s míčem je přesně to, co potřebuje. Možná, že až srazí na zem pár svých protihráčů, bude se cítit lépe. Když se

mu to později podařilo, poznal, že by musel knokautovat nejméně celý oddíl vojáků, aby se uklidnil.

Nicholaa si nebyla jistá tím, co od Royce právě slyšela. Domnívala se, že jeho změna ve vztahu k vlastnictví by mohla být významná, ale způsob, jakým se choval, ji poněkud zmátl.

Ani ne za deset minut vešla dovnitř skupinka vojáků. Během hodiny vyklidili celé vrchní patro. Roycovu postel umístili do rohu hodovní síně. Nejdříve se ovšem přesvědčili, zda je podlaha v tomto místě zachovalá. Nicholainu truhlu položili vedle čela postele. Zbytek nábytku odnesli pryč. Thomas vysvětlil Nicholae, že všechno prozatím uskladní do stodol, stájí či jiných budov, dokud Royce nerozhodne, co bude dál.

Nicholaa byla zklamaná, že ztratila své soukromí. Požádala Thomase, zda by nepostavil kolem postele alespoň zástěnu. Rytíř jí přislíbil, že vše zařídí ještě před večeří.

Thomas dodržel své slovo. Roh místnosti, v němž byla umístěna postel, obestavěl mohutnými prkny, takže vznikl samostatný koutek.

Nicholaa spatřila Royce až u večeře. Byla velmi překvapena, když do hodovního sálu vešli kromě jejího muže také Justin a další tři vojáci. Byla šťastná, že opět vidí svého bratra. Rozběhla se, aby ho objala, ale Royce ji zastavil. Položil jí ruku kolem ramen a přitáhl ji ke svému boku.

Nicholaa se podívala bratrovi do tváře a vyděsila se. Jeho obličej byl pokryt škrábanci a modřinami. Pak si všimla, že ostatní vojáci nejsou na tom o nic lépe.

Dokonce i Royce a Lawrence byli odřený a umazaní. Nicholae trvalo dobrých deset minut, než se jí podařilo vyzvědět, proč jsou všichni zranění. Avšak mnohem delší dobu nedokázala pochopit, že se vlastně jednalo o hru.

Nicholaa se snažila Justina během večeře přehlížet. Věděla, že kdyby se o něj starala, ponížilo by ho to. Rovněž se snažila předstírat, že historky z brutálního utkání jsou docela zábavné.

Čtyři mladí vojáci včetně Justina jedli jako hladoví psi. A když se zrovna nevěnovali jídlu, popichoval jeden druhého. Přitom se samozřejmě náramně bavili. I Justin. Smál se skutečným, nepředstíraným smíchem.

Nicholaa se na ně zadívala. Vypadali všichni téměř stejně. Justin byl jedním z nich. Ano, teď už mezi ně patřil.

Ach, bože, pomyslela si, jestli se nebude držet, poruší opět pravidlo číslo tři. Vojáci by nikdy nepochopili, proč najednou pláče. Ani Royce by to nepochopil.

Potřebuje se dostat z hodovní síně dříve, než se zostudí. Naštěstí byli muži tak zabráněni vyprávění významných okamžiků svého vítězného zápasu, že si ani nepovšimli, když se zvedla a odešla. Nejdříve se procházela po nádvoří a pak zašla až k hradnímu valu.

Existuje tolik věcí, za něž byla Roycovi vděčná. Bůh se o ni dobře postaral, když jí ho seslal do cesty.

Pro Justina se nyní rýsuje slibná budoucnost. Royce mu ji poskytl. Ano, je tolik věcí, za něž by mu chtěla poděkovat. Usmála se. Kdyby jí někdo před rokem řekl, že se jednoho dne bezhlavě zamiluje do Normana, cítila by se dotčeně. Teď je však šťastná.

Royce se postaral nejen o jejího bratra, ale i o ni. Hrálo ji vědomí, že mu není lhostejná. Bude i nadále milou a hodnou ženou, jakou si přeje mít. Alespoň mu tak oplatí jeho laskavost a trpělivost.

Nicholaa přestala plakat a vracela se do hradu. Na nádvoří zahlédla Royce. Její manžel stál na schodech a díval se na ni.

V měsíčním svitu vypadal jako obrovská socha. Zastavila se uprostřed nádvoří. „Tady bych měla s dětmi stát a čekat na tvůj návrat.“

„Ano?“

„Tak to dělávala moje matka.“ Přistoupila blíže.

„To byla nějaká její speciální povinnost?“

„Pouze zvyk,“ odpověděla. „Můj otec ho měl velmi rád.“

„Jaké měli další zvyky?“

Popošla o několik krůčků. „Po večeři hráli šachy.“

„Tak je budeme hrát taky,“ prohlásil. „Ale po večeři vždycky projednáváš s vojáky plán na příští den,“ namítla.

„Mohu ho probrat před večeří,“ odpověděl. „A po večeři spolu můžeme hrát šachy.“

„A proč chceš přebrat tento zvyk?“

„Protože tradice by se měly dodržovat. Tak to řekla moje manželka o svatební noci, když se mě pokoušela přimět, abych ji políbil.“

Nicholaa se usmála. „Tvá žena se nyní k tomuto pravému důvodu upřímně doznává.“

Royce pokýval hlavou. Náhle zvažněl. „Rád bych, abys mi řekla ještě něco jiného,“ dodal. „Že mě miluješ, Nicholao. Chtěl bych to od tebe slyšet.“

Do očí jí vhrkly slzy. Sklonila hlavu, aby Royce neviděl, jak jí je. „Nechci, abych pro tebe znamenala jen další břemeno.“

Royce sestoupil ze schodů a pevně ji objal. „A to, že mi řekneš, že mě miluješ, má být pro mě břímě?“ zeptal se, aby se ubezpečil, že jí správně rozuměl.

„Ano.“

Zasmál se. Hlasitým, plným smíchem, jenž naplnil prostor okolo nich. „Já tě snad nikdy nepochopím.“

„Miluji tě.“

Teprve když tato slova vyřkla, uvědomil si, jak moc je potřeboval slyšet. Byl to zázrak, vzácný dar. Zároveň se však styděl. Část jeho já, ta logická, nedokázala pochopit, jak ho může milovat tak krásná žena.

Ano, Nicholaa byla pro něj zázrakem. Vždyť Roycův obličej byl poznamenán jizvou, ale ona si všimla pouze stříbrných jiskérek v jeho, jak sama říká, pěkných očích. Vždycky si o sobě myslel, že je veliký, nešikovný, ale pro ni byl úžasně vysoký a silný. Nicholaa zřejmě nebyla schopna vidět skutečnost, nicméně Royce za to děkoval Bohu.

Royce dlouhou dobu mlčel. Nicholaa čekala a doufala, že i on jí řekne, že ji miluje.

„Drahoušku, proč si myslíš, že jsi pro mě břímě?“ zeptal se.

Po tvářích se jí začaly kutálet slzy. „Protože jsem tě přinutila k sňatku.“

Nemohl se neusmát. Položil si bradu na její temeno, aby mu neviděla do tváře. Nechtěl, aby si myslela, že se jí směje. A také nechtěl, aby viděla, jak je dojatý. Zaplavil ho pocit štěstí.

„Ach ano, neměl jsem možnost vybrat si,“ zašeptal. „Tebe tahle otázka trápí už hodně dlouho, že?“

Přikývla.

„Nikdy tě nenapadlo, Nicholao, že jsem mohl odejít ze sálu dávno předtím, než ses rozhodla?“

„Ne, tys přece nemohl odejít,“ zamumlala. „Sál mohli opustit pouze ženatí muži. Tys tuto podmínku nesplňoval.“

Snažil se jí to vysvětlit jinak. „Mohl jsem tě odmítnout.“

„Ne, nemohl,“ zaprotestovala. „Jsi příliš čestný. Cítil ses za mne odpovědný.“

„A existuje něco, čím bych vyvrátil tvé přesvědčení?“ zeptal se.

Pokrčila rameny.

„Co když jsem byl rozhodnut bojovat o tvou ruku? Nikdy bych nepřipustil, Nicholao, aby tě získal někdo jiný.“

„Jsi ke mně příliš laskavý, Royci. Ke všem jsi laskavý. A trpělivý.“

Políbil jí vlasy. Nevěděl, jak by jí měl dokázat, že by si ji vybral. Nesnesl by pomyšlení, že by se jí někdo cizí jen dotkl.

Nicholaa patřila jemu. Zvykl si na ni ještě dříve, než se dostali do Londýna. Měl přirozený sklon přivlastňovat si vše, na co si jednou přivykl. Tohle však nebyla vlastnost, jíž by se chtěl před Nicholau vychloubat.

Záležitosti lásky ho však mátly. Nebyl si jistý, jestli dokáže Nicholau milovat tak, jak by manžel měl milovat svou ženu. Cítil se nepřipravený, zcela neschopný.

Nebylo by zřejmě vhodné, kdyby jí pouze řekl, že je spokojený, když ji cítí po svém boku. Ne, nedokáže jí vysvětlit fakt, že mu není lhostejná. Proto raději neřekne nic. Najde však způsob, aby mu uvěřila.

KAPITOLA 16

Royce brzy poznal, že není jednoduché splnit, co si předsevzal. Ať se snažil sebelíp, nepodařilo se mu Nicholau přesvědčit, že by si ji vybral. Nicméně se nevzdával.

Představa, že není schopen udělat nic, aby mu jeho žena uvěřila, nebyla o nic horší než Nicholain neustálý úsměv na rtech. Kdyby Roycovi neřekla, že ho miluje, dohnala by ho svým stereotypním laskavým chováním k šílenství.

Když ji zkoušel chválit, chválila ho také. Líbal ji, kdykoli se mu naskytla příležitost. Nicholaa mu jeho polibky dychtivě oplácela. Nutno podotknout, že okamžiky líbání byly snad jedinými chvílemi, kdy se Nicholaa neusmívala, neboť její ústa byla zakryta Roycovými.

Royce s ní dokonce i hrál šachy. Zprvu ji nechával vyhrávat, ale pak usoudil, že je načase, aby jí předvedl své skutečné hráčské umění. Partie se protáhla do pozdních nočních hodin, ale nakonec zvítězila zase Nicholaa.

Jeho žena viděla, jak je prohrou otřesen a slíbila mu, že jej nechá příště vyhrát.

Situace, místo toho, aby se zlepšovala, se naopak zhoršovala.

Jednoho dne někdy před polednem vešli Royce s Lawrencem do hodovní síně. V místnosti byl zapálen krb, přestože venku již bylo docela teplo. Royce si toho okamžitě všiml, neboť měl pocit, jako by se ocitl v rozžhavené peci. Čelo se mu orosilo potem, ještě než stačil dojít doprostřed pokoje. Nicholaa pomáhala v kuchyni připravovat jídlo.

„Nicholao, je tu horko jako v pekle,“ prohlásil. „Existuje nějaký zvláštní důvod, proč jsi rozdělala oheň v krbu?“

Nicholaa se s úsměvem ke svému muži otočila. Ovívala se kouskem plátna. Přistoupila k Roycovi a otřela mu pot z čela. „Pozval jsi k obědu šest vojáků navíc. Kuchař proto potřebuje další místo, kde by mohl vařit,“ vysvětlila. „Jsem ráda, když tě vidím tak spokojeného, muži.“

Setřela pot Roycovi, přeložila hadřík a chystala se utřít čelo také Lawrencovi. Ten překvapeně ucouvl. Nicholaa se však nedala odbýt a svůj záměr dokončila. Pak oběma mužům navrhla, aby šli zase ven.

Royce se s Lawrencem obrátili k odchodu. Sotva udělali pár kroků, vešli do místnosti dva nerozluční vazalové barona Guye, Morgan a Henry.

Nicholaa netušila, že mají návštěvu, a pospíšila z kuchyně otevřít hlavní dveře a udělat průvan. Zaslechla, jak Morgan říká: „Náš baron poslal na sever celý pluk vojáků, aby zničili poslední zbytky odpůrců. Přísahal, že do čtrnácti dnů je všechny pobije.“

Nicholaa zbledla. Tvářila se však vyrovnaně. Royce věděl, že myslí na Thurstona. Morgan se otočil směrem, kterým se díval Royce, a spatřil Nicholau. Ihned se jí poklonil.

Nicholaa mu poklonu neopětovala, jenom na něj hleděla a čekala, co ještě řekne.

„Je pravda, že vůdcem povstalců je váš bratr, lady Nicholao?“ zeptal se Henry.

„Možná,“ odpověděla.

Morgan se zašklebil. „V tom případě bychom vám už nyní měli popřát upřímnou soustrast,“ řekl. „Náš baron je však soucitný člověk. Jsem si jistý, že se tu na zpáteční cestě zastaví, aby vám předal bratrovo tělo. Můžete jej pak řádně pohřbít.“

Royce uhodil pěstí do stolu. „Dost,“ nařídil. „Řekněte mi, proč přicházíte, a pak zase jděte.“

Henry nikdy neviděl, že by baron Royce ztratil trpělivost. Jeho nával vzteku ho překvapil. Morgan však zůstal klidný. Mrzutě si Nicholau prohlížel.

Oplatila mu jeho zachmuřenost úsměvem. „Promíjím vám vaše nevhodné chování,“ řekla chladně. „Nutí vás k tomu zřejmě ješitnost.“

Morgan otevřel ústa, neboť chtěl něco dodat.

Nicholaa zvedla ruku, aby ho umlčela. Z obličeje jí číselo pohrdání. Udělala pár kroků směrem k rytířům. Morgan nejistě ustoupil, až málem šlápl do ohniště.

„Slyšeli jste přání mého muže. Řekněte mu, proč jste tady, a odejděte.“

Morgan byl tak dopálen, že nemohl mluvit. Kývl tedy na Henryho a pak se zadíval do ohně. Oči mu sklouzly na sadu šachových figurek stojících na krbové římse. Bezmyšlenkovitě jednu vzal a důkladněji si ji začal prohlížet. Nesoustředil se však na figurku, ale na to, co říká Henry.

„Král Vilém vám posílá své pozdravy a žádá vás, abyste vybral deset svých nejlepších mužů, kteří by se utkali na slavnosti pořádané ode dneška za šest týdnů. Máte také vytvořit stejně veliké družstvo z nováčků, neboť náš pán se domnívá, že i oni by se mohli zúčastnit oslav. Král má ještě jedno přání,“ zamumlal Henry.

Royce si složil ruce na prsa, zamračil se a čekal, až Henry dokončí svou řeč.

„Baron Royce čeká,“ upozornil Lawrence Henryho.

Henry přikývl. „Náš král se svou milovanou ženou doufají, že se oslav zúčastní také lady Nicholaa. Vaše manželka si získala jejich přízeň, proto si

královský pár přeje, aby přijela.“ Vazal při tomto dovětku chroptěl, jako by kloktal ocet.

Nicholaa by se zasmála, kdyby se nestrachovala o figurku, kterou Morgan otáčel v rukou. Obávala se požádat ho, aby ji dal zpět na římsu, neboť by tím naznačila, že je pro ni důležitá. Morgan by ji potom mohl úmyslně zničit.

Henry se uklonil Roycovi a přistoupil k Nicholae. „Možná se pak ukáže, kdo je první a kdo druhý.“

Nicholaa věděla, že se nedokáže dlouho ovládat. Pohled na Morgana, jak si hraje s figurkou, byl nesnesitelný. Postavila se ke dveřím. „Lawrenci, buď tak laskavý a doprovod' pány ven. Myslím, že si manžel přál, aby odešli.“

Morgan se otočil k Roycovi. „Hodláme vaše vojáky porazit,“ vyhrkl. „Tentokrát neprohrajeme.“

Aby zdůraznil svá slova, ulomil hlavičku černé dámy a hodil ji do ohně.

Royce si nevšiml, že si Morgan po celou dobu pohrává s šachovou figurkou. Sledoval Nicholau, jak se tváří. Teprve když uviděl její zděšený výraz, vytušil, že se stalo něco hrozného. Otočil se k Morganovi a spatřil zničenou dámu.

Zlostí zařval a vymrštil se od stolu jako blesk. Morgan se jen překvapením stačil obrátit. Všechno se událo tak rychle, že Nicholaa se ani nepokusila zakročit. Jeden okamžik zde Morgan stál, plný zloby a nenávisti, ale pak najednou prolétl místností jako disk.

Royce odhodil vazala notně daleko. Morgan se mihl kolem stolu a narazil do venkovní zdi. Patrně by se o ni zarazil, ale poněvadž byla prohnílá, propadl skrz ni ven.

Zůstala po něm pouze zející díra, která poskytovala poměrně hezký výhled do okolní krajiny.

Nicholaa si údivem zakryla ústa. Dírou viděla, jak se Morgan neohrabaně staví na nohy. Royce ho nezabil. Henry, který stál poblíž Nicholay, jej pozoroval také. Zdálo se, že Morgan má problém udržet rovnováhu, neboť se sesul na kolena. Nicholaa usoudila, že má možná slabší otřes mozku.

Nemohla se neuchichnout. Henry si jejího výsměchu povšiml. Vzteky se celý trásl. Naklonil se k Nicholae a zaskřípěl mezi zuby: „Vybrala jste si špatného manžela.“

Kdyby se Nicholaa nesmála, dokázal by se Henry možná ovládnout. Nejraději by Nicholau uhodil. Uvědomoval si však, že by to byl jeho poslední čin v životě, protože Royce by ho zabil, kdyby se Nicholay jen dotkl. Přesto se pokusil alespoň výhrůžkou zmrazit její úsměv. „Staneš se vdovou dříve, než budou slavnosti u konce,“ zasípal. „Měla jsi poslechnout stařenu a Royce zabít. Ušetřila bys nám spoustu starostí.“

Nicholaa se nenechala zastrašit. Henry se choval jako malý chlapec, který nemůže prosadit svou.

Potrásla hlavou. „Odejdi, Henry. Začínáš mě nudit.“

Nemínala s ním dále ztrácet čas. Nyní ji více zajímal Royce. Panebože, nikdy ho neviděla tak rozzuřeného. Trochu ji to znepokojovalo. Zdálo se také, že ještě neskončil s Morganem. Když se obrátil ke dveřím, Nieholaa věděla, že musí zasáhnout. Nechtěla, aby ho Royce zabil. Její manžel by pak musel králi vysvětlit vojákovu smrt, a to jistě nebylo zapotřebí. Kromě jiného, Nieholaa by si nepřála, aby Morganovo tělo spočívalo na jejich rodinném hřbitově.

Proto na Royce vyhrkla. „Máme teď příjemný průvan, že? Moc ti děkuji.“

Royce se zarazil a pak se k ní otočil. „Co jsi říkala?“

„Že ti děkuji za to okno.“

Lawrence propukl v hlasitý smích. Nicholaa se usmívala. Royce zavřel oči a dlouze si povzdechl. „Neboj se, nemíním toho bastarda zabít,“ prohlásil.

„Já vím, že ne,“ poznamenala Nicholaa. „Černá dáma je zničená tak jako tak. Zabitím Morgana bys nic nezměnil.“

„Chtěl jsem mu jen zpřelámat hnáty, Nicholao.“

Vypadal, že svou výhrůžku myslí vážně. Zašklebil se.

„A čeho bys tím dosáhl?“ zeptala se.

„Zadostiučinění,“ prohlásil.

Zavrtěla hlavou.

Zamračil se. Ale pak ustoupil. Věděl, že Nicholaa je rozhodnuta zabránit jeho dalšímu střetu s Morganem. Nezklame ji tedy. Pohlédl do ohně a pak zpět na ni. „Která z figurek to byla, miláčku?“

„Černá královna.“

Royce svěsil ramena. To byla přece ta figurka, do níž udělal Nicholain otec rýhu, zatímco se smál jedné ze svých historek!

Cítil se za to zodpovědný. Měl sledovat každý Morganův pohyb. Kdyby mu věnoval větší pozornost, mohl katastrofě zabránit.

Přítáhl si Nicholau k sobě a objal ji. „Promiň,“ zašeptal. „Je to má vina. Měl jsem –“

Nenechala ho domluvit. „Všechno se seběhlo tak rychle, že bys stejně nemohl nic udělat.“ Hladila mu hrud' a políbila jej na bradu. „A nemrač se. Co se stalo, stalo se.“

Nemohl věřit tomu, že ho chlácholí. „Bereš to velmi statečně,“ řekl jí.

Nicholaa se usmála. Roycovi trvalo ještě dobrých pět minut, než se odhodlal odejít. Nicholaa stála ve dveřích a sledovala Royce s Lawrencem, dokud nepřešli nádvoří.

„Stojí má žena stále na zápraží?“ zeptal se Royce.

Lawrence se otočil. „Ne, barone. Je pryč.“

Royce změnil okamžitě směr chůze. „Mám podezřívou povahu,“ řekl svému vazalovi. „Nicholaa nesla Morganův čin celkem statečně, co říkáš?“

„Ano, nesla.“

Royce se usmál. „Až příliš, soudil bych.“ Obešel roh budovy a došel až k žebříku vedoucímu k ochozu hradní zdi. Opřel se o jeho příčky a čekal.

Nemusel vyčkávat dlouho. Nicholaa prolétla kolem rohu, sukni vykasanou nad kolena, aby se jí lépe běželo. Když spatřila Royce, rychle své tempo zbrzdila.

Schovala ruce za záda a usmála se. Royce úsměv opětoval. Zatímco uděloval Lawrencovi své pokyny, nespustil z Nicholay oči. Když vazal odešel, pokývl na ni prstem, aby k němu přistoupila blíže.

Počkal, až stála těsně před ním. Pak k ní natáhl ruku.

Přestala se smát a ustoupila o krok dozadu.

„To by nebylo fér, Nicholao,“ prohlásil. „Nemohu-li já, nemůžeš ani ty. Dej mi to.“

Vypadala rozladěně. „Jak jsi to mohl vědět?“

Royce se dotkl jizvy na čele. „Používám logiku.“

Podala mu svůj kožený prak. Na zem upustila dva kameny.

„Myslela sis, že by ses napoprvé netrefila?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Nikdy neminu svůj cíl. Ten druhý byl pro Henryho.“

Začal se smát. Nicholaa nechápala, co je k smíchu. Ustoupila o další krok.

„Už jsem tě vyrušila z tvých povinností na dost dlouho,“ prohlásila. Byla zklamána, že se nemohla postarat o Morgana a Henryho podle své představy. Nejraději by se kvůli tomu na svého muže rozkřičela. Zahleděla se na prak, jenž visel z jeho rukou, hluboce se nadechla a řekla: „Měla bych se umět více ovládat, že?“

„Myslíš tím, že by ses měla ještě častěji usmívat?“

„Ano.“

„Pane Bože, pomoz mi.“

Podívala se mu do očí. „Mně už pomohl,“ zašeptala. „Dal mi tebe.“

Vždycky ho překvapila, když od ní zaslechl takovou báječnou věc. Vzal svou ženu za ruku a vydal se směrem k hradu.

Šli vedle sebe bez jediného slůvka. Nicholaa se domnívala, že ji Royce zavede do hodovní síně, posadí ji na židli a začne ji opět poučovat.

Minuli však i stůl i židle, ale Royce stále nepouštěl její ruku. Táhl ji dále k zástěně, jež oddělovala jejich postel od zbytku místnosti.

Pak se na chvíli zastavil, aby se podíval na díru, kterou Morgan prorazil svým tělem. Mrkl na Nicholau a prohodil: „Pěkný výhled, že?“

„Royci, kam mě vlečeš?“

„Do postele.“

„Ted?“

„Ted.“

„Royci, není přece tvým zvykem dělat něco, co se vymyká dennímu řádu,“ vyhrkla. „Vytváří to... chaos.“

Vypadala vyděšeně. Objal ji. „Nenadálé věci jsou stejně důležité jako ty naplánované. Měla bys nechat ve svém životě kousek místa pro překvapení.“

„Musím se učit –“

Uchopil ji kolem pasu a zvedl. Políbil ji v okamžiku, kdy jej objala kolem krku.

V tu chvíli procházeli venku kolem díry ve zdi Ingelram, Justin a jejich velitel Lawrence. Všichni byli překvapeni, když viděli barona, jak líbá svoji ženu.

Lawrence se usmál. Ingelram dloubl Justina do žeber a zavýskl. Justinovi chvíli trvalo, než zareagoval. Otočil se k veliteli, zachytil jeho úsměv a řekl: „Má sestra svého muže miluje.“

Lawrence přikývl. „Stejně jako Royce ji.“

Justin vypadal spokojeně. Nemusel se už o svou sestru bát. Našla si v tomto normanském světě své místo, podobně jako ho našel on sám.

Ingelram ho opět dloubl. Justin mu ihned na oplátku podrazil nohu.

Lawrence popadl oba vojáky za límec a postrčil je kupředu. Jeho baron nyní zjevně potřebuje kousek soukromí. Je tedy na Lawrencovi, aby mu ho zajistil.

Royce svolal všechny vojáky a řekl jim o poselství krále Viléma. Ačkoliv každý si přál být ve vybrané dvacítky, nikdo se neodvážil Royce požádat, aby jej zvolil do družstva. Vojáci věděli, že musí počkat, až si Royce sám vybere ty nejlepší.

Večer si Nicholaa povšimla, že Royce má na prstech drobné řezné ranky. Zeptala se ho, co se mu přihodilo, ale Royce jenom pokrčil rameny a změnil téma hovoru. Nicholaa si tedy pomyslela, že Royce o nich možná ani neví.

Její manžel vypadal vyčerpaně. Byl příliš unaven, dokonce ani nechtěl hrát šachy. Nebyl však unaven natolik, aby se s ní nepomiloval.

Nicholaa se probudila uprostřed noci. Chtěla se k Roycovi přitulit, ale málem spadla z postele, neboť manžel vedle ní nebyl.

Oblékla si župan a vydala se hledat ho. Nemusela chodit daleko. Royce seděl u stolu a tak se soustředil na svou práci, že si jí vůbec nevšiml.

V rukou třímal kousek dřeva. V mihotavém světle svíčky zahlédla Nicholaa figurku bílé královny. Royce odřezával nožikem z dřevěného špalíčku malé hoblinky. Občas se podíval na figurku královny stojící před ním a pak se zase vrátil k vyřezávání.

Royce dělal pro ni novou černou královnu.

Nyní pochopila, odkud má všechny ty drobné šrámy. Pochopila však ještě něco: Royce ji miluje.

Nicholaa se dlouhou dobu ani nepohnula. Po tvářích se jí kutálely slzy. Musela se pokaždé usmát, když Royce tiše zanedával. Věděla, že se zase řízl.

Pak uslyšela vrznout dveře. Rychle se schovala za zástěnu. Nenápadně vykoukla a uviděla Justina, jak se blíží k Roycovi. V rukou držel malou dýku.

Royce se ani nepodíval, kdo přichází. Nicholaa usoudila, že její manžel zřejmě Justina očekává. I její bratr vypadal zúčastněně. Chodí sem snad každou noc, aby mu pomohl s řezbou?

„Tohle je nůž mého otce,“ zašeptal Justin. „S ním to půjde lépe, barone.“

Justin si sedl na židličku vedle Royce. Položil nůž na stůl a pomohl Roycovi držet špalíček dřeva. Ruku si přitom chránil koženou rukavicí. Když Nicholaa viděla, jak neohrabaně Royce s nožem pracuje, pochopila bratrovy obavy.

Otřela si slzy a potichounku se přikradla za záda dvou mužů, jež milovala z celého svého srdce.

„Nicholaa bude překvapená,“ zašeptal Justin.

„Doufám, že bude potěšená,“ dodal tiše Royce.

„Jsem i potěšená i překvapená,“ zašeptala Nicholaa.

Justin leknutím vyskočil. Royce sebou trhl. Nechtěně udělal zářez do krku hrubě zformované figurky. „Tak se podívej, cos udělala,“ zamručel.

Nicholaa se naklonila přes manželovo rameno a začala se smát. Royce svíral v ruce tu nejkřivější a nejsměšnější figurku, jakou kdy Nicholaa viděla. Hlava královny byla větší než tělo a její krk byl trojnásobně dlouhý než krk bílé královny.

Figurka však byla zároveň kouzelná. Nicholae se nesmírně líbila. Naklonila se, dala Roycovi polibek a pak si sedla ke stolu.

„Musíš si pamatovat, jak k zářezu došlo, Royci, abys o tom mohl vyprávět našim dětem.“

Nicholaa se domnívala, že Royce se možná nyní cítí trochu rozpačitě, když ho přistihla, jak pro ni vyrábí tak milé překvapení.

Znovu se jí chtělo brečet. Nebesa, jak ho miluje!

Zahleděla se na Justina. Bratr na ni spiklenecky mrkl. Usoudila, že Justin si nejpíše také povšiml, že Royce je nějaký zjihlý. Nicholaa na tom vlastně nebyla o nic lépe.

„Justine?“

„Prosím?“

„Chtěla jsem ti jen říci, že svého muže miluji.“

Justin se usmál. „Já vím, Nicholao.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Všiml jsem si, jak se na něj díváš.“

Otočila se, aby viděla, co na to říká Royce. Její manžel se nakláněl nad stolem a horlivě opracovával šachovou figurku. Usmíval se však přitom.

„Ještě něco bys měl vědět, Justine,“ řekla Nicholaa. „Royce mě také miluje.“

„I toho jsem si všiml,“ prohlásil Justin.

Royce položil nůž a podíval se na Nicholau. Díval se na ni bez pohnutí dlouhou dobu. „Jsi si jista, že tě miluji?“ zeptal se.

„Ano.“

Přikývl. A také povzdechl. „Takže by ses mohla přestat neustále usmívat, ne? Ach, bože, Nicholao, ani nevíš, jak mě to vyvádí z míry.“

Justin nechápal, o čem to baron mluví. Zato Nicholaa propukla v hlasitý smích. „Chtěla jsem být pouze ženou dle tvých představ.“

„Ale já tě chci takovou, jaká jsi.“

„Nicholao, ty by ses neměla smát?“ zeptal se Justin, který se snažil jejich konverzaci pochopit.

Royce nespustil ze své krásné ženy oči a jenom prohodil směrem k Justinovi: „Justine, jdi pryč.“

„Ano, barone,“ odpověděl Justin a pousmál se.

Nicholaa se zvedla zároveň se svým bratrem. Uchopila jednu z hořících svící a pomalu se vydala zpátky k loži. Postavila svíci na truhlici a čekala, až za ni Royce přijde.

Přistoupil z druhé strany postele. Nicholaa ho sledovala v plápolavém světle svíčky, jak se svléká.

Byl to hezký muž. Byla v něm síla, moc. Ale také něžnost. Nicholaa si svlékla župan, hodila jej na zem a ještě chvíli Royce pozorovala.

„Moc tě miluji, Royci.“

„Já tebe také.“

Setkali se uprostřed lože. Klečeli a dívali se jeden druhému do očí. Royce si položil ruce na její boky. Nicholaa ho objala okolo krku.

Políbila ho na hrud', na bradu, na jeho jizvu. Royce neměl náladu na škádlení. Uchopil Nicholau za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. Tiše zamručel a přiložil své rty na její. Nicholaa pootevřela ústa, jejich jazyky se setkaly. Oba se vzrušením zachvěli.

Royce ji opatrně převrhl na přikrývky. Sám ji však zakryl svým tělem a pak začal líbat každíčký kousek jejího těla. Byl v milování tak jemný, tak trpělivý... až se Nicholaa rozpálila natolik, že i on se přestal ovládat. Její vášeň ho spalovala.

Lehl si mezi její stehna a pomalu do ní vnikl. Napětí se stupňovalo, až přerostlo v pocit čirého vzrušení. Na chvíli pak ustal, aby mohl Nicholae říct všechna laskavá slůvka, jež v sobě ukrýval po tak dlouhou dobu, Nicholaa jich zachytila pouze několik, neboť i ona mu chtěla sdělit nejkrásnější slova lásky, jež znala.

Pak však nastalo ticho, protože to, co k sobě cítili, již nedokázali slovy vyjádřit. Postel se houpala v rytmu jejich milování. Roycovy pohyby byly pomalé. Teprve když ho Nicholaa sevřela a tiše zaúpěla, staly se jeho pohyby rychlejší a prudší, až náhle znehybněl a vykřikl její jméno.

Bezvládně pak na ni padl, ale zůstal v ní. Nicholae tekly po tvářích slzy, ale Roycovi nevadily, neboť věděl, že jsou to slzy radosti.

Nicholaa usnula, ukolébaná manželovým milostným šepotem.

Royce se přes ni naklonil, aby sfoukl svíčku, a pak Nicholau opět objal. Měl rád teplo jejího těla.

Zavřel oči a usmál se. I on se cítil spokojený. Jeho žena mu dodávala sílu.

Nepatřil k lidem, kteří se modlí, ale dnes svému Stvořiteli poděkoval. Dotkl se jizvy na tváři a pak se opět usmál. Nicholaa se mýlila. Bůh nestál na její straně. Stál na jejich.

KAPITOLA 17

Nicholaina paličatá, podle jejího manžela nesnesitelná povaha se projevila hned následující den. K první hádce došlo ještě před polednem.

Thomas načrtl plánek jejich nového domova a zařadil do něj všechny Roycovy připomínky. Royce Nicholae dovolil, aby si jej prohlédla, ale Nicholaa po zevrubném prostudování prohlásila, že s ním nesouhlasí. Ukázala na plochu, která byla vyhrazena kuchyni, a řekla, že potřebují prostor nejméně dvakrát tak veliký. Nelíbilo se jí, že celé jedno křídlo hradu má být vyhrazeno pro vojáky. Podotkla, že v náčrtku chybí místo pro spižírnu. Po pravdě řečeno Royce považoval spižírnu za zbytečnou, a proto ji do plánu vůbec nezahrnul. Nicholaa však zastávala jiný názor.

Roycovi nezbylo, než si s Nicholau sednout a projednat s ní všechny podrobnosti. Protože ho Nicholaa nechala mluvit, aniž by ho jen jedinkrát přerušila, Royce usoudil, že jeho žena před ním sice sedí, ale opět ho neposlouchá. Nakonec s Roycem ve všem souhlasila.

Royce se spokojeně vrátil ke svým povinnostem. Nicholaa počkala, dokud její manžel nezmizel v bráně vedoucí z nádvoří, pak si zavolala Thomase a dala mu nové pokyny týkající se úpravy plánu. Požadovala přidat velkou spižírnu, zvětšit kuchyň a ohniště pro přípravu jídla a zdvojnásobit velikost jejich komnaty.

Royce byl po zbytek týdne velmi zaneprázdněn. Sdělil Nicholae, že vojáky, kteří se zúčastní královských her, nebude vybírat, ale že sami rozhodnou, kdo z nich pojede. V každém oddíle vyhlásil soutěž v síle a obratnosti a prvních deset vojáků bude mít čest reprezentovat svého barona.

Nicholae se zdálo Roycovo rozhodnutí velmi spravedlivé. Líbilo se jí rovněž, že ji Royce seznámil s plány, které projednával s Lawrencem. Ovšem již od druhého týdne příprav na královské hry se Royce stával uzavřenějším. Kdykoli se začalo hovořit o soutěži, přešel buď na jiné téma, anebo zmlkl.

Nicholaa viděla, že jejího muže něco trápí, ale zřejmě ještě nenastal čas, aby se jí svěřil. Učila být se trpělivá. Věděla, že až si Royce vše utřídí, řekne jí to.

Byl teplý nedělní večer. Royce požádal Nicholau, aby si sedla. Dnes vypadá poněkud jinak, než když jí dává své oblíbené přednášky. Ne, dnes je vážný, skoro by řekla, že vypadá ustaraně.

Royce také nepřecházel po místnosti jako obvykle. Stál před krbem, s rukama za zády. Nechtěl vidět, jak se Nicholaa bude tvářit, až jí sdělí svou novinu. Strach, který se v jejích očích zajisté objeví, by mu zbytečně drásal srdce.

„Nicholao,“ začal nejistě. „Jak víš, dovolil jsem svým mužům, aby vzájemně mezi sebou soupeřili. Deset nejlepších z každého oddílu mne pak bude reprezentovat na královských hrách... vlastně jsem chtěl říci, že tito muži budou reprezentovat nás,“ opravil se.

Nicholaa začala tušit něco hrozného. Royce nikdy předtím nevypadal tak nejistě. Složila ruce do klína, narovnala záda a čekala, až jí dopoví zbytek.

Uběhla dlouhá doba, než se Royce opět rozpovídal.

„Soutěž je u konce,“ prohlásil. „Nyní všichni vědí, kterých deset mužů z každého oddílu na hry pojede. Už se na tom nemůže nic změnit.“

„To by ani nebylo fér,“ souhlasila s ním Nicholaa.

Royce přikývl. „Každá jednotka se bude skládat z devíti vojáků a jednoho vedoucího. Lawrence zcela přesvědčivě vyhrál pozici vůdce jednotky zkušených vojáků.“

Royce dopodrobna popsal Lawrencovy přednosti. Pak se konečně dostal k problematice holubů. „V oddíle nováčků se rovněž vytvořila jednotka devíti schopných vojáků. Jeden z nich však v mnohem ostatní předčí. Je ve svých výkonech výjimečný.“

Nicholaa si myslela, že její manžel hovoří nejspíše o Ingelramovi. I Bryan by však mohl být dobrým vedoucím. Vtom si uvědomila, proč je Royce tak nejistý. Hodlá zřejmě ze soutěže vyloučit Justina a obává se, aby svým rozhodnutím Nicholau nezranil. Justin se s tím bude muset smířit, samozřejmě, i když se to patrně dotkne jeho pýchy. Je ale koneckonců vojákem. Může být Roycovi za mnohé vděčný, a když bude třeba, Nicholaa mu to nějak vysvětlí.

Royce se odvrátil od krbu a přistoupil k Nicholae. Vzal ji za ruce a řekl: „Justin si vydobyl právo velet jednotce nováčků.“ Připravil se na její slzy.

Nicholaa na něj nedůvěřivě zírala. Pak zavrtěla hlavou. Bylo zřejmé, že mu nevěří. „To snad nemyslíš vážně.“

„Myslím to zcela vážně,“ odpověděl. „Zasloužil si být jejich vůdcem, Nicholao.“

Vytrhla se mu a bezvládně se opět posadila. Tak hodně se bála o svého bratra, až jí začalo být nevolno. Zlobila se rovněž na Royce. Proč tomu jen nezabránil?

„Nechápu,“ zašeptala. „Justin ještě přece nemůže bojovat.“

„Ale může,“ pronesl Royce. „V soutěži byl ze všech nejlepší,“ připomenul jí. Jeho hlas zněl zároveň pyšně. „Měla bys být na něho hrdá, Nicholao. Já jsem.“

„Nechci, aby se her zúčastnil,“ vykřikla. „Je to na něj příliš brzy, potřebuje se zdokonalit.“

„Nicholao, podívej se na mne,“ nařídil.

Když zvedla oči, leskly se v nich slzy. Royce si povzdechl. „Věříš mi?“ zeptal se.

Nicholaa byla překvapená, proč se jí na to ptá, ale za chvíli porozuměla. K tomuhle závěru tedy došel? Buď mu věří, anebo nevěří.

Royce stál vedle Nicholay a trpělivě čekal, až si jeho žena vše promyslí. Trochu se zlobil, když mu hned neodpověděla. Chápal však, proč váhá. Bála se. Nicméně věděl, co mu nakonec řekne.

Nicholaa konečně přikývla. „Ano, věřím ti,“ pronesla se sklopenou hlavou. Ale pak se otočila k Roycovi, aby viděl, že se mračí. „A teď mi určitě řekneš, že také musím důvěřovat tvým rozhodnutím, že?“

Royce se na ni usmál. Nieholaa už nevydržela sedět ani minutu. Vstala v okamžiku, kdy si on sedl. „Rovněž si myslíš, že když věřím tobě, musím také věřit Justinovi?“

„Ne,“ odpověděl. Složil ruce na prsa a zadíval se na ni. „Ale měla bys důvěřovat mému úsudku.“

Panebože, nesnášela jeho logiku! Hovořili přece o jejím bratrovi, a ne o nějakém neznámém člověku. Proto se on nemůže divit, že ji ovládají city!

„A proč to nemůžeš změnit?“ vyhrkla.

„Na tuhle otázku ti nemohu odpovědět, Nicholao.“

Nicholaa se nedala odbýt. „Nejspíš proto, že pro Justina to bude velká čest, že?“

Royce přikývl. Krátce se pousmál, ale když viděl, že se Nicholaa dál mračí, zatvářil se opět vážně. „Justin se teď naparuje jako páv. Ingelram a Bryan také získali oprávnění zúčastnit se her. I oni jsou velmi pyšní.“

Nicholaa však nebyla nadšena situací, kterou jí Royce líčil. „Jsou to ještě hloupí kluci,“ vykřikla. „Royci, vždyť je může někdo zabít!“

Royce zavrtěl hlavou. Posadil by si ji na klín, ale Nieholaa se od něj odtáhla. Usoudil, že se jeho žena musí nejdříve zřejmě vyzuřit. Teprve pak ji může chlácholit.

„Jsou to muži, Nicholao. Jsou sice mladí, ale už dávno nejsou chlapci.“

Nieholaa si uvědomila, že žmoulá cíp rukávu, a okamžitě si dala ruce za záda.

„Možná změníš svůj názor, když ti povyprávím, jak výjimečně se tvůj bratr při soutěži choval,“ navrhl Royce.

Pokrčila rameny. Royce se zdržel úsměvu. Věděl, že Nicholaa by se teď na něj nejraději rozkřičela. Mlčela však. Snažila se přijmout jeho rozhodnutí, a toho si velmi cenil. Nikdy neviděla, jak Justin s ostatními cvičí, takže ani nemůže vědět, že se vypracoval ve schopného bojovníka.

Royce naopak Justinův vývoj bedlivě sledoval. Byl s ním po celé dny, učil jej, jak se stát jedním z nejlepších. Justin svou zdatnost nakonec prokázal, proto mu Royce nemůže vůdcovství nováčků odepřít.

Trpělivě Nicholae vysvětlil všechny disciplíny, které vojáci museli podstoupit, a u každé nezapomněl uvést, jak se s ní vypořádal její bratr. Dokončil své vyprávění a zářil pýchou. Na závěr opět poznamenal, že na konečném verdiktu již opravdu nemůže nic změnit.

„Tvé rozhodnutí mě zaskočilo,“ prohlásila Nicholaa. „Věřím ti, a proto také věřím, že jsi zvážil všechny možné okolnosti, které mohou nastat. Myslíš si, že vojáci, kteří se ve hrách utkají s mým bratrem, budou bojovat čestně?“

„Ne,“ odpověděl upřímně. „Použijí jakéhokoli způsobu, jen aby vyhráli.“

„To znamená, že by se mohli třeba pokusit zlomit anebo useknout Justinovi jeho jedinou ruku, takže by se nemohl nijak bránit?“

Nicholaa se při pomýšlení na děsivou možnost celá rozechvěla. Royce se posadil hlouběji do křesla a pohlédl na ni. „I to se může stát,“ připustil. Bylo to zvláštní, ale Roycův souhlas Nicholau trochu uklidnil. Její manžel počítá i s těmito vážnými hrozbami.

Nicholaa začala nervózně přecházet po místnosti. „Předpokládám, že jsi Justinovi vysvětlil, co ho očekává. A žes ho také varoval před vojáky barona Guye.“ Nečekala, až odpoví, a dál pokračovala. „Ačkoliv jsi o ničem takovém nemluvil, musíš mít přece jenom trochu strach. Já strach mám, ale na tom zřejmě nezáleží, co cítíme. Nesmíme dát Justinovi své obavy najevo.“ Prohrábla si prsty vlasy a pak vyhrkla: „Royci, pokud nemáš jistotu, že je Justin dokonale připravený, tak mu, prosím tě, pomoz.“

Royce ji sotva stačil sledovat. Během několika minut stačila jeho žena několikrát změnit svůj názor. Teď se ho snaží přesvědčit, aby neměl strach.

Nicholaa zpomalila své tempo. „Vrátil jsi Justinovi jeho sebevědomí a hrdost,“ řekla. „Nemůžeš mu je najednou zas sebrat.“

Royce pozorně sledoval, co mu chce Nicholaa říct, a po chvíli si uvědomil, že neopakuje pouze jeho slova, ale že ho vlastně poučuje!

Počkal, až se k němu dostatečně přiblíží, a pak ji chytl. Posadil si ji na klín a políbil ji.

„Potěšilas mě, Nicholao,“ prohlásil.

„Čím?“ zeptala se. „Tím, že jsem ti řekla, že se o svého bratra stále bojím?“

„Ano,“ odpověděl. „Nyní totiž vím, že nebudeš do ničeho zasahovat a že Justinovi nedáš své obavy najevo.“

Uchopila jeho obličej do dlaní. „Udělej všechno, aby byl perfektně připraven,“ zašeptala. „Nauč ho různým zákeřným trikům, které vojáci používají. Existuje-li někdo, kdo ví, jak nečestně bojovat, jsi to ty, Royci.“

Royce nadzvedl překvapením obočí. „Díky... To znělo skoro jako poklona, že?“

„Ano,“ odvětila. „Tehdy, když jsi měl lákal z kláštera ven, ses také nechoval zrovna nejčestněji. Kdybych tenkrát věděla, jak dobré máš srdce, vůbec bych se o Ulrica nestrachoala.“

Royce ji znovu dlouze políbil. Kdyby je Lawrence nevyrušil diskrétním zakašláním, nezůstali by zřejmě jen u jediného polibku.

Nicholaa vyskočila, rychle si upravila vlasy, uhladila sukni a usmála se na vazala. „Slyšela jsem, že na královských hrách povedeš oddíl zkušených vojáků. Gratuluji, Lawrenci.“

„Děkuji ti, má paní.“

„Měli bychom dnes uspořádat slavnostní večeři,“ řekla. Otočila se k Roycovi. „Mohl by se k nám přidat i Justin?“

„Pozveme-li Justina, budeme muset pozvat všechny ostatní.“

Nicholaa se usmála. „Kuchař se zblázní, až mu povím, že máme navíc dvacet hostů.“

Royce zavrtěl hlavou. „Dvacet čtyři,“ opravil ji. „Každý oddíl má dva náhradníky.“

„Náhradníky?“

„Kdyby se náhodou někdo zranil,“ dodal na vysvětlenou. „Anebo onemocněl?“

Royce z jejího hlasu poznal, že přemýšlí... a snad doufá.

„Ale Justin ani neonemocní, ani se nezraní, Nicholao. Nemusíš se kvůli tomu modlit.“

Zamračila se na něj. „Nikdy bych se za takovou věc nemodlila,“ zabručela. Otočila se k vazalovi, usmála se a řekla: „Lawrenci, myslím, že můj manžel by se měl naučit více mi důvěřovat. Naštěstí má jiné přednosti, kvůli nimž mu tento nedostatek odpouštím.“

Lawrence nevěděl, jak má na její poznámku zareagovat. Všiml si však, že baron vypadá také poněkud překvapeně. Pak si Lawrencovu pozornost opět vynutila Nicholaa, neboť ho požádala, aby nařídil několika vojákům přinést do hodovní síně ještě jeden stůl.

Jakmile jí Lawrence slíbil, že stůl obstará, vydala se Nicholaa spěšně do hradní kuchyně. Čím dříve dá kuchaři rozkaz připravit více jídla, tím lépe.

Večeře se proměnila doslova v hostinu. Royce měl pravdu, když přirovnal Justinovo chování ke kohoutímu naparování. Důležitě však nevystupoval jen Nicholain bratr, ale všichni vybraní vojáci. Starší rytíři se chovali poněkud důstojněji, ale stejně se při večeři pochechtávali.

Royce Justina požádal, aby zůstal i po večeři. Justin se domníval, že baron chce, aby mu pomohl s vyřezáváním šachové figurky.

Royce však neměl chuť se dnes večer zabývat ručními pracemi. „Od zítřka vás budu každý den učit dvě hodiny navíc,“ řekl Royce hochovi.

„Celý náš oddíl?“ zeptal se Justin.

Lawrence byl s odpovědí rychlejší. „Samozřejmě celý oddíl. Justine,“ řekl. „Baron to říká tobě proto, že jsi vedoucím týmu nováčků. Zítra tuto novinu sdělíš všem ostatním, jasné?“

Justin se usmál. „Jasně.“ Otočil se ke své sestře. „Nicholao, na co se díváš?“ zeptal se. Všiml si, že jeho sestra zamračeně pozoruje jeho rameno.

„Na tvé jizvy,“ odpověděla bez váhání. „Jsou již zcela zahojené, ano?“

Justin sice nevěděl, kam Nicholaa svou otázkou míří, ale přikývl. „Ano jsou již zahojené.“

„Lawrence mi povídal, že sis je zakrýval koženým rukávem.“

Royce ti však přikázal sundat jej, že? Obával se, že by toho tvůj nepřítel mohl využít ve svůj prospěch.“

„Ano, tak nějak to bylo,“ připustil Justin.

„A kdo ten falešný rukáv pro tebe vyrobil?“ zeptala se Nicholaa.

„Bryan.“

„Je velmi zručný?“

Royce je přerušil. „Doufám, že nechceš Bryana požádat, aby ti vyřezal černou královnu?“

„Ne, samozřejmě ne,“ vyhrkla v domnění, že by se její manžel mohl cítit dotčeně. „Černou královnu musíš dodělat ty sám.“

„Tak proč –“

„Jenom jsem přemýšlela o tom, jak bychom mohli využít Justinovo postižení v jeho prospěch,“ řekla. „I já dokážu být lstivá.“

Royce se zasmál. „O tom mě nemusíš přesvědčovat, sestro Danielo,“ pronesl uštěpačně.

Lawrence se zasmál, neboť znal historku o tom, jak se Nicholaa přestrojila za jeptišku. S chutí ji povyprávěl i Justinovi.

Nicholaa bubnovala prsty o stůl a čekala, až se páni dosyta vysmějí. Pak se otočila k Roycovi. „Ty ses obával, že by nepřítel mohl Justina chytit za jeho prázdný rukáv, že?“

Royce přikývl. Nicholaa se usmála. „Myslím, že byste mu ten rukáv měli dovolit.“

Lawrence s Justinem nechápali, co Nicholaa myslí. Jediný Royce pochopil. Začal se smát. „Ano,“ řekl. „Měli bychom mu to dovolit.“ Otočil se k Justinovi. „Nicholaa má na mysli překvapení,“ vysvětlil. „Do kůže bychom mohli zašít něco ostrého.“

Nicholaa zářila nadšením. „Normálně bych o něčem takovém vůbec nepřemýšlela, ale když by chtěl někdo stáhnout Justina za rukáv k zemi,

nebylo by k zahození, kdyby pod kůží rukávu čekalo na útočnickovu ruku pár ostrých nožů.“

„Běž a promluv o tom s Bryanem,“ přikázal Justinovi Royce.

Justin se okamžitě zvedl, mrkl na svou sestru a kvapně opustil hodovní síň.

„Royci, ty se her osobně nezúčastníš, že ne?“ zeptala se Nicholaa.

Zavrtěl hlavou. „Mne zastupují mí vojáci,“ vysvětlil. „Až vyhrají oni, vyhraji i já.“

Nicholaa byla jeho jistotou potěšena. Royce neřekl jestli vyhrají, ale až vyhrají. Věděla, že své muže připravil na hry tak dobře, že se jim nikdo nevyrovná.

Nicholaa se obrátila k Lawrencovi. Rytíře překvapil její ustaraný výraz. A když ho Nicholaa uchopila za ruku, divil se ještě víc.

„Lawrenci,“ řekla. „Morgan a Henry se v průběhu her pokusí Roycovi ublížit. Musíš být celou dobu ve střehu, protože pokud se jim nepodaří dostat Royce, půjdou po tobě.“

Její varování bylo milé, ale zbytečné. Lawrence moc dobře věděl, že Morgan s Henrym nejsou žádní andílci. „Nemusíš, mít strach, má paní.“

„Ale já mám strach.“ Zmáčkla mu instinktivně ruku, ale když viděla, že se její manžel mračí, hned ho pustila.

„Odkud znáš jejich úmysly?“ zeptal se jí Royce.

„Henry mi je prozradil,“ odpověděla. „Ještě stále jsou vzteklí, že jsem si za manžela nevybrala jejich barona. Dost dobře nechápu, proč si myslí, že jsem měla dát přednost Guyovi před tebou.“

Říkala to tak upřímně, až se Lawrence nemohl neusmát. Očividně Royce milovala.

„Henry žárlí,“ řekla. „Dokonce se ani nestyděl vytáhnout tu aféru se starou ženou, která mě v Londýně naváděla, abych Royce zabila. To od něj nebylo pěkné.“

Vzdychla, postavila se a chtěla pomoci Clarise sklidit ze stolu. Také by ještě dříve, než půjde spát, ráda poděkovala kuchaři za skvělou večeři.

Royce ji však uchopil za ruku a přinutil ji opět si sednout.

Doposud se jí na nic neptal, ale její poslední poznámka ho velice zaujala.

„A kdy ti to Henry řekl?“ zeptal se.

„Těsně poté, co jsi prohodil Morgana skrz zed’.“

„Určitě měl na mysli onu ženu v Londýně?“

„Ano,“ odpověděla. „Předpokládám, že mě chtěl vyděsit,“ řekla. „To se mu však nepovedlo. Ještě se chceš na něco zeptat, Royci? Musím jít poděkovat kuchaři, než na to zase zapomenu.“ Jakmile jí dal svolení, Nicholaa se rychle vytratila z hodovní síně.

„Velmi podezřelé, nemyslíš?“

„Henry a Morgan se mohli o vašem londýnském incidentu odněkud doslechnout,“ poznamenal Lawrence.

„Král si přál, aby celá záležitost zůstala v tajnosti, pamatuješ? Nechtěl pokazit průběh svatebních oslav. O tom, co se stalo, věděla jenom hrstka lidí, mezi nimiž baron Guy nebyl.“

„Ale jakmile jste odjeli z Londýna, mohl se někdo prořeknout,“ namítl Lawrence.

Royce zavrtěl hlavou. „Král zuřil, když zjistil, že někdo vlastně ohrožuje jeho domov. Považoval to za osobní urážku, proto nechtěl, aby se o celé záležitosti mluvilo. Ne, nemyslím si, že by se někdo prořekl, Lawrenci. Je tady ještě jedna věc,“ dodal a zamračil se. „Když sem přišel Nicholain starší bratr, zeptal jsem se ho, jestli Vilémovi odpůrci podnikají něco přímo v Londýně. Nevěděl vůbec, o čem mluvím. Věřím, že říkal pravdu. K čertu, obávám se, že to byli právě Henry s Morganem, kteří poslali stařenu za Nicholau.“

Lawrence přikývl. „I já si to myslím,“ pronesl. „Jednají na vlastní pěst, anebo v tom má prsty také Guy?“

„To je jedno.“ Roycův hlas zněl odměřeně a studeně. „Guy je odpovědný za činy svých vazalů.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Lawrence. „Přesto bych rád věděl, jestli se na jejich hanebném uskoku nějak podílel. Docela by mě zajímalo, kam až sahá jeho zákeřnost.“

„Domnívám se, že nebudeme muset dlouho čekat. Za pár týdnů budeme znát odpověď.“

„Pak jim to hezky odplatíme.“ Lawrence své prohlášení nevyslovil jako otázku, nýbrž jako fakt. Znal svého barona dost dlouho, takže věděl, jak uvažuje.

„Budeš se muset o Morgana a Henryho postarat, Lawrenci,“ řekl Royce.

„S radostí, barone.“

„K sakru, nejraději bych si to s nimi vyřídil sám.“ Lawrence chápal baronovo rozhořčení. Král by však nikdy nedovolil, aby na jeho hrách bojoval baron proti cizímu vazalovi. Proto bylo na Lawrencovi, aby pomstil zradu vazalů barona Guye. Po pravdě řečeno se na to docela těšil.

„Nicméně zůstává nám baron Guy,“ řekl Lawrence, aby Roycovi připomněl, že i on možná dostane příležitost vypořádat si s ním své účty.

„Ano,“ poznamenal Royce. „Ten bastard však patří mně.“

Následující týdny byly pro Nicholau nepříjemné, ale zároveň radostné.

Nepříjemnosti nastaly nejdříve. Nicholaa se musela tvářit šťastně, kdykoli se setkala s Justinem či jeho přáteli. Musela rovněž předstírat, že se nebojí o svého muže a že důvěřuje jeho rozhodnutí.

Za svou přetvářku však musela zaplatit. Z toho, že se nutila tvářit se šťastně a netečně, se jí dělalo špatně. Každé ráno, když otevřela oči, jí bylo tak nevolno, že sotva dokázala vstát.

Naštěstí tento stav trval pouze dvě tři hodiny. Nicholaa si myslela, že její nevolnost se vždycky rozptýlí v návalu práce. Nedokázala se však uklidnit v noci. Jakmile ulehla, opět se jí chtělo zvracet.

Ale pak přišla radostná zpráva. Nicholae trvalo nejméně týden, než si uvědomila pravý stav věcí. Kromě nevolností se u ní začaly projevovat i jiné potíže. Zcitlivěla jí prsa. Najednou jí vadily různé pachy, zejména v kuchyni. Nedokázala dívat se na někoho, kdo s chutí jedl tučná jídla. Déle spala a častokrát, bez větších problémů, když byl v domě klid, usnula i odpoledne.

Nicholaa byla těhotná. Čekala s Roycem dítě. Tato zázračná událost ji naplňovala štěstím, a kdykoli na ni jen pomyslela, vhrkly jí do očí slzy.

Ve chvílích, kdy se nezabývala starostmi o Justina, přemýšlela o způsobu, jak Roycovi sdělit, že bude otcem. Věděla, že bude překvapen. Byl v posledních dnech tolik zaneprázdněn, že si změň v jejím chování vůbec nevšiml.

Royce cvičil mladé vojáky od úsvitu do setmění. Dvě hodiny denně, které holubům slíbil, se brzy protáhly na devět.

Royce byl večer sice unavený, nicméně si vždycky našel čas, aby se posadil a udělil své ženě přednášku. Nicholaa usoudila, že pro Royce jsou tyto chvíle jediným odpočinkem.

Téma Roycových přednášek se neustále opakovalo. Projednával její bezpečnost v průběhu her. Noc co noc mu musela slíbit, že udělá všechno, aby se jí nic nestalo, že nebude nikam chodit bez řádného doprovodu a že neprovede žádnou hloupost.

Nicholaa si nepamatovala všechny jeho zákazy, neboť už po jeho několika větách začala přemýšlet o svých záležitostech.

Royce dal Nicholae jasně najevo, že by ji nejraději nechal doma. Věděl však, že by s jeho rozhodnutím nesouhlasila, navíc zde bylo přání královského páru opět se s Nicholaa setkat. Nicholaa si byla jista, že za Roycovou nechtí vzít ji do Londýna vězí incident se starou ženou.

Royce rovněž nechtěl, aby se Nicholaa setkala s baronem Guyem a jeho vazaly.

Vzhledem k Roycovým obavám se Nicholaa rozhodla, že mu o dítěti zatím neřekne. Byl by to pro něj dobrý důvod nevzít ji s sebou. Králi by pak jednoduše řekl, že Nicholaa nemohla přijet kvůli svému požehnanému stavu.

Nicholaa bude samozřejmě dávat bedlivý pozor, aby se dítěti nic nestalo. Nedovolí svému muži nasadit při jízdě zběsilé tempo a sama se bude šetřit, aby se neunavila.

Jednoho zářivého pondělního rána se vydali k Londýnu, kde se měly konat královské hry. Nicholaa vstala o hodinu dříve než obvykle, aby se mohla včas připravit a také sama si odbýt svou ranní nevolnost.

Justin jel společně s ostatními nováčky v přední části průvodu. Každou chvilku slyšela jeho smích. V mysli jí náhle vytanula děsivá myšlenka – že je to smích nevinného, který jede na smrt. Nicholaa zatřásla hlavou a rychle začala myslet na něco příjemnějšího. Musí přece důvěřovat Roycovu rozhodnutí. Když však po chvíli opět zaslechla Justinův smích, celá situace se opakovala znovu a znovu.

Tato hra nervů ji unavovala. Když se v poledne zastavili, byla tak ospalá, že se sotva dívala. Požádala Royce, aby ji vzal k sobě na koně. Royce se domníval, že se mu chce vyzpovídat ze svých obav, ale v okamžiku, kdy se před ním uvelebila, usnula. Nebyl to žádný krátký spánek – Nicholaa prospala téměř celé odpoledne. Royce usoudil, že jeho žena je vyčerpaná neustálým strachem o své nejbližší.

Roycovi nevadilo, že se Nicholaa bojí. Věděl, že se snaží důvěřovat mu, a to mu stačilo.

Navečer se utábořili na úzké mýtině obklopené stromy, na jejíž jedné straně tekł potok.

Royce musel Nicholau vzbudit, aby mohli seskočit z koně. Jakmile se však Nicholaa dotkla země, zvedl se jí žaludek. Omluvila se a utíkala k nejbližšímu porostu. Royce ji zamračeně sledoval.

Pak se ale postaral o koně. Odsedlal jej, vytřel ho dosucha a nechal ho chvíli odpočinout. Teprve až zchladl, dal mu pytlík ovsu a zavedl jej k vodě napít se.

Uplynulo asi deset minut, ale jeho žena se dosud nevrátila. Royce se tedy vydal za ní. Došel téměř až ke stromům a náhle uslyšel, že Nicholaa zvrací. Justin přišel právě za baronem, aby se ho na něco zeptal a slyšel to také.

„Tvá sestra je nemocná,“ řekl Royce.

„Neměli bychom jít za ní?“ zeptal se starostlivě Justin.

Royce zavrtěl hlavou. „Necháme ji ještě chvíli o samotě. Jestli nepřijde, půjdu za ní.“

Oba stáli vedle sebe a čekali. Uběhlo několik minut ticha.

„Myslíš, že snědla něco špatného?“ zeptal se Justin. Dávivé zvuky už sice ustaly, ale Nicholaa se stále neobjevovala.

„Ne,“ odpověděl Royce. „Myslím, že jí je nevolno proto, že má strach, Justine.“

„Strach?“

„Strach o tebe.“

Justin nevěděl, co má na to říct.

Vtom se Nicholaa vynořila z houštiny. Zamračila se, když spatřila oba muže, poklekla k potůčku a omyla si tvář.

„Nicholao?“ zvolal Justin. „Tobě je opravdu nevolno z toho, že se o mne bojíš?“

Otočila se a podívala se na něj. „Ne,“ odpověděla. „Je mi špatně kvůli něčemu zcela jinému.“

Justinovi se ulevilo. Pomohl jí vstát.

„Musím říct, že se ale o tebe skutečně bojím,“ řekla mu.

„Justine, zkus mě pochopit. Jsem starší než ty, a proto tě vždy budu chtít bránit.“ Obrátila se k Roycovi. „Kdyby ses měl zúčastnit her ty, bála bych se o tebe také. Pokud ale máte pocit, že vám nedůvěřuji, mýlíte se. Prostě vás mám ráda.“

„Snědla jsi tedy něco špatného?“ zeptal se Royce.

Nicholaa mu odpověděla vyhýbavě. „Už se cítím lépe.“

Royce její odpověď nepřesvědčila. Během večeře se jí však na nic dál neptal. Po jídle se zvedl a šel k potoku. Nicholaa ho následovala.

Royce kráčel před ní shrbeně a přemýšlel, co asi Nicholau trápí. Nicholaa zas dumala o tom, jak ho rozptýlit. Pravidelná přednáška mu asi neuleví, ale nějaká nenadálá událost by mu mohla pomoci.

Royce si svlékl tuniku, klekl k potůčku a chrstl si vodu na hruď a za krk. Nicholaa se k němu tiše přiblížila a rázným šťouchnutím do zad ho chtěla shodit do vody.

Royce se pod jejím úderem jen mírně ohnul, ale do vody nespadl.

Obrátil se a zkoumavě se na ni zadíval.

Nicholaa se zasmála a znovu se pokusila strčit ho do vody.

Royce si myslel, že jí přeskočilo. „Chtěla jsem tě jenom trochu poškádlit,“ zasmála se. „Ale ty se nenecháš.“

Nicholaa by se možná ještě jednou pokusila Royce shodit do vody, ale její manžel se náhle postavil. Okem mrkl na vodu a pak se na ni usmál.

Nicholaa samozřejmě uhodla, k čemu se Royce chystá. Rychle si vykasala sukni a dala se na útěk.

Royce ji několika skoky dohonil, popadl ji a běžel zpátky k vodě. Nicholaa vykřikla. Během chvilky byli obklopeni vojáky, kteří jim přispěchali na pomoc.

Nicholaa zrudla rozpaký. Royce se tomu musel smát. Pokynul vojákům, aby se vrátili do tábora, a když byli opět sami, políbil Nicholau na čelo. „Miluji tě, Nicholao.“

„Já tebe taky.“

Dali si dlouhý polibek. Nicholaa úplně zapomněla, kde jsou. Roycovy doteky byly magické. Když ji svíral v náručí, dokázala myslet jenom na něj.

Když se dolíbali, Royce ji držel kolem pasu. Nicholae chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Zvedla víčka a zpříma se podívala do Roycových šedých očí. Zářily v nich šibalské jiskřičky. Kromě nich si povšimla ještě něčeho. Stála ve vodě. Royce však nikoli.

Usmíval se. Tak vida, pomyslela si Nicholaa. Nakonec se mi ho přece jen podařilo přivést na jiné myšlenky.

Royce vytáhl Nicholau z vody, sedl si do trávy a pomohl jí vyzout promočené boty.

„Royci, kdybys něco zapomněl doma, měl bys čas se pro to vrátit?“

„Ne,“ odpověděl. „Proč se ptáš?“

„A kdybys něco potřeboval odvézt domů, to bys také nemohl, že ne?“

„Ne.“

Nicholaa se široce usmála. „Něco bych ti ráda řekla,“ zašeptala.

Chvilí mlčela. Složila si ruce do klína a zahleděla se na jeho hrud'. Její stydlivost se mu líbila. „Co mi chceš říct, Nicholao?“

„Budeme mít dítě.“

Tato zpráva ho zcela ohromila. Nemohl vůbec promluvit.

Nicholaa zvedla oči, aby se podívala, jak se Royce na její oznámení tváří. Když viděla jeho překvapený výraz, začala se smát. Po tvářích se jí kutálely slzy. Sama nechápala, jak se může zároveň smát i plakat.

Roycovy ruce se třásly, když se něžně dotkl jejího obličeje. „Jsi si jistá?“ zeptal se šeptem, a ačkoliv ho Nicholaa ujistila, že ano, položil jí stejnou otázku ještě dvakrát. Zdálo se, že tomu nemůže uvěřit.

„Jsi rád, Royci?“

„Ano.“ Nic víc neřekl. Ani nemusel. V tomto jediném slůvku bylo tolik lásky, tolik citu! Položil jí ruku kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Ještě stále se nemohl vyrovnat s tím, co mu řekla. Zůstali v objetí dlouho. Líbali se, šeptali si něžná slova. Nicholaa občas ucítla, jak se Royce chvěje.

Ano, Royce byl velmi rád.

KAPITOLA 18

Pole okolo Londýna se proměnila v tržiště barev. Kopečky kolem hlavního pole, na němž se turnaj konal, byly posázeny stany, jež reprezentovaly barvy jednotlivých baronů. Největší plocha byla vyhrazena královskému ležení.

Nicholae se zdálo, že se na hry přijela podívat snad celá Anglie. Ženy se procházely ve svých nejkrásnějších šatech, děti pobíhaly mezi stánky s různým zbožím a loudily na prodávajících sladkosti. Davem procházeli minnesángři a zpívali romantické balady. Heroldi vše bedlivě sledovali a snažili se zapamatovat si důležité události, aby je pak mohli převyprávět.

Pouze šesti baronům se dostalo cti zúčastnit se turnaje. Kdyby povolili účast všem, trvaly by hry nejméně měsíc.

Nejdříve zápasili zkušenější vojáci. Nicholaa stála na kopci a společně s Justinem a dalšími nováčky povzbuzovala Lawrencův tým.

Vojáci barona Hansona byli poraženi téměř okamžitě. Jako další museli turnaj opustit vojáci barona Georga. Krátce po poledni se měla utkat poslední dvě družstva. Jak všichni přepokládali, byli to vojáci barona Guye a barona Royce.

Tehdy byla Nicholaa už tak nervózní, že ani nehlesla. Dokonce se ani nedívala na Lawrence. Upřela svůj pohled na manžela, který stál na okraji pole, přímo naproti baronu Guyovi.

Pokaždé, když se Royce usmál, si Nicholaa oddychla. Jakmile se však zamračil, její žaludek se sevřel. Náhle se okolím rozlehl ohlušující řev. Nicholaa pohlédla na hráčské pole, na němž již zůstali jen dva muži. Lawrence stál nad Henrym a špičkou meče se dotýkal jeho krku. Roycův vazal se však nedíval na poraženého, ale hleděl na svého barona a čekal na jeho pokyn.

Nicholaa zadržela dech. Royce si se svým rozhodnutím dával načas. Dav ztichl. Royce se otočil ke králi, zachytil jeho úsměv, a pak se opět obrátil k Lawrencovi.

Zavrtěl hlavou. Lawrence okamžitě od Henryho ustoupil a nechal ho odejít.

Na Morganovu porážku nemuseli diváci čekat tak dlouho. Lawrence s ním byl poměrně rychle hotov. Nicholaa usoudila, že jejich vazal neměl náladu se s protivníkem mazlit, protože během deseti minut ho poslal k zemi.

Na poli nyní zůstali jen vojáci barona Royce. Postavili se vzorově do řady a kráčeli ke svému baronovi. Jejich pochod byl hrdý a výrazy v jejich tvářích oddané.

Royce na jejich vítězství nereagoval nikterak okázale. Když k němu vojáci došli, mírně jim pokynul, aby ho následovali, a vydal se v jejich čele ke králi.

Vilém se postavil, vyžádal si ticho a pak prohlásil vojáky barona Royce za vítěze turnaje. Poznamenal, že se jim opět podařilo prokázat své vynikající bojové vlastnosti, za což budou náležitě odměněni. Zástup propukl v bouřlivý aplaus.

I Nicholaa nadšeně tleskala a tiše děkovala Bohu za jejich vítězství.

Blížila se doba, kdy měla proti sobě nastoupit družstva nováčků. Nicholaa se obrátila k bratrovi a vzala ho za ruku. „Ať už se stane cokoli, chci, abys věděl, že jsem na tebe hrdá,“ zašeptala.

Protože je ostatní vojáci sledovali, neobjala ho. Místo toho mu stiskla ruku. Nejraději by ho však dolů, na hráčské pole, vůbec nepustila. Musela se přinutit, aby zůstala klidná. Bryan pomohl Justinovi navléknout kožený kabátec. Justin si upravil rukáv. Jeho levá ruka vypadala poněkud strnule, ale Nicholaa spokojeně přikývla.

Ozvaly se trubky, jež svolávaly vojáky na místa. Muži se Nicholae poklonili a pak se vyrovnaně postavili za Justina, aby je odvedl na místo souboje.

Nicholaa je celou cestu bedlivě pozorovala. Na okraji pole na ně čekal Royce. Dá svým mladým vojákům poslední instrukce a pak už bude jen čekat na své druhé vítězství.

Royce stál tak, že na něj Nicholaa velmi dobře viděla. Její manžel se usmíval. Jeho vyrovnaný a spokojený výraz ji natolik uklidnil, že už se nebála.

Royce se podíval nahoru, ke svému stanu, na Nicholau. Pohled na ni mu vzal dech. Vypadala jako sen oděný do modrých šatů. Byla nádherná, ale nejvíce ho zaujal její úsměv.

Justin si musel odkašlat, aby upoutal baronovu pozornost. Royce by jinak zřejmě celé odpoledne zíral na svou ženu. Ostatní vojáci na poslední chvíli projednávali taktiku, již v zápase použijí.

Royce odtrhl zrak od Nicholay a dal svým vojákům prostý příkaz: „Očekávám od vás vítězství.“ Pak se otočil a společně s Justinem odešel do středu pole.

„Použijeme dnes meče, barone?“ zeptal se Justin.

„O tom rozhodne král. Počkej, až ti dá pokyn.“

Justin přikývl. Opět si odkašlal. „Barone?“

„Ano?“

„Všiml jsem si, že jste se při výcviku zaměřil hlavně na mne. Bylo to proto, že méně důvěřujete mým schopnostem?“

Royce zadržel svůj smích. Justin měl obavy, jež byly typické pro vojáky, kteří ještě nikdy nezápasili.

„Jako tvůj baron mám ve tvé schopnosti absolutní důvěru. Koneckonců, sám sis ji zasloužil. Avšak jako tvůj švagr jsem byl nucen cvičit tě více než ostatní. Musíš být totiž lepší než oni, rozumíš?“

„Rozumím.“

„Věřím, že splníš mé očekávání,“ prohlásil Royce, neboť věděl, že Justin čeká na jeho ocenění. „Děkuji.“

Royce se usmál. „Nemusíš mi děkovat,“ řekl. „Je to mou povinností, jako tvého barona.“

Justin se na Royce nepodíval, ale hleděl upřeně na střed hráčského pole. „Neděkoval jsem svému baronovi,“ řekl. Jeho hlas se zachvěl. „Děkoval jsem svému švagrovi.“

„Chtěl jste nám ještě něco říct?“ zeptal se Justin, jakmile se Royce otočil k odchodu.

Royce se zastavil. „Ostatní možná potřebují další instrukce. Ty ne. Řekl jsem ti, co od tebe očekávám. Vítězství, Justine. Nic jiného.“

Nicholaa sledovala svého muže, jak odchází na kraj pole. Jeho chůze byla ukázkou pýchy. Bylo na něm vidět, jak je na své vojáky hrdý. Musela se tomu usmát. Justin a jeho družstvo stáli vyrovnaní v řadě, s nohama mírně rozkročenýma. Vyzařovala z nich sebedůvěra.

Pak ji na chvíli vyrušil Clayton, královský herold. Spěchal na nejvyšší kopec, z něhož by měl nejlepší rozhled.

„V těchto dnech se píše další stránky historie,“ prohodil. „Jednoruký bojovník vede mužstvo barona Royce. Tak se vytvářejí legendy, lady Nicholao.“

Usmála se jeho nadšením. „Jmenuje se Justin,“ řekla. „Je to můj bratr.“

Clayton byl její zprávou překvapen. „Dvě legendy v jedné rodině,“ prohlásil. „Opravdu pozoruhodné.“ Poklonil se Nicholae a chvátil na vrch kopce.

Clayton, jako jeden z králových pozorovatelů, pečlivě sledoval každý pohyb na hráčském poli. Všechno si musel zapamatovat. Navíc pozoroval i lady Nicholau, neboť doufal, že se naskytne nějaká událost, která by doplnila pověst o její udatnosti.

Souboj konečně začal. Nicholaa nespustila z Justina svůj zrak. Když ho první protivník uchopil za rukáv a chtěl jej stáhnout k zemi, tiše vykřikla. Ale pak se projevila lest, na níž tak dlouho pracovali. Protivník uskočil a

překvapeně se zadíval za svou dlaň zalitou krví. Jeho nepozornosti využil Justin. Vyrázil proti němu svou jedinou rukou a navíc jej kopl do rozkroku.

Král rozhodl, že se v zápase nebudou používat žádné zbraně. Někteří vojáci si omotali kolem rukou řetězy. Ty se jim v mnohých případech staly osudnými. Během několika minut se opakovala situace z předchozího zápasu. Na poli zůstala pouze mužstva baronů Royce a Guye.

Proti Justinovi se vyřítil obrovitý voják. Dokonce i z takové dálky, z níž průběh zápasu sledovala Nicholaa, bylo vidět, že tento bojovník je mnohem starší než ostatní vojáci. Baron Guy zcela záměrně zařadil mezi nováčky zkušeného vojáka, pomyslela si Nicholaa.

Justin se však jeho velikostí nenechal zastrašit. Pokynul, aby přistoupil blíže, což bylo poměrně domýšlivé gesto. Zástupu přihlížejících se pochopitelně líbilo. Křičeli nadšením. Dokonce i Royce, který měl dosud kamenný výraz v tváři, se usmál.

Usmál se i Justin. To vojáka barona Guye rozzuřilo. Justin se naopak bavil. Jeho odpůrce se dopustil klíčové chyby. Nechal se strhnout svými city. Zařval bojový pokřik a vrhl se na Justina. Justin se zachoval tak, jak ho to Royce naučil. Zůstal stát a teprve na poslední chvíli uhnul. Bojovník se svalil na zem. Justin mu již neprokázal dobrodiní a udělal vše pro to, aby ho na zemi udržel.

Dva členové Justinova družstva upadli při zápase do bezvědomí. Jako vůdce se Justin musel postarat o jejich odpůrce. Po pravdě řečeno, zhostil se tohoto úkolu s radostí. Byl ve svém živlu. Rozdával rány, kopal, uskakoval. Byl tady a hned zas jinde.

Dav šílel. Začal skandovat Justinovo jméno. Nicholaa nemohla uvěřit tomu, co se kolem ní dělo. Síla a mrštnost jejího bratra ji ohromily. Jeho vynalézavost v boji byla velmi působivá. Oba strážci, kteří Nicholau hlídali, zcela ztratili svůj klid, a když poslední z odpůrců padl k zemi, křičeli nadšením tak, že Nicholaa málem ohluchla. Několik okamžiků, než se k němu přidali ostatní, stál Justin uprostřed pole sám. Vítězství bylo jeho.

Nicholain bratr slyšel radostný křik davu, ale vůbec si neuvědomil, že skandují jeho jméno. Hluboce se poklonil králi a pak se obrátil ke svému baronovi.

Royce mu hrdě pokynul. Justin mu odpověděl stejným způsobem. Pak počkal, až se kolem něj shromáždí ostatní chlapci, a společně se vydali k svému baronovi.

Vítězné družstvo brzy obklopil zástup přihlížejících. Nicholaa sledovala, jak Justina začaly obletovat mladé dívky a ženy. Bylo vidět, že je jejich nenadálým zájmem překvapen.

Nicholaa čekala, že se Royce vrátí k ní. Vydal se však opačným směrem. I král Vilém opustil své pozorovací místo a sešel po schůdcích dolů, kde ho již kromě Royce čekal také baron Guy. Rozproudila se mezi nimi žhavá

debata. Nicholaa netušila, o čem spolu hovoří. Neviděla Roycovi do tváře, neboť k ní byl otočen zády, zato baron Guy vehementně kroutil hlavou na znamení nesouhlasu. Pak výhrůžně přistoupil k Roycovi. Král ho však vykázal zpět na jeho místo.

„Zdá se, že se baroni zapletli do hádky,“ prohlásil jeden ze strážců, jménem Vincent.

„A ne do nějaké bezvýznamné,“ poznamenal Edward, který s ním stál na stráži. „Podívej, jak se dav kolem nich rozestoupil.“

„Prosím vás, běžte a zjistěte, oč se přou,“ požádala je Nicholaa.

Oba strážci zavrtěli hlavou. „Nemůžeme vás zde nechat samotnou, paní,“ vysvětlil jí Vincent.

„Tak alespoň zajděte za Claytonem a zeptejte se ho, co se děje.“

S tímto návrhem strážci souhlasili. Vrchol kopce nebyl od Nicholaina stanu příliš daleko. Kdyby se k ní někdo blížil, viděli by ho a měli by dost času vrátit se.

Nicholaa se opět zadívala na svého muže. Ke králi přivedli Henryho s Morganem. Oba před ním nejdříve padli na kolena a teprve pak se postavili. Nyní hovořil pouze král. Nicholau mrzelo, že nezaslechne, co říká. Při hovoru rozkládal rukama a jeho obličej byl rudý. Vypadalo to, že na své vazaly křičí.

Henry a Morgan svorně vrtěli hlavami. Král je gestem ruky umlčel, otočil se k Guyovi a něco mu řekl. Po chvíli Guy přikývl.

Royce se po celou dobu ani nepohnul. Nicholaa nedokázala odhadnout, je-li její muž s rozhodnutím krále spokojen, či nikoli.

Král Vilém se vrátil na své pódium. Guy přistoupil k vazalům, něco jim sdělil a pak uštědřil Morganovi políček. Stejně se zachoval i k Henrymu. Oba vazalové museli odevzdat své meče. Tomu Nicholaa rozuměla. Morgan a Henry byli zřejmě potrestáni za něco, co spáchali.

Jeden z vazalů se však cítil být veřejným potrestáním zneuctěn. Oba se otočili a v doprovodu jiných dvou vojáků se vydali přes pole.

Nicholaa je pozorně sledovala. Morgan kráčel zpupně vpřed, ale Henry se neustále ohlížel zpět na Royce. Nicholaa usoudila, že mu Henry dává patrně za vinu jejich odsouzení. Oba vazalové konečně došli až ke stromům, kde byli přivázáni koně.

Nicholaa si oddychla. Bylo zřejmé, že byli vykázáni z dalšího průběhu her, což ji po pravdě řečeno vůbec nemrzelo. Vyhne se alespoň jejich nemístným poznámkám.

Ted' už snad Royce za ní přijde. Určitě se bude chtít osvěžit. Nicholaa rychle vběhla do stanu a našla jeho zavazadlo. Rozvázala přezky a vytáhla z něj čistou tuniku. Překvapeně se usmála, když z ní vypadl její prak a tři hladké kamínky. Marňe dumala, proč jej Royce vzal s sebou.

Její pozornost náhle upoutal hlas trubky. Vrátila se proto před stan, aby zjistila, co se děje. Hry by v tuto chvíli měly být u konce. Royce jí řekl, že jako poslední se mezi sebou utkají nováčci.

Nicholaa zírala dolů a nevěřila vlastním očím. Uprostřed pole stál Royce a kousek od něj baron Guy.

Oba odkládali svoje meče. Pak se každý z nich otočil na kraj pole, kde byla zformována jejich družstva vojáků.

Roycovi muži byli vážní. Ani Guyovi vojáci se neusmívali. Dav se ztišil. Z Roycova mužstva vystoupil Lawrence a vydal se ke svému baronovi. Totéž udělal i jeden z vazalů barona Guye. Lawrence se v půli své cesty zastavil, pohlédl na Justina, krátce na něj kývl a pak pokračoval v chůzi. Justin nechápal, co od něj Lawrence chce. Teprve když jej Ingelram šťouchl, rozběhl se za svým zkušenějším druhem.

Nicholaa netušila, co bude následovat. Rozhodla se to však zjistit. Nadzvedla si sukni a rozběhla se dolů. Vtom ji zezadu chytil Vincent. Rusovlasý rytíř se jí hluboce omluvil za to, že ji bude muset zavést zpátky do stanu.

„Baron si přeje, abyste se dívala odsud, má paní,“ vysvětlil jí Vincent již asi podesáté.

Nicholaa mu mínila stroze odpovědět, ale když viděla jeho laskavý obličej, změnila svůj názor. Vincent konal pouze svou povinnost. Nemohla ho za to kárat.

„A na co se budu dívat teď?“ zeptala se ho.

„Na boj,“ odpověděl Vincent, který dost dobře nepochopil její otázku.

„Vincente, to jsem poznala, že se bude bojovat,“ poznamenala. „Ale já se tě ptám proč. Royce mi řekl, že se her osobně nezúčastní.“

Do hovoru se zapojil druhý strážce. „Tento souboj nařídil král.“ Edward jí řekl všechno, co věděl, ale Nicholaa z jeho výpovědi nebyla o nic moudřejší než před chvílí.

Opět promluvil Vincent. „Vašemu bratrovi se dostalo cti, má paní,“ řekl a ukázal prstem na pole. Nicholaa se obrátila tímto směrem v okamžiku, kdy Royce podával svůj meč Lawrencovi a ten jej zas předal Justinovi.

„Co bude následovat nyní?“ zašeptala. Justin opustil pole, zatímco Royce hovořil s Lawrencem. Rovněž Guy se radil se svým vazalem.

„Budou postupovat podle zvyklostí,“ odpověděl Vincent. „Náš baron dává všem najevo, že si vybral Lawrence za svého sekundanta...“ Voják si uvědomil, že zřejmě prozradil příliš. Nicholaa překvapením vydechla. „To se mi snad jenom zdá,“ zašeptala. Její strach rychle vystřídala zlost. Kousavě dodala: „Royce mi slíbil, že se her nezúčastní.“

Oba strážci si vyměnili pohledy. „Ale on nejde soutěžit, má paní,“ řekl Vincent. „Zdá se, že byl nařízen souboj. A to je něco jiného než zápas.“

„Můžete už konečně sejít dolů a zeptat se ostatních vojáků, proč má Royce s Guyem bojovat?“ Její žádost zněla spíše jako rozkaz.

„Panebože, jestli to má být souboj na život a na smrt, slibuji vám, že ani jeden z nich nevyhraje,“ prohlásila. „Oba totiž zabiju. Zkuste o tom zapochybovat.“

Vincent se ještě stále usmíval, ale Edward zvažněl. Nicholain strach o barona na ně zapůsobil. Byl však neopodstatněný. Toto není první a zřejmě ani poslední baronův souboj. Nakonec se ale rozhodli vyplnit Nicholaino přání a vydali se úzkou cestičkou dolů k ostatním vojákům.

Mezitím souboj začal. Guy byl první, kdo zaútočil. Nicholaa děkovala Bohu, že soupeři bojují bez zbraní. Po několika minutách však musela uznat, že oba mají takovou sílu, že nebude těžké, aby jeden druhého zabil pěsti.

Zpočátku byl souboj velmi vyrovnaný. Oba byli schopni jak rány dávat, tak je i přijímat. Royce jen dokázal své pohyby trochu lépe kontrolovat.

Nicholaino srdce se rozbušilo, když se Guyovi podařilo Royce srazit k zemi. Její manžel upadl na záda. Guy se rychle snažil využít své převahy. Mínil na Royce skočit a tak ho udržet při zemi. V okamžiku, kdy se odrazil ke skoku, Royce zvedl nohu, zachytil Guye v letu a odmrští jej na opačnou stranu. Guy s žuchnutím přistál na zemi.

Dav začal šílet. Zdálo se, že Guy si vyrazil dech, neboť se dlouhou dobu nehýbal. Royce však jeho nemohoucnosti nezneužil. Postavil se s rukama v bok a čekal, až Guy vstane.

Nicholaa se uklidnila. Bylo zřejmé, že si její manžel s Guyem pohrává. Nyní byla jeho převaha zřetelná. Dokonce se nad tím trochu usmála.

Z hluku, který se šířil všude kolem ní, ji začala bolet hlava. Jediní, kdo neskandovali, byli Roycovi vojáci. Stáli v řadě na okraji pole a pozorně sledovali každý baronův pohyb.

Guy se konečně zvedl, ale jakmile se dostal blíž k Roycovi, utřil pořádnou ránu. Nicholaa sebou škubla. Pak se otočila. Nemá žaludek na to, aby sledovala takový zápas. Přála si, aby ho Royce co nejrychleji dokončil a přišel za ní. Dala by mu nejdříve pusu a potom by mu řádně vyhubovala.

Nicholaa se zadívala na dav. Lidé skákali, pískali, tleskali, křičeli, zkrátka všichni byli soubojem dvou baronů fascinováni. Její pozornost náhle zaujal pohyb mezi koňmi. Přemístila se trochu doleva, aby lépe viděla, co se tam děje. Uviděla na zemi dva vojáky, v nichž rozpoznala průvodce Henryho a Morgana. Ani jeden z nich se nehýbal. A pak spatřila oba Guyovy vazaly, jak se vyšvihli na koně. Henry jel směrem k ní. V rukou svíral luk s šípy.

Utíkají před potrestáním, pomyslela si. Vzpomněla si však na pohled, jakým se Henry podíval na Royce, když byl odváděn z pole. Navíc oba jejich strážci byli zranění... ne-li mrtvi.

Nicholaa vběhla do stanu, shrábla prak a rychle vyběhla ven. Očima mapovala hráčské pole a zároveň si připravila prak. Co kdyby ho byla nucena

použít? Doufala jen, že se tak nestane. Přece si Guyovi vazalové nemyslí, že teď mohou zaútočit? Nikdy by odsud živí nevyvázli.

Nicholaa se modlila, ať se její předtucha nevyplní. Přesto však raději zaujala výhodné postavení, jež by jí umožnilo použít prak.

Z lesíka se vyřítili na koních oba Guyovi vazalové. První jel Henry, za ním Morgan. Dav si jich doposud nevšiml. Nicholaa začala pomalu roztáčet prak. „Blíže, Henry, ještě trochu blíže,“ zašeptala.

Koně se rázem ocitli na poli. Vypadalo to, jako by se všechno přihodilo naráz. Guy stál čelem k přijíždějícím vojákům. Henry ještě stále nebyl na dostřel Nicholainu praku. Odsouzený vazal si však v cvalu přichystal šíp. Pak upustil otěže, aby mohl zamířit.

Baron Guy se zachoval obdivuhodně statečně. Na poslední chvíli se vrhl před Royce, proto jej zasáhl šíp, který byl určen pro jeho odpůrce.

Henry se snažil uchopit otěže a obrátit svého koně dřív, než ho Royce dostihne. Royce však za ním vyrazil rychlostí pantera. Aniž by zastavil Henryho koně, skočil a stáhl vazala ze sedla. Ušetřil mu jen jednu ránu, jež stačila na to, aby s ním dále nemusel ztrácet čas. Musel ještě zneškodnit Morgana.

Morgan se konečně přiblížil do takové vzdálenosti, že by ho mohla Nicholaa zasáhnout prakem. I on si již přichystal šíp. Bylo jasné, že Royce se k němu včas nedostane. Ani žádný z ostatních vojáků, kteří vběhli na pole. Všichni od něj byli příliš daleko.

Morgan zpomalil koně. Zvedl se ze sedla a zamířil.

Totéž udělala i Nicholaa. Jejím cílem byla Morganova paže. Vyrází mu šíp z ruky, ještě než ho stačí vystřelit na jejího muže.

Ve chvíli, kdy Nicholaa vypustila kámen, se Morgan otočil. Jeho cílem nebyl Royce, ale někdo úplně jiný.

Zástup vykřikl zděšením. V tom okamžiku zasáhl Morgana přímo do spánku kámen. Vazal už nestačil ani vystřelit. Byl mrtev dříve, než dopadl na zem.

Zdálo se, že nikdo není schopen se ani pohnout. Nikdo, kromě Royce. Zatímco dav zíral na Morgana, Royce se ohlédl a podíval se na kopec, kde stála jeho žena.

Nicholaa bleskurychle schovala prak za záda. Neviděla manželovi do tváře, ale domyslela si, že Royce zřejmě tuší, kdo je za Morganovu smrt odpovědný.

K Roycovi pak přistoupil baron Guy. Z ramene mu vyčníval šíp. Royce mu pomohl dostat se z pole k jeho vojákům.

Nicholaa se rozhodla, že počká na manžela ve stanu. Vrátila prak se zbývajícím kamenem do Roycova tlumoku a pak si sedla. Určitě ji nyní čeká další manželova přednáška.

Nicholaa se totiž vložila do něčeho, do čeho neměla. Tak nějak pravděpodobně započne Royce svou lekci. Pak zajisté poznamená, že je nepřípustné, aby zabila vazala jiného barona.

Nicholaa ho pochopitelně v tomto okamžiku přeruší a namítne, že je jí jedno, co se stane s jakýmsi vazalem, hlavně že ochránila jeho. Doufá, že Royce bude nakonec s jejím zásahem souhlasit. Nicholaa během krátké chvilky znervózňela. A pak si uvědomila pravou příčinu. Byla rozrušená proto, že zabila člověka. Nikdy předtím se jí nic podobného nestalo. A snad ani v budoucnu nestane, pokud ovšem nebude muset chránit svého muže.

Panebože, cítila se najednou velmi vyčerpaná. Natáhla se na provizorní lože z kůží a zavřela oči. Nastávající matka by neměla prožívat takovéhle stavy vzrušení, usoudila. A jestli se na ni Royce jen zamračí, řekne mu od plic, co si myslí.

Koneckonců by se Royce nad ní mohl slitovat. Je jediný, kdo o praku ví. Z toho, jak se k ní otočil, když Morgan spadl na zem, pochopila, že poznal, kdo vazala zabil. Ach, snad to nikomu neřekne.

Když se Royce asi o hodinu později vrátil, Nicholaa tvrdě spala. Sedl si vedle ní a dlouho se díval na její andělskou tvář. Věděl, že si potřebuje odpočinout, ale musel ji probudit. Pohladil ji po vlasech.

„Nicholao? Probud' se, láska.“

Otevřela oči a podívala se na něj.

„Miluji tě, Nicholao,“ zašeptal. Probrala se. „Zasáhla jsem... Zlobíš se?“

„Ne.“

Nenechala ho, aby pokračoval. „Nelituji toho. Ani když mi udělíš tisíc lekcí. Věřím ti, Royci, ale Morgan byl tentokrát rychlejší než ty.“

„Zlatíčko –“

„Proč jsi s sebou vzal můj prak?“ přerušila ho. „Myslel jsem, že kdyby se našla vhodná chvíle, mohla bys mi ukázat, jak ho používat,“ pronesl.

„Já jsem ho zabila, Royci.“ V jejích očích se objevily slzy. Něžněji objal a snažil se ji uklidnit. „Bude baron Guy v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl Royce. „Náš boj byl ukončen v okamžiku, kdy se postavil přede mne a ochránil mě před Henryho šípem. Myslím, že to byla jeho omluva za všechny útoky, které proti mně v minulosti podnikl. Guy už nebude provádět výcvik vojáků. Přiznal, že k tomu nemá potřebné vlastnosti.“

Nicholaa přikývla. „A proč jeho vazalové zaútočili? Museli vědět, že trestu neutečou.“

„Král je už předtím poslal na popravu,“ pronesl. „Neměli co ztratit.“ Víc neřekl. Zbytečně by ji zatěžoval vysvětlováním, proč je král odsoudil a za co. Nicholaa toho měla pro dnešek dost, a to ještě den nebyl u konce.

„Royci, že nikomu neřekneš, že jsem zabila Morgana? Slib mi to,“ žadonila.

„Slibuji.“ Málem se však rozesmál. Nicholaa určitě zapomněla na Claytona, královského herolda.

„Král by se zlobil,“ zašeptala. „Já jsem ho nezabila schválně, ale Vilém by tomu nemusel věřit. Morgan se v poslední vteřině otočil. Jako by změnil svůj plán. To měl ovšem smůlu. Já už jsem totiž vystřelila.“

„Morgan nezměnil svůj plán, pouze svůj cíl.“

Nicholaa si povzdechla. „Chtěla bych jet domů.“

Royce by její přání splnil nejraději hned. Ale budou tu muset ještě dnes zůstat. Vyrazí tedy zítra ráno.

Večer probíhal slavnostní ceremoniál. Nicholaa stála vedle Royce na předním okraji celého shromáždění a Clayton, jehož jedinou povinností bylo strkat nos do cizích věcí, znovu zpíval legendu o lady Nicholae. Nicholaa zůstala klidná do okamžiku, kdy herold začal k její pověsti přidávat nejnovější sloky. Když zaslechla slovo, prak, překvapením vydechla. Royce se usmál. Jeho žena si konečně uvědomila, kde Clayton stál, když použila svou zbraň.

Když Clayton dozpíval, přistoupil k Nicholae král a objal ji. K poděkování se připojila také královna. Teprve nyní se Nicholaa dověděla, že Morganovým cílem byl král. Zároveň si uvědomila, že ho zachránila. Nicholaa byla nenadálou pozorností zaskočena, zrudla a přitiskla se k Roycovu boku.

Trvalo snad celou věčnost, než se mohli vrátit do stanu. Royce se těšil domů snad ještě více než Nicholaa. Chtěl pokračovat ve vyřezávání černé královny. Musí ji dokončit dříve, než se jim narodí dítětko.

Royce si náhle uvědomil, jak Nicholaa zásadně změnila jeho život. Naučil se milovat a být milován.

Čekaly na ně dobré i špatné časy. Ještě stále nebyla vyřešena záležitost s Thurstonem. Royce však věděl, že ať se přihodí cokoli, Nicholaa bude stát při něm.

Pohlédl na svou krásnou ženu, která šla vedle něj. Cítil, že je šťasten. Protože vše rád zdůvodňoval logicky, chtěl najít vysvětlení pro to, co se stalo. Nicholaa mu v jeho mapě života způsobila tak úžasný chaos!

Když se jí na to zeptal, začala se smát. „To je velmi jednoduché, miláčku. Neměl jsi šanci uniknout mi.“ Postavila se na špičky a lehce pohládila jizvu na jeho čele. Pak se opět rozesmála.

Royce uchopil Nicholau do náručí a přitiskl ji k sobě. Nechá ji, ať si myslí, že mu nedala příležitost uniknout. On však ví své. Byl vyslán, aby se zmocnil legendy.

A to je přesně to, co udělal.

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Kořist

Z anglického originálu THE PRIZE,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS,
New York 1991,
přeložila Jarmila Sysalová.
Druhé vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1999,
jako svou 84. publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s. r. o., Český Těšín.

ISBN 80-85954-73-7